

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Horečka.pdb

PDB Name: Horečka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HOREČKA

Robin Cook
FEVER
Copyright .• 1982 by Robin Cook
All rights reserved

Translation č• 1993,1998 by Alena Amchová
Jacket photo C 1993 by Martin Klímo

Jacket design č 1993,1998 by Viera Fabianová Czech edition 1993,1998 bv Ikar

Tato kniha je román. Všechny postavy a události v ní jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, je čistě náhodná.

Z anglického originálu Fever (G. P. Putnam's Sons, New York 1982) přeložila Alena Amchová Odpovědná redaktorka Leona Macháčková Fotografie na obálce Martin Klímo Obálku navrhla a graficky upravila Viera Fabianová Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., ve spolupráci s Knižním klubem Praha v roce 1998 jako svou 363. publikaci Vydání druhé Vytiskl Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34
ISBN 80-7202-135-4 (Ikar, Praha) ISBN 80-7176-614-3 (Knižní klub, Praha)

VěnOváno Svě rodině - rodičům a manželce

HOREČKA

Prolog

Jedovaté molekuly benzenu se v crescendo vrhly do kostní dřevě. Nepřátelská chemikálie se připlavovala s krví, která ji unášela mezi úzkými trámy kostní dřevě do nejzazších koutků jemné tkáně. Bylo to, jako když šílená horda barbarů vtrhla do Říma. A výsledek byl právě tak ničivý. Spleťtá kostní dřevě, přizpůsobená tomu, aby co nejlépe využila buněčný obsah krve, podléhala vetřelcům.

Benzen útočil na každou buňku, která byla v dosahu.

Prořezával membrány buněk tak lehce, jako když nůž projede máslem. Červené nebo bílé krvinky, mladé nebo dospělé, bylo to naprosto jedno. K některým šťastným buňkám proniklo jen pár molekul benzenu a zde byly enzymy schopny chemikálii zneškodnit. Ale membrány ostatních buněk byly okamžitě totálně zničeny.

Za pár minut už se koncentrace benzenu zvýšila do té míry, že se tisíce jedovatých molekul dostaly až do samého jádra kostní dřevě, k primitivním zárodečným buňkám s jemnou strukturou. To jsou aktivní dělicí jednotky, které slouží jako zdroj buněk krevního oběhu a jejich aktivita svědčí o miliónech let vývoje. Tady se minutu po minutě odehrávala neuvěřitelná záhada života, činnost daleko fantastičtější než ty nejdivočejší vědecké sny. Molekuly benzenu bezhlavě pronikly do těchto rychle se množících buněk a přerušily systematickou reprodukci molekul DNA. Většina těchto buněk buď v náhlé agónii zastavila své životní procesy, nebo se buňky uvolněné ze záhadného mechanismu, který je řídil, vrhaly do zběsilé a bezcílné aktivity jako zvířata trpící vzteklinou, dokud nezasáhla smrt.

Poté, co molekuly benzenu odplavila čerstvá krev, kostní dřevě by se byla zregenerovala, až na jednu speciální buňku. Tato buňka už dlouhá léta produkovala význačné množství bílých krvinek, jejichž funkci, což byla ironie, bylo pomoci

tělu bojovat proti cizím vetřelcům. Když benzen pronikl do jádra této buňky, poškodil velmi specifickou část DNA, ale buňku nezabil. Bylo by však lepší, kdyby byla buňka zničena, protože benzen poškodil křehkou rovnováhu mezi reprodukcí a dospíváním. Buňka se okamžitě rozdělila a vzniklé dceřinné buňky trpěly stejným defektem. Už neposlušely tajemný řídicí mechanismus a nedospívaly, takže se z nich nestávaly normální bílé krvinky. Namísto toho reagovaly na ničím neomezované nutkání se množit. Přestože v kostní dřeni působily celkem normálním dojmem, lišily se od ostatních mladých bílých krvinek. Chyběla jim obvyklá povrchová lepkavost, a tak zoufale a sobecky vstřebávaly výživné látky. Staly se parazity ve svém vlastním domově.

Po pouhých dvaceti děleních už bylo v organismu přes milion těchto buněk, které se neřídily žádnými zákony. Po dvaceti sedmi děleních už jich bylo přes bilión a začaly se oddělovat z kostní dřeni. Zpočátku jen pomalu, ale pak se do krevního oběhu dostal přímo příval těchto nemocných buněk. Buňky vyrazily do organismu s cílem založit plodné kolonie. Po čtyřicátém dělení už jich bylo více než trilion.

6 HOREČKA

Byl to začátek agresivní myeloblastické leukémie v těle dospívající holčičky, který nastal 28. prosince, dva dny po jejich dvanáctých narozeninách. Jmenovala se Michelle Martelová a neměla o tom nejmenší tušení. Trápila ji jediná věc - měla horečku.

Studené lednové ráno se opatrně plížilo zmrzlou krajinou kolem Shaftesbury v New Hampshire. Stíny začaly neochotně blednout, zimní obloha pomalu zesvětlovala a bylo vidět beztvarou duchnu šedých mraků. Vypadalo to, že bude sněžit. Přestože byla zima, vlhkost ve vzduchu připomínala, že nedaleko na východě leží Atlantik.

Červené cihlové domy ve starém Shaftesbury se choulily k řece Pawtamac, takže Shaftesbury vypadalo jako město duchů.

Řeka byla odjakživa tepnou města, pramenila v zasněžených White Mountains na severu a vtékala do moře na jihovýchodě.

Uprostřed města přerušila hladký tok řeky bortící se přehrada a kolo, které se už neotáčelo. Řeku lemovala jedna prázdná továrna za druhou, památky na lepší doby, kdy tkalcovny v Nové Anglii byly centrem textilního průmyslu. V nejnižším cípu města na konci Hlavní ulice v poslední cihlové továrně byla společnost jménem Recycle Ltd., závod na recyklaci gumy a plastů. Z velkého komína tyčícího se k obloze stoupal proužek štiplavého šedého kouře a mizel v mracích. Nade vším se vznášel hnusný, dusivý zápach spálené gumy a umělé hmoty.

Všude kolem továrny byly obrovské hromady vyřazených pneumatik, které vypadaly jako výkaly nějaké obrovské příšery.

Na jih od města protékala řeka zalesněnými kopci, střídajícími se se zasněženými loukami. Louky byly ohraničeny kamennými zídkami, které postavili osadníci před třemi sty lety. Šest mil na jih za městem se řeka líně otočila k východu a vznikl tak poloostrov o rozloze asi dva a půl hektaru.

Uprostřed byl mělký rybníček, spojený s řekou úzkým kanálem.

Za rybníčkem se zdvihl kopec, na němž stál dům postavený ve viktoriánském slohu, s bílými rámy oken a ozdobnými věžičkami na střechách. K domu vedla dlouhá, klikatící se příjezdová cesta, po obou stranách lemovaná duby a cukrovými javory.

Ústila na dálnici směřující na jih k Massachusetts. Asi třicet metrů severně od domu stála omšelá stodola. Na kůlech v houštině keřů na okraji rybníčka byl postavený malý domek na hraní. Byla to původně kůlna přeměněná na zmenšenou verzi velkého viktoriánského domu.

Krásná krajina Nové Anglie připomínala lednový obrázek z kalendáře, až na jeden malý zlověstný detail - v rybníčku nebyly žádné ryby a šest stop kolem něj nebyla ani stopa po vegetaci.

Dovnitř malebného bílého domu pomalu pronikalo krajkovými záclonami bledé ranní světlo. Přicházející úsvit pomalu probral Charlese Martela z hlubin spokojeného spánku. Převalil se na levý bok, plný štěstí, které si v posledních dvou letech bál přiznat. Měl teď pocit, že v jeho životě je konečně bezpečí a pořádek. Charles nečekal, že takové pocity ještě někdy zažije po tom, kdy jeho manželka onemocněla lymfomem.

Zemřela před devíti lety a Charles musel vychovávat tři děti.

Život pro něj nebyl právě snadný.

Ale tohle všechno byla minulost a ta strašlivá rána se už pomalu zahojila. A pak se k Charlesově překvapení zaplnilo i prázdné místo po jeho boku. 8

Před dvěma lety se znovu oženil, ale ještě stále měl strach si přiznat, jak se mu zlepšil život. Připadalo mu, že bude bezpečnější a jistější, když se raději soustředí na svou práci a každodenní záležitosti rodinného života a nebude si zbytečně přiznávat svou spokojenost, protože tím by připustil, že je ve svém štěstí zranitelný. Ale těžko mohl přehlížet svou novou ženu Cathryn, protože ta byla samá radost a pro svou novou rodinu by se rozdala. Charles se do ní zamiloval hned v ten den, kdy se s ní setkal, a o pět měsíců později se s ní oženil. A dva předešlé roky jeho lásku jen zvětšily.

Tmy ubývalo a Charles viděl klidný profil své spící ženy.

Ležela na zádech a pravou ruku měla položenou na polštáři za hlavou.

Na svých třicet dva let vypadala velice mladě, což zpočátku ještě zdůrazňovalo rozdíl třinácti let, který mezi nimi byl.

Charlesovi bylo pětáctýřicet a uznával, že na svůj věk vypadá.

Ale Cathryn vypadala na pětadvacet. Charles se opřel o loket a pozoroval její jemné rysy. Něžný obličej jí rámovaly jemné hnědé vlasy spadající k ramenům. Charlesovi se zdálo, že v ranním světle její tvář září, očima pomalu přejížděl po křivce jejího profilu, díval se, jak oddechuje, a cítil, jak v něm ožívají reflexy.

Podíval se na budíka, bude zvonit až za dvacet minut. Vděčně se zase položil do teplého náručí péřové deky a přitulil se ke své ženě, úplně zaskočen tím, jak ohromně se cítí. Dokonce se i těšil na práci v institutu. Jeho práce tam pokračovala ve stále větším tempu. Pocítil vzrušení. Co když Charles Martel, kdysi chlapec z Teanecku ve státě New Jersey, učinil první kroky, které odhalí záhadu rakoviny? Charles věděl, že tahle možnost je stále pravděpodobnější, a největší ironií celé té situace bylo, že vlastně neměl příslušný vědecký výcvik. Původně byl internista se specializací na alergie, když jeho první manželka Elizabeth onemocněla.

Po její smrti opustil svou výnosnou praxi a na plný úvazek se věnoval vědecké činnosti ve Weinburgerově výzkumném ústavu. Byla to reakce na manželčinu smrt, a přestože mu někteří kolegové říkali, že to není právě zdravý způsob řešení problému, v novém prostředí se mu dařilo výborně.

Cathryn poznala, že její muž je vzhůru, otočila se a ocitla se v jeho náručí. Setřela si spánek z očí, podívala se na Charlese a zasmála se.

Vypadal přímo rošťácky, což pro něj nebylo právě typické.

"Copak se to táhne tvou hlavou?" zeptala se s úsměvem.

"Jen se tak na tebe koukám."

"No, to je teda pěkný! Teď vypadám určitě skvěle," řekla Cathryn.

"Vypadáš ohromně," dělal si z ní Charles legraci a shrnul jí vlasy z čela.

Cathryn se už úplně vzbudila a uvědomila si jeho naléhavou touhu.

Přejela mu rukou po těle, a když se dotkla jeho penisu, zeptala se:

"A co je tohle?"

"Za to já nemůžu," řekl Charles. "Tahle část mého těla má svoje vlastní myšlenky."

"Náš polský papež říká, že muž by neměl hříšně toužit po své manželce."

9

"Já jsem taky po tobě netoužil," žertoval Charles.

"Přemýšlel jsem o práci."

Na střeše se usadily první vločky sněhu právě ve chvíli, kdy se Charles s Cathryn s hlubokou vášní a něžností objali, což Charlese pokaždé znovu ohromovalo. Pak zazvonil zvonek. Den začal.

Michelle cítila, jak ji Cathryn odněkud z dálky volá a vstupuje jí do sna - právě šli s tatínkem přes pole. Michelle se snažila nevšímat si volání, ale ozvalo se znovu. Ucítila ruku na rameni, otočila se a vzhledla do tváře usmívající se Cathryn.

"Je čas vstávat," řekla Cathryn vesele.

Michelle se zhluboka nadechla a přikývla, že už je vzhůru. V noci špatně spala, pořád se jí zdály děsivé sny, ze kterých byla celá zpocená. Pod dekou jí bylo horko, a když se odkopala, byla jí zase zima. Několikrát za noc už chtěla jít za tatínkem. Byla by to udělala, kdyby Charles byl sám.

"Páni, ty ale vypadáš rozpaleně," řekla Cathryn, když rozhrnula závěsy. Natáhla ruku a sáhla Michelle na čelo.

Připadalo jí horké.

"Mám dojem, že máš zase horečku," dodala soucitným hlasem.

"Je ti špatně?"

"Ne," řekla Michelle rychle. Nechtěla být zase nemocná.

Nechtěla zůstat doma. Chtěla vstát a připravit pomerančovou šťávu jako vždycky.

"Radši tě stejně změřím," ozvala se Cathryn z koupelny. Za chvíli vyšla a v ruce držela teploměr, který sklepala a prohlížela. "Bude to trvat jen vteřinku a pak budeme mít jistotu." Strčila Michelle teploměr do pusy. "Pod jazyk."

Přijdu hned, jen co vzbudím kluky."

Jen co se dveře zavřely, vytáhla Michelle teploměr z pusy.

Za tu krátkou chvíli už rtuť vystoupila na 37,2 oC. Bylo jí jasné, že má horečku. Bolely ji nohy a žaludek měla jako na vodě. Dala si teploměr zpátky do pusy. Z postele se mohla dívat z okna na svůj domek na hraní, který jí Charles udělal z kůlny. Střecha domečku byla pokryta čerstvě napadaným sněhem a Michelle se při pohledu na něj roztřásla zimou.

Toužila po tom, aby bylo jaro a aby zase mohla trávit celé dlouhé dny ve svém domku. Aby tam byla jen se svým tatínkem.

Když se dveře otevřely, Jean Paul už byl vzhůru, seděl v posteli s učebnicí fyziky v ruce. Malé tranzistorové rádio mu za hlavou potichu hrálo rokenrol. Bylo mu patnáct a měl na sobě tmavočervené pyžamo s modrým lemováním, které dostal od Cathryn k vánocům.

"Máš dvacet minut, aby ses nachystal," řekla Cathryn vesele.

"Dík, mami," usmál se Jean Paul.

Cathryn se na okamžik zastavila, pohlédla na chlapce a zaplavil ji příval citu. Měla chuť se sehnout a chytit ho do

náruče, ale raději impulsu odolala. Zjistila, že Martelovi jsou příliš zdrženliví, pokud jde o přímý tělesný 10

kontakt, což byla věc, se kterou se ze začátku trochu těžko vyrovnávala. Ona sama pocházela z bostonského North Endu, obývaného italskými rodinami, kde dotyky a objímání bylo stále přítomné. Její otec byl sice Litevec, ale odešel od rodiny, když Cathryn bylo dvanáct, takže vyrůstala bez jeho vlivu.

Cítila se jako stoprocentní Italka. "Tak ahoj u snídaně," řekla vesele.

Jean Paul věděl, že Cathryn dělá velikou radost, když jí říká "maminko", a rád jí vyhověl. Byla to nízká cena za všechnu lásku a péči, kterou ho zahrnuje. Jeana Paula původně vychovával velmi zaměstnaný otec a chlapec měl dojem, že je ve stínu svého staršího bratra Chucka a neodolatelné malé sestřičky Michelle. A pak do jejich života přišla Cathryn, vdala se za jejich otce a Chucka, Jeana Paula a Michelle adoptovala. Jean Paul by jí klidně říkal třeba "babičko", kdyby si to přála. Měl dojem, že má Cathryn stejně tak rád jako svou vlastní maminku, aspoň tedy pokud se na ni pamatoval. Bylo mu šest, když zemřela.

Chuck otevřel oči, hned jak se ho Cathryn poprvé dotkla, ale předstíral, že spí dál s hlavou pod polštářem. Věděl, že když počká, Cathryn se ho dotkne znovu, tentokrát silněji. A měl pravdu, ucítil, jak mu oběma rukama zatřásla ramenem, a pak se mu polštář zvedl z hlavy. Chuckovi bylo osmáct let a studoval prvním rokem na Northeastern University. Ve škole mu to příliš nešlo a měl hrůzu ze zkoušek na konci semestru, které se už blížily. Bude to nejspíš pohroma.

Všechno to bude tragédie, snad až na psychologii.

"Máš patnáct minut času," řekla Cathryn. Prohrábla mu dlouhé vlasy. "Táta chce být brzo v laborce."

"Hovno!" řekl Chuck polohlasem.

"Ale Chucku!" předstírala Cathryn pohoršení.

"Já vstávat nebudu." Chuck jí vytrhl polštář z rukou a schoval si pod něj hlavu.

"To teda budeš." Cathryn z Chucka stáhla deku.

Chuck, oblečený jenom ve slipech, se zachvěl v ranním chladu. Vyskočil a zabalil se zase do deky. "Sem ti řek, abys mi tohle nedělala," utrl se.

"A já jsem ti zase řekla, abys doma takhle sprostě nemluvil," řekla Cathryn klidně a snažila se nevšímat si ošklivého tónu, kterým Chuck mluvil. "Máš patnáct minut!"

Cathryn se otočila na patě a vyšla z místnosti. Chuckovi tvář zrudla rozhořčením. Díval se za Cathryn, jak jde chodbou k Michellině pokoji. Měla na sobě starožitnou hedvábnou noční košili, kterou si koupila na bleším trhu. Košile měla broskvovou barvu, která se příliš nelišila od barvy její pleti. Chuck si bez velkých potíží mohl Cathryn představit nahou. Nebyla dost stará na to, aby mohla být jeho matkou.

Natáhl ruku, chytil dveře a prudce je zabouchl. Jenom proto, že jeho otec rád chodí do laboratoře před osmou, tak Chuck musí vstávat za rozbřesku jako nějaký zatracený farmář. To je cavyků kvůli vědě! Chuck si přejel rukou přes obličej a všiml si otevřené knížky na nočním stolku. Zločin a trest. Četl ji včera skoro celý večer. Nebyla to četba

11

na žádný seminář, a to byl zřejmě důvod, proč ho tak bavila.

Měl se radši učit chemii, protože hrozilo nebezpečí, že ho z ní vyhodí. Páni, co by asi otec řekl, kdyby to tak dopadlo. Už tenkrát, když se nedostal na Harvard, kde kdysi otec studoval, byla doma kvůli tomu velká hádka. . . Chemie byla Charlesův hlavní obor.

"Já stejně nechci být nějaký zatracený doktor," zavrčel Chuck, vstal a natáhl si špinavé levisky. Byl pyšný na to, že ještě nikdy nebyly prané. V koupelně se pak rozhodl, že se nebude holit. Řekl si, že si třeba nechá narůst vousy.

Charles měl kolem pasu obtočenou froté osušku, která bohužel jen zdůrazňovala těch osm kilo, která za posledních deset let nabral, a mydlil si bradu. Snažil se probrat obrovské množství faktů souvisejících s jeho současným výzkumným projektem.

Imunologie živých organismů s sebou přinášela velmi složité problémy, které ho znovu a znovu ohromovaly a vzrušovaly, obzvlášť nyní, když měl dojem, že se blíží k vyřešení některých důležitých otázek souvisejících s rakovinou. Ale věděl, že již dříve se ho zmocňovalo podobné vzrušení, a přitom se tehdy mýlil. Nyní však byly jeho myšlenky založeny na letech pečlivého experimentování a byly podloženy fakty, které bylo možno snadno reprodukovat.

Charles si začal v duchu načrtávat plán na dnešní den. Chtěl začít pracovat s novou skupinou myší, které byly nositeli dědičné rakoviny mléčné žlázy. Doufal, že dokáže, aby byly "alergické" na své vlastní nádory. Měl dojem, že se svému cíli přibližuje víc a víc.

Cathryn otevřela dveře a protlačila se kolem něj do koupelny. Přetáhla si košili přes hlavu a vklouzla do sprchového koutu. Proud vody a horká pára vyduly záclonu od sprchy. Za chvíli Cathryn poodhrmula závěs a zavolala na Charlese.

"Myslím, že budu muset Michelle vzít k opravdovému doktorovi," řekla a zase závěs zatáhla.

Charles se přestal holit a snažil se nedat vyvést z míry její sarkastickou narážkou na "opravdového" doktora. Bylo to pro ně oba choulostivé téma.

"Opravdu jsem si kdysi myslela, že když si vezmu doktora, tak aspoň rodině zajistím dobrou lékařskou péči," překřikovala Cathryn hluk sprchy. "Že jsem se teda ale spletla!"

Charles předstíral, že má moc práce, a zkoumal svou napůl oholenou tvář. Všiml si přitom, že má trochu opuchlá víčka. Pokoušel se vyhnout hádce. Cathryn si vůbec neuvědomovala, že "zdravotní problémy" celé rodiny se spontánně vyřeší do čtyřiařidaceti hodin. Její nově probuzené mateřské instinkty vyžadovaly, aby se kvůli každému kýchnutí,

bolesti nebo průjmu volal specialista.

"Michelle je ještě pořád mizerně?" zeptal se Charles. Měl dojem, že bude lepší, když budou mluvit o něčem konkrétním.

"To ti snad ani nemusím vykládat. Vždyť tý holce už je zle hrozně dlouho."

12

Charles zlostně odhrnul sprchový závěs. "Cathryn, já jsem specialista na výzkum rakoviny a ne pediater."

"Jo, tak to promiň," řekla Cathryn a obrátila obličej do proudu vody. "Já jsem si myslela, že jsi doktor."

"Heleď se, mě do žádný hádky nezatahuj," ozval se Charles dotčeně. "Řadí tu chřipka. Michelle ji asi chytila. Člověku je přitom asi tak týden mizerně a pak má pokoj."

Cathryn vystrčila hlavu zpod sprchy a podívala se zpřímá na Charlese. "Jde o to, že Michelle je špatně už čtyři týdny."

"Čtyři týdny?" opakoval Charles. Tolik se věnoval své práci, že mu čas přímo mizel pod prsty.

"Čtyři týdny," potvrdila Cathryn. "Myslím, že nepropadám panice kvůli tomu, že má holka trochu rýmu. Nejspíš bych ji měla vzít do Dětské nemocnice k doktoru Wileymu. A taky tam přitom můžu navštívit toho Schonhauserovic kluka."

"Tak dobře, já se teda na Michelle podívám," souhlasil Charles a otočil se zpátky k umyvadlu. Možná, že Cathryn

trochu přehání, ale radši to nechtěl dál rozebírat. Nejlepší bude změnit téma. "Co je s tím malým Schonhauserem?"

Schonhauserovi byli sousedé, kteří bydleli asi míli proti proudu řeky. Henry Schonhauser byl chemik v Massachusetts Institute of Technology a byl to jeden z mála lidí, se kterými se Charles rád setkával. Tad Schonhauser byl o rok starší než Michelle, ale sešli se s Michelle v jedné třídě.

Cathryn vyšla ze sprchy, spokojená, že její taktika, jak přimět Charlese, aby se podíval na Michelle, tak výborně fungovala. "Tad už je tři týdny v nemocnici. Slyšela jsem, že je vážně nemocný, ale od té doby, co ho vzali do nemocnice, jsem s Marge nemluvila."

"Jakou mu řekli diagnózu?" Charles zastavil žiletku nad levou tvář.

"Je to něco, o čem jsem v životě neslyšela. Elastická anémie nebo tak něco," odpověděla Cathryn a utírala se ručníkem.

"Aplastická anémie?" Charles na ni nedůvěřivě pohlédl.

"Něco takového."

"Panebože," zděsil se Charles a opřel se o umyvadlo. "To je strašné."

"Co je to?" Cathryn pocítila vlnu paniky.

"Je to nemoc, při které kostní dřeň přestane produkovat krevní buňky."

"Je to vážné?"

Vážné je to vždycky a často i smrtelné."

Cathryn měla ruce bezvládně svěšené a z vlasů jí kapala voda. Cítila směs soucitu a strachu. "Je to nakažlivé?"

"Ne," řekl Charles bezmyšlenkovitě. Snažil se vzpomenout, co o té chorobě ví. Nebyla to běžná nemoc.

"Michelle a Tad byli dost pohromadě," řekla Cathryn hlasem, ve kterém bylo jasně slyšet váhání.

Charles na ni pohlédl a uvědomil si, že ho prosí o uklidnění. "Počkej moment. Přece si snad nemyslíš, že má Michelle aplastickou anémii, že ne?"

13

"Mohla by ji mít?"

"Ne. Proboha, ty jsi jako studenti medicíny. Slyšíš o nějaké nové nemoci a o pět minut později už ji máš buď ty, nebo děti."

Aplastická anémie je šíleně vzácná. Většinou bývá spojována s nějakou chemikálií nebo lékem. Je to alergická reakce nebo otrava. Ale ve většině případů se ta vlastní příčina nikdy nenajde. V každém případě to není nakažlivá nemoc, ale chudák ten kluk."

"A když si pomyslím, že jsem Marge ani nezavolala," zašeptala Cathryn. Naklonila se dopředu a podívala se na svůj obličej v zrcadle. Snažila si představit, pod jakým psychickým tlakem asi Marge je, a rozhodla se, že si zase začne dělat seznamy, co má zařídit, jako předtím, než se vdala. Takovéhle opomenutí se nedalo omluvit.

Charles si holil levou tvář a přemýšlel o tom, jestli by se neměl věnovat také aplastické anémii. Nemohla by snad tato nemoc pomoci objasnit tajemství života? Co je to za mechanismus, který ničí kostní dřeň? Tohle byla zásadní otázka, protože Charles měl jasný pocit, že otázka tohoto mechanismu je klíčová pro pochopení rakoviny.

Charles zlehka zaklepal na dveře Michellina pokoje.

Poslouchal, ale slyšel jen zvuk puštěné sprchy z koupelny mezi ložnicemi. Potichu otevřel dveře. Michelle ležela v posteli, otočena k němu zády. Zprudka se obrátila a jejich pohledy se setkaly. Po jejích rozpálených tvářích stékaly slzy a zářily v ranním světle. Charlesovi bylo těžko u srdce.

Posadil se na pelest pokrytou dekou, sklonil se a políbil ji na čelo. Už jen dotykem rtů poznal, že má horečku. Narovnal se a podíval se na svou holčičku. Lehce rozpoznal rysy Elizabeth, své první ženy, v Michellině obličejí. Měla stejně husté černé vlasy, stejně vysedlé lícni kosti a plné rty, stejnou hladoučkou olivovou pleť. Po Charlesovi Michelle zdědila zářivě modré oči, rovné bílé zuby a bohužel trošku široký nos.

Charles byl přesvědčen, že je to nejkrásnější dvanáctiletá holčička na světě.

Hřbetem ruky jí otřel slzy z tváří.

"Promiň, tati," zašeptala Michelle skrz slzy.

"Jak to myslíš - promiň?" zeptal se Charles tiše.

"Promiň, že jsem zase nemocná. Mrzí mě, že s tím zase otravuju."

Charles ji objal. Připadala mu velice křehká, jak ji tak držel. "Vždyť nikoho neotravuješ. Af už nikdy neslyším, že něco takového říkáš. Ukaž, já se na tebe podívám."

Michelle se styděla za své slzy, a tak pořád odvracela tvář, když ji Charles začal prohlížet. Vzal ji bradu do dlaně a otočil její tvář ke své. "Řekni mi, jak se cítíš. Co tě trápí?"

"Jsem jenom trošku slabá, to je všechno. Můžu jít do školy."

Opravdu můžu. "

"Bolí tě v krku?"

"Trošku. Moc ne. Cathryn řekla, že nemůžu jít do školy."

"Ještě něco? Bolí tě hlava?"

14

"Trochu, ale už je to lepší."

"Uši?"

"Dobrý."

"Žaludek?"

"Možná trošku bolí."

Charles se podíval Michelle do očí. Spojivky byly bledé.

Vlastně celý její obličej byl bledý. "Ukaž jazyk." Charles si uvědomil, jak dlouho už nedělá klinickou medicínu. Michelle vyplázla jazyk a pozorovala otcův obličej, jestli tam neuvidí sebemenší stopu znepokojení. Charles jí prohmatával uzliny na krku. "Je to citlivé?" zeptal se.

"Ne," odpověděla Michelle.

Pak jí Charles řekl, aby se posadila na kraji postele a začal jí vyhrnovat noční košili. Jean Paul strčil do pokoje hlavu z koupelny, aby oznámil, že sprcha je volná.

"Vypadni," zaječela Michelle. "Tati, řekni mu, ať odsud vypadne."

"Ven!" řekl Charles. Jean Paul zmizel. Bylo slyšet, jak se s Chuckem smějí.

Charles trochu neobratně proklepával Michellina záda, ale nicméně se ujistil, že její plíce jsou v pořádku. Pak jí řekl, aby se zase položila na postel a vytáhl jí noční košilkou až k dospívajícímu hrudníku. Hubené břicho se jí rytmicky zvedalo a klesalo. Byla tak hubená, že Charles mohl pozorovat každý úder srdce. Pravou rukou jí začal prohmatávat břicho.

"Snaž se uvolnit. Když tě to někde zabolí, řekni mi to."

Michelle se snažila ležet klidně, ale pod Charlesovou studenou rukou se občas zavrtěla. Potom to zabořilo.

"Kde," zeptal se Charles. Michelle to místo ukázala a Charles velice opatrně prohmatával, až zjistil, že má břicho citlivé.

Položil prsty těsně pod žebra na pravé straně a požádal ji, aby se nadechla. Pak ucítil, jak mu pod prsty projíždí okraj jater. Řekla, že to trošku bolí. Potom položil Michelle levou ruku pod záda a snažil se nahmatat slezinu.

Velmi ho překvapilo, že ji našel bez potíží. Ve své praxi mu to vždycky činilo obtíže, a tak si říkal, jestli ji Michelle nemá zvětšenou.

Vstal a podíval se na dceru. Zdála se mu hubená, ale koneckonců vždycky bivala štíhlá. Charles jí přejížděl rukama po nohách, aby zjistil svalový tonus, a pak náhle přestal, protože si všiml množství modřin. "Kde jsi k těmhle všem modřinám přišla?"

Michelle pokrčila rameny.

"Bolí tě někdy nohy?"

"Občas trošku. Hlavně kotníky a kolena po těláku. Ale když mi dáš omluvenku, tak na tělocvik jít nemusím."

Charles se znovu narovnal a pozorně se na svou dceru zadíval. Byla bledá, sem tam ji něco pobolívalo, měla zvětšené uzliny a horečku. To by mohla být nějaká běžná viróza. Ale čtyři týdny! Možná, že měla Cathryn pravdu. Možná, že by se na Michelle měl podívat nějaký "opravdový" doktor.

15

"Prosím tě, tati," řekla Michelle. "Už nemůžu dál zameškávat školu, jestli chci pracovat v lékařském výzkumu jako ty."

Charles se usmál. Michelle byla vždycky na svůj věk vyspělá a tahleta nepřímá lichotka to jen potvrzovala. "Když v šesté třídě zameškáš pár dní, tak to tvé vědecké kariéře neuškodí," řekl. "Cathryn tě dneska vezme do Dětské nemocnice k doktoru Wileymu."

"Ale to je doktor pro mimina!" řekla Michelle se vzdorem v hlase.

"Je to dětský doktor a chodí k němu pacienti do osmnácti let, ty chytrouši."

"Chtěla bych, abys mě tam odvez ty."

"Opravdu nemůžu, kočička. Musím jít do laboratoře. Co kdyby ses oblékla a šla dolů se trochu nasnídat?"

"Nemám hlad."

"Michelle, nedělej problémy."

"Já nedělám žádný problémy. Prostě nemám hlad."

"Tak přijď dolů si aspoň vypít trochu džusu." Charles zlehka štípl Michelle do tváře.

Michelle se dívala, jak tatínek odchází z místnosti. Oči se jí naplnily slzami. Bylo jí hrozně a nechtělo se jí jet do nemocnice, ale co bylo nejhorší, cítila se strašně osamělá.

Chtěla, aby ji měl tatínek nejraději, ze všech lidí na světě, ale zároveň věděla, jak je Charles netrpělivý, když některé dítě onemocní. S námahou se posadila a bojovala s vlnou závratí.

"Panebože, Chucku," řekl Charles znechuceně. "Vypadáš jako prase."

Chuck svého otce ignoroval. Podal si krabici s kukuřičnými lupínky, nabral si a polil je mlékem, pak se posadil a pustil se do jídla. Dodržovalo se pravidlo, že snídani si každý chystal sám, až na pomerančový džus, který většinou dělala Michelle. Dnes ráno ho připravila Cathryn.

Chuck měl na sobě pokecaný svetr a špinavé džíny, které nosil tak dlouhé, že si šlapal na roztřepané konce nohavic. Nebyl učešaný a bylo jasné vidět, že se neoholil.

"Musíš opravdu být takhle strašně neupravený?" pokračoval Charles. "Myslel jsem, že vypadat jako hippie už vyšlo z módy a že študáci na vysoký už zase začínají vypadat slušně."

"Máš pravdu. Hippie móda už je pryč," řekl Jean Paul, který vcházel do kuchyně a naléval si pomerančový džus. "Teď je v módě punk."

"Punk?" ptal se Charles. "Je Chuck pankáč?"

"Ne," zasmál se Jean Paul. "Chuck je prostě Chuck."

Chuck vzhledl od krabice s kukuřičnými lupínky a řekl pár sprostých slov směrem ke svému bratrovi. Jean Paul si ho nevšímal a otevřel učebnici fyziky. Napadlo ho, že si táta nikdy nevšimne, co má na sobě on. Vždycky to byl jen Chuck, kdo měl problémy.

"Fakt, Chucku," říkal Charles. "Ty máš opravdu pocit, že musíš vypadat takhle strašně?" Chuck otázku ignoroval.

16

Charles syna pozoroval se vzrůstajícím vztekem. "Chucku. já s tebou mluvím."

Cathryn natáhla ruku a položila ji Charlesovi na paži.

"Nechme těchto

rozhovorů u snídaně. Vždyť víš, jací jsou kluci v tomhle věku.

Nech ho být."

"Myslím, že si aspoň zasloužím, aby mi odpověděl," trval Charles

na svém.

Chuck se zhluboka nadechl, zprudka vyfoukl vzduch nosem, aby zdůraznil své podráždění, a podíval se otcí do obličeje. "Já nejsem žádný doktor," řekl. "Nemusím se oblíkat podle nějakýho předpisu."

Pohledy otce a staršího syna se setkaly. Chuck si pro sebe říkal. "Tumáš, ty přehytralej hajzle, myslíš si, že víš všechno, protože jsi měl dobrý známky z chemie, ale to teda nevíš." Charles zkoumal tvář svého syna a říkal si, jak může být takhle arogantní bez nějaké větší provokace. Je to docela inteligentní kluk, ale beznadějně líný. Jeho výsledky na střední škole nebyly moc dobré, takže se nedostal na Harvard a Charles měl dojem, že na Northeastern College mu to také moc dobře nejde.

Charles si říkal, kde asi on sám, jako otec, udělal chybu.

Ale osobnost Jeana Pauľa zcela měnila směr jeho úvah. Charles pohlédl na svého druhého syna. Ten byl upravený, příjemný, pracovitý.

Dalo se těžko uvěřit, že oba chlapci vzešli ze stejného genetického základu a že spolu vyrůstali. Charlesova pozornost se vrátila k Chuckovi.

Jeho vzdorovitost neustoupila, ale Charles cítil, že ho to už přestává zajímat. Byly tu důležitější věci, o kterých musel přemýšlet.

"Doufám," řekl Charles vyrovnaným hlasem, "že tvůj vzhled a tvé studium nemá nic společného. Doufám, že ti to na vysoké škole jde. Moc se o tom doma nezmiňuješ."

"Jde mi to dobře," řekl Chuck a konečně zase sklopil oči ke svým kukuřičným lupínkům. Postavit se otcí na odpor bylo pro Chucka něco nového. Do té doby, než šel na vysokou školu, jakémukoliv střetnutí s ním se vyhnul. Teď, se na to vždycky těšil. Chuck si byl jistý tím, že si toho Cathryn všimá a že s tím souhlasí. Koneckonců, Charles se k ní také chová jako tyran.

"Jestli mám jet s kombíkem do Bostonu, tak to budu potřebovat nějaké peníze navíc," řekla Cathryn v naději, že změní téma hovoru.

"A když už mluvíme o penězích, volala ta firma, která nám vozí naftu, a oznámila, že nedovezou další, dokud nezaplatíme účet."

"Připomeň mi to dneska večer," řekl Charles rychle. Nechtěl se bavit o penězích.

"A taky není zaplacené školné za tenhle semestr," dodal Chuck.

Cathryn vzhledla od snídaně a podívala se na Charlese s nadějí, že celý problém vysvětlí. Školné za celý semestr znamenalo spoustu peněz.

"Včera jsem dostal dopis," pokračoval Chuck, "že školné se už mělo zaplatit a že nedostanu zápočty, jestli se to nedá

do pořádku."

"Ale vždyť ty peníze někdo z účtu vybral," divila se Cathryn.

"Použil jsem je na něco v laboratoři," vysvětlil Charles.

17

"Cože?" Cathryn byla úplně bez sebe.

"Zase je dostaneme zpátky. Potřeboval jsem koupit novou várku myši a nový grant dostanu až v březnu."

"Ty sis za Chuckovy peníze na školu koupil krysy?" zděsila se Cathryn.

"Myši," opravil ji Charles.

S nádherným pocitem, že nahlíží někam, kam nemá, sledoval Chuck rozvíjející se konflikt. Už celé měsíce dostával z pokladny školy upozornění, ale doma nic neřekl, protože doufal, že o tom promluví v době, kdy nepůjde zároveň o jeho prospěch. Nemohlo to dopadnout lépe.

"No tohleto je ohromný," řekla Cathryn. "A co si myslíš, že budeme jíst do března, až zaplatíme účet za Chuckovu školu?"

"Já to zařídím," utrl se Charles. Pokoušel se obhájit své jednání a reagoval zlostně.

"Myslím, že bych si asi měla najít zaměstnání," řekla Cathryn. "Nepotřebuji v institutu ještě někoho na psaní na stroji?"

"Prokristapána. Vždyť přece nejsme v krizi!" odporoval Charles. "Spíš bys měla dopsat tu svou práci a dodělat si ten doktorát, aby sis mohla sehnat místo, kde využiješ svou kvalifikaci." Cathryn se už tři roky snažila dokončit svou práci z literatury.

"Takže kvůli tomu, že ještě nemám doktorát, není zaplacené Chuckovo školné?" řekla sarkasticky Cathryn.

Do kuchyně vešla Michelle. Cathryn i Charles vzhledli a na svůj rozhovor zapomněli. Michelle si oblékla bílý bavlněný rolák a přes něj růžový svet s monogramem. Její obličej orámovaný vlasy černými jako uhlé vypadal hrozně bleďý. Přesla ke kuchyňské lince a nalila si sklenici pomerančové šťávy.

"Fuj," řekla, když ji ochutnala. "Vůbec mi to nechutná, když je šťáva plná bublinek."

"A jéje," řekl Jean Paul. "Jestli tohleto není naše princeznička, co si hraje na nemocnou, aby nemusela do školy."

"Nezlob sestřičku," nařídil Charles.

Michelle náhle divoce kýchl, až jí hlava prudce vrazila do skleničky, takže se džus rozlil na podlahu. Ucítila proud, který jí vystříkl z nosu, automaticky se naklonila dopředu a nastavila dlaň. Ke své hrůze zjistila, že je to krev. "Tati!" zvolala a krev jí vytekla z dlaně a zacákala podlahu.

Charles a Cathryn vyskočili společně. Cathryn chytila utěrku a Charles zvedl Michelle a odnášel ji do obývacího.

Oba chlapci se zadívali na loužičku krve a pak na jídlo před sebou ve snaze zjistit, jak ta příhoda zapůsobila na jejich chuť k jídlu. Cathryn přiběhla zpátky, vytáhla misku s kostkami ledu z mrazáku a zase spěchala do obývacího.

"Fuj," řekl Chuck. "Teda doktora bych nedělal, ani kdyby mi platili milión dolarů. Nemůžu vidět krev."

"Michelle se vždycky podaří být středem pozornosti," řekl Jean Paul.

"No teda, řekni to ještě jednou."

"Michelle se vždycky podaří. . ." opakoval Jean Paul. Chucka bylo lehké rozčítit a byla to docela legrace.

18

"Drž hubu, ty blbí • Chuck • tal. Vyhodil zbytek kukuřičných lupínků do koše. Pak obešel krev na podlaze a namířil si to do svého pokoje.

Jean Paul dojedl snídani a dal misku do dřezu. Potom utřel papírovým ručníkem Michellinu krev.

"To je děs," řekl Charles, když vyšel ven z kuchyňských dveří. Bouře přinesla severozápadní vítr a spolu s ním tu byl i zápach spálené gumy z recyklačního závodu. "To je ale smrad."

"To je ale zasraná díra, co v ní bydlíme," řekl Chuck.

Charlesovy nervy zaprotestovaly proti takové drzosti, ale udržel se a nic neřekl. Už takhle to bylo dost špatné ráno. Stiskl pevně zuby, zastrčil bradu pod límec kožesinové bundy, aby se chránil před ostrým větrem, a plahočil se ke stodole.

"Hned jak budu moct, tak jedu do Kalifornie," řekl Chuck a vydal se za Charlesem. Na zemi ležely asi tři centimetry sněhu.

"Podle toho, jak jsi oblečený, zapadneš tam perfektně."

Jean Paul, který šel poslední, se zasmál a od úst mu přitom šly obláčky páry. Chuck se otočil a odstrčil Jeana Paula z proházené cestičky do hlubšího sněhu. Padla nějaká ostrá slova, ale Charles si toho nevšímal. Byla moc zima na nějaké zastavování. Závany větru mu drásaly obličej a zápach byl přímo hrozný. Vždycky to takové nebývalo. Závod na zpracování gumy začal pracovat v roce 71, rok poté, co si s Elizabeth koupili dům. To stěhování byl v podstatě její nápad. Chtěla, aby děti vyrůstaly na čerstvém vesnickém vzduchu. To je ale ironie, pomyslel si Charles a odemkl stodolu. Ale nebylo to zas tak strašné. Továrna u nich byla cítit, jen když vál vítr ze severovýchodu, a to naštěstí příliš

často nebývalo.

"Sakra," řekl Jean Paul při pohledu na rybník. "Kvůli tomuhle sněhu si budu zase muset odhrabat hokejový hřiště. Hele, tati, jak to, že voda kolem Michellina domečku nikdy nezamrzá?"

Charles zapřel dveře kouskem trubky, aby se mu nezavřely, a pak pohlédl na rybník. "To nevím. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Musí to mít něco společného s proudem, protože nezamrzlá voda je spojená s přítokem z řeky a ten přítok taky není zamrzlý."

"Fuj," řekl Chuck a ukazoval za domeček. Na zmrzlém bahně, které bylo všude kolem rybníka, ležela mrtvá divoká kachna.

"Zase jedna chciplá kachna. Asi taky nemůžou vydržet ten smrad."

"To je zvláštní," poznamenal Charles. "Už několik let se tu kachny neukázaly. A když jsme se sem nastěhovali, tak jsem je lovil přímo z Michellina domku. Potom zmizely."

"Támhle je další," zvolal Jean Paul. "Ale není mrtvá. Mlátí sebou o zem."

"Vypadá jako ožralá," řekl Chuck.

"Pojďte, pomůžeme jí."

"Nemáme moc času," upozorňoval Charles.

"No tak pojďte." Jean Paul vyrazil po umrzlém sněhu.

19

Charles ani Chuck nebyli tak nadšení jako Jean Paul, ale přece jen šli za ním. Když byli u něj, uviděli, jak se sklání nad chudinkou kachnou, která měla jakýsi záchvat.

"Bože, vždyť má epilepsii!" řekl Chuck.

"Co s ní je, tati?" zeptal se Jean Paul.

"Nemám vůbec představu. V ptačí medicíně se zrovna moc nevyznám."

Jean Paul se sehnul a pokoušel se omezit žalostné křeče a záškuby kachny.

"Myslím, že bys na ni radši neměl sahat," varoval Charles.

"Nejsem si jistý, jestli kachny nepřenášejí psitakózu."

"Řekl bych, že bychom ji prostě měli zabít a skončit to její utrpení," řekl Chuck.

Charles pohlédl na svého staršího syna, který měl oči přilepené k nemocné kachně. Z jakéhosi důvodu připadl Charlesovi Chuckův návrh krutý, přestože bylo zřejmé, že je to to nejsprávnější, co se dalo v této chvíli udělat.

"Nemohl bych ji přes den nechat ve stodole?" prosil Jean Paul.

"Přinesu vzduchovku a skončím ji to trápení," řekl Chuck.

Měl teď příležitost bratrovi vrátit, jak ho předtím rozčiloval.

"Ne!" poručil Jean Paul. "Můžu ji dát do stodoly, tati?"

Prosím tě."

"Tak dobře," souhlasil Charles. "Ale nesahej na ni. Běž a přines nějakou krabici nebo tak něco."

Jean Paul odběhl jako fretka. Charles s Chuckem na sebe pohlédli nad mrtvou kachnou. "Copak nemáš žádný soucit?" zeptal se Charles.

"Soucit? Ty se mě ptáš na soucit po tom všem, co provádíš s těma všema zvířatama v laborce? To je snad vtip!"

Charles si pozorně syna prohlížel. Viděl víc než drzost.

Zdálo se mu, že vidí nenávist. Chuck znamenal pro svého otce záhadu už od doby, kdy přišel do puberty. S obtížemi překonal nutkání vrazit mu facu.

Jean Paul, který si jako obvykle uměl poradit, našel velkou lepenkovou krabici a starý polštář. Roztrhl polštář a nasypal peří do krabice. Prázdným polštářem, aby na kachnu nemusel sahat, ptáka zdvihl a položil do krabice. Charlesovi pak vysvětlil, že peří zabrání kachně, aby se zranila, kdyby zase měla nějaký záchvat, a také ji zahřeje. Charles kývl na souhlas a všichni nastoupili do auta.

Pět let staré zrezivělé Pinto zaprotestovalo, když Charles otočil klíčkem. Protože ve výfuku bylo několik děr, auto vydávalo spíš zvuk jako tank typu AMX, když se tedy konečně rozjelo. Charles vycouval z garáže, projel po příjezdové cestě a otočil na sever po dálnici 301 směrem na Shaftesbury. Staré auto nabíralo rychlost a Charles pocíťoval úlevu. Rodinný život prostě nikdy nepoběží hladce. Alespoň proměnné v laboratoři se daly naštěstí předvídat a problémy se daly zvládnout vědeckou metodou. Charlesovi začínaly čím dál tím víc vadit lidské rozmery.

"Tak teda dobře!" vykřikl. "Žádná muzika nebude!" Výpnul rádio. Jeho dva synové se hádali o to, kterou stanici budou poslouchat. "Je dobré začít den trochou tichého rozjímání."

20

Bratři se na sebe podívali a obrátili oči vzhůru.

Jeli podél řeky Pawtomac a občas zahlédli vodu, jak se klikatí krajinou.

Čím víc se blížili k Shaftesbury, tím více zesiloval pronikavý zápach z továrny společnosti Recycle. První, co bylo z města vidět, byl komín továrny, který plival oblaka černého kouře do vzduchu. Ticho přerušil ostrý hvizd právě ve chvíli, kdy jeli kolem továrny. Hvizd označoval nástup další směny.

Jakmile přejeli kolem továrny, zápach jakoby zázrakem zmizel. Po levé

straně podél Main Street stály opuštěné textilky. Nikdo nebyl v dohledu. Bylo to jako by se v půl šesté ráno octli ve městě duchů. Přes řeku se klenuły tři rezavějící ocelové mosty, další doklady úspěšné předválečné éry. Ve městě byl i krytý most, který ale nikdo nepoužíval. Byl vyloženě nebezpečný a nechávali ho už jen kvůli turistům. Otcům města přitom vůbec nedošla skutečnost, že žádní turisté nikdy Shaftesbury nenavštěvují.

Jean Paul vystoupil u střední školy na severním okraji města. Z toho, jak rychle se rozloučil, bylo vidět, že už je netrpělivý zahájit nový den. Přestože bylo ještě brzo, před školou čekal hlouček jeho kamarádů a společně vešli dovnitř.

Jean Paul byl členem basketbalového týmu školy a ještě před vyučováním měli trénink. Charles pozoroval, jak jeho mladší syn mizí ve škole, a pak znovu vyjel na ulici, která vedla k dálnici I-93 do Bostonu. Mnoho aut nejezdilo, až dál na dálnici doprava zhoustla.

Na Charlese měla jízda autem hypnotický účinek. Jeho myšlenky většinou zabloudily k problémům spojeným s protilátkami, strukturou proteinů a jejich složením a nějaké nižší, primitivnější části jeho mozku zatím řídily auto. Ale dneska zjišťoval, že je citlivý na Chuckovo obvyklé mlčení, které mu nakonec už začalo jít na nervy. Snažil se představit si, o čem Chuck přemýšlí. Ale ať se snažil, jak chtěl, neměl nejmenší představu. Rychle mrkl na jeho znuděnou, bezvýraznou tvář a ptal se sám sebe, jestli Chuck třeba myslí na děvčata.

Charles si uvědomil, že ani neví, jestli jeho syn s někým chodí.

"Jak ti to jde ve škole?" zeptal se, jak nejnenápadněji mohl.

"Dobře!" odpověděl Chuck, okamžitě ve střehu:

Následovalo delší ticho.

"Už víš, jakou si vybereš specializaci?"

"Ne. Ještě ne."

"Přece musíš mít nějakou představu. Copak ještě nemusíš začít plánovat program na příští rok?"

"Ještě nějakou dobu ne."

"No, a který předmět tě letos nejvíc bavil."

"Nejspíš psychologie." Chuck vyhlédl ven z postranního okénka. Nechtělo se mu mluvit o škole. Dřív nebo později by se mohli dostat na chemii.

"Psychologie, to snad ne," vrtěl Charles hlavou.

Chuck pohlédl na hladce oholenou tvář svého otce, na jeho široký výrazný nos, všiml si přezíravého způsobu, jak mluví s hlavou trochu zakloněnou. Je si sebou vždycky tak jistý, tak rychle si o všem udělá 21

úsudek. Chuck slyšel pohrdání v otcově hlase, když vyslovoval slovo "psychologie". Chuck sebral odvahu a zeptal se: "Co je na psychologii špatného?" Byla to jedna z oblastí, ve které se podle Chuckova mínění Charles příliš nevyznal.

"Psychologie je ztráta času," řekl Charles. "Je založena na naprosto nesprávném základě podnět - reakce. A takhle právě mozek nepracuje. Mozek není prázdný, není to "tabula rasa". ale dynamický systém, který vytváří ideje a dokonce i city, které často nesouvisí s prostředím. Víš, jak to myslím?"

"Jo!" Chuck odvrátil pohled. Vůbec netušil, o čem to otec mluví, ale jako obvykle to znělo dobře. A bylo jednodušší s ním souhlasit. A právě to dělal dalších patnáct minut, během nichž Charles vedl vášnivý monolog o nedostatcích behavioristického přístupu k psychologii.

"Co kdybys třeba přišel dneska odpoledne do laborky," řekl Charles po chvíli ticha. "Práce mi teď ohromně jde a myslím, že se blížím k nějakému odhalení. Rád bych, abys u toho taky byl."

"Dneska nemůžu," řekl Chuck rychle. To poslední, po čem toužil, byla prohlídka institutu, kde každý poklonkoval před Charlesem, proslulým vědcem. Vždycky mu tam bylo nepříjemně, zvláště když vůbec nechápal, čím se tam Charles zabývá. Otcovo vysvětlování bylo vždycky daleko za Chuckovými možnostmi, takže měl neustálou hrůzu, že uslyší otázku, která hloubku jeho nevědomostí odhalí.

"Můžeš přijít kdykoliv, jak se ti to bude hodit, Chucku."

Charles si odjakživa přál, aby Chuck sdílel jeho nadšení pro výzkum, ale Chuck nikdy neprojevil zájem. Charles věřil, že kdyby jeho syn někdy uviděl vědu v akci, jistě by ho neodolatelně přitahovala.

"Ne. Mám laborky a pak ještě nějaké schůzky."

"To je smůla," řekl Charles. "Tak třeba zítra."

"Jo, třeba zítra," odpověděl Chuck.

Chuck vystoupil na Huntington Avenue, spěšně se rozloučil a odešel vlhkým bostonským sněhem. Charles pozoroval, jak jde pryč. Vypadal jako nějaká karikatura konce šedesátých let, nezapadal ani mezi své vrstevníky. Ostatní studenti vypadali bystřejší, věnovali víc pozornosti svému zevnějšku a téměř vždy byli ve skupinách. Chuck kráčel sám. Charles uvažoval, jestli Chuckovi neublížila Elizabethina nemoc a smrt nejhůře ze všech. Kdysi doufal, že Cathrynina přítomnost Chuckovi pomůže, ale od svatby byl Chuck ještě uzavřenější a vzdálenější. Charles zařadil rychlost a namířil auto přes Fenway do Cambridge.

Charles přešel přes most u bostonské university a začal plánovat, co bude celý den dělat. Bylo rozhodně snadnější se zabývat komplikacemi života buněk než nejistotami při výchově dětí.
Za chvíli zatočil doprava na parkoviště Weinburgerova institutu. Začala se mu zlepšovat nálada.

Vystoupil z auta a všiml si, že na parkovišti už stojí nezvyklé množství

aut, přestože je brzo ráno. I ředitelův modrý mercedes byl zaparkovaný na obvyklém místě. Bez ohledu na počasí se Charles na chvíli zastavil a přemýšlel o všech těch autech, pak se vydal směrem k institutu. Byla to moderní čtyřpatrová budova ze skla a cihel, poněkud podobná hotelu Hyatt, který stál nedaleko, ale neměla jeho pyramidový tvar. Institut neměl potíže s výběrem pracovníků.

Vrátna viděla zrcadlovým sklem, jak se Charles blíží. stiskla knoflík a otevřela silné posuvné dveře. Bezpečnostní opatření byla přísná kvůli ceně vědeckých přístrojů právě tak jako kvůli charakteru některých výzkumů, zvláště v oblasti genetiky. Charles vykročil po koberci kolem vrátnice, popřál dobré jitro slečně Andrewsové, která byla v institutu nová a dost se styděla. Ta sklonila hlavu a pozorovala Charlese zpod pečlivě vytrhaného obočí. Charles si říkal, jak dlouho tam asi vydrží. Vrátní měli v institutu krátký život. Charles se zastavil v hlavní hale a trochu ustoupil, aby viděl do čekárny. V mlze cigaretového kouře zahlédl, jak tam vzrušeně přeshlapuje a hovoří skupinka lidí.

"Doktore Martele. . . doktore Martele," zvolal jeden z mužů.

Charles, překvapený, že slyší své jméno, vkročil do místnosti a okamžitě byl pohlcen hloučkem lidí, kteří mluvili všichni najednou.

Muž, který před chvílí na Charlese zavolal, mu strčil mikrofon přímo před nos.

"Jsem z Globu," zakřičel muž. "Mohu vám položit pár otázek?"

Charles odstrčil mikrofon stranou a začal ustupovat zpátky do haly.

"Doktore Martele, je to pravda, že převezmete ten výzkum." vykřikla nějaká žena a chytila Charlese za kapsu kabátu.

"Žádné interview neposkytuji," zařval Charles a spěchal pryč od hloučku. Bylo zvláštní, že reportéři se na prahu místnosti zastavili.

"Co se to tu sakra děje?" zamumlal Charles a zpomalil na rychlou chůzi.

Nesnášel sdělovací prostředky. Nemoc jeho ženy Elizabeth z jakéhosi důvodu přilákala pozornost tisku a Charles měl dojem, že ho znovu a znovu znásilňují, když jeho soukromou tragédii rozebírají, aby si o ní lidé počítli při ranní kávě. Vešel do své laboratoře a bouchl dveřmi.

Ellen Sheldonová laborantka, která s Charlesem pracovala už šest let, vyskočila. V tichu laboratoře se soustředila na přípravu přístrojů pro oddělování sérových bílkovin. Jako obvykle přišla do práce ve čtvrt na osm, aby všechno připravila, než Charles přijede jako každý den ve třetí čtvrtě na osm. Charles už byl rád v plné práci. zvláště když se mu teď tak dařilo.

"Kdybych já takhle bouchla dveřmi, tak o tom slyším až do večera," řekla Ellen popuzeně. Byla to atraktivní tmavovlasá žena kolem třicítky,

vlasý měla vyčesané nahoru, jen na krk jí spadalo několik toulavých pramínků. Když ji Charles přijal do laboratoře, někteří kolegové si ho žárlivě dobírali, ale Charles si původně vlastně neuvědomoval její exotickou krásu. Tu ocenil až po několika letech společné práce. Jednotlivé rysy neměla Ellen výjimečné, ale celek byl ohromně zajímavý. Ale pokud šlo o Charlese, její nejdůležitější přednosti byly inteligence, chuť do práce a výborný prospěch z vysoké školy.

"Promiň, jestli jsem tě vyděsil," omlouval se Charles a pověsil si kabát. "Venku je skupina reportérů a víš, jak mi z novinářů je."

"Všichni víme, jak ti z novinářů je," souhlasila Ellen a vrátila se ke své práci.

Charles se posadil k psacímu stolu a probíral se papíry.

Jeho laboratoř byla velká obdélníková místnost, ze které vedly vzadu dveře do Charlesovy soukromé kanceláře.

Charles se kanceláře vzdal, dal si do laboratoře praktický kovový psací stůl a přeměnil kancelář na místnost, kde choval zvířata.

Hlavní prostory s laboratorními zvířaty byly ve zvláštním křídle v zadní části institutu, ale Charles chtěl mít některá pokusná zvířata poblíž, aby mohl dohlížet na jejich péči.

Dobré výsledky experimentů do značné míry závisely na dobré péči o zvířata a Charles věnoval velkou pozornost detailům.

"A co tu vůbec ti novináři dělají?" zeptal se Charles.

"Učinil snad včera večer náš nebojácný vůdce nějaký vědecký objev, když bral koupel?"
"Buď přece trochu uznalejší," napomínala ho Ellen. "Někdo tu administrativní práci dělat musí."
"No, tak teda promiň," řekl Charles sarkastickým tónem.
"Jde vlastně o něco docela vážného," pokračovala Ellen. "Ta příhoda s Brightonem prosákla do New York Times."
"Tihle doktoři nové generace si teda potrpí na popularitu," potřásl Charles znechuceně hlavou. "Myslel bych si, že po té nadšené recenzi, kterou měl v časopise Time před měsícem, bude chvilku spokojený. Co sakra zase udělal?"
"Neříkej mi, žeš nic neslyšel?" divila se Ellen.
"Ellen, já sem přece chodím pracovat. Zrovna ty bys to mohla vědět."
"To je pravda. Ale tahleta věc s Brightonem. . . Každý o tom ví. Všichni v baráku už o tom drbou aspoň týden."
"Kdybych tě neznal, myslel bych si, že si ze mě utahuješ.
Jestli mi to nechceš říct, tak mi to neříkej. A vůbec, podle tvého tónu si začínám myslet, že bych to snad radši neměl vědět."
"No, je to opravdu dost zlý," souhlasila Ellen. "Šéf oddělení laboratorních zvířat oznámil řediteli, že doktor Thomas Brighton už nějakou dobu nenápadně chodí do laborky s pokusnými zvířaty a mění svoje myši, nakažené rakovinou, za zdravá zvířata."
"To je teda ohromné," řekl Charles sarkasticky. "Zřejmě si myslel, že tak dokáže, že jeho lék má zázračnou účinnost."
"Přesně tak. Což je o to zajímavější, že to byl právě ten jeho nový lék, Canceran, který mu získal všechnu tu proslulost."

24

"A taky místo tady na institutu," dodal Charles a cítil, jak mu obličej rudne pohrdáním. Měl výhrady ke vši té popularitě kolem doktora Brightona, ale kdykoliv vyslovil své mínění, uvědomil si, že lidé mají dojem, že na svého kolegu žárlí.
"Je mi ho líto," řekla Ellen. "Tohle asi velmi ovlivní jeho vědeckou

kariéru."

"Slyším dobře?" zeptal se Charles. "Tobě je líto toho intrikánského hajzlíka? Doufám, že ho kopnou do tý jeho podvodnický prdele a poletí z medicíny pryč. Vždyť ten člověk má být lékař. Podvádění ve výzkumu je stejné jako podvod v péči o pacienta. Ne! Vlastně je to ještě horší. Při výzkumu člověk může nakonec poškodit velké množství lidí."

"Já bych tak rychle nesoudila. Třeba je pod velkým tlakem kvůli té publicitě. Třeba jsou nějaké okolnosti, které ho omlouvají."

"Když jde o integritu, tak neexistují žádné okolnosti, které by člověka omlouvaly."

"To s tebou tedy nesouhlasím. Lidé mají různé problémy."

Každý není superman jako ty."

"Nech si ty psychologický kecý," vybuchl Charles. Byl překvapený, jaká zloba se skrývala v Ellenině poznámce.

"Dobře, tak jo. Ale troška lidské ohleduplnosti by ti jen prospěla. Charlesi Martele. Vždyť ty úplně kašleš na pocity ostatních lidí. Ty jenom bereš, nic jinýho." Ellenin hlas se chvěl potlačovanými emocemi.

Na laboratoř padlo stísněné ticho. Ellen se pustila zase do práce. Charles otevřel zápisník, ale nemohl se soustředit. Teď ho mrzelo, že se tak rozzlobil a podle všeho Ellen urazil. Je pravda, že je tak nevšimavý k pocitům jiných lidí? Bylo to úplně poprvé, kdy mu Ellen řekla něco nepříjemného. Charles uvažoval, jestli to třeba nemá něco společného s krátkým milostným dobrodružstvím, které spolu prožili. Poté, co spolu tolik let pracovali to byla spíše záležitost vhodné příležitosti než lásky, která přišla v době, kdy se Charles konečně začal probírat ze strnulé deprese po smrti Elizabeth. Celý vztah trval jen měsíc. Pak do institutu přišla na letní výpomoc Cathryn. Potom už nikdy s Ellen o svém milostném vztahu nehovořili. Charles si v té době myslel, že bude lepší, když celá ta historie upadne v zapomnění.

"Promiň, jestli jsem na tebe mluvil našťvaně," omlouval se.

"To jsem nechtěl. Nechal jsem se unést."

"A já se omlouvám za to, co jsem řekla," poznamenala Ellen hlasem, ve kterém se stále ještě odrážely hluboké emoce.

Charlese ta slova příliš nepřesvědčila. Chtěl se Ellen zeptat, jestli si skutečně myslí, že je necitelný. ale neměl odvahy.

"Mimochodem," dodala Ellen, "chce se s tebou sejít doktor Morrison, hned jak budeš mít čas."

"Morrison počká," rozhodl Charles. "Teď musíme rozjet práci tady."

25 Cathryn Charlesovo chování rozčílilo. Nebyla typem člověka, který by své pocity potlačoval, a kromě toho měla dojem, že je v právu. Vzhledem k tomu, jak Michelle tekla krev z nosu, by snad mohl změnit svůj program a odvézt ji do Dětské nemocnice sám. Vždyť je koneckonců lékař. Cathryn měla příšernou představu, jak Michelle zakrvácí celé auto. Mohla by snad úplně vykrváčet? Cathryn si nebyla jistá, ale ta možnost se zdála být dost reálná a děsila ji. Cathryn nesnášela všechno, co mělo nějakou souvislost s nemocí, krví a nemocnicí.

Nevěděla, proč ji tyhle věci znervozňují, ale asi k tomu přispěl komplikovaný zánět slepého střeva, který prodělala, když jí bylo deset. Stanovení diagnózy bylo obtížné jak v ordinaci, tak i později v nemocnici. Do dnešního dne si živě pamatovala bílé kachlíčky a zápach desinfekce. Ale ze všeho nejhorší bylo gynekologické vyšetření. Nikdo se jí

nepokoušel nic vysvětlit. Prostě ji drželi, aby se necukala. Charles tohle všechno věděl, a přesto trval na svém, že musí být včas v laboratoři a že tedy s Michelle musí jet Cathryn.

S pocitem, že se bude cítit lépe, když s nimi pojedou ještě někdo, si Cathryn sedla k telefonu v kuchyni a zavolala Marge Schonhauserové, aby se jí zeptala, jestli nepotřebuje svézt do Bostonu. Jestli je Tad ještě v nemocnici, je dost pravděpodobné, že bude mít zájem. Hned při druhém zazvonění zvedla telefon šestnáctiletá dcera Schonhauserových, Nancy.

"Máma už je v nemocnici."

"No, já jsem si jen říkala, že to zkusím," řekla Cathryn.

"Třeba se mi podaří s ní promluvit v nemocnici. Ale kdyby ne, tak ji prosím tě řekni, že jsem volala."

"Ano, určitě," odpověděla Nancy. "Rozhodně bude mít radost, že jste se ozvala."

"A jak se daří Tádovi?" zeptala se Cathryn. "Už půjde brzy domů?"

"Je hrozně nemocný, paní Martelová. Museli mu transplantovat kostní dřeň. Všechny nás testovali a jediné malá Lisa se hodila. Teď je pořád zavřený ve stanu, aby byl chráněn před mikroby."

"To mě strašně mrzí," řekla Cathryn. Cítila, jak ji opouštějí síly. Nevěděla, co to je transplantace kostní dřene, ale znělo to jako něco vážného a děsivého. Rozloučila se s Nancy a zavěsila. Chvilku seděla a přemýšlela, jak hrozné to bude setkat se s Marge. Navíc litovala, že ji nezavolala dřív.

Zdálo se jí, že ve srovnání s Tádovou nemocí jsou její starosti s Michelliným krvácením z nosu malicherné, Cathryn se zhluboka nadechla a šla do obývacího pokoje.

Michelle seděla pohodlně opřená na gauči a dívala se na televizi. Poté, co si vypila trochu pomerančové šťávy a odpočinula si, cítila se o mnoho lépe, ale byla ještě pořád dost skleslá. Přestože Charles nic takového neřekl, určitě má dojem, že ho zklamala. A to, že se jí spustila krev z nosu, ho v tom dojmu ještě utvrdilo.

"Zavolala jsem do ordinace doktora Wileyho," řekla Cathryn tím nejveselejším tónem, na jaký se zmohla, "a sestřička říkala, že máme přijet co nejdřív. Jinak bychom musely dlouho čekat. Takže pojd', vyrazíme."

26

"Už je mi mnohem líp," řekla Michelle. Přinutila se k úsměvu, ale rty se jí chvěly.

"To je fajn," řekla Cathryn. "Ale zůstaň tu. Já ti dojdu pro kabát a pro věci." Cathryn vykročila ke schodům.

"Cathryn, já ale myslím, že už je mi teď dobře. Myslím, že můžu jít do školy." A aby to potvrdila, sundala nohy z gauče a postavila se. Přes návaly slabosti se pokoušela usmívat.

Cathryn se otočila, pohlédla na svou adoptivní dceru a pocítila přívál citu k holčičce, kterou Charles tak miloval.

Cathryn vůbec nevěděla, proč by Michelle chtěla zapírat svou nemoc, pokud se tedy nebojí nemocnice jako ona sama.

Popošla k holčičce a pevně ji objala. "Nemusíš mít strach, Michelle."

"Já nemám strach," řekla Michelle a vzpírala se Cathryninu objetí.

"Vážně ne?" zeptala se Cathryn, spíš jen kvůli tomu, aby něco řekla. Vždycky ji překvapilo, když někdo odmítal její city.

Cathryn se rozpačitě usmála s rukama stále ještě na Michelliných ramenou.

"Myslím, že bych měla jít do školy. Když mi dáš omluvku, tak nemusím cvičit."

"Michelle. Vždyť už ti není dobře celý měsíc. Dneska ráno jsi měla horečku. Myslím, že je na čase, abychom s tím něco provedli."

Cathryn pustila Michellina ramena a prohlížela si vzdorovitý obličej proti sobě. Michelle pro ni byla stále v nejruznějších ohledech záhada. Byla to přesná, vážná holčička, trochu dospělá na svůj věk, z jakéhosi důvodu si vždycky držela Cathryn od těla. Cathryn uvažovala o tom, jestli to není způsobeno faktem, že Michelle ztratila matku, když jí byly tři roky. Měla pocit, že ví, jaké je to vyrůstat v neúplné rodině, protože ji její vlastní otec opustil.

"Řeknu ti, co uděláme," prohlásila Cathryn a rozhodovala se, jak situaci vyřešit. "Ještě jednou se změříš. Když budeš mít horečku, tak pojedeme. A když ne, tak nepojedeme."

Michelle měla přes osmatřicet.

O hodinu a půl později zastavila Cathryn starého kombika značky Dodge před Dětskou nemocnicí. Naštěstí se po cestě nic nepříhodilo. Michelle v autě téměř nepromluvila, pouze odpovídala na přímé dotazy. Cathryn se zdála vyčerpaná, jak tam tak seděla s rukama v klíně jako loutka, která čeká, až začne loutkář tahat za provázky.

"Na co myslíš?" přerušila Cathryn ticho. Nebylo kde zaparkovat, a tak přejezděly z jednoho patra garáží do druhého.

"Na nic," řekla Michelle, aniž sebou hnula. Cathryn děvčátko pozorovala koutkem oka. Tolik chtěla, aby se Michelle nebránila a nechala Cathryn, aby ji měla ráda.

"Není mi dobře, Cathryn. Je mi opravdu zle. Myslím, že mi budeš muset pomoci z auta." Cathryn rychle pohlédla Michelle do obličeje, v okamžiku zastavila auto. Natáhla ruce a objala děvčátko. Michelle se nevzpírala. Přisunula se blíž a položila hlavu Cathryn na prsa. Cathryn cítila, jak jí na ruku dopadají horké slzy.

27

"Já ti strašně ráda pomůžu. Pomůžu ti, kdykoliv to budeš potřebovat. Slibuju."

Cathryn měla pocit, jako by znenadání překročila nějaký neviditelný práh. Potřebovalo to dva a půl roku trpělivosti, ale vyplatilo se to.

Troubíci houkačky aut vrátily Cathryn zase do přítomnosti.

Zařadila rychlost a jela dál, celá šťastná že se jí Michelle pořád drží.

Cathryn se víc než kdy předtím cítila jako opravdová matka.

Když procházely otáčivými dveřmi, Michelle vypadala, že už moc nemůže, a nechala Cathryn, aby jí pomohla. V hale jim rychle přivezli kolečkové křeslo. Michelle sice zpočátku trochu protestovala, ale pak nechala Cathryn, aby ji vezla.

Cathryn měla takovou radost z nově navázaného blízkého vztahu, že ani příliš nevnímala hrůzu, kterou jí nemocnice vždycky naháněla. Vnitřní výzdoba nemocnice tomu také napomáhala: hala byla dlážděná mexickými dlaždičkami teplých barev a sedadla měla jasně oranžové a žluté odstíny. Všude byly spousty květin. Vypadalo to tam spíš jako ve velkém luxusním hotelu než jako v městské nemocnici.

Ordinace dětského oddělení také nevypadaly nijak hrozně. V čekárně u doktora Wileyho už čekalo pět pacientů. K Michellině znechucení nebylo ani jednomu z nich víc než dva roky. Už už chtěla protestovat, ale pak skrz otevřené dveře zahlédla ordinaci a vzpomněla si, proč tu je. Naklonila se ke Cathryn a zašeptala. "Nebudou mi snad dávat injekci, vid', že ne?"

"To opravdu nevím," odpověděla Cathryn. "Ale když se ti potom bude chtít, můžeme si ještě někam zajít. Můžeme udělat něco, co tě bude bavit."

"Mohly bychom zajít na návštěvu za tatínkem?" rozzářily se jí oči.

"Samozřejmě," souhlasila Cathryn. Zavezla Michelle vedle prázdného sedadla a pak se sama posadila.

Z ordinace vyšla matka s fňukajícím pětiletým chlapečkem.

Jedna z čekajících žen s malým miminkem vstala a vešla dovnitř.

Zeptám se sestry, jestli bych si mohla zatelefonovat," řekla Cathryn. "Chci zjistit, kde leží Tad Schonhauser. Jsi v pořádku, vid'?"

"Ano, jsem," odpověděla Michelle. "Vlastně už je mi zase líp."

"Fajn," řekla Cathryn a vstala. Michelle se dívala, jak jí dlouhé hnědé vlasy splývají na ramena. Došla k sestře a pak už vytáhla číslo. Michelle si najednou začala přát, aby jí bylo třeba dvacet a aby byla lékařka a mohla se bavit s Charlesem a pracovat v laboratoři. Charles říkal, že lékaři nemusejí dávat injekce, že to dělají sestry. Michelle doufala, že nebude muset dostat injekci. Injekce měla strašně nerada.

"Doktore Martele," zavolal doktor Peter Morrison, který stál ve dveřích do Charlesovy laboratoře. "Copak jste nedostal můj vzkaz?"

Charles, který právě plnil vzorky séra do automatického měřiče radioaktivního záření, se podíval na Morrisona, vedoucího oddělení fyziologie. Morrison se opíral o kliku, zářivkové světlo se odráželo od skel jeho brýlí v úzkých želvovinových obroučkách. Měl napjatou, rozzlobenou tvář.

28

"Přijdu za deset nebo patnáct minut," řekl Charles. "Teď tady mám na práci pár důležitějších věcí."

Morrison o Charlesových slovech chvíli uvažoval.

"Budu čekat ve své kanceláři." Dveře se za ním pomalu zavřely.

"Neměl bys ho takhle popichovat," řekla Ellen. "Může to způsobit jediné problémy."

"Udělá mu to dobře," řekl Charles. "Aspoň má o čem přemýšlet. Za živýho boha nemůžu vymyslet nic jiného, co v tý své kanceláři dělá."

"Někdo musí dohlížet na administrativu," namítla Ellen.

"Ironie je, že kdysi to býval slušný vědec," řekl Charles.

"A teď celý jeho život ovládá ambice stát se ředitelem a celé dny se jen hrabe v papírech, sedí na schůzích, chodí na obědy a dobročinné akce."

"Ty dobročinné akce vydělávají peníze."

"To asi ano," souhlasil Charles. "Ale člověk nepotřebuje doktorát z fyziologie, když chce tohle dělat. Myslím, že to je vyhozené vzdělání. Kdyby lidé, kteří věnují peníze na vědecký výzkum, tušili, jak málo z těch peněz skutečně na výzkum připadne, ti by se ale zhrozili."

"V tom s tebou souhlasím," kývla Ellen. "Ale co kdyhych místo tebe dokončila plnění těchhle vzorků. Ty zatím jdi a vyříd' to s Morrisonem. ať to máš za sebou, protože pak budu potřebovat, abys mi pomohl nabírat krev od těch krys." O deset minut později už Charles stoupal po kovovém požárním schodišti do druhého patra. Neměl vůbec tušení, proč ho chce Morrison vidět, ale říkal si, že to nejspíš bude další pobídka k větší aktivitě, že od něj Morrison bude vyžadovat nějaký referát na jakousi konferenci. Charles měl zcela jiné představy o publikování než jeho kolegové. Nikdy se nepokoušel žádnou publikaci uspěchat. Přestože se vědecká kariéra často měřila počtem článků, které doktor vydal, Charlesova zarputilá trpělivost a inteligence mu získaly obrovský respekt kolegů.

Někteří z nich často říkali, že právě muži jako Charles dělají velké vědecké objevy. Pouze vedení institutu si stěžovalo. Kancelář doktora Morrisona byla spolu s ostatními místnostmi administrativy ve druhém poschodí, kde byly chodby vymalované příjemnou béžovou barvou a ověšené ponurými obrazy minulých ředitelů oblečených v akademických talárech. Atmosféra byla úplně odlišná od utilitárně vyhlížejících laboratoří v přízemí a v prvním patře, člověk zde měl spíše dojem úspěšné právnícké firmy než nevýdělečné lékařské organizace. Drahé zařízení Charlese rozčilovalo znovu a znovu. věděl, že peníze na tohle všechno pocházely od lidí, kteří si mysleli, že je dávají na vědecký výzkum.

V takovémhle duševním rozpoložení se Charles blížil k Morrisonově kanceláři. Už se chystal vstoupit, když vtom si všiml, že všechny sekretářky z administrativy ho pozorují.

Vládlo tu stejné ovzduší potlačovaného vzrušení, které Charles vycítil ráno, když přicházel do práce. Připadalo mu, že

všichni čekají, až se cosi stane.

Charles vešel dovnitř a Morrison ihned vstal od svého širokého mahagonového psacího stolu a krácel k Charlesovi s nataženou rukou. Jeho popu 29 ženě chování zmizelo. Charles mu ze zvyku podal ruku, ale byl tím gestem zmatený. Neměl s tímhle mužem nic společného. Morrison měl na sobě čerstvě vyžehlený oblek s úzkým proužkem, naškrobenou bílou košili a hedvábnou kravatu, ručně šité mokasíny měl pečlivě vyleštěné.

Charles si oblékl svou obvyklou košili rozepnutou u krku, kravatu měl povolenou a zastrčenou mezi druhý a třetí knoflík, rukávy měl vyhrnuté až nad lokty. Měl široké kalhoty barvy khaki a odřené semišky.

"Vítejte," řekl Morrison, jako by ho byl už ráno neviděl.

Širokým gestem naznačil Charlesovi, aby se posadil na kožený gauč v zadní části kanceláře, odkud byl výhled na řeku.

"Kávu?" Morrison se usmál a ukázal řadu velmi malých, nezvykle bílých, rovných zubů.

Charles odmítl, usadil se na gauč a založil si ruce. Dělo se něco divného, a to pokoušelo jeho zvědavost.

"Už jste dneska viděl New York Times?" zeptal se Morrison.

Charles potřásl záporně hlavou.

Morrison došel k psacímu stolu, vzal noviny a ukázal na článek na první straně. Při pohybu rukou mu zpod rukávu košile vyklouzl zlatý náramek se jménem a označením krevní skupiny.

SKANDÁL NA WEINBURGEROVĚ INSTITUTU PRO VÝZKUM RAKOVINY.

Charles přečetl první odstavec, ve kterém bylo zhruba to, co mu už řekla Ellen. To mu stačilo.

"Strašné, že?" podotkl Morrison. Charles přikývl, ale nesouhlasil tak zcela. Přestože věděl, že takový incident bude mít na nějaký čas negativní dopad na příliv peněz od sponzorů a veřejnosti, měl zároveň pocit, že to novému léku ubere trochu proslulosti, která mu podle jeho mínění byla věnována nezaslouženě. Doufal, že pozornost se vrátí zpátky ke slibnějším výzkumným projektům. Pro Charlese znamenal Canceran jen další alkylační činidlo. Věřil, že odpověď na léčení rakoviny je nutno hledat v imunologii, ne v chemoterapii, přestože si byl samozřejmě vědom množství případů, vyléčených v poslední době pomocí chemoterapie.

"Tohle neměl doktor Brighton dělat," řekl Morrison. "Byl prostě příliš mladý, příliš netrpělivý."

Charles čekal, až se Morrison dostane k tomu, co vlastně chce říci.

"Budeme muset doktora Brightona propustit," řekl Morrison.

Charles přikývl a Morrison se pustil do své vlastní interpretace Brightonova chování. Charles pohlédl na jeho lesklou holou hlavu. Ta trocha vlasů, kterou měl, mu rostla nad ušima a vzadu se spojovala v pečlivě sčesaném pruhu.

"Moment, prosím," přerušil ho Charles. "Tohle všechno je velice zajímavé, ale mně dole probíhá důležitý experiment.

Chtěl jste mi říci něco určitého?"

"Samozřejmě," odpověděl Morrison a urovnal si manžetu.

Mluvil teď vážnějším tónem.

"Správná rada institutu ten článek v New York Times očekávala a měla včera večer mimořádnou schůzku. Rozhodli jsme se, že pokud nebudeme jednat rychle, opravdovou obětí celé té nešťastné aféry s Brightonem bude

30 ten nový slibný lék, Canceran. Předpokládám, že chápete naše znepokojení."

"Samozřejmě," řekl Charles, a kdesi v jeho mysli se začal tvořit černý mrak.

"Také bylo rozhodnuto, že jediný způsob, jak náš institut může projekt zachránit, je veřejná podpora tomuto léku projevená tak, že určíme nejuznávanějšího vědce, aby testy dokončil. A s radostí vám mohu oznámit, doktore Martele, že jste byl vybrán."

Charles zavřel oči a zakryl si je rukou. Chtělo se mu zlostně vyrazit z kanceláře, ale rozmyslel si to. Pomalu zase oči otevřel. Morrisonovy tenké rty se usmívaly. Charles nevěděl, jestli Morrison cítí, jak mu je, a vysmívá se mu, nebo jestli si ten člověk skutečně myslí, že mu přináší dobrou zprávu.

"Ani vám nemohu vypovědět, jakou mám radost," pokračoval Morrison, "že správná rada vybrala někoho z mého oddělení. Ne, že by mě to tedy překvapilo. Všichni přece pro svůj institut neúnavně pracujeme. Je to prostě příjemné, když se nám jednou za čas dostane uznání. A já jsem samozřejmě vybral vás."

"Tedy," začal Charles mluvit nejklidnějším hlasem, jakého byl schopený,

"doufám, že vyřídíte správnou radu můj dík za jejich důvěru, ale bohužel není v mých možnostech převzít projekt Canceran.

Víte, moje vlastní práce teď velice rychle postupuje. Budou si muset najít někoho jiného."

"Doufám, že žertujete," řekl Morrison. Jeho úsměv se zachvěl a pak zmizel.

"Vůbec ne. Moje současná práce postupuje tak rychle, že ji teď rozhodně nemohu opustit. Práce se mně i mé asistence neobyčejně daří a její tempo se zrychluje."

"Ale už několik let jste nepublikoval jediný článek. Tomu stěží říkám rychlé tempo. A kromě toho peníze na vaši práci pocházejí z všeobecných fondů pro chod institutu, už velmi dlouho jste se nepostaral o žádné větší granty pro Weinburgerův institut. Víím, že je to kvůli tomu, že jste trval na tom, že budete stále pracovat na imunologickém aspektu výzkumu rakoviny a doposavad jsem vás plně podporoval. Ale teď potřebujeme vaše služby. Hned jak dokončíte projekt Canceran, můžete se vrátit ke své práci. Takhle to prostě je." Morrison vstal a vrátil se zase za svůj psací stůl, aby naznačil, že pokud jde o něj, rozhovor je skončený a věc je rozhodnuta.

"Ale já přece nemohu opustit svou práci," řekl Charles s pocitem zoufalství. "Teď ne! Moje práce teď jde hrozně dopředu. A co můj výzkum problematiky hybridomů? To by snad mělo něco znamenat."

"Á, hybridom," řekl Morrison. "Skvělá práce. Kdopak by si byl pomyslel, že senzibilizovaný lymfocyt může splynout s rakovinnou buňkou, takže vznikne jakási buněčná továrna na protilátky. Skvělé. Má to jen dva háčky. Za prvé - bylo to

před mnoha lety, a za druhé - vůbec jste ten objev nepublikoval! Mohli jsme z toho vytřískat kapitál. Ale namísto toho

31

se toho chytila jiná instituce. Moc bych s tím nepočítal, že vám ten projekt s hybridem nějak pomůže u správní rady."

"Nepublikoval jsem tu záležitost s hybridem, protože jsem kvůli tomu nechtěl přerušovat celý projekt. Hybridom byla jen součást celého výzkumu. A nikdy jsem nestál o to publikovat předčasně."

"To všichni víme. Je to vlastně asi hlavní důvod, proč jste se nestal vedoucím oddělení a pracujete jen v laboratoři."

"Ale já nechci být vedoucím oddělení," zařval Charles, který už začal ztrácet trpělivost. "Chci dělat výzkum a ne se hrabat v papírech a chodit na dobročinné akce."

"Tohle má snad být osobní urážka," poznamenal Morrison.

"Můžete to chápat, jak chcete," řekl Charles, který už se přestal pokoušet ovládat svou zlost. Vstal, přistoupil k Morrisonově stolu a ukázal na ředitele obviňujícím prstem.

"Řeknu vám ten největší důvod, proč nemůžu převzít projekt Canceran. Nevěřím mu!"

"Co tím sakra chcete říct?" Morrisonovi už také začala docházet trpělivost.

"Chci říct, že buněčné jedy jako Canceran neznamenaají konečnou odpověď na problém rakoviny. Předpoklad samozřejmě je, že zabíjejí rychleji rakovinné buňky než ty normální, a poté, co se zničí zhoubné bujení, pacientovi zbyde ještě dostatek normálních buněk, aby mohl žít. Ale to je jen dočasný přístup. Opravdový lék proti rakovině může být založen pouze na lepším pochopení buněčných životních dějů, zvláště chemické komunikace mezi buňkami." Charles začal neklidně přecházet po místnosti a nervózně si prsty prohraboval vlasy. Morrison se naopak ani nepohnul.

Pouze očima nepřestal sledovat Charlesovo nervózní přecházení.

"Říkám vám, že celý útok na rakovinu je veden z naprosto nesprávné perspektivy. Rakovina nemůže být považována za chorobu stejného typu jako infekce, protože to vzbuzuje nesprávnou představu, že se nalezne zázračný lék působící okamžitě, jako jsou antibiotika." Charles přestal přecházet po místnosti a naklonil se přes stůl k Morrisonovi. Mluvil už tišším, ale o to vášnivějším hlasem. "Hodně jsem o tom přemýšlel, doktore Morrisone. Rakovina není choroba v tradičním slova smyslu, ale demaskování primitivnější formy života, podobné těm, které existovaly na počátku, v době, kdy se začaly vyvíjet mnohobuněčné organismy. Přemýšlejte o tom.

Kdysi před miliardami let existovaly pouze jednobuněčné organismy, které se navzájem sobecky ignorovaly. Ale pak, po pár milionech let, se některé z nich spojily, protože to bylo výhodnější. Chemicky spolu komunikovaly a tato komunikace umožnila vznik mnohobuněčných organismů jako jsme my. Proč dělá buňka jater jenom to, co je úkolem jaterní buňky, nebo například srdeční buňka, nebo mozková. Odpověď je v chemické komunikaci. Ale rakovinné buňky na tuto chemickou komunikaci nereagují. Osamostatnily se, vrátily se do primitivnějšího stadia, jsou jako ty jednobuněčné organismy, které existovaly před miliony

32

let. Rakovina není ani tak nemoc, jako spíš klíč k základní organizaci života. A imunologie vlastně studuje tuhle komunikaci."

Charles skončil svůj monolog, opřený rukama o psací stůl a nakloněný

k Morrisonovi. Následovalo trapné ticho. Morrison si odkašlal, odsunul od stolu koženou židli a usadil se pohodlněji.

"To je velmi zajímavé," řekl. "Bohužel tu ale nepracujeme s metafyzikou. A musím vám připomenout, že na imunologickém aspektu rakoviny se pracuje víc než deset let a zatím téměř nepřispěly k prodloužení života obětí rakoviny."

"To je právě ono," přerušil ho Charles. "Imunologie dá pacientovi vyléčení, ne pouze odklad."

"Prosím vás," řekl Morrison tiše. "Já jsem poslouchal vás, teď vy vyslechněte mě. V současnosti není na imunologii dost peněz. To je fakt. Projekt Canceran je podložen velkým grantem od Národního institutu pro výzkum rakoviny a Americké společnosti proti rakovině. Weinburgerův institut ty peníze potřebuje."

Charles se pokusil něco říci, ale Morrison ho nepustil ke slovu. Charles se zhroutil do křesla. Cítil, jak ho byrokracie institutu obklopuje jako obří chobotnice.

Morrison si obřadně sundal brýle a položil je na piják.

"Jste skvělý vědec, Charlesi. My to všichni víme, a proto vás v tomto okamžiku potřebujeme. Ale jste také individualista, a proto vás spíš tolerují než obdivují. Máte tady nepřátele, které možná žene žárlivost, možná pokrytectví. V minulosti jsem vás vždycky bránil. Ale jsou tu lidé, kteří by vás rádi viděli odcházet. Říkám vám to pro vaše vlastní dobro. Včera večer jsem se na té schůzce zmínil o tom, že třeba odmítnete převzít projekt Canceran. Bylo rozhodnuto, že jestli to skutečně uděláte, bude s vámi rozvázán pracovní poměr. Lehko seženeme někoho, kdo vás v takovémhle projektu nahradí."

Rozvázání pracovního poměru! Ta slova se bolestně ozývala v Charlesově mysli. Snažil se sebrat rozum do hrsti.

"Mohu teď něco říci?" zeptal se.

"Samozřejmě," odpověděl Morrison. "Řekněte mi, že převezmete projekt Canceran. Právě to chci slyšet."
"Hodně jsem teď v laboratoři udělal," řekl a ani si nevšiml Morrisonovy poslední poznámky, "a práce pokračuje velmi rychle. Schválně jsem to udržoval v tajnosti, ale myslím, že mám velmi blízko k pochopení rakoviny a možná i k léku na ni."

Morrison si pozorně prohlížel Charlesovu tvář a snažil se odhadnout, nakolik je upřímná. Není to nějaký trik? Zaslepenost a velikášství? Morrison pohlédl na Charlesovy modré oči, na jeho vysoké čelo. Věděl všechno o Charlesově minulosti, o smrti jeho ženy, o jeho náhlém přechodu z klinické medicíny k výzkumu. Věděl, že Charles je vynikající pracovník, ale samotář. Měl podezření, že Charlesova představa o tom, že je "velmi blízko", může klidně znamenat deset let.

"Lék na rakovinu," řekl Morrison a ani se nepokoušel zahladit sarkas 33

tický tón svého hlasu. Nespouštěl oči z Charlesovy tváře.

"To by bylo opravdu pěkné. Všichni bychom byli skutečně pyšní. Ale... bude to muset počkat až po dokončení projektu Canceran. Lesley Pharmaceuticals, společnost, která má patent na Canceran, už je netrpělivá a chce začít vyrábět. Jestli mě teď, doktore Martelle, omluvíte, mám tu práci.

Záležitost je uzavřena. Laboratoř na výzkum Canceranu je volná, tak se do toho dejte. Hodně štěstí. Kdybyste měl nějaké problémy, dejte

mi vědět."

Charles se vypotácel z Morrisonovy kanceláře jako omámený, zničený představou, že bude nucen opustit svůj vlastní výzkum a ještě v tak rozhodující době. Byl si vědom tázavého pohledu Morrisonovy upjaté sekretářky, když téměř doběhl k požárnímu schodišti a rozrazil dveře. Dolů už scházel pomalu a myšlenky mu vířily hlavou. Ještě nikdy v životě mu nikdo nevyhrožoval vyhazovem. Přestože si byl jistý, že místo sežene, představa, že bude bez práce i jen na chvíli, ho drtila, zvláště při všech současných finančních závazcích. Když kdysi opustil svou soukromou praxi, vzdal se také dosti slušného finančního zajištění. S platem výzkumného pracovníka stěží vyšli, zvláště teď, když byl Chuck na vysoké škole.

Charles došel do prvního patra a šel dál chodbou ke své laboratoři.

Potřeboval v klidu přemýšlet.

34

Byli na řadě. Sestřička, která vypadala, jako by právě vystoupila z filmu z padesátých let s Doris Dayovou, zavolala Michellino jméno a podržela jim otevřené dveře. Michelle chytila svou nevlastní maminku za ruku a vešly do ordinace. Cathryn si nebyla jistá, která z nich je nervóznější.

Doktor Wiley vzhledl od karty a pohlédl na ně přes poloviční brýle. Cathryn se nikdy s doktorem Jordanem Wileym nesetkala, ale všechny děti ho znaly. Michelle už předtím pověděla Cathryn, že si pamatuje, jak u něho byla před čtyřmi lety s planými neštovicemi. Cathryn se doktor Wiley okamžitě zalíbil.

Byl to přitažlivý muž, kterému táhlo na šedesátku a vyzařovala z něj otcovská laskavost, kterou lidé většinou s doktory spojují. Byl to vysoký člověk s nakrátko ostříhanými šedivými vlasy a s rozježeným šedým knírkem. Měl malého pečlivě uvázaného červeného motýlka, který mu dodával energický výraz. Měl velké, ale jemné ruce. Položil kartu na stůl a naklonil se dopředu.

"No páni," řekl, "z vás se ale stala dáma, slečno Martellová.

Vypadáš, Michelle, moc krásně, sice trošku pobledle, ale krásně. Představ mě teď svojí nové mamince."

"To není žádná nová maminka," řekla Michelle dotčeně. "Už přes dva roky je to moje maminka."

Cathryn i doktor Wiley se začali smát a po chvíli nerozhodnosti se k nim přidala i Michelle, přestože si vůbec nebyla jistá, že pochopila, čemu se smějí.

"Posaďte se, prosím," pokynul doktor Wiley směrem k židlím u svého psacího stolu. Byl to pečlivý lékař, a tak začal Michelle prohlížet v momentě, kdy vstoupila do ordinace. Kromě dívčiny bledosti si všiml i jejího nejistého kroku, shrbeného postoje a skelného pohledu jejích modrých očí. Rozložil kartu, kterou si předtím prohlížel, a vzal do ruky pero. "Tak tedy, copak tě trápí?"

Cathryn popsala příznaky Michelliny nemoci a Michelle k tomu občas něco poznamenala. Řekly, že to začalo teplotou a všeobecnou nevolností. Mysleli si, že má chřipku, ale stále to nepřecházelo. Někdy jí ráno bylo dobře, jindy se cítila strašně. Nakonec Cathryn řekla, že se rozhodli, že bude nejlepší, když s Michelle zajdou na prohlídku pro případ, že by potřebovala antibiotika nebo tak něco."

"Dobře," řekl doktor Wiley. "Teď bych byl rád chvíli s Michelle o samotě. Kdybyste, prosím, mohla počkat, paní Martellová." Obešel psací stůl a otevřel jí dveře do čekárny.

Cathryn vstala na okamžik vyvedena z míry. Čekala, že zůstane v ordinaci s Michelle.

Doktor Wiley se mile usmál, a jako by jí četl myšlenky, řekl: "To bude v pořádku, jsme s Michelle staří kamarádi."

Cathryn povzbudivě stiskla Michelle rameno a šla ke dveřím do čekárny. Tam se zastavila. "Jak dlouho vám to bude trvat?

Budu mít čas navštívit jednoho pacienta?"

35

"Myslím, že ano," odpověděl doktor Wiley. "Bude nám to trvat asi třicet minut nebo tak nějak."

"Do té doby už tu budu, Michelle," zavolala Cathryn.

Michelle zamávala a dveře se zavřely.

Cathryn, vyzbrojená pokyny od sestřičky, šla zase nazpátek do hlavní haly. Teprve když už byla ve výtahu, přepadl ji starý strach z nemocnic. Dívala se na malou holčičku v kolečkové židli a uvědomila si, že dětská nemocnice je obzvlášť děsivá. Představa nemocného dítěte jí téměř podlamovala kolena. Snažila se soustředit na tabulku s označením poschodí nad dveřmi, ale silně, nepochopitelně nutkání jí stále obracelo oči k nemocnému dítěti. Otevřely se dveře v pátém poschodí a Cathryn vyšla z výtahu, nohy jí sotva nesly a dlaně měla zpocené.

Měla namířeno k oddělení izolace, ale v pátém poschodí byla také jednotka intenzivní péče a pooperační oddělení. Cathryn, celá rozrušená, ostře vnímala všechny ty zvuky a obrazy, spojené s náhlou zdravotní krizí. Pípání monitorů se mísilo s křikem vyděšených dětí. Všude bylo množství hadiček, lahví a syčících přístrojů. Byl to pro Cathryn cizí svět, obydlený pobíhajícím personálem, který jí připadal nevysvětlitelně lhostejný k hrůze, která je všechny obklopovala. Cathryn vůbec nedocházelo, že lékaři a sestry všem těm dětem vlastně pomáhají.

Zastavila se v úzké chodbě plné oken, aby zase popadla dech, a přitom si uvědomila, že přechází z jedné budovy nemocnice do druhé. Chodba tvořila jakýsi poklidný most. Byla tam chvilku sama, než kolem ní projel muž v kolečkovém křesle, které mělo vzadu nápis DISPEČER. Skleněné zkumavky a baňky s různými vzorky tělních tekutin cinkaly v kovovém stojánku. Usmál se a Cathryn se na něj také usmála. Hned se cítila lépe a s lepší náladou pokračovala dál.

V oddělení izolace se už Cathryn necítila tak hrozně.

Všechny dveře do pokojů byly zavřené a nebylo vidět žádné pacienty. Cathryn došla k sesterně, která vypadala spíš jako součást moderního letiště než nemocnice. Byla to velká čtvercová místnost s množstvím televizních monitorů.

Sestra vzhledla a zvesela se Cathryn zeptala, co si přeje.

"Hledám malého Schonhausera," řekla Cathryn.

"Pět set dvacet jedna," ukázala sestra směr.

Cathryn poděkovala a došla k zavřeným dveřím. Potichu zaklepala. "Jen jděte dovnitř," ozvalo se, "ale nezapomeňte si vzít plášť."

Cathryn se opřela o dveře. Když se otevřely, zjistila, že je v malé předsínce s policiemi na prádlo a další potřeby, se skříňkou na léky, umývadlem a velkým košem na špinavé prádlo.

Za ním uviděla další zavřené dveře, ve kterých bylo malé skleněné okénko. Než se mohla Cathryn pohnout, vnitřní dveře se otevřely a dovnitř vstoupila postava v bílém plášti a v masce. Rychlými pohyby si sundala papírovou masku a kapuci a hodila ji do koše. Byla to mladá sestřička s rezavými vlasy a pihatým obličejem.

"Brejden," řekla. Rukavice letěly do koše, bílý plášť do špinavého prádla. "Jdete se podívat na Tada?"

36

"Chtěla jsem," potvrdila Cathryn. "Je tam taky paní Schonhauserová?"

"Jo, je tu chudinka každé den. Nezapomeňte si plášť. Jsou tu velmi přísná ochranná opatření."

"Já. . ." spustila Cathryn, ale uspěchaná sestřička už byla ze dveří.

Cathryn prohledávala poličky, až našla kapuce a masky:

Oblékla si je, i když si připadala hloupě. Pak si vzala plášť.

S gumovými rukavicemi měla potíže, tu levou se jí nepodařilo pořádně natáhnout. Špičky prstů rukavic jí plácaly kolem ruky, jak se snažila otevřít vnitřní dveře.

První, co uviděla, byl velký plastický kvádr, který uzavíral prostor kolem postele. Umělá hmota sice zkreslovala obraz, ale Cathryn přece jen rozeznala obrysy Tada Schonhausera. V ostrém světle zářivky měl chlapec bledou, téměř nazelenalou barvu. V místnosti bylo slyšet slabý sykot kyslíku. Marge Schonhauserová seděla nalevo od postele a četla si.

"Marge," zašeptala Cathryn.

Žena v masce vzhledla. "Ano?" řekla.

"To jsem já, Cathryn."

"Cathryn?"

"Cathryn Martelová."

"No tohle," řekla Marge, když si uvědomila, o koho jde.

Vstala a odložila knihu. Vzala Cathryn za ruku a odvedla ji zpátky do předsínky. Než se za nimi zavřely dveře, Cathryn se ohlédla zpátky na Tada. Chlapec se ani trochu nepohnul, přestože měl otevřené oči.

"Díky, že jsi přišla," řekla Marge. "Jsem opravdu moc ráda."

"Jak mu je?" zeptala se Cathryn. Ten zvláštní pokoj, bílé pláště. . . moc povzbudivé to nebylo.

"Moc špatně," odpověděla Marge. Sundala si masku. Tvář měla propadlou a napjatou, oči červené a opuchlé.

"Dvakrát mu transplantovali kostní dřeň do Lisy, ale nepomohlo to. Vůbec to nepomohlo."

"Dneska ráno jsem mluvila s Nancy," řekla Cathryn. "Vůbec jsem netušila, že je takhle nemocný." Cathryn cítila, jak je Marge plná emocí. Byly těsně pod povrchem, jako ve vulkánu, jen jen vybuchnout.

"Předtím jsem nikdy o aplastické anémii neslyšela," řekla Marge a pokusila se zasmát. Namísto toho přišly slzy.

Cathryn se rozplakala společně s nešťastnou ženou, několik minut tam stály a plakaly jedna druhé na rameni. Nakonec Marge vzdychla, trochu se odtáhla a pohlédla Cathryn do obličeje. "To je od tebe opravdu moc milé, že jsi přišla. Ani

nevíš, jak jsem ráda. Na vážné nemoci je mimo jiné hrozné to, že lidi člověka ignorují."

"Ale já jsem to nevěděla," řekla Cathryn zahanbeně.

"Já tě neobviňuju," řekla Marge. "Myslím lidi všeobecně."

Nejspíš nevědí, co říct, nebo se bojí neznámých věcí, ale je to právě v době, kdy člověk lidi nejvíc potřebuje."

"Mě to tak hrozně mrzí," řekla Cathryn v rozpacích, co má povědět. Přála si, aby byla zavolala už před několika týdny.

Marge byla starší než ona, věkem se blížila spíš k Charlesovi.

Ale dobře spolu vycházely. Marge

37

byla milá a velmi Cathryn pomohla v době, kdy se Cathryn do Shaftesbury přistěhovala. Ostatní sousedé se chovali velmi chladně.

"Nechci tě tím vším zatěžovat," řekla Marge, "ale jsem tak zničená. Doktoři mi dneska ráno řekli, že Tadyv stav je možná kritický. Snaží se mě připravit. Nechci, aby trpěl, ale taky nechci, aby umřel."

Cathryn byla jako omráčená. Kritický stav? Umřít? To byla slova, která se většinou užívala v souvislosti se starými lidmi a ne ve spojení s chlapcem, který byl ještě před několika týdny u nich v kuchyni plný života a energie. Stěží přemohla nutkání se otočit a utéci z nemocnice. Namísto toho Marge objala.

"Nemůžu si pomoci, pořád se musím ptát proč," vzlykala Marge, snažila se ovládnout své city a nechala Cathryn, aby ji objímala. "Prý má Pán své důvody, ale ráda bych věděla proč."

Byl to takový hodný kluk. Připadá mi to tak nespravedlivé."

Cathryn sebrala síly a začala mluvit. Ani si nenaplánovala, co bude říkat. Přišlo to prostě samo od sebe. Mluvila o Bohu a o smrti způsobem, který ji samotnou překvapil, protože nebyla v tradičním slova smyslu nábožensky založená. Byla vychovaná jako katolička, a dokonce nějakou dobu mluvila o tom, že bude jeptiška. Tenkrát jí bylo asi deset. Ale když byla na vysoké škole, vzepřela se rituálu církve a stal se z ní agnostik. Ani se nesnažila rozebírat svou víru. Ale přesto její slova teď musela dávat smysl, protože Marge reagovala. Cathryn nevěděla, jestli na obsahu toho, co říká, nebo na společnost blízkého člověka. Marge se nakonec uklidnila, a dokonce se pokusila o nejistý úsměv.

"Musím už jít," řekla Cathryn konečně. "Musím jít pro Michelle. Ale zase přijdu a slibuji ti, že dneska večer zavolám."

Marge přikývla, políbila Cathryn a vrátila se zase ke svému synovi. Cathryn vyšla na chodbu. Stála za dveřmi a rozčileně oddychovala. Nemocnice nakonec potvrdila všechny její obavy.

Zdá se mi, že nemáme zrovna moc na vybranou," řekla Ellen a postavila hrnek s kávou na laboratorní stůl. Seděla na laboratorní stoličce a pohlížela dolů na Charlese, který seděl zhroucený na židli u psacího stolu. "Je to škoda, že svou práci musíme zpomalit právě teď, ale co se dá dělat? Možná, že jsme měli Morrisona informovat o tom, jak jsme s výzkumem daleko."

"To ne," namítl Charles. Měl lokty opřené na stole, hlavu v dlaních a kávy se ani nedotkl. "Kdybychom to udělali, tak by nás už nejmíň desetkrát zarazil a donutil by nás, abychom napsali nějaký zatracený článek. Měli bychom roky a roky zpoždění."

"Ale je to jediný způsob, jak jsme se těmhle potížím mohli vyhnout," řekla Ellen. Natáhla ruku a položila ji Charlesovi na paži. "Bude to v pořádku. Jenom trochu zpomalíme."

Charles pohlédl Ellen do očí, které byly tak tmavé, že se panenky

38 spojovaly s duhovkou. Ostře si uvědomoval dotyk její ruky.

Od doby jejich milostného vztahu si dávala úzkostlivě pozor, aby se ho nedotkla. A dneska během jednoho dopoledne ho obvinila z necitelnosti a držela ho za ruku. Takovéhle protichůdné signály ho mátl. "Tenhle nesmysl s Canceranem nějakou dobu potrvá," řekl. "Šest měsíců nebo až rok, a to jen za předpokladu, že všechno půjde hladce."

"A co kdybychom dělali Canceran a ještě svou vlastní práci?" navrhla Ellen. "Můžeme pracovat víc hodin, dělat i v noci. Já bych to pro tebe udělala."

Charles vstal. Pracovat v noci. Pohlédl na Ellen a matně si vzpomněl, že s ní kdysi spal. Připadalo mu to už dávno. Její pokožka tehdy měla stejnou olivovou barvu jako kizže Elizabeth nebo Michelle. Přestože ho Ellen fyzicky přitahovala, nikdy to s ní nebylo to pravé - byli partneři, spolupracovníci, kolegové; ne milenci. Byl to trapný milostný vztah, milovali se neobratně, jako by na to byli je. ste příliš mladí. Cathryn nebyla tak krásná jako Ellen, ale od začátku to s ní Charlese uspokojovalo a naplňovalo mnohem víc.

"Já mám lepší nápad," řekl Charles. "Co kdybych vynechal Morrisona. šel k řediteli institutu, prostě mu vyložil karty na stůl a vysvětlil mu, že je pro nás daleko důležitější zůstat u toho, co právě děláme."

"Nedovedu si představit, jak by to mohlo pomoci," varovala Ellen.

"Morrison ti řekl, že to je rozhodnutí správních rad. Doktor Ibanez jejich rozhodnutí nezmění. Myslím, že si říkáš o průšvih."

"Řekl bych, že to za ten risk stojí. Pomoz mi dát dohromady laboratorní záznamy. Ukážu mu, co vlastně děláme." Ellen sklouzla ze stoličky a namířila si to směrem ke dveřím na chodbu.

"Ellen?" zavolal Charles, překvapený jejím chováním.

Nezastavila se. "Jen dělej, co chceš, Charlesi. Stejně to tak vždycky děláš." Dveře se za ní zavřely. Charlesův první impuls byl pustit se za ní. Ale rychle ho to přešlo. Počítal s její podporou. A kromě toho měl na práci důležitější věci než si dělat starosti s Elleniným chováním a náladami. Rozzlobeně ji vypudil ze svých myšlenek a soustředil se na údaje laboratorních záznamů. Zkoušel si, co bude říkat, a mířil opět k požárnímu schodišti. Všechny sekretářky z administrativního oddělení bedlivě sledovaly, jak jde chodbou. Všechny věděly, že má nařízeno převzít projekt Canceran a že z toho není právě nadšený. Charles si jejich upřených pohledů nevšímal, přestože se cítil jako vlk ve slepičárně. Přiblížil se ke slečně Veronice Evansové, sekretářce doktora Ibaneze, která byla ve Weinburgerově institutu ještě déle než ředitel. Byla to postarší pěstěná žena úctyhodných rozměrů a neurčitého věku.

"Rád bych si promluvil s ředitelem," řekl Charles rázným hlasem.

"Jste objednaný?" Slečnu Evansovou nikdo nezastrašil.

"Jen mu řekněte, že jsem tady," řekl Charles.

"Ale obávám se. . .," začala slečna Evansová.

39

"Jestli mu neřeknete, že tu jsem, tak vrazím rovnou dovnitř." Charles jen tak tak ovládal hlas.

Slečna Evansová nasadila svůj proslulý pohrdavý výraz, neochotně vstala a zmizela v ředitelově kanceláři. Za chvíli se znovu objevila, dveře držela beze slova otevřené a pokynula Charlesovi, aby vešel.

Ibanezova kancelář byla velká rohová místnost, jejíž okna vedla na jih a na východ. Okny bylo vidět koleje bostonské univerzity a část panoramatu nad napůl zamrzlou řekou. Ibanez seděl u monstrózního starožitného psacího stolu.

Výhled na Boston měl za zády. U jeho psacího stolu seděl doktor Thomas Brighton.

Doktor Carlos Ibanez, který se smál něčemu, co jeho společník předtím řekl, pokynul Charlesovi rukou s dlouhým, tenkým doutníkem, aby se posadil na židli. Nad hlavou ředitele visel oblak šedého kouře jako dešťový mrak nad tropickým ostrovem. Byl to malý šedesátiletý muž, který často dělal zbrklé pohyby, zvláště rukama. Stále opálenou tvář mu rámovaly stříbrné vlasy a stříbrná bradka. Měl překvapivě silný hlas.

Charles se posadil, vyvedený z míry přítomností doktora Brightona. Na jednu stranu měl na toho člověka vztek, jak z osobních, tak i z profesionálních důvodů. Na druhou stranu mu bylo doktora líto, když si uvědomil, že musí čelit skandálu a rozkladu vlastního života.

Doktor Brighton vrhl na Charlese rychlý, ale nepochybně pohrdavý pohled a pak se zase obrátil k doktoru Ibanezovi. Tento jediný pohled stačil zničit Charlesův soucit. Prohlížel si Brightonův profil. Ve srovnání s Charlesem byl jeho kolega mladý. Bylo mu třicet jedna let. A vypadal ještě mladší, byl blondatý, hezký a zženštilý.

"Á, Charles," řekl Ibanez poněkud zaraženě. "Právě jsem se loučil s Thomasem. Je to škoda, že ve svém nadšení dokončit projekt Canceran jednal tak pošetile."

"Pošetile," vybuchl Charles, "snad výraz zločinně by to spíš vystihoval." Thomas zrudl.

"Ale Charlesi, vždyť měl ty nejlepší úmysly. Víme, že nechtěl udělat institutu ostudu. Tím opravdovým zločinem je člověk, který tu informaci pustil do tisku. Máme rozhodně v úmyslu ho najít a co nejpřísněji ho potrestat."

"A pokud jde o doktora Brightona?" zeptal se Charles, jako by jmenovaný nebyl v místnosti. "Vy snad schvalujete, co udělal?"

"Samozřejmě, že ne," řekl Ibanez. "Ale zdá se, že ta ostuda, kterou mu způsobil tisk, už ho potrestala dost. Pár následujících let pro něj asi bude dost těžké získat místo odpovídající jeho schopnostem a talentu. Weinburgerův institut už ho rozhodně platit nemůže. Vlastně jsem mu právě říkal o Ústavu interní medicíny na Floridě, kde mu určitě seženeme zaměstnání."

Nastala trapná pauza.

40

"Tak tedy," řekl doktor Ibanez, vstal a obešel psací stůl.

Doktor Brighton vstal, jakmile se k němu ředitel přiblížil.

Doktor Ibanez mu položil ruku na rameno, vedl ho ke dveřím a Charlese si ani nevšímal.

"Budu hrozně vděčný za jakoukoliv pomoc, kterou byste mi mohl poskytnout," řekl Brighton.

"Doufám, že chápete důvody, pro které musíte institut tak brzo opustit," řekl Ibanez.

"Samozřejmě," odpověděl Brighton. "Jakmile se tisk k něčemu takovémuhle dostane, chce to vycucnout jako citrón. Nedělejte si o mě starosti, budu rád, že si na chvíli odpočinu od popularity."

Ibanez zavřel za Brightonem dveře, vrátil se ke svému stolu a posadil se. Zničehonic se mu změnila nálada, byl teď unavený a podrážděný. "Existují vlastně dva lidé, které bych rád zaškrtil. Ten člověk odsud, který tu záležitost vynesl ven, a ten novinář, který o tom napsal. Tisk vždycky všechno strašně nafoukne a tentokrát je to přesně tak. První stránka v New York Times! To je směšné!"

"Mně se zdá, že obviňujete nesprávné lidi," poznamenal Charles. "Tohle je konec konců otázka morálky a nejen nějaká nepříjemnost."

Doktor Ibanez zíral na Charlese přes svůj obrovský psací stůl. "Doktor Brighton neměl dělat to, co udělal, ale morální

aspekt té záležitosti mi nedělá takové starosti jako potenciální škoda, kterou to způsobilo institutu a tomu novému léku, Canceranu. Tím by se z téhle drobné nepříjemnosti stala obrovská katastrofa."

"Já si tedy nemyslím, že profesionální čest je drobná záležitost," namítl Charles.

"Doufám, že mi tu nechcete dělat přednášku o profesionální cti, doktore Martele. Já vám něco povím. Doktor Brighton nebyl veden žádným zlým úmyslem. Věřil v Canceran a chtěl umožnit, aby byl brzo dostupný pro širokou veřejnost. Jeho podvod byl důsledkem mladické nerozváženosti, kterou jsme do určité míry trpěli všichni v jeho věku. V jeho případě se bohužel to nadšení vymklo z ruky a v důsledku toho jsme ztratili velmi talentovaného muže, přímo fenomenálního, pokud jde o získávání dotací a finančních prostředků."

Charles poposedl na kraj židle. Pro něj byl ten problém naprosto jasný a byl ohromený tím, že Ibanez vidí celou záležitost z naprosto jiné perspektivy. Charles se už chystal spustit vášnivý monolog o rozdílu mezi dobrem a zlem, ale přerušila ho slečna Evansová.

"Doktore Ibanezi," zavolala sekretářka od dveří. "Řekl jste mi, abych vám oznámila, hned jak pan Bellman přijde. Už je tady."

"Pošlete ho dovnitř," vykřikl Ibanez a vyskočil na nohy jako boxer při zazvonění gongu.

Jules Bellman, tiskový mluvčí institutu, vešel dveřmi jako spráskaný pes. "O těch Timesech jsem to nevěděl až do dnešního rána," zakňučel. "Nevím, jak se to mohlo stát, ale od nikoho z mé kanceláře to nepocházelo. Bohužel o tom věděla velká spousta lidí."

"Moje asistentka říkala, že se to šušovalo po celém institutu," přišel

41

Charles panu Bellmanovi na pomoc. "Myslím, že jsem byl jediný, kdo o tom nevěděl."

Ibanez se ještě chvíli mračil. "No, chci zjistit, kdo to vynesl ven." Ani pana Bellmana nepozval, aby se posadil.

"To jistě," řekl Bellman už silnějším hlasem. "Myslím, že vím, kdo za to může."

"Ano?" Ibanez zvedl obočí.

"Ten laborant, který pečuje o zvířata, ten, co vám to o Brightonovi donesl. Slyšel jsem, že ho dožralo, že nedostal přidáno."

"Kristepane! Každý by chtěl medaili jen za to, že vůbec dělá svou práci," řekl Ibanez. "Pátrejte dál, dokud si nebudete jistý. A teď si musíme pohovořit o tisku. Chtěl bych, abyste to zařídil takhle. Svolejte tiskovou konferenci. Přiznejte, že v experimentu Canceran byly zjištěny nějaké chyby vzhledem k obrovské časové tísní, ale nepřiznávejte žádný podvod. Prostě řekněte, že ty chyby odhalila běžná kontrolní činnost, kterou vedení pravidelně plánuje, a že doktor Brighton má neomezenou neplacenou dovolenou. Řekněte, že byl pod velkým tlakem, protože měl urychlit dodání léku široké veřejnosti. A především zdůrazněte, že Canceran je nejslibnější lék proti rakovině poslední doby. A pak zdůrazněte, že za tu chybu může Brighton a že Weinburgerův institut má v Canceran stále plnou důvěru. A udělejte to tak, že zároveň oznámíte, že projekt dále přebírá náš nejproslulejší vědec, doktor Charles Martel."

"Doktore Ibanezi," začal Charles. "Já . . ."

"Za momentík, Charlesi. Poslouchejte, Julesi, chci, abyste mluvil tak, jako by Charles byl druhý Louis Pasteur, rozumíte?"

"To je ono," řekl Bellman vzrušeně. "Tak, doktore Martele."

Mohl byste mi teď říci, co jste v poslední době publikoval?"

"Zatracená práce," vykřikl Charles a práskl laboratorními deníky o psací stůl doktora Ibaneze. "Tehle rozhovor je směšný. Víte přece, že jsem v poslední době nic nepublikoval, hlavně proto, že jsem se s tím nechtěl zdržovat. Ale ať už jsem nějaké články napsal nebo ne, v poslední době jsem ohromně pokročil. Je to všechno tady v těch laboratorních denících. Počkejte, já vám něco ukážu."

Charles se natáhl, aby otevřel jeden sešit, ale doktor Ibanez mu zadržel ruku. "Charlesi, uklidněte se. Vždyť tu probíhá nejste u soudu. Je to vlastně lepší, že jste nic nepublikoval. V současné době zájem o imunologický výzkum upadá a i peněz je na něj málo. Asi by nebylo vhodné, kdyby Jules tvrdil, že jste pracoval výhradně v této oblasti, protože v tisku by mohli naznačovat, že nemáte dostatečnou kvalifikaci pro to, abyste převzal projekt Canceran."

"Kristepane," zasténal Charles sám pro sebe skrz stisknuté zuby. Zíral na Ibaneze a těžce oddechoval. "Já vám něco povím."

Celá lékařská obec přistupuje k rakovině z naprosto špatného úhlu. Celá ta práce na chemoterapeutických prostředcích jako je Canceran ve svých důsledcích pouze pacientovi uleví.

Skutečné vyléčení může nastat pouze po lepším pochopení chemické komunikace mezi buňkami, jejímž přímým následníkem

42

je imunitní systém. Ta pravá odpověď leží v imunologii."

Charlesův hlas stoupal až ke crescendu a v poslední větě bylo znát nadšení fanatika.

Bellman pohlédl na zem a přešlápl. Ibanez dlouze zatahl za doutník a vydechl dlouhý tenký proužek kouře.

"Hm," přerušil doktor Ibanez rozpačité ticho. "To je zajímavé, Charlesi, ale obávám se, že ne každý s vámi bude souhlasit. Jde o to, že zatímco je dost prostředků na výzkum chemoterapie, prostředky na výzkum imunologie nám

chybějí. .

"

"To je proto, že chemoterapeutické prostředky jako Canceran lze patentovat, zatímco imunologické procesy se z větší části patentovat nedají," přerušil Charles impulzivně doktora Ibaneze.

"Zdá se mi," řekl doktor Ibanez, "že tady platí stará pravda "nekousej do ruky, která tě krmí". Společnost pro výzkum rakoviny vás podporovala, doktore Martele."

"A já jsem vděčný," řekl Charles. "Nejsem rebel ani revolucionář. To zdaleka ne. Já pouze chci, aby mě nechali na pokoji a mohl jsem si dělat svou práci. A to je vlastně důvod, proč jsem sem původně přišel; chtěl jsem vám říct, že se necítím být schopen převzít projekt Canceran."

"Nesmysl!" vyhrkl Ibanez. "Máte na to bohaté schopnosti."

Správní rada si to evidentně myslí."

"Já ale nemluvím o svých intelektuálních schopnostech," vybuchl Charles. "Hovořím o tom, že o to nemám zájem. Nevěřím Canceranu ani přístupu k rakovině, který Canceran reprezentuje."

"Doktore Martele," řekl doktor Ibanez pomalu a očima se zavrtával do Charlesovy tváře. "Jste si vědom toho, že jsme uprostřed krize? Chcete tu snad sedět a vykládat mi, že nám nemůžete pomoci, protože nemáte dostatek zájmu? Co si myslíte, že tady řídím-vysokou školu financovanou státem? Jestli ztratíme ten grant na Canceran, je celý institut vážně ohrožen kvůli nedostatku financí. Jste tu jediný člověk, který nepracuje pod grantem Národního institutu pro výzkum rakoviny a jehož vlastní postavení ve vědeckém světě je takové, že když ten projekt převeźmete, celá ta nešťastná bublina splaskne."

"Ale já jsem teď v kritickém bodě svého vlastního výzkumu," žadonil Charles. "Vím, že jsem nic nepublikoval a taky jsem si vědom toho, že jsem s tím dělal trochu tajnosti. To byla možná chyba."

Ale už se začínají objevovat výsledky a myslím, že jsem udělal ohromný objev."

Tady to je."

Charles zaťukal na jeden sešit s laboratorními záznamy.

"Podívejte, můžu vzít rakovinnou buňku-jakoukoliv rakovinnou buňku-a izolovat chemický rozdíl mezi touto buňkou a normální buňkou ze stejného organismu."

"U jakých zvířat?" zeptal se doktor Ibanez.

"U myší, krys a opic," odpověděl Charles.

"A co u lidí?"

"To jsem ještě nezkoušel, ale jsem přesvědčený o tom, že to půjde."

Bezchybně to fungovalo u všech druhů, u kterých jsem to zkoušel."

"Je ten chemický rozdíl antigenní u hostitelského zvířete?"

"Měl by být. Zdá se, že ve všech případech je bílkovina antigenní, ale

43

bohužel se mi ještě nepodařilo senzibilizovat zvíře s rakovinou. Zdá se, že tu je jakýsi obranný mechanismus nebo něco, čemu já říkám blokační faktor. A v tomto stadiu teď můj výzkum je. Snažím se izolovat tento blokující faktor. Až se mi to podaří, mám v úmyslu použít techniku hybridomu a vyvinout protilátku proti tomuto blokujícímu faktoru. Podaří-li se mi blokační faktor eliminovat, doufám, že zvíře bude pak imunologicky reagovat na svůj nádor."

Bellman hvízdal a byl v rozpacích, co si má vlastně do bloku napsat.

"A nejskvělejší na tom je, že z vědeckého hlediska to má svou logiku. Rakovina je dnes residuální, zbytkový aspekt prastarého systému, pomocí kterého mohou organismy přijímat nové buněčné komponenty."

"Vzdávám to," řekl Bellman a hlučně zaklapl blok.

"Vy také vlastně říkáte, doktore, že tahle vaše práce si vyžádá ještě hodně času."

"Rozhodně," řekl Charles. "Ale tempo mé práce se zrychluje."

"Ale není žádný důvod, kromě toho, co byste vy radši dělal, proč byste tuto práci nemohl na nějaký čas odložit stranou."

"Jenomže teď to právě vypadá tak slibně. Jestli výsledky budou tak slibné, jak očekávám, pak by bylo tragické, ne-li zločinné, aby se jich nevyužilo co nejdříve."

"Ale to je jen váš osobní názor, že to vypadá slibně. Musím připustit, že to je zajímavé, a mohu vás ujistit, že Weinburgerův institut vás podpoří, tak jak tomu bylo v minulosti. Ale nejdříve budete svému institutu muset pomoci vy. Budete muset odložit své vlastní zájmy a neprodleně převzít projekt Canceran. Jestli, doktore Martele, odmítnete, pak si svůj výzkum budete muset dělat někde jinde. Už o tom nechci dál hovořit. Věc je uzavřena."

Charles chvilku seděl s nehybnou tváří a byl naprosto zmatený. Prezentoval svou práci s takovým nadšením a byl si tak jistý, že ji příznivě přijmou, že ho Ibanezovo odmítnutí úplně ochromilo, zvláště když bylo spojeno s hrozbou, že ho vyhodí z laboratoře. Hrozba, že bude propuštěn z práce, ho poděsila daleko víc nyní, když ji slyšel z Ibanezových úst, než předtím, když ji vyslovil Morrison. Práce a vědomí si své vlastní existence bylo u Charlese tak propojené, že si nedovedl představit, že by se měly rozdělit. S námahou sebral své laboratorní deníky.

"Nejste právě nejpobornější člověk z celého institutu," dodal Ibanez jemně, "ale teď to můžete změnit, když se do toho projektu pustíte. Chci, abyste mi řekl, doktore Martele: Jdete do toho s námi?"

Charles přikývl a ani přitom nevzhlédl, celý zdeptaný a ponížený porážkou, kterou právě utrpěl. Otočil se a vyšel ven bez jediného slova.

Dveře se zavřely a Bellman pohlédl na Ibaneze. "Ten má ale divné reakce. Doufám, že s ním nebudou potíže. Tenhle ten svatouškovský přístup mě děsí k smrti."

"Mám stejné pocity," řekl Ibanez zadumaně. "Bohužel se z něj stal vědecký fanatik a jako se všemi fanatiky s ním mohou být obtíže. Je to směla, protože je to prvotřídní výzkumný pracovník, možná náš

44

nejlepší. Ale takovíhle lidé nás mohou úplně zničit, zvláště v době, kdy nám omezují finance. Rád bych věděl, odkud si Charles myslí, že sem tečou peníze. Kdyby ten jeho monolog o chemoterapii slyšeli lidi z Národního institutu pro výzkum rakoviny, tak by snad dostali psotník."

"Budu od něj muset odhánět novináře," řekl Bellman.

Doktor Ibanez se zasmál. "To tedy nebude těžké. Charles o publicitu nikdy nestál."

"Jste přesvědčený, že je to ten nejlepší člověk na Canceran?" zeptal se Bellman.

"Je to ten jediný člověk. Nemáme nikoho jiného s takovým profesionálním kreditem. A má ten projekt vlastně jen dokončit."

"Ale jestli to nějak zvorá. . " dělal si Bellman starosti.

"Ani o tom nemluvte," řekl Ibanez. "Jestli teď Canceran nějak pokazí, budeme muset situaci řešit nějak drasticky.

Jinak si všichni můžeme hledat místo."

Charles, znechucený sám sebou, se vlekl zpátky dolů do své laboratoře. Poprvé za deset let si nostalgicky vzpomněl na svou soukromou lékařskou praxi. Netoužil po vztahu lékař - pacient a klinické medicíně, jako spíše po autonomii, kterou tehdy míval. Charles byl zvyklý, že si své záležitosti řídil sám. Až do téhle chvíle si neuvědomil, jak málo měl vlastně ve Weinburgeru všechno pod kontrolou.

Už podruhé toho dne práskl Charles dveřmi své laboratoře, až cinkalo sklo na policích, a v místnosti pro zvířata se vylekaly krysy a myši. A podruhé toho dne poděsil Ellen, která šikovně zachytila pipetu, kterou srazila ze stolu, když se prudce otočila. Chtěla sice protestovat, ale když viděla Charlesův obličej, neřekla nic.

Charles v záchvatu zlosti, kterou si ovšem vybíjel na nevinných věcech, hodil záznamy na laboratorní stůl. Jedna z knih spadla na zem a ty ostatní padly na destilační přístroj, až se úlomky skla rozlétly po celé místnosti. Ellen rychle zvedla ruce, aby si chránila obličej, a ustoupila zpátky.

Charlesovi to ještě nestačilo, a tak vzal Erlenmeyerovu baňku a mrštil s ní do umyvadla. Za celých šest let, co spolu pracovali, Ellen ještě neviděla Charlese takhle vyvádět.

"Jestli mi řekneš, žeš mi to říkala, tak začnu řvát," podotkl Charles a zprudka usedl na otáčecí kovovou židli.

"Doktor Ibanez tě nechtěl vyslechnout?" zeptala se Ellen opatrně.

"Poslouchal mě. Ale nedal se přesvědčit, a tak jsem pohořel jako papírový tygr. Bylo to děsný."

"Myslím, žeš neměl na vybranou. Tak si to tak nevyčítej. A co tedy máme v plánu?"

"Máme v plánu dokončení studie o účinnosti Canceranu."

"A začínáme hned teď?" zeptala se Ellen.

"Ihned," řekl Charles unaveným hlasem. "Co kdybys vlastně šla a přinesla laboratorní záznamy o Canceranu. Rád bych byl chvíli sám."

45

"Dobře," řekla Ellen. Ulevilo se jí, že má něco zařadit mimo laboratoř, takže se na chvilku dostane ven. A cítila, že Charles potřebuje pár minut samoty.

Když Ellen odešla, Charles se ani nepohnul a snažil se nemyslet. Ale jeho samota netrvala dlouho. Dveře se prudce otevřely a do laboratoře vrazil Morrison.

Charles se otočil na židli a vzhlédl k Morrisonovi, kterému na spáncích tepaly žíly jako špagety. Zuřil.

"Už toho mám všeho tak akorát," zařval zbledlými rty. "Už mám dost vašich nezdvořilostí. Kdo si myslíte, že jste, že se nemusíte řídit formálním protokolem? Snad bych vám už nemusel připomínat, že jsem vedoucí vašeho oddělení. Máte se spojit se mnou, když máte nějaké administrativní problémy nebo dotazy, a ne jít za ředitelem institutu!"

"Morrisoně, udělejte pro mě něco," řekl Charles, "vypadněte už sakra z mé laborky."

Morrisonova očka se zalila krví. Drobné krůpěje potu se mu objevily na čele a pak ze sebe vypravil: "Můžu vám jenom říci, že nebyť současně krizové situace, zařídil bych, že byste ještě dneska letěl z institutu. Máte štěstí, že další skandál už si nemůžeme dovolit. Ale s tím projektem Canceran se radši vytáhněte, jestli tady máte v úmyslu pracovat dál."

Morrison nečekal na odpověď a vykradl se z laboratoře.

Charles tam seděl v tichém hučení kompresorů lednice a tikání automatických měřičů radioaktivního záření. Byly to známé zvuky a měly na Charlese uklidňující účinek. Říkal si, že snad ten Canceran nebude zase tak špatný, třeba se mu tu studii podaří rychle dokončit, pokud tedy budou záznamy o pokusech slušné. Snad měla Ellen pravdu a mohli by se věnovat oběma projektům, kdyby tedy pracovali někdy v noci.

Náhle začal zvonit telefon. Rozmýšlel se, jestli telefon zvedne; ten zazvonil potřetí, pak po čtvrté. Při pátém zazvonění zdvihl Charles sluchátko.

"Haló," ozvalo se. "Tady je Cranová z pokladního oddělení University Northeastern."

"Ano," řekl Charles. Okamžik mu trvalo, než si tu školu spojil s Chuckem.

"Promiňte, že vás obtěžuji," řekla paní Cranová. "Ale váš syn nám dal telefon k vám do práce. Bohužel nám stále ještě nedošlo I 650 dolarů za školné."

Charles si pohrával s krabičkou svorek na papír a přemýšlel, co má říci. Byla to pro něj zcela nová zkušenost, že ho někdo upomíná o nezaplacené účty.

"Pane Martele, jste tam?"

"Doktor Martel," opravil ji Charles, ale okamžitě se cítil trapně.

"Promiňte, doktore Martele." Paní Cranová se upřímně omlouvala. "Můžeme ty peníze v blízké budoucnosti očekávat?"

"Samozřejmě," řekl Charles. "Hned pošlu šek. Omlouvám se za to opomenutí."

46

Charles zavěsil. Věděl, že si okamžitě bude muset vzít půjčku. Jen doufal, že to Chuckovi ve škole jde a že si nezvolí jako specializaci psychologii. Znovu zvedl sluchátko, ale žádné číslo nevytočil. Rozhodl se, že to půjde rychleji, když do banky zajde osobně. Kromě toho měl pocit, že potřebuje trochu čerstvého vzduchu a oddych od všech Morrisonů a Ibanezů světa.

Cathryn listovala starým číslem časopisu Time a bojovala s novým přívalem úzkosti. Nejprve ji čekárna doktora Wileyho připadala jako útočiště před nemocničními hrůzami, které předtím viděla, ale jak ubíhal čas, začala se v ní znovu ozývat nejistota a zlá předtucha.

Pohlédla na hodinky a zjistila, že Michelle už je v ordinaci přes hodinu! Něco musí být v nepořádku.

Začala se nervózně vrtět, pořád si přisedala, dívala se na hodinky. Bylo jí nepříjemné, že v místnosti nikdo nehovoří a téměř nic se v čekárně nehýbe, kromě rukou jedné ženy, která pletla, a dvou batolat, která si hrála s kostkami. Cathryn si zčistajasna uvědomila, co jí na tom vadí. Všechno bylo prázdné, bez citu. Bylo to jako dvojrozměrný obrázek trojrozměrné scény.

Vstala, protože už nevydržela ani vteřinu sedět v klidu.

"Promiňte," oslovila sestru. "Jde o mou holčičku Michelle Martelovou. Nevíte náhodou, jestli bude uvnitř ještě dlouho?"

"Pan doktor nám to neřekl," odpověděla sestra zdvořile.

Seděla strnule, s rovnými zády, takže jí mohutný zadek trčel zpod opěradla židle.

"Už je tam strašně dlouho," řekla Cathryn a přála si, aby ji sestra nějak uklidnila.

"Pan doktor je velmi důkladný. Vaše holčička už určitě za chvíli vyjde ven."

"Často mu to trvá přes hodinu?" ptala se Cathryn dál. Měla pověřivý strach se příliš vyptávat, jako by to mohlo ovlivnit konečný výsledek.

"Samozřejmě," řekla sestřička. "Vždycky si dává načas tak, jak potřebuje. Nikdy nespěchá. Je prostě takový."

Ale co celou tu dobu dělá, říkala si Cathryn a vracela se na své místo. Do ztrápené mysli se jí neustále vkrádal obraz Tada v plastickém stanu. Byl to pro ni strašlivý šok, když si uvědomila, že děti mohou být skutečně vážně nemocné. Dříve věřila, že to je vzácný jev, který se přihodí dítěti někoho jiného, nějakému dítěti, které člověk nezná. Ale Tad byl soused, kamarád její dcery. Cathryn se zachvěla.

Vzala si další časopis a pohlédla na inzeráty. Byli na nich usmívající se, šťastní lidé, kteří ležili podlahy nebo si kupovali nová auta. Zkusila se rozhodnout, co připravit k večeři, ale ani ten problém nedořešila. Proč to Michelle tak dlouho trvá? Dorazily dvě další maminky s růžovými balíky, ve kterých se zřejmě skrývala miminka. Pak přišla další matka s dítětem, asi dvouletým chlapečkem, který měl snad polovinu obličeje pokrytou hroznou nafialovělou vyrážkou. Čekárna byla nyní úplně plná a Cathryn začala mít obtíže s dýcháním. Vstala, aby uvolnila místo pro jednu z matek, která nesla miminko. Snažila se nepohlédnout na chlapečka se strašlivou vyrážkou. Její strach vzrůstal. Už to bylo hodinu a dvacet minut od chvíle, kdy odešla od Michelle. Uvědomila si, že se chvěje.

Znovu došla k sestře a s nepříjemným pocitem stála před jejím stolem, dokud si žena nevšimla její přítomnosti.

48

"Přejete si?" řekla s pečlivou zdvořilostí. Cathryn měla chuť natáhnout ruku a zatřepat ženou, jejíž naškrobená bílá uniforma a škrobená zdvořilost jí tak jítily city.

Nepotřebovala zdvořilost, potřebovala lidské teplo a pochopení, citlivý přístup.

"Myslíte, že by bylo možné," zeptala se Cathryn, "zjistit, proč jim to tak dlouho trvá?"

Než mohla sestra odpovědět, dveře po její levici se otevřely a do místnosti nahlédl doktor Wiley. Rozhlížel se po čekárně, než spatřil Cathryn.

"Paní Martelová, mohu s vámi na moment mluvit?" řekl bezvýrazným hlasem. Otočil se a vešel zase do ordinace. Dveře nechal dokořán.

Cathryn spěchala za ním, cestou si nervózně sáhla na ozdobné hřebeny ve vlasech, aby zjistila, jestli je má správně upevněné, a zavřela za sebou pečlivě dveře. Doktor Wiley se vrátil ke svému stolu, ale neposadil se na židli. Namísto toho si sedl na okraj stolu a založil si ruce.

Cathryn, která citlivě vnímala i nejmenší detail, pátrala v jeho široké tváři. Měl hluboké vrásky na čele, čehož si Cathryn

při prvním setkání nevšimla. Neusmíval se.

"Potřebujeme vaše svolení, abychom mohli provést ještě jeden test," řekl doktor Wiley.

"Je všechno v pořádku?" zeptala se Cathryn. Snažila se mluvit normálně, ale hlas jí zněl příliš vysoko.

"Všechno je pod kontrolou," řekl doktor. Natáhl ruku a podal ze stolu nějaký papír. "Ale potřebujeme ještě udělat speciální diagnostický test. Budu potřebovat, abyste mi podepsala tenhle formulář." Podal papír Cathryn. Vzala si jej chvějící se rukou.

"Kde je Michelle?" Cathryn přejížděla očima po formuláři.

Byl napsaný typickým lékařským žargonem.

"Je tamhle ve vyšetřovně. Jestli chcete, můžete se na ni podívat, přestože bych radši nejdřív udělal ten test. Jmenuje se odběr kostní dřeně."

"Kostní dřeň?" Cathryn prudce zvedla hlavu. Ta dvě slova jí připomněla děsivý obraz Tada Schonhausera v plastickém stanu.

"Nemusíte se toho děsit," řekl doktor Wiley, protože si všiml Cathryniny šokované reakce. "Je to jednoduchý test, velice podobný odběru krve."

"Má Michelle aplastickou anémii?" vyhrkla Cathryn.

"Rozhodně ne." Doktor Wiley byl její reakcí zmatený. "Chceme ten test udělat kvůli tomu, abychom se pokusili stanovit diagnózu, ale mohu vás ujistit, že Michelle nemá aplastickou anémii. Mohu-li se zeptat, co vás na tu otázku přivedlo?"

"Před pár minutami jsem navštívila dítě našich sousedů, které má aplastickou anémii. Když jste řekl kostní dřeň, tak. . "

Cathryn se snažila větu dokončit, ale nešlo jí to.

"Chápu to," řekl doktor Wiley. "Nedělejte si starosti. Mohu vás ujistit, že aplastická anémie tu vůbec nepřichází v úvahu. Ale přesto ten test chceme udělat. . . pro úplnost."

"Myslíte, že bych měla zavolat Charlesovi?" zeptala se Cathryn. Ulevilo

49

se jí, že Michelle nemůže mít aplastickou anémii, a byla doktoru Wileymu vděčná, že tu možnost vyloučil. Přestože Charles tvrdil, že tato nemoc nakažlivá není, její blízkost naháněla strach.

"Jestli to chcete říct Charlesovi, tak mu rozhodně zavolejte. Ale nejprve bych vám to rád trochu vysvětlil. Odběr kostní dřeně se provádí jehlou podobnou té na odběr krve.

Používáme trochu lokální anestezie, takže je to prakticky bezbolestné a trvá to pouze pár okamžiků. A jakmile budeme mít výsledky, budeme už hotovi. Je to skutečně jednoduchý zákrok a děláme ho často."

Cathryn se pokusila o úsměv a řekla, ať tedy ten test udělají. Doktor Wiley se jí líbil a cítila k němu podvědomou důvěru, především proto, že ho Charles vybral z několika dětských lékařů, které dobře znal. Bylo to tehdy, když se Chuck narodil. Podepsala formuláře tam, kde jí to doktor Wiley ukázal, a nechala se zase vyprovodit z ordinace do nacpané čekárny.

Michelle ležela zcela nehybně na vyšetřovacím stole. Hlavu měla sice opřenou o polštář, ale její jediný výhled byl na strop se zářivkou s krytem z mléčného skla. Koutkem oka zahlédla kousek tapety, na které rozeznala obrázky smějících se klaunů, houpacích koní a dětí s balónky. V místnosti bylo také umyvadlo, a přestože je Michelle ze svého místa nemohla vidět, slyšela, jak kape voda z kohoutku.

Nemocnice skutečně splnila Michelliny obavy. Třikrát ji píchali jehlou, do každé paže a ještě do prstu. Pokaždé se ptala, jestli už to je naposled, ale nikdy jí to neřekli, a tak se obávala, že by se to mohlo stát znovu, zvláště kdyžby se příliš vrtěla, a tak ležela bez pohnutí.

Styděla se, že je tak málo oblečená. Měla sice na sobě jakousi noční košilku, ta ale byla vzadu otevřená a Michelle cítila na kůži papír, kterým byl pokrytý vyšetřovací stůl.

Když se podívala dolů, viděla, jak se jí rysují palce u nohou pod bílým prostěradlem, kterým byla přikrytá. Dokonce i ruce měla přikryté, sepnuté na břiše pod prostěradlem. Trochu se chvěla, ale nikomu nic neřekla. Chtěla si jen vzít své oblečení a jít domů. Věděla ale, že se jí horečka znovu vrátila a bála se, že si toho někdo všimne a budou ji zase píchat. Řekli, že jí musí nabrat krev proto, aby zjistili, proč má pořád horečku.

Něco zavržalo a dveře do místnosti se otevřely. Byla to ta tlustá sestra a vcházela do ordinace pozadu. Byly jí plné dveře. Něco táhla. Michelle slyšela známý zvuk cinkajícího kovu. Sestra prošla dveřmi, otočila se a tlačila před sebou stůl na kolečkách. Stůl byl přikrytý modrým ručníkem.

Tohle se tedy Michelle vůbec nezamlouvalo.

"Co to je?" zeptala se s úzkostí v hlase.

"Nějaké věci pro pana doktora, holčičko," řekla sestra Hammersmithová. Štítek se jménem měla připnutý vysoko na rameni jako stužku za statečnost v bitvě, nad řadry, která se jí dmula kolem hrudníku jako automobilová duše. Zdálo se, že vzadu je právě tak masitá jako vepředu.

"Nebude to bolet?" zeptala se Michelle.

"Koťátko, proč se takhle ptáš? Snažíme se ti pomoci," hlas sestry Hammersmithové zněl uraženě.

"Všechno, co mi pan doktor dělá, bolí," řekla Michelle.

"Ale to snad přece není pravda," zlobila se sestra.

"Á, tady je moje nejmilejší pacientka," řekl doktor Wiley a otevřel dveře ramenem. Vcházel do místnosti s rukama daleko od těla, protože je měl mokré a voda z nich kapala na podlahu.

Sestra Hammersmithová roztrhla papírový balíček a doktor Wiley palcem a ukazovákem opatrně vytáhl papírový ručník. Michelle nejvíc vyděsilo, že měl na obličejích chirurgickou masku.

"Co mi chcete dělat?" zeptala se a oči se jí nepřírozeně rozšířily. Zapomněla na své odhodlání, že se nebude hýbat, a opřela se o loket.

"Hm, obávám se, že mám dobrou a špatnou zprávu," řekl doktor.

"Bohužel tě budeme muset ještě jednou píchnout, ale ta dobrá zpráva je, že to bude na nějakou dobu naposled. Co tomu říkáš?"

Doktor Wiley odhodil ručník na pult vedle umývadla a vytáhl z balíčku, který mu sestra Hammersmithová držela otevřený, pár gumových rukavic.

Michelle se vzrůstajícím děsem pozorovala, jak si navléká rukavice na ruce, pečlivě je urovnává na každém prstě a vytahuje na zápěstí.

"Já už žádný další injekce nechci," řekla Michelle a oči se jí plnily slzami. "Já chci jít prostě domů." Snažila se neplakat, ale čím víc se snažila, tím méně se jí to dařilo.

"Ale, ale," uklidňovala ji sestra Hammersmithová a hladila ji po vlasech.

Michelle její ruku odstrčila a pokusila se vstát, ale sestra ji podržela kolem pasu. "Prosím," podařilo se jí říci.

"Michelle!" zvolal ostře doktor Wiley, ale pak ztišil hlas.

"Vím, že se necítíš dobře a chápu, že je to pro tebe těžké, ale musíme to udělat. Když nám pomůžeš, bude to hned hotové."

"Ne!" řekla Michelle vzdorovitě. "Chci tady mít tatínka."

Doktor Wiley pokynul sestře Hammersmithové. "Možná by sem na okamžik mohla přijít paní Levyová a pomoci nám."

Sestra Hammersmithová se vyvalila z místnosti.

"Tak, Michelle, teď si lehni a na moment se uklidni," řekl doktor Wiley.

"Jsem si jistý, že tatínek na tebe bude moc pyšný, až mu řeknu, jak jsi byla statečná. Bude to trvat jenom chvilinku, to ti slibuju."

Michelle si lehla, zavřela oči a cítila, jak jí slzy tečou po tvářích.

Intuice jí říkala, že Charles bude zklamaný, až se dozví, že se chovala jako miminko. Tohle má být koneckonců poslední píchání. Ale už jí píchali do obou paží a bála se, kam to bude tentokrát.

Dveře se znovu otevřely a Michelle se nadzvedla, aby se podívala, kdo to je. Dovnitř vešla sestra Hammersmithová a za ní další dvě sestry. Jedna z nich nesla kožené řemeny.

"Nebudeme potřebovat řemeny, to myslím, že ne," řekl doktor Wiley.

"Tak Michelle, teď jen chvilku klidně lež."

"No tak, holčičko," přesvědčovala ji sestra Hammersmithová a postavila se vedle ní. Další sestra si stoupla z druhé strany a sestra, která nesla řemeny, stála u jejích nohou. "Doktor Wiley je nejlepší doktor na světě a měla bys být moc vděčná, že tě léčí," řekla sestra Hammersmithová a stáhla jí prostěradlo z nohou. Michelle držela paže strnule podél těla a snažila se trochu vzpírat, když jí sestra Hammersmithová vytahovala košili, až odhalila její dětské tělo od hrudníku až po kostnatá kolena.

Pozorovala, jak sestra stáhla ze stolku na kolečkách ubrus.

Doktor Wiley se k ní otočil zády a dělal něco s nástroji na stolku. Slyšela cinkání skla a zvuk tekutiny. Doktor se otočil a v každé ruce držel kus vlhké vaty. "Jenom ti trošku očistím kůži," řekl a začal Michelle otírat kyčel.

Voda připadala Michelle děsivě studená, stékala jí po boku a dělala loužičku pod zadkem. Tohle bylo něco jiného, ne jako předešlé injekce. Natáhla se, aby viděla, co se děje, ale doktor ji jemně přiměl, aby se zase položila.

"Bude to za chvilinku hotové," řekla sestra Hammersmithová.

Michelle pohlédla na obličej sestřiček. Všechny se usmívaly, ale ty úsměvy byly falešné. Michelle začala pociťovat paniku. "Kam mě budete píchat?" vykřikla a snažila se posadit.

Jakmile se pohnula, ucítila, jak ji uchopily silné paže a násilím ji položily. Kotníky měla v železném sevření. Sestry ji položily pevně na stůl a tohle omezení pohybu zvýšilo její paniku. Snažila se proti tomu bojovat, ale cítila, že sevření na jejích nohách a rukách zesílilo. "Ne!" vykřikla.

"A teď klid," řekl doktor Wiley, přehodil jí přes pánev kovově zbarvenou roušku s dírou uprostřed a urovňoval ji tak, že díra byla na její kyčelní kosti. Otočil se zpátky ke stolu a cosi tam dělal. Když se zase objevil v jejím zorném poli, držel obrovskou stříkačku.

"Ne!" vykřikla Michelle a vši silou se pokoušela uvolnit z rukou, které ji držely. Okamžitě pocítila, jak se jí na hrudi usadila obrovská váha sestry Hammersmithové, takže téměř nemohla dýchat. Pak ucítila ostrou bolest, jak jí jehla propíchl kůži na kyčelní kosti, a pak následovalo hrozné pálení.

Charles ukousl roh sendviče se salámem a zachytil prsty kousek masa dřív, než mu spadl na desku stolu. Byl to mamutí sendvič z bílého chleba, jediná dobrá věc, kterou měli v bufetu institutu. Ellen mu jídlo přinesla přímo do laboratoře, protože Charlesovi se nechtělo se s někým potkat a kromě krátké pochůzky do banky seděl pořád u psacího stolu a dumal nad laboratorními záznamy projektu Canceran. Prošel všechny deníky a ke svému překvapení zjistil, že jsou systematicky vedené. Začal si optimisticky říkat, že dokončení studie třeba nebude trvat tak dlouho, jak se zpočátku zdálo, možná se jim to podaří zvládnout za šest měsíců. Spolkl sousto a spláchl je douškem vlažné kávy.

"Na tomhle projektu je jedna výhodná věc," řekl, "a to je výška grantu. 52

Poprvé v životě máme prachy na rozhazování. Řekl bych, že si můžeme koupit ten nový automatický měřič radioaktivity, který jsme chtěli, a taky novou ultracentrifugu."

"Myslím, že bychom si taky měli obstarat nový chromatograf," dodala Ellen.

"Proč ne," řekl Charles. "Když už nás do tohoto projektu nacpali, tak si to zasloužíme." Položil sendvič zase na papírový talíř a vzal do ruky tužku. "Uděláme to takhle.

Začneme s dávkou 1/16 LD 50."

"Počkej," řekla Ellen. "Dělala jsem teď jenom imunologii a už je to dlouho, co jsem se zabývala takovými pokusy. Osvěž mi paměť. LD 50 je dávka drogy, která způsobuje padesátiprocentní úmrtnost u velké skupiny pokusných zvířat. Je to tak?"

"Ano, správně," řekl Charles. "Máme LD 50 pro myši, krysy, králíky a opice; tyhle zkoušky toxicity pro Canceran provedli ještě předtím, než začali zkoumat jeho účinnost. Začneme s myšmi. Použijeme skupinu RX 7, ta je vyšlechtěna na nádory mléčných žláz, když už je Brighton objednal a jsou už tady."

Charles začal tužkou kreslit postupový diagram projektu.

Zatímco psal, vysvětloval současně Ellen každý krok, obzvlášť to, jak zvýší dávku přípravku a jak experiment rozšíří a použijí také krysy a králíky, jakmile získají nějaké předběžné údaje od myši. Opice jsou velmi drahé, a tak je použijí až na samém konci pokusu, až budou informace od ostatních zvířat extrapolovány a aplikovány na statisticky významnou skupinu. A pak, pokud tedy výsledky budou pozitivní, bude vypracována metoda náhodného výběru pro každý živočišný druh a zajistí se vhodné kontrolní skupiny. Tahle nová zvířata budou léčena optimální dávkou Canceranu, kterou určí první část experimentu. Tahle část experimentu se bude provádět tak, aby ani jeden z nich nevěděl, která zvířata byla ošetřena Canceranem, dokud každé z nich nebude rozpitváno, prostudováno a výsledky nebudou zaznamenány.

"Páni," vzdychla Ellen a protáhla se, "to jsem ani nevěděla, co všechno za tím je."

"Bohužel je toho ještě víc," řekl Charles, "každé zvíře musí být po pitvě prostudováno nejen obyčejným mikroskopem, ale i elektronovým mikroskopem. A..."

"Tak teda dobře!" zarazila ho Ellen, "Už jsem si o tom udělala obrázek. Ale co naše vlastní práce? Co s tím uděláme?"

"V tom nemám moc jasno," řekl Charles. Položil tužku. "To záleží na nás obou."

"Myslím, že to záleží spíš na tobě," řekla Ellen. Seděla na vysoké stoličce a zády se opírala o pracovní stůl s břidlicovou deskou. Měla na sobě bílý laboratorní plášť, který byl rozepnutý a pod ním bylo vidět běžový svetr a šňůrku malých přírodních perel. Měkké ruce měla sepnuté a nehybně položené v klíně.

"Myslela jsi to vážně, jak jsi říkala, že jsi ochotná pracovat i v noci."

53

zeptal se Charles. V duchu se snažil odhadnout, jestli je to vůbec proveditelné, pokračovat v práci na záhadném blokačním faktoru při vši té dřině, kterou budou muset věnovat Canceranu. Snad by to bylo možné, i když budou muset pracovat každý den velmi dlouho a jejich tempo se zpomalí. Ale i kdyby se jim podařilo izolovat jeden jediný protein u jediného zvířete, který by fungoval jako blokační činitel, něco by to už znamenalo. Kdyby se podařilo imunizovat i jedinou myš proti jejímu nádoru, bylo by to ohromné. Charles si byl plně vědom toho, že úspěch v jednom případě se ještě nedá zevšeobecnit, ale cítil, že i jediný případ vyléčení mu poskytne argumenty, které přesvědčí vedení institutu, že se musí vrátit zase ke své práci.

"Podívej se," přerušila Ellen jeho úvahy, "já vím, jak moc pro tebe tahle tvoje práce znamená, a taky vím, že myslíš, že jsi blízko nějakému závěru. Nevím, jestli v konečné analýze to bude pozitivní nebo negativní závěr, ale to nevadí. Potřebuješ to zjistit. A taky to zjistíš. Jsi ten nejzatvrzelejší člověk, kterého znám." Charles pohlížel zkoumavě Ellen do obličeje. Co tím chce říct, zatvrzelý? Nevěděl, jestli to míní jako kompliment nebo jako urážku, a už vůbec nechápal, jak se ten rozhovor vůbec stočil na jeho osobu. Ale Ellen se tvářila neutrálně a její neproniknutelné oči neuhýbaly jeho pohledu.

Ellen si všimla, jak na ni Charles zírá, a řekla: "Nekoukej tak překvapeně. Když ty jsi ochotný tu pracovat po nocích, tak já taky. A vlastně bych mohla, když budeme pracovat dlouho, přinést nějaké jídlo, abychom se tu navečeřeli."

"Asi si ale neuvědomuješ, jak to bude drsné," varoval ji Charles. "To bychom tu museli prakticky bydlet."

"Tahle laborka je větší než můj byt," řekla Ellen se smíchem, "a moje kočky se o sebe postarají."
Charles sklopil oči k diagramu, který před chvilkou nakreslil. Ale nepřemýšlel o Canceranu. Zápasil s myšlenkou, jestli je to rozumné, pracovat takhle s Ellen po nocích.
"Chápeš ale, že nemám představu, jestli se mi podaří přimět Morrisona, aby ti platil přesčasy?" řekl.
"Já přece. . .," začala Ellen, ale ani větu nedokončila.
Přerušilo ji zazvonění telefonu.
"Vem to ty," řekl Charles. "Mně se nechce s nikým mluvit."
Ellen sklouzla ze stoličky, opřela se rukou Charlesovi o rameno a natáhla se přes stůl k telefonu. Když říkala haló, ruku měla ještě položenou na Charlesově rameni, ale rychle ji sundala. Náhle mu hodila sluchátko do klína a odcházela pryč.
"To je tvoje žena."
Charles šmátral po telefonním sluchátku a pak si ho přitáhl za zkroucenou šňůru. Ta Cathryn ale volá v nešikovnou dobu, myslel si.
"Co je?" řekl netrpělivě.
"Potřebuju, abys přišel sem, do ordinace doktora Wileeho," řekla Cathryn hlasem, který stěží ovládala.
"Co se děje?"

54

"Nechci o tom mluvit po telefonu."
"Cathryn, mám dneska ráno strašné problémy. Aspoň mi naznač, co se děje."
"Prostě sem přijď, Charlesi!"
"Dneska to tu vypadá, jako kdyby se zřítíla střecha. Nemůžu teď odsud odejít."
"Budu tu na tebe čekat," řekla Cathryn a zavěsila.

"Do prdele!" zařval Charles a bouchl se sluchátkem. Otočil se na židli a uviděl, že se Ellen vrátila ke svému pracovnímu stolu. „A ještě k tomu všemu Cathryn chce, abych přišel do ordinace dětského lékaře, ale nechce mi říct, co se děje. Panebože! Co se ještě dneska může přihodit?"

"To máš z toho, že sis vzal písáčku."

"Cože?" zeptal se Charles. Sice tu poznámku slyšel, ale zdálo se mu, že s jeho problémy vůbec nesouvisí.
"Cathryn nechápe, co tu děláme. Myslím, že není schopná pochopit, pod jakým jsi tlakem."
Charles se tázavě na Ellen zadíval a pak pokrčil rameny.
"Nejspíš máš pravdu. Ona si asi myslí, že tady můžu nejspíš všechno pustit z ruky a letět tam. Snad bych měl zavolat Wileemu a zjistit, co se děje." Charles strhl sluchátko z telefonu a začal vytáčet číslo, ale pak se zarazil. Myšlenka na Michelle přidala k jeho zlosti i trochu obav. Živě si připomněl, jak jí ráno tekla krev z nosu. "Radši tam zaběhnu. Nebude to trvat dlouho."

"Ale co náš program?" zeptala se Ellen.

"Promluvíme si o tom, až se vrátím. A co kdybys zatím připravila roztok Canceranu pro ty myši. Naočkujeme první skupinu, jakmile se vrátím."
Charles došel ke kovové skřínce u dveří a vyndal si kabát.
"Ať ty myši přinesou sem k nám nahoru. Bude to tak mnohem jednodušší."

Ellen se dívala, jak se za Charlesem zavřely dveře. Ať se snažila sebevíc, vždycky, když s ním byla mezi čtyřma očima, připadalo jí, že ji nějak urazí. Věděla, že je to nesmyslné, ale nemohla se tomu ubránit. A teď cítila takovou zlost a zklamání, že se téměř rozplakala. Nechala se úplně unést představou, že budou spolu pracovat po nocích. Ale byla to hloupá, pubertální myšlenka. V hloubi srdce věděla, že to k ničemu nepovede a nakonec jí to způsobí další trápení. Ellen byla ráda, že má něco na práci, a tak se přinutila dojít ke stolu, na kterém stály sterilní lahve s Canceranem. Byl to bílý prášek podobný práškovému cukru. Bylo zapotřebí k němu přidat sterilní vodu. V roztoku nebyl Canceran tak stálý jako v pevné formě, a tak musel být vždy před použitím rozpuštěn. Přinesla sterilní vodu a počítala na počítači optimální zředění.
Právě připravovala injekční stříkačku, když vtom do laboratoře vešel doktor Morrison.
"Doktor Martel tu není," řekla Ellen.
"Já vím," odpověděl Morrison. "Viděl jsem ho, jak odchází z budovy.
Nehledal jsem jeho, ale chtěl jsem na okamžik mluvit s vámi."

Ellen položila injekční stříkačku, dala ruce do kapes pláště, obešla stůl

55

a postavila se čelem k doktoru Morrisonovi. Nebylo obvyklé, aby ji vedoucí oddělení fyziologie vyhledal, zvlášť ne za Charlesovými zády. Ale po tom všem, co se tu dopoledne přihodilo, už ji to vůbec nepřekvapilo. Morrisonova tvář

navíc vypadala tak machiavelliánsky, že se k ní takováhle intrika docela hodila. Morrison k ní došel a vytáhl štíhlé zlaté pouzdro na cigarety, otevřel je a natáhl ruku k Ellen. Když zavrtěla hlavou, Morrison si vybral cigaretu.

"Můžu tady kouřit?" zeptal se.

Ellen pokrčila rameny. Charles to nedovoloval, ale ne kvůli bezpečnosti. Prostě nesnášel kouř. Ellen pocítila záchvěv vzdorné radosti.

Morrison vytáhl z kapsičky u vesty zlatý zapalovač, který se hodil k jeho pouzdru na cigarety, a po složitém rituálu si cigaretu zapálil. Byla to nahraná scénka, která měla Ellen napnout.

"Asi víte, co se dneska přihodilo kolem toho případu s Brightonem," řekl Morrison konečně.

"Trochu," přiznala Ellen.

"A víte, že byl Charles vybrán, aby pokračoval v projektu Canceran?"

Ellen přikývla.

Morrison zmlkl a vyfukoval kroužky kouře, jeden za druhým.

"Pro náš institut je neobyčejně důležité, aby ten projekt byl dokončen úspěšně. . ."

"Doktor Martel už na něm začal pracovat," řekla Ellen.

"Dobře. Dobře."

Nastala delší pauza.

"Dost dobře nevím, jak to mám říct," pokračoval Morrison, "ale mám velikou starost, aby Charles ten experiment nějak nepokazil."

"S tím si, myslím, nemusíte dělat starosti," řekla Ellen.

"Jestli se na Charlese můžete v něčem spolehnout, tak je to jeho vědecká čest."

"Nedělám si starosti o jeho intelektuální schopnosti," řekl Morrison, "ale jde o jeho psychickou stabilitu. Abych byl úplně upřímný, připadá mi trochu impulsivní. Je přehnaně kritický k práci druhých lidí a zřejmě má pocit, že jeho vědecké metody jsou jediné na světě."

Impulsivní? To slovo nalezlo odezvu v Ellenině paměti. Jako by to bylo včera, vzpomínala si na poslední večer, který s Charlesem strávili. Byli na večeři v restauraci Harvest, pak šli do jejího bytu na Prescott Street a milovali se. Byla to vášnivá a něžná noc, ale Charles u ní jako obvykle nepřespál.

Řekl, že musí být doma, až se děti vzbudí. Další den se v práci choval jako jindy, ale už spolu nikdy nikam nešli a Charles jí nenabídl ani slůvko na vysvětlenou. Potom se oženil se sekretářkou, která v institutu byla na brigádě. Ellen to připadalo, že jeden den slyšela, že s tou dívkou chodí, a druhý den si ji bral.

Říkala si, že slovo impulsivní Charlese dobře vystihuje. Je impulsivní a zatvrzelý.

"Co chcete, abych vám řekla?" řekla Ellen a snažila se vrátit zase do přítomnosti.

"Nejspíš bych chtěl, abyste mě uklidnila," odpověděl Morrison.

"Hm," váhala Ellen. "Souhlasím s vámi v tom, že je Charles trochu

56

svérázný, ale myslím, že to nemá vliv na jeho práci. Myslím, že se na něj můžete spolehnout. Určitě projekt Canceran dokončí."

Morrison se uvolnil a usmál se. Malé bílé zuby se mu zableskly mezi úzkými rty. "Děkuji vám, slečno Sheldonová. Přesně tohle jsem chtěl slyšet." Došel k umyvadlu, •ustil vodu na napůl dokouřenou cigaretu a hodil ji do koše. "Ještě jednu věc. Říkal jsem si, jestli byste ještě pro mě i pro institut neudělala něco velmi důležitého. Rád bych, kdybyste mi oznámila, pokud by se Charles ve vztahu ke Canceranu nějak abnormálně choval. Víím, že je to trapná žádost, ale celé vedení institutu vám za vaši spolupráci bude vděčné."

"Dobře," řekla Ellen rychle a nebyla si jistá, co si o tom doopravdy myslí. A zároveň si říkala, že si to Charles vlastně zaslouží. Vždyť se kvůli němu tolik snažila a on to vůbec neoceníl. "Udělám to pod podmínkou, že všechno, co řeknu, zůstane anonymní."

"Rozhodně," řekl Morrison. "To je naprosto samozřejmé. A říkejte mi všechno okamžitě."

U dveří se Morrison zastavil. "Příjemně se mi s vámi povídalo, slečno Sheldonová. Už jsem to měl v úmyslu dlouho.

Kdybyste cokoli potřebovala, dveře mé kanceláře jsou pro vás kdykoli otevřené."

"Děkuji," řekla Ellen "Možná bychom si mohli i někdy zajít na večeři."

"Možná," řekla Ellen.

Dívala se, jak se zavírají dveře.

Ten muž vypadá zvláštně, ale je rozhodný a mocný.

57

Charles přešel přes Harvard Bridge a cestou bojoval s neochotným topením. Nemohl donutit páčku na přístrojové desce, aby se pohnula na polohu "teplo." A tak tedy jeho auto kličkovalo, což zase rozčilovalo automobilisty kolem, a ti mačkali klaksony. V zoufalství udeřil do páčky hranou ruky a plastická páčka se ulomila a upadla na podlahu. Charles se smířil se zimou v autě a snažil se soustředit na jízdu. Hned, jak to bylo možné, zabočil na Massachusetts Avenue, projel kolem Bostonského muzea výtvarného umění a pak kolem Gardnerova muzea. Jakmile se doprava začala zklidňovat, myšlenky se mu zase rozlétly. Připadalo mu to od Cathryn vyložené kruté, že ho takhle nechala v nejistotě,

napospas vlastní představivosti. Je možné, že Michelle zase začala téci krev z nosu? Ne, to nevypadalo příliš pravděpodobně. Možná že chtěli provést nějaký test jako Quickův a Cathryn nevěděla, jestli k tomu má dát svolení. Ne, to by neměla žádný důvod, proč to nevysvětlit po telefonu. Musel to být nějaký lékařský problém. Třeba zánět slepého střeva. Charles si připomněl citlivé břicho, teplotu. Možná, že to byla subakutní apendicida a chtěli Michelle operovat. A Charles věděl, jak na Cathryn nemocnice působí. Byla z toho prostředí šílená.

Charles vešel do ordinace doktora Jordana Wileyho a okamžitě ho pohltilo moře úzkostlivých matek a plačících dětí. Plná čekárna. . . to byla součást soukromé praxe, po které se Charlesovi nestýskalo. Jako každému doktorovi, i jemu sekretářka k jeho zlosti zaplňovala malé mezery, do kterých patřili pacienti objednaní na obyčejnou kontrolu, objednávkami na nová složitá vyšetření. Důsledkem toho všeho bylo, že množství pacientů v čekárně beznadějně rostlo. Ať Charles říkal cokoliv, nemělo to žádný efekt. Měl pořád zpoždění a v jednom kuse se musel pacientům omlouvat.

Hledal ve zmatku žen a dětí Cathryn, ale neviděl ji.

Protlačil se k sestře, kterou obléhal roj matek, a všechny chtěly vědět, kdy přesně přijdou na řadu. Charles se je snažil přerušit, ale brzy pochopil, že musí čekat, až přijde na řadu.

Konečně si ho sestra všimla. Charles obdivoval její klid.

Pokud si byla vědoma chaosu, který kolem ní vládl, vůbec to nedávala najevo, což bylo skutečně ohromné.

"Hledám svou ženu," řekl Charles. Musel mluvit nahlas, aby ho bylo vůbec slyšet.

"Jak se jmenuje?" zeptala se sestra, ruce složené na hromádce zdravotních karet.

"Martelová. Cathryn Martelová."

"Moment, prosím." Odsunula židli a vstala, její tvář přitom ztvárněna. Ženy kolem Charlese pozorovaly se směsicí respektu reakci, kterou Charles vyvolal.

Sestra se vrátila téměř okamžitě a za ní šla žena úctyhodných rozměrů, která Charlesovi připadala jako vhodná reklama pro firmu Michelin. Všiml

58

si štítku se jménem: sestra A. Hammersmithová. Pokynula Charlesovi a ten poslušně obešel stůl a přistoupil k ní.

"Pojďte, prosím, se mnou," řekla sestra. Ústa mezi naducanými tvářemi byla jediná část jejího obličej, která se hýbala, když mluvila.

Charles udělal, co mu řekla, a pak už spěchal chodbou za obřím tělem slečny Hammersmithové, která mu úspěšně zakrývala výhled. Minuli několik vyšetřoven. Na konci chodby sestra Hammersmithová otevřela vykládané dveře a ustoupila stranou, aby mohl Charles vejít.

"Promiňte," řekl Charles a tlačil se podél ní.

"Asi bychom oba mohli pár kilo shodit," poznamenala sestra Hammersmithová.

Charles vstoupil do místnosti, ale sestra Hammersmithová zůstala venku na chodbě a tiše za ním zavřela dveře. Charles uviděl knihovnu, která zabírala celou jednu stěnu a byla plná časopisů a odborných lékařských knih. Uprostřed místnosti stál kulatý stůl ze světlého dubového dřeva, kolem něj bylo šest masivních židlí. Jedna z nich náhle zavrzala a vstala z ní Cathryn. Nahlas dýchala, Charles zřetelně slyšel nádechy a výdechy. Nebyl to ale klidný zvuk, chvěl se nervozitou.

"Co. . .," začal Charles.

Než mohl říci něco dalšího, Cathryn k němu doběhla a vrhla se mu kolem krku. Charles ji vzal kolem pasu a chvilku ji podržel, aby získala rovnováhu. "Cathryn, řekl konečně, a to už cítil v ústech hořkou chuť strachu. Cathrynino chování zničilo jeho představu zánětu slepého střeva, operace, něčeho obyčejného.

Do jeho myšlenek se vkradla strašlivá, nevíтанá představa - vzpomínka na den, kdy se dozvěděl, že má Elizabeth lymfom.

"Cathryn," řekl již ostřeji. "Cathryn! Co se děje? Co je to s tebou?"

"Je to moje chyba," řekla Cathryn. Jakmile promluvila, přišly i slzy. Charles cítil, jak se jí tělo otřásá pláčem.

Čekal a očima klouzal po místnosti, všiml si obrázku Hippokrata na zdi proti knihovně, nádherné parketové podlahy, Nelsonovy knihy o dětském lékařství, která ležela na stole.

"Cathryn," řekl po chvíli. "Prosím tě, řekni mi, co se děje?"

"Co je tvoje chyba?"

"Měla jsem sem Michelle vzít dřív. Vím, že jsem to měla udělat." Cathryn se zlomil hlas a rozvzlykala se.

"Co je s Michelle?" zeptal se Charles. Cítil, jak mu v hrudi vzrůstá panika. Měl strašlivý pocit, že tohle už jednou zažil. . .

Cathryn ho stiskla silněji kolem krku, jako by byl její jediná záchrana. Všechno dřívější sebeovládání po Charlesově příchodu zmizelo.

Charles musel použít velkou sílu, aby rozpojil Cathryniny ruce na své šíji. Jakmile se ho nedržela, vypadalo to, že se zhroutí. Dovedl ji k židli a ona na ni klesla jako propichlý balón. Charles se posadil vedle ní.

"Cathryn, musíš mi říct, co se děje."

Jeho žena vzhledla, ale stálo jí to velké úsilí. Modré oči jí plavaly

v slzách. Otevřela ústa, ale než mohla promluvit, dveře se otevřely. Do místnosti vkročil doktor Jordan Wiley. Charles s rukama položenýma na Cathryniných ramenou se otočil, jakmile uslyšel otvírání dveří. Uviděl doktora Wileyho, vstal a pátravě si ho prohlížel, jestli neuvidí nějaký náznak, který by mu napověděl, co se děje. Znal už doktora Wileyho téměř dvacet let. Byl to spíše profesionální než přátelský vztah, který začal v době, kdy byl Charles na lékařské fakultě. Wiley ho měl ve třetím ročníku na pediatrii a udělal na Charlese velký dojem svými vědomostmi, inteligencí a tím, jak se uměl vcítit do pacientových pocitů.

Když pak Charles později potřeboval dětského lékaře, zavolał Jordana Wileyho.

"To jsem rád, že tě zase vidím, Charlesi," řekl doktor Wiley a stiskl Charlesovi pevně ruku. "Mrzí mě, že je to za tak těžkých okolností."

"Možná bys mi mohl říci, jaké těžké okolnosti to jsou," řekl Charles hlasem, v němž byl strach maskován podrážděním.

"Ty to ještě nevíš?" Cathryn zavrtěla hlavou, že Charlesovi ještě nic neřekla.

"Snad bych tedy měl jít ještě na okamžik ven," navrhl doktor Wiley.

Otočil se ke dveřím, ale Charles mu položil ruku na rameno a zarazil ho. "Myslím, že bys mi měl říci, o co tady vlastně jde," řekl.

Doktor Wiley pohlédl na Cathryn, která souhlasně přikývla.

Už nevzlykala, ale těžko se jí mluvilo.

"Tak dobře," otočil se Wiley k Charlesovi. "Jde o Michelle."

"To jsem pochopil."

"Co kdyby ses posadil," navrhl doktor Wiley.

"Co kdybys mi to prostě už řekl," reagoval Charles netrpělivě.

Doktor Wiley zkoumavě prohlížel Charlesovu úzkostlivou tvář.

Vídel, že od studentských dob hodně zestárl, a doktor Wiley litoval, že právě on musí být poslem další úzkosti a utrpení.

Byla to jedna stránka jeho povolání, kterou nesnášel.

"Michelle má leukémii, Charlesi," řekl doktor Wiley.

Charlesova ústa se pomalu otevřela. Modré oči se zamžily, jako by byl v transu. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, dokonce ani nedýchal. Zpráva doktora Wileyho v něm vyvolala záplavu vzpomínek, které si za normálních okolností zakázal.

Charles slyšel znovu a znovu: "Bohužel vás musím informovat, doktore Martele, že vaše žena Elizabeth má agresivní lymfom."

"Lituji, ale musím vám říci, že vaše žena na léčbu nereaguje."

"Doktore Martele, velmi lituji, ale musím vám říci, že vaše žena je v kritickém stavu. . . Doktore Martele, moc mě to mrzí, ale musím vám říci, že vaše žena před několika okamžiky zemřela."

"Ne. To není pravda. To není možné," vykřikl Charles s takovou vehemencí, že to doktora Wileyho i Cathryn zarazilo.

"Charlesi," začal doktor Wiley, natáhl ruku a soucitně ji položil Charlesovi kolem ramen.

Charles mu bleskovým pohybem paží srazil. "Neopovažujte se mě litovat!"

Cathryn, celá uplakaná, vyskočila a chytila Charlese za paži. Doktor Wiley překvapeně ustoupil.

"Vymysleli jste si na mě snad nějaký vtíp?" zavrčel Charles a setřepal Cathryninu ruku.

"To není vtíp," řekl doktor Wiley. Mluvil tiše, ale pevně.

"Charlesi, já vím, že tohle je pro tebe moc těžké, zvlášť po tom, co se stalo s Elizabeth. Ale musíš se ovládnout."

Michelle tě potřebuje."

Charlesovou hlavou se honila změt' nedokončených myšlenek a pocitů. Bojoval sám se sebou a snažil se uspořádat myšlenky.

"Podle čeho usuzuješ, že má Michelle leukémii?" Mluvil pomalu, s velkým úsilím. Cathryn se zase posadila.

"Diagnóza je nepochybná," řekl Wiley tiše.

"Jaká leukémie to je?" zeptal se Charles, rukou si pročesával vlasy a díval se z okna na sousední cihlovou zeď.

"Lymfocytární?"

"Ne," řekl doktor Wiley. "Bohužel musím říci, že je to akutní myeloblastická leukémie."

Bohužel musím říci. . . , bohužel musím říci. . . , obvyklá lékařská fráze, ke které se doktoři uchylují, když nevědí, co mají říci. Charlesovi ta slova znovu zněla hlavou. Bohužel vám musím říci, že vaše žena zemřela. . Bylo to, jako by se mu do srdce zabodával nůž.

"Cirkulující leukemické buňky?" zeptal se Charles ve snaze bojovat rozumem proti vzpomínkám.

"Lituji, ale bohužel tam jsou," řekl doktor Wiley. . ,Počet bílých krvinek je přes padesát tisíc."

V místnosti zavládlo smrtelné ticho.

Charles náhle začal přecházet po místnosti. Chodil rychlými kroky a jeho ruce jako by bojovaly jedna proti druhé.

"Není možné stanovit diagnózu na leukémii, pokud se neudělá vyšetření kostní dřeně," namítl příkře.

"To už jsme udělali," řekl doktor Wiley.

"To není možné," utrl se Charles. "Nepodepsal jsem svolení."

"Já jsem to podepsala," řekla Cathryn vážavým hlasem, celá vyděšená. že provedla něco nesprávného.

Charles si Cathryn nevšímal a dál se mračil na doktora Wileyho.

"Chci se na ty preparáty podívat sám."

"Ale už jsem je dal překontrolovat od hematologa," řekl doktor Wiley.

"To je mi fuk," řekl Charles zlostně. "Chci se na ně podívat sám."

"Jak si přeješ," řekl doktor Wiley. Pamatoval si Charlese jako zbrklého, ale důkladného studenta. Zřejmě se nezměnil.

Doktor Wiley sice věděl, že pro Charlese je důležité si potvrdit Michellinu diagnózu, ale v tuto chvíli by raději mluvil o léčbě holčičky.

"Pojď se mnou," řekl nakonec a vedl Charlese ven z místnosti a pak po chodbě. Jakmile otevřeli dveře, slyšeli kakofonii plačících miminek.

Cathryn, která zpočátku nevěděla, co má dělat, pospíchala za nimi.

61

Na druhém konci chodby vešli do úzké místnosti, která sloužila jako malá klinická laboratoř. Bylo tam místo pouze na pracovní stůl a řadu vysokých stoliček. Řada zkumavek s močí naplňovala místnost poněkud nepříjemným zápachem. Dívka s uhrovitým obličejem a špinavým pláštěm úslužně sklouzla z nejbližší stoličky. Dělal právě běžné rozborry moči. "Tady, Charlesi," řekl doktor Wiley a pokynul k mikroskopu, který byl přikrytý plastickým krytem. Odkryl jej a Charles uviděl, že je to binokulární mikroskop značky Zeiss. Charles se posadil, upravil si okuláry a zapnul světlo.

Doktor Wiley otevřel jednu ze zásuvek a vyňal stojánek s preparáty. Jemně jeden z nich vyňal a byl velmi opatrný, aby se dotýkal pouze okrajů. Když preparát Charlesovi podával, jejich pohledy se setkaly. Doktor Wiley si říkal, že mu Charles připadá jako zvíře zahnané do kouta.

Charles uchopil sklo mezi palec a ukazovák levé ruky.

Uprostřed pod krycím sklíčkem bylo cosi, co vypadalo jako neškodná šmouha. Na větším skle bylo napsáno MICHELLE MARTELOVÁ H 882673. KOSTNÍ DŘEŇ. Charlesovi se chvěla ruka, když upevnil mikroskopický preparát na stolek mikroskopu a kápl trochu oleje na krycí sklíčko. Díval se ze strany na mikroskop a sjel imerzním objektivem, až se dotkl kapky oleje na sklíčku.

Charles se zhluboka nadechl, přiložil oči k mikroskopu a začal zvedat objektiv. Ze šmouhy najednou vyskočilo množství světlemodrých buněk. Charlesovi se z toho zastavil dech a krev mu bušila ve spáncích. Závan strachu mu proletěl duší, bylo mu, jako by se díval na svůj vlastní rozsudek smrti. Namísto obvyklých buněk v nejrůznějších stadiích vývoje byla Michellina kostní dřeň téměř nahrazena velkými, nerozlišenými buňkami se stejně velikými nepravidelnými jádry, která obsahovala množství jadérek. Zachvátil ho pocit naprosté paniky.

"Asi budeš souhlasit s tím, že je to dost průkazné," řekl tiše doktor Wiley.

Charles vyskočil a stolička se prudkým pohybem s velkým hlukem převrhla. Zaslepila ho nekontrolovatelná zlost, nahromaděná během rozčilujícího dopoledne a nyní umocněná Michellinou nemocí. "Proč?" zařval na doktora Wileyho, jako by pediatri byl součástí nějaké konspirace. Chytil ho za košili a divoce jím třásl.

Cathryn mezi oba muže skočila a pevně svého manžela objala.

"Charlesi, přestaň!" vykřikla ve strachu, že si znepřátelí jediného člověka, o kterém věděla, že jim může pomoci. "Doktor Wiley za to nemůže. Jestli je to něčí vina, pak naše."

Charles, jakoby se probouzel ze sna, zahanbeně pustil košili doktora Wileyho. Překvapený pediatri tam stál s motýlkem úplně nakřivo. Charles se sklonil, narovnal stoličku a přikryl si rukama obličej.

"Nemá smysl se ptát, či je to vina," řekl doktor Wiley a nervózně si narovnával motýlka. "Jde o léčbu dítěte."

"Kde je Michelle?" zeptal se Charles. Cathryn ho stále ještě držela za ruku.

62

"Už ji přijali do nemocnice," řekl doktor Wiley. "Je v šestém poschodí. Jsou tam výborné sestry."

"Chci se na ni podívat," řekl Charles slabým hlasem.

"To chápu," souhlasil doktor Wiley. "Ale myslím, že bychom si nejdřív měli promluvit o její léčbě. Poslouchej chvíliku."

Doktor Wiley natáhl ruku ve snaze Charlese uklidnit, ale pak si to rozmyslel. Charlesova zuřivost ho vystrašila. Místo toho si dal ruce do kapes. "Máme tu v nemocnici jednu ze světových autorit na dětskou leukémii, doktora Stephena Keitzmana.

Cathryn souhlasila, abychom se s ním okamžitě spojili.

Michelle je vážně nemocná a čím dřív se na případ dětský onkolog podívá, tím líp. Souhlasil, že se s tebou setká, hned jak sem dorazíš. Myslím, že bys měl promluvit nejprve s ním a pak jít za Michelle.

Cathryn byla nejprve z doktora Keitzmana rozpačitá. Pokud jde o vzhled, byl to opak doktora Wileyho. Byl to malý mladě vypadající muž s velkou hlavou a hustými, tmavými, kudrnatými vlasy. Na tenkém nose s obrovskými póry mu seděly brýle bez obrouček. Měl příkré způsoby, nervózní gesta a prazvláštní tik, který se objevoval, nastala-li v hovoru pauza. Zničehonic vyhnul horní ret v úšklebku, který mu odhalil špatné zuby a rozšířil nozdry. Trvalo to vždycky jen okamžik, ale lidé, kteří s ním mluvili poprvé, tím byli vždycky vyvedeni z míry.

Vypadal ale, že ví, co dělá, a mluvil s autoritou, která vzbuzovala Cathryninu důvěru.

Cathryn byla přesvědčena, že zapomenou, co jim pediatri říká, a tak vytáhla malý notýsek a propisovačku. Zmátlo ji, že Charles vypadá, jako by neposlouchal. Místo toho se díval z okna a zdánlivě pozoroval auta ploužící se po Longwood Avenue. Severovýchodní vítr přinesl do Bostonu arktický vzduch a dřívější plískanice se změnila v husté sněžení.

Cathryn se ulevilo, že Charles přijel do nemocnice a zařídí potřebné věci, protože cítila, že toho sama není schopna. Ale teď se choval divně - v jednom okamžiku zlostně vybuchoval a v dalším byl jakoby někde jinde.

"Jinými slovy řečeno," shrnul doktor Keitzman, "je nepochybně potvrzena diagnóza akutní myeloblastické leukémie."

Charles prudce otočil hlavu a rozhlédl se po místnosti.

Věděl, že stěží ovládá své pocity, a bylo pro něj obtížné se soustředit na to, co doktor Keitzman říká. Se zlostí musel celé dopoledne poslouchat, jak mu lidé ničí bezpečí, mění mu život, ničí rodinu a berou mu nově nalezené štěstí. Rozum mu říkal, že je velký rozdíl mezi Morrisonem a Ibanezem na jedné straně a Willem a Keitzmanem na straně druhé, ale v tomto okamžiku v něm všichni probouzel stejnou iracionální zuřivost. Charles mohl těžko uvěřit tomu, že má Michelle leukémií, a ještě k tomu ten nejhorší možný druh leukémie. Takovouhle tragédii už přece jednou prožil. Teď byla řada na někom jiném.

Charles lhostejně ně poslouchal a pozoroval přítom doktora Stephena Keitzmana, který se choval typickým shovívavým způsobem lékaře, který něco vysvětluje, a poskytoval informace tak, jako by přednášel studentům.

Doktor Keitzman již tuhle scénu nepochybně mnohokrát prožil a jeho obvyklé fráze jako "bohužel vám musím říci" zněly oštěpaně a neupřímně.

63

Charles měl nepříjemný pocit, že se ten člověk baví. Ne tak, jako by byl v kině anebo na fotbale, ale rafinovanějším způsobem, který ho uspokojuje. Byl centrem pozornosti v krizi.

Tenhle přístup dráсал Charlesovy už tak dost poničené nervy, zvláště když už byl víc než dobře seznámen s tématem, o kterém doktor Keitzman hovořil, Charles se přinutil být zticha a hlavou mu přitom probíhaly jako kaleidoskopické obrázky vzpomínky na Michelle, když rostla.

"Abych zmínil nevyhnutelný pocit viny," pokračoval doktor Keitzman a odhalil horní zuby v nervózní grimase, "chci zdůraznit, že příčina a datum vzniku leukémie jako má Michelle nejsou známy. Rodiče by se neměli snažit hledat specifické okolnosti, které nemoc způsobily. Naším cílem bude chorobu léčit a dosáhnout remise. Jsem rád, že vás mohu informovat o tom, že s akutní myeloblastickou leukémií máme velmi příznivé výsledky, což jsme před deseti lety neměli. Teď se nám podaří vyvolat remisi asi u osmdesáti procent případů."

"To je ohromné," promluvil Charles poprvé za celou dobu. "U ostatních typů leukémii se vám daří vyléčení na pět let. Mohl byste nám říci, jak dlouho trvá remise u Michellina typu leukémie?" Vypadalo to, že se Charles snaží Keitzmana vyprovokovat k tomu, aby jim tu nejhorší zprávu řekl hned.

Doktor Keitzman si posunul brýle a odkašlal si. "Doktore Martele, já chápu, že toho o nemoci své dcery víte víc než jiní rodiče, se kterými většinou mluvím. Ale protože se nespecializujete na dětskou leukémií, nemám vůbec představu, co víte a co ne. Měl jsem proto dojem, že bude nejlepší, abych k vám mluvil, jako kdybyste o problému nic nevěděli. Ale i pokud již ta fakta znáte, možná je moje informace přínosná pro paní Martelovou."

"Proč neodpovíte na mou otázku?" trval Charles na svém.

"Myslím, že mnohem efektivnější přístup bude, když se soustředíme na získání remise," řekl doktor Keitzman. Jeho nervózní tik se objevoval častěji. "Zkušenost mi ukázala, že při současných možnostech chemoterapie by se mělo k leukémii přistupovat z hlediska krátkodobých cílů. Měli jsme tu některé ohromné remise."

"Kromě leukémie jako má Michelle," zavrčel Charles. "No, tak nám řekněte, jaká je pravděpodobnost, že pacient přežije pět let, pokud má aktivní myeloblastickou leukémií."

Doktor Keitzman odvrátil zrak od Charlesových vyzývavých očí a pohlédl na ustrašený obličej jeho ženy. Přestala si dělat poznámky a vyděšeně na doktora zírala. Viděl, že se mu tenhle rozhovor příliš nedaří. Podíval se na doktora Wileyho, jestli ten ho nějak nepodpoří, ale ten měl skloněnou hlavu a pozoroval své prsty. Doktor Keitzman se snažil vyhnout Charlesovu upřenému pohledu a řekl: "Pětiletá prognóza není u akutní myeloblastické leukémie nijak velká, ale není nemožná."

"Teď se už víc blížíte pravdě," řekl Charles, rychle vstal a naklonil se přes stůl k doktoru Keitzmanovi. "Ale abychom byli přesní, průměrná doba přežití u akutní myeloblastické leukémie je, pokud se dosáhne

64

remise, pouze od jednoho do dvou let. A v Michellině případě, s cirkulujícími leukemickými buňkami, je šance na remisi ani ne dvacetiprocentní. Souhlasíte se mnou, doktore?"

Doktor Keitzman si sundal brýle a rozmýšlel se, jak nejlépe formulovat svou odpověď. "Na tom, co říkáte, je trochu pravdy, ale není to konstruktivní způsob, jak k té nemoci přistupovat. Existuje zde množství proměnných."

Charles došel rychle k oknu a pozoroval, jak padá špinavý sníh. "Proč neřeknete paní Martelové, jakou naději na přežití má pacient, který na léčbu nereaguje, pacient, který nemá remisi."

"Nevím dost dobře, k čemu by to bylo dobré a. . ."

Charles se prudce otočil. "K čemu by to bylo dobré? Vy se ještě ptáte? Já vám řeknu, k čemu by to bylo dobré. Nejhorší na nemoci je ta nejistota. Lidé jsou schopni se přizpůsobit čemukoli, pokud vědí, na čem jsou. Beznadějné tápání je přivádí k šílenství."

Během řeči se Charles přičítal ke stolu doktora Keitzmana.

Všiml si Cathrynina bločku, chytil jej a hodil do koše na odpadky.

"Z téhle přednášky žádné poznámky nepotřebujeme. A kromě toho vím o leukémii všechno a až moc dobře." Otočil se zpátky k doktoru Keitzmanovi a tvář mu hořela. "No tak, Keitzmane, řekněte nám, kolik času zbývá těm, kteří na léčbu nereagují."

Doktor Keitzman si poposedl dozadu na židli a chytil se rukama okraje stolu, jako by se připravoval na rvačku. "Moc dobré to není," řekl konečně.

"To nestačí," vyštěkl Charles, "vyjádřete se přesněji."

"Tak dobře!" řekl doktor Keitzman. "Týdny. nanejvýš měsíce."

..

Charles na to nic neřekl. Teď, když se mu podařilo zahnat doktora Keitzmana do kouta, náhle nevěděl, co má dělat. Pomalu klesl do židle, ve které původně seděl.

Keitzmanův obličej sebou několikrát zaškubal. Oba lékaři se na sebe soucitně podívali. Obrátil se ke Cathryn a dál jí radil.

"Jak jsem tedy říkal, nejlepší je nepohlížet na leukémii jako na smrtelnou chorobu a brát každý den tak, jak přijde."

"To je jako když říkáte odsouzenému k smrti, aby na smrt nemyslel," zamumlal Charles.

"Doktore Martele," řekl doktor Keitzman ostře. "Od vás jako od lékaře bych v krizi očekával naprosto odlišnou reakci."

"Ono se lehce reaguje jinak," řekl Charles, "když nejde o člena vaší rodiny. Bohužel už jsem tohle jednou prožil."

"Myslím, že bychom si měli promluvit o terapii," navrhl doktor Wiley. který až doposud nepromluvil.

"Souhlasím," přidal se doktor Keitzman. "Musíme zahájit léčbu co nejdříve. Chtěl bych vlastně začít hned dnes, jakmile budou hotova základní vyšetření. Ale budeme samozřejmě potřebovat k léčbě váš souhlas kvůli charakteru léků."

"Vzhledem k tomu, že je šance na remisi tak nízká, myslíte, že má smysl,

65

aby se Michelle trápila vedlejšími účinky těch léků?" Charles teď mluvil klidněji, ale v duchu viděl strašlivou vizi Elizabeth během těch posledních měsíců, tu hroznou nevolnost, ztrátu vlasů. . . Zavřel oči.

"Ano, myslím, že ano," řekl doktor Keitzman pevně. "Myslím, že je nepochybně dokázáno, že máme v léčbě dětské leukémie velké úspěchy."

"To je naprostá pravda," potvrdil doktor Wiley.

"Ano, úspěchy jsou," souhlasil Charles, "ale v léčbě jiných typů leukémie než je ta Michellina."

Cathrynin pohled těkal z jednoho na druhého. Čekala, že budou mít jednotný názor, na kterém by mohla vybudovat svou naději. Namísto toho tu viděla pouze nesouhlas a nepřátelství.

Doktor Keitzman prohlásil: "Já věřím, že všechny případy se musí agresivně léčit, až už jsou šance na remisi jakékoliv. Každý pacient si zaslouhuje šanci na život bez ohledu na to, co to stojí. Každý den, každý měsíc, je vzácný."

"I kdyby pacient už raději zkrátil své utrpení?" podotkl Charles, protože si vzpomněl na poslední dny své ženy Elizabeth. "Když jsou šance na remisi - natož na vyléčení - méně než dvacet procent, nevím, jestli to stojí za to vystavovat dítě další bolesti."

Doktor Keitzman prudce vstal a odstrčil židli. "My dva zřejmě chápeme cenu života naprosto rozdílně. Já věřím, že chemoterapie je skutečně pozoruhodná zbraň proti rakovině. Ale vy máte samozřejmě právo na svůj názor. Zdá se mi však, že byste si raději našel jiného onkologa, nebo léčil svou dceru sám. Hodně štěstí."

"Ne!" vykřikla Cathryn. A vyskočila ze židle, celá vyděšená z představy, že by je mohl opustit doktor Keitzman, o němž doktor Wiley tvrdil, že je nejlepší. "Pane doktore, vždyť my vás potřebujeme. Michelle vás potřebuje."

"Myslím, že váš manžel tento názor nesdílí, paní Martelová," řekl doktor Keitzman.

"Ale ano," řekla Cathryn. "Je jenom rozrušený. Prosím vás, pane doktore."

Cathryn se obrátila k Charlesovi a položila mu ruku na rameno. "Charlesi, prosím tě! S tímhle přece nemůžeme bojovat

sami! Dneska ráno jsi řekl, že nejsi pediatr. Potřebujeme doktora Keitzmana a doktora Wileeho."
"Myslím, že bys s ním měl spolupracovat," pobízel ho doktor Wiley.
Charles klesal pod tíhou bezmoci. Věděl, že by nemohl Michelle léčit, ani kdyby byl úplně přesvědčen o tom, že současný přístup k její specifické chorobě je možná nesprávný.
Neměl co nabídnout a v jeho přepracovaném mozku byl naprostý zmatek.
"Charlesi, prosím tě," prosila Cathryn.
"Michelle je moc nemocná holčička," řekl doktor Wiley.
"Tak dobře," řekl Charles potichu, znovu toho dne donucen k porážce.
Cathryn pohlédla na doktora Keitzmana. "No vidíte. Řekl, že ano."

66

"Doktore Martele, chcete, abych se jako onkolog věnoval tomuto případu?"
Charles vzdychl a bylo vidět, že mu dýchání dělá velké obtíže. Pak neochotně přikývl.
Doktor Keitzman se posadil a přerovnal si nějaké papíry na stole. "Tak tedy," řekl nakonec. "K léčbě myeloblastické leukémie užíváme tyto léky: Daunorubicin, Thioguanin a Cytarabin. Po vyšetření začneme okamžitě podávat 60 mg/m² Daunorubicinu nitrožilně v rychlé infúzi."
Doktor Keitzman vysvětloval postup léčby a Charlese přitom ničily představy o vedlejších účincích Daunorubicinu. Michellina horečka byla pravděpodobně důsledkem infekce, která vznikla kvůli snížené schopnosti jejího organismu bojovat s bakteriemi. Tohle Daunorubicin ještě zhorší. A kromě toho, že bude v podstatě bezbranná proti množství bakterií a mykóz, preparát jí také zničí zažívací systém a možná i srdce. . . a kromě toho. . . i vlasy. . . Panebože!
"Chci se podívat na Michelle," řekl zničehonic, vyskočil na nohy a snažil se nevnímat své myšlenky. Okamžitě si uvědomil, že doktora Keitzmana přerušil uprostřed věty. Všichni na něj zírali, jako by udělal něco strašného.
"Charlesi, myslím, že tohle by sis měl poslechnout," řekl doktor Wiley, natáhl ruku a uchopil Charlese za paži. Bylo to reflexivní gesto a doktor Wiley se až následně ptal sám sebe, jestli to bylo rozumné. Ale Charles nereagoval. Ruku měl bezvládnou, a jakmile mu za ni doktor Wiley jen malinko zatahal, hned se zase posadil.
"Jak jsem tedy říkal," pokračoval doktor Keitzman, "věřím, že každý pacient potřebuje zvláštní psychologický přístup. Já většinou pracuji podle věkových kategorií do pěti let, školní věk a konečně adolescenti. S dětmi do pěti let je to jednoduché: soustavná laskavá podpůrná terapie. U skupiny dětí školního věku nastávají potíže, děti mají velké problémy s odloučením od rodičů a nepříjemnými zážitky v nemocnici."

Charles se zavrtěl na židli. Nechtěl se ani pokusit přemýšlet o problému z Michellina hlediska, bylo to příliš bolestné. Zuby doktora Keitzmana se zableskly a tvář se mu zkroutila, po chvíli pokračoval: "U dětí školního věku neříkáme pacientům nic jiného, než co si přejí vědět. Psychologická podpora se soustřeďuje na to, aby zbavila dítě úzkosti, kterou cítí kvůli odloučení od rodiny."
"Myslím, že Michelle bude tenhle problém odloučení dost pociťovat," řekla Cathryn, která se snažila sledovat vysvětlení doktora Keitzmana a přála si mu ukázat, že s ním spolupracuje.
"U adolescentů," pokračoval doktor Keitzman a zdálo se, že si Cathryniny poznámky ani nevšiml, "se psychologický přístup blíží přístupu k dospělým. Snažíme se vyloučit nejistotu a zmatek, aniž bychom zničili popření nemoci, pokud je součástí pacientova obranného mechanismu. V případě vaší dcery tento problém spadá mezi kategorie školního věku a adolescenty.
Nejsem si jistý, jak nejlépe bychom měli v tomto případě

67

postupovat. Možná vy dva jako rodiče byste na to mohli mít nějaký názor."
"Mluvíte o tom, jestli by se Michelle měla dovědět o tom, že má leukémii?" zeptala se Cathryn.
"Ano, to je také součást celého problému," řekl doktor Keitzman.
Cathryn se podívala na Charlese, ale ten už měl zase zavřené oči. Doktor Wiley její pohled opětoval se soucitným výrazem, takže Cathryn měla o malinko větší pocit jistoty.
"Ta záležitost samozřejmě potřebuje promyslet," řekl doktor Keitzman. "Nemusíte se o tom rozhodovat nyní. Prozatím můžeme Michelle říci, že se snažíme zjistit, co s ní je. Ale než půjdeme, rád bych se zeptal ještě na jedno - má Michelle nějaké sourozence?"
"Ano," odpověděla Cathryn. "Dva bratry."
"To je dobré," řekl doktor Keitzman. "Měli bychom je otypovat v HLA a ABO systémech, jestli neodpovídají Michelliným. Budeme pravděpodobně potřebovat granulocyty, krevní destičky a možná i kostní dřeň, takže doufám, že alespoň jeden z nich bude vyhovovat."
Cathryn hledala u Charlese podporu, ale ten měl ještě stále zavřené oči. Neměla ani ponětí, o čem to doktor Keitzman mluví, ale předpokládala, že Charles to ví. Ale zdálo se, že Charles všechny ty informace přijímá s daleko většími obtížemi než ona sama.
Cestou k výtahu se Charles pokoušel ovládnout, jak to jen šlo. Ještě nikdy nezažil tak bolestné rozporné pocity. Na jedné straně se nemohl dočkat, až svoji dceru uvidí, obejmě ji a ochrání, na druhé straně se děsil setkání s ní, protože věděl, že se bude muset vyrovnat s její diagnózou. A o té toho věděl příliš mnoho. Obával se, že mu to vyčte z obličeje. Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Před nimi se táhla bledě modrá chodba a přímo na zdech byly nalepeny obrázky

zvířat jako obtisky. Chodba byla plná malých i větších dětí v pyžamech, rodičů, ošetřovatelek, byli tam dokonce i údržbáři z nemocnice, kteří stáli kolem štaflí a spravovali světlo.

Doktor Wiley je vedl chodbou, vyhnul se žebříku a přešel kolem sesterny, kde bylo velmi živo. Hlavní sestra, která uviděla doktora Wileyho, vyběhla a připojila se k nim. Charles sklopil oči a pohlédl na své nohy. Připadalo mu, že se dívá na nohy někoho jiného. Cathryn šla vedle něj a přidržovala se jeho paže.

Michelle měla pokoj sama pro sebe. Byl vymalovaný stejnou pastelově modrou barvou jako chodba venku. Nalevo vedle dveří na záchod byl na zdi velký tančící hroch. Na konci místnosti bylo okno se žaluzií. Napravo uviděli skříň, malou skříňku, noční stolek a obvyklou nemocniční postel. U hlavy postele byla tyč z nerezů a na ní byl upevněn malý plastický sáček a láhev s infúzí. Hadičky z umělé hmoty se kroutily dolů, až skončily v Michellině paži. Dívala se právě z okna, a když slyšela, že někdo vešel, honem se otočila.

"Ahoj, kočička," řekl doktor Wiley vesele. "Podívej se, koho jsem ti přivedl na návštěvu." Jakmile se Charles poprvé na svou dceru podíval, 68

jeho hrůza ze setkání s ní zmizela pod návalem lásky a obav o ni. Přispěchal k ní, pevně ji objal a přitiskl svůj obličej k jejímu. Michelle ho volnou rukou objala kolem krku a vši silou se ho držela.

Cathryn přistoupila k posteli z druhé strany. Zachytila Charlesův pohled a viděla, jak bojuje, aby zadržel slzy. Po chvíli neochotně uvolnil své objetí, položil Michellinu hlavu na polštář a uhladil jí tmavé vlasy, které se jí vějířovitě rozprostíraly kolem bledého obličeje. Michelle se natáhla po Cathrynině ruce a pevně ji sevřela.

"Jak ti je?" zeptal se Charles. Měl obavy, aby si Michelle nevšimla, jak je rozrušený.

"Teď se cítím dobře," odpověděla Michelle, zjevně rozradostněná, že zase vidí své rodiče. Ale pak se jí tvář zakalila, Michelle se obrátila ke svému otci a zeptala se: "Je to pravda, tati?"

V Charlesovi se zastavilo srdce. Ona to ví, pomyslel si zděšeně. Pohlédl na doktora Keitzmana a snažil se vzpomenout, co říkal o správném psychologickém přístupu.

"Co jestli je pravda?" přistoupil doktor Wiley k nohám postele.

"Tati," žadonila Michelle, "je to pravda, že tu budu muset zůstat přes noc?"

Charles překvapeně zamrkal, neschopen uvěřit tomu, že ho Michelle nežádá o potvrzení diagnózy. Pak, když už si byl jistý tím, že Michelle neví, že má leukémii, se s úlevou usmál. "Bude to jen na pár dní," řekl.

"Ale já nechci zameškat ve škole," řekla Michelle.

"Se školou si nedělej starosti," zasmál se Charles nervózně.

Na okamžik pohlédl na Cathryn, která se smála stejně prázdným smíchem jako on. "Je důležité, abys tu zůstala kvůli nějakým testům, abychom mohli zjistit, co ti způsobuje tu horečku."

"Já už žádné další testy nechci," řekla Michelle a oči se jí rozšířily hrůzou. Už měla bolesti dost.

Charlese zarazilo, jak drobně její tělo na nemocniční posteli vypadá. Tenké paže jí vykukovaly z rukávů nemocniční košile a vypadaly neuvěřitelně křehké. Michellin krk najednou vypadal tak tenký jako její předloktí, holčička vypadala jako křehký a zranitelný ptáček. Charles věděl, že někde v hloubi její kostní dřeně je skupina buněk, které vyhlásily válku jejímu tělu. A nemohl dělat nic, čím by jí mohl pomoci - absolutně nic.

"Doktor Wiley a doktor Keitzman ti udělají jen ty testy, které naprosto nezbytně potřebují," řekla Cathryn a hladila Michelle po vlasech. "Budeš muset být velká holka."

Cathrynina poznámka probudila v Charlesovi pocit, že musí dceru ochraňovat. Věděl, že pro Michelle nemůže nic udělat, ale může ji alespoň chránit před zbytečnými traumaty. Příliš dobře věděl, že pacienti trpící vzácnou chorobou museli často podstoupit celou řadu fyzických trápení, pokud to vyžadoval ošetřující lékař. Charles pravou rukou otočil plastickou láhev tak, aby viděl na nálepku. Krevní destičky. S lahví ještě stále v ruce se obrátil k doktoru Wileymu.

69

"Měli jsme dojem, že okamžitě potřebuje krevní destičky," řekl doktor Wiley. "Měla jich jen 20 000."

Charles přikývl.

"No, už budu muset jít," řekl doktor Keitzman. Chytil Michelle skrz příkrývku za nohu a pokračoval: "Přijdu se za vámi podívat později, slečno Martelová. Přijdou si s vámi také popovídat někdy během dneška další lékaři. Tuhle hadičkou ti, Michelle, budeme dávat nějaké léky, tak tu ruku měj pěkně v klidu."

Charles pohlédl na plastickou trubičku: Daunorubicin!

Zavalila ho nová vlna strachu, doprovázená nutkáním sehnout se a vyrvat své milované dítě ze spárů nemocnice. Hlavou mu prolétla naprosto iracionální myšlenka. Jestliže Michelle těmhle lidem sebere, třeba celá tahle noční můra zmizí.

"Jsem vám kdykoliv k dispozici, kdybyste se mnou potřebovali mluvit," řekl doktor Keitzman cestou ke dveřím.

Cathryn přikývla a poděkovala za nabídku úsměvem. Všimla si, že Charles ani nevzhlédl. Místo toho seděl na kraji postele a šeptal něco Michelle do ucha. Cathryn jen doufala, že takovéto chování onkologa ještě více nepopudí.

"Počkám venku," řekl doktor Wiley a vyšel za doktorem Keitzmanem. Sestra, která za celou dobu nepromluvila, odešla také.

Na chodbě zpomalil doktor Keitzman kroky, aby dal doktoru Wileymu příležitost se připojit. Společně šli k sesterně.

"Myslím, že Charles Martel nám z tohoto udělá velmi obtížný případ," poznamenal doktor Keitzman.

"Bojím se, že máš pravdu," souhlasil doktor Wiley.

"Kdyby nebylo té chudinky nemocné holčičky, tak bych Martelovi řekl, že se na něj můžu vykašlat," pokračoval

doktor Keitzman. "Chápals ty jeho řeči o nebezpečí chemoterapie?"

Panebože! Člověk by si myslel, že někdo na jeho místě ví o úspěších, které máme s chemoterapií, zvláště u lymfatické leukémie a Hodgkingovy nemoci."

"On to ví," uklidňoval ho doktor Wiley. "Má prostě zlost. Je to pochopitelné, zvláště když si uvědomíš, že tohle všechno už zažil, když jeho žena zemřela."

"Ale přesto jsem z jeho chování znechucený. Vždyť je to lékař."

"Jenže dělá v čistém výzkumu," namítl doktor Wiley. "Už je pryč z klinické medicíny nejméně deset let. Myslím si, že tohle je dobrý argument pro myšlenku, že vědci z výzkumu by měli udržovat kontakt s klinickou praxí, aby si uchovali smysl pro perspektivu. Vždyť jde vlastně přece jen o péči o lidi."

Došli k sesterně a nevidoucícma očima pohlíželi na rušnou chodbu před sebou.

"Charlesova zlost mě ale na okanzík vyděsila," připustil doktor Wiley. "Vypadalo to, že už se ani trochu neovládá."

"V mé kanceláři se nechoval o moc líp," potřásl doktor Keitzman hla 70

vou. "Už jsem se se zlostí setkal dřív a ty určitě také, ale nebylo to takovéhle. Lidi se zlobí na osud a ne na lékaře, který stanovil diagnózu."

Oba muži pozorovali nemocničního zřízence, jak obratně vyjíždí vozíkem s pacientem těsně po operaci ze dveří výtahu. Chvilku nepromluví. Vozík s dítětem zajel do jednoho z pokojů a několik sester hned spěchalo za ním.

"Myslíš na to, na co já?" zeptal se doktor Keitzman.

"Zřejmě ano. Přemýšlím o tom, jestli je doktor Charles Martel v pořádku."

"Pak si tedy myslíme to samé," řekl doktor Keitzman. "Ty jeho náhlé změny nálady u mě v pracovním."

Doktor Wiley přikývl. "I za daných okolností se mi jeho reakce zdála nepřiměřená. Ale vždycky to byl divný pavouk. Žije někde v pustině v New Hampshire. Tvrdil, že to byl nápad jeho ženy, ale neodstěhoval se odsud, když zemřela. A teď tam s ním bydlí i jeho druhá žena. Já tedy nevím. Vrána k vráně sedá."

"Ta jeho nová žena se mi zdá dobrá."

"Hm. Je skvělá. Adoptovala děti a stará se o ně jako o vlastní. Když se vzali, měl jsem strach, že si toho nabrala víc, než zvládne, ale ohromně se přizpůsobila situaci. Byla zničená, když jsem jí řekl, že má Michelle leukémií, ale byl jsem si jistý, že se s tím vyrovná líp než Charles. Proto jsem to vlastně řekl nejdřív jí."

"Možná, že bychom si s ní chvilku měli pohovořit o samotě," navrhl doktor Keitzman. "Co myslíš?"

"Zkusme to." Doktor Wiley se otočil k sesterně. "Sestro Shannonová! Mohla byste sem na moment přijít?"

Hlavní sestra k nim přispěchala. Doktor Wiley jí vysvětlil, že si chtějí promluvit s paní Martelovou bez přítomnosti jejího manžela a zeptal se jí, jestli by nezašla do Michellina pokoje a nepokusila se to nějak zařídit.

Pozorovali sestru Shannonovou, jak kráčí chodbou, a mimické svaly doktora Keitzmana sebou zaškubaly. "To dítě je beznadějně nemocné. to snad ani nemusím říkat."

"To jsem si domyslel, když jsem viděl její nátěr periferní krve," řekl doktor Wiley. "A když jsem pak uviděl její kostní dřev, byl jsem si už jistý."

"Obávám se, že v tomhle případě není prognóza dobrá," řekl doktor Keitzman. "Myslím, že už byl zasažen centrální nervový systém. Což znamená, že musíme léčbu začít hned dnes. Rád bych, aby ji hned prohlédli doktor Nakano a doktor Sheetman."

Martel má pravdu v jedné věci. Její šance na remisi je velmi malá."

"Ale stejně to musíte zkusit," řekl doktor Wiley. „V takovýchhle případech vám tedy vaši specializaci nezávidím."

"Samozřejmě, že to zkusíme," řekl doktor Keitzman. "Á, tady jde paní Martelová."

Cathryn vyšla za sestrou Shannonovou na chodbu a čekala, že uvidí Marge Schonhauserovou, protože jí sestra řekla, že s ní někdo chce mluvit.

71

Nenapadl jí nikdo jiný, kdo by věděl, že je v nemocnici. Když vyšli z Michellina pokoje, sestra jí však sdělila, že si s ní lékaři chtějí promluvit o samotě. Znělo to hrozně.

"Děkuji vám, že jste přišla," řekl doktor Wiley.

"Není zač," odpověděla Cathryn a přejížděla očima z jednoho muže na druhého. "Co se stalo?"

"Jedná se o vašeho manžela," začal opatrně doktor Keitzman.

Zarazil se a pečlivě hledal slova.

"Obávám se, aby se nevměšoval do Michelliny léčby," dokončil myšlenku doktor Wiley. "Je to pro něj těžké. Za prvé toho o té chorobě příliš ví. A pak viděl milovaného člověka umírat navzdory chemoterapii."

"Ne že bychom nechápali jeho pocity. Ale zkrátka máme pocit, že Michelle by měla mít šanci na remisi bez ohledu na vedlejší účinky."

Cathryn si zkoumavě prohlížela úzkou orlí tvář doktora Keitzmana a široký kulatý obličej doktora Wileyho. Vzhledem byli naprosto odlišný, ale byli si podobní svým zaujetím.

"Nevím, co chcete, abych vám řekla."

"Rádi bychom, abyste nám jen trochu přiblížila jeho psychický stav," řekl doktor Keitzman. "Chtěli bychom vědět, co máme očekávat."

"Myslím, že to bude v pořádku," ujistila je Cathryn. "Když jeho první žena zemřela, dělalo mu velké potíže se s tím vyrovnat, ale nikdy do léčby nezasahoval."

"Stává se často, že se rozčílí jako dneska?" zeptal se doktor Keitzman.

"Prožil strašný šok," řekla Cathryn. "To jistě pochopíte. A kromě toho se od té doby, co zemřela jeho žena, vášnivě zabýval výzkumem rakoviny."

"To je strašná ironie," souhlasil doktor Wiley.

"Ale co takovýhle emocionální výbuch, jako předvedl dneska?" zeptal se doktor Keitzman.

"Bývá zlostný," připustila Cathryn, "ale většinou svou náladu ovládne."

"No, to je povzbudivé," řekl doktor Keitzman. "Snad to nakonec nebude tak obtížné. Děkuji vám, paní Martelová. Moc jste nám pomohla, přestože jste, jak dobře vím, také prožila strašný šok. Moc mě mrzí, jestli jsme řekli něco, co vás rozrušilo, ale mohu vás ujistit, že uděláme pro Michelle to nejlepší." Obrátil se k doktoru Wileymu a řekl: "Musím se už dát do práce. Promluvíme si s tebou později." Odešel tak rychle, že téměř běžel, a ve vteřině byl z dohledu.

"Má občas trochu zvláštní manýry," řekl doktor Wiley, "ale lepšího onkologa jste sehnat nemohli. Je to jedna z největších světových kapacit na dětskou leukémii."

"Měla jsem strach, že nás nechá být, když Charles tak vyváděl," svěřila se Cathryn.

"Na to je příliš dobrý doktor," řekl doktor Wiley. "Dělá si jenom starosti kvůli Charlesově přístupu k chemoterapii a přitom musíme ihned zahájit radikální léčbu, abychom získali remisi."

"Jsem si jista, že Charles léčbu nepřeruší," doufala Cathryn.

"Doufejme, že ne," souhlasil doktor Wiley. "Ale budeme se muset spolehnout na vaše síly, Cathryn."

72

"Na mé síly?" zděsila se Cathryn. "Pokud jde o nemocnice a zdravotní problémy, tak moc silná nejsem."

"Obávám se, že tohle budete muset překonat," řekl doktor Wiley.

"Klinický průběh Michelliny choroby může být velmi těžký."

V té chvíli si všimli Charlese, který vycházel z Michellina pokoje. Uviděl Cathryn a obrátil se směrem k ní. Ta mu běžela naproti. Chvilku stáli v tichém objetí a nabírali síly jeden od druhého. Když se zase vydali k doktoru Wileymu, Charles vypadal, že už se víc ovládá.

"Je to hodná holčička," řekl. "Kristepane, ta si ale dělá problémy s tím, že tu zůstane přes noc. Řekla, že chce být doma, aby připravila pomerančový džus. Věřila bys tomu?"

"Má pocit zodpovědnosti," řekla Cathryn. "Než jsem k vám přišla já, byla vlastně jediná ženská v domě. Bojí se, že tě ztratí, Charlesi."

"To je úžasné, co všechno člověk vlastně neví o svých vlastních dětech," řekl Charles. "Ptal jsem se jí, jestli by jí nevadilo, kdybych se zase vrátil do laboratoře. Řekla, že jí to nevadí, když tu zůstaneš ty."

Cathryn to dojalo. "Cestou do nemocnice jsme si trochu povídaly a poprvé jsem měla pocit, že mě přijala."

"Má štěstí, že tě má. A já taky. Snad ti nebude vadit, když tě tady nechám. Doufám, že to chápeš. Cítím se tak příšerně bezmocný. Musím něco dělat."

"Já to chápu," řekla Cathryn. "Myslím, že máš pravdu. Teď nemůžeš nic udělat a bude lepší, když budeš přemýšlet o něčem jiném. Moc ráda tu zůstanu. Zavolám jen matce. Přijede k nám a pomůže mi s domácností."

Doktor Wiley se díval, jak k němu dvojice přichází, a těšila ho jejich evidentní láska a podpora, kterou poskytovali jeden druhému. Fakt, že si přiznávali svůj smutek a sdíleli ho spolu, byl zdravý. Bylo to dobré znamení a dávalo mu naději.

Usmál se a byl v rozpacích, co jim má říci, protože už se blížili. Musel se vrátit do své ordinace, věděl, že tam vládne zmatek. Na druhou stranu tu chtěl zůstat pro případ, že by ho potřebovali.

"Zbyla vám ještě nějaká Michellina krev?" zeptal se Charles.

Mluvil věcným, klidným tónem.

"Pravděpodobně ano," řekl doktor Wiley. Takovouhle otázku tedy neočekával. Charles měl nevysvětlitelnou schopnost vyvádět ho z míry.

"A kde by ta krev byla?" zeptal se Charles.

"V klinické laboratoři."

"Dobře. Tak pojďme." Charles vykročil směrem k výtahu.

"Já tu zůstanu s Michelle," řekla Cathryn. "Zavolám ti, když bude něco nového. Jinak se uvidíme doma u večeře."

"Fajn." Charles rázně odkráčel.

Zmatený doktor Wiley spěchal za Charlesem a cestou letmo kývl Cathryn na rozloučenou. Rychle ztrácel svou naději ohledně Charlesova chování. Charlesova nálada se zřejmě změnila a vydala se prapodivným směrem. Krev jeho dcery?

No, vždyť je lékař.

73

Charles svíral v ruce baňku s Michellinou krví a spěchal halou Weinburgerova institutu. Ignoroval pozdravy zakřiknuté vrátné a strážného a běžel chodbou ke své laboratoři.

"Děkuji ti, že ses vrátil," řekla sarkasticky Ellen. "Docela bych snesla nějakou pomoc, když jsem těm myším píchala Canceran."

Charles si jí ani nepovšiml a odnášellahvičku k přístroji, který používali k separaci buněčných komponentů krve. Začal přístroj složitým způsobem připravovat.

Ellen se shýbla, aby na Charlese viděla skrz police se sklem, a chvíli ho pozorovala. "Hele," řekla po chvíli, "řekla jsem, že jsem potřebovala pomoc. .

Charles zapnul přístroj.

Ellen si utřela ruce a obešla pracovní stůl, zvědavá, na co se to Charles tak úporně soustředí. "Napíchala jsem už tu první skupinu myší," řekla, když si byla naprosto jistá, že je dost blízko, aby ji Charles slyšel.

"Skvělé," řekl Charles bez zájmu.

Opatrně vsunul vzorek Michelliny krve do přístroje. Pak zapnul kompresor.

"Co to děláš?" Ellen pozorně sledovala jeho pohyby.

"Michelle má myeloblastickou leukémii," řekl Charles. Mluvil nezúčastněně, jako by říkal, jaké bude počasí.

"Proboha ne!" zhrozila se Ellen. "To mě tak mrzí, Charlesi."

Chtěla natáhnout ruce a utěšovat ho, ale zarazila se.

"Je to ohromné, vid'. Kdyby se dnešní pohromy omezily na problémy tady v institutu, tak bych nejspíš jenom brečel.

Ale teď s tou Michellinou nemocí je toho trošku moc. Kristepane!"

Charles se zasmál dutým smíchem, což Ellen připadalo v té chvíli dost nevhodné.

"Je ti dobře?" zeptala se.

"Skvěle," řekl Charles a otevřel ledničku, kde měli klinická činidla.

"Jak se Michelle cítí?"

"Docela dobře, ale nemá vůbec ponětí, co ji čeká. Mám strach, že to bude moc zlý."

Ellen nevěděla, co má říci. Prázdným pohledem sledovala Charlese, jak provádí jakýsi test. Nakonec přece jen našla řeč.

"Charlesi, co to děláš?"

"Mám trochu Michelliny krve. Chci zjistit, jestli naše metoda izolace rakovinného antigenu funguje i u jejich leukemických buněk. Dává mi to falešný dojem, že dělám něco, abych jí pomohl."

"Ach, Charlesi," řekla Ellen soucitně. Na způsobu, jakým přiznal zranitelnost, bylo cosi dojemného. Ellen věděla, jaký je Charles aktivní člověk. Navíc jí kdysi vyprávěl, že když byla Elizabeth nemocná, byl pro něj nejtěžší pocit bezmocnosti. Musel jen sedět a dívat se, jak umírá. A teď ještě Michelle!

"Rozhodl jsem se, že budeme s naší prací pokračovat," řekl Charles.

74

"Budeme na tom dělat zároveň s Canceranem. Když budeme muset, tak i po nocích."

"Ale Morrisonovi strašně záleželo na tom, abychom se soustředili výlučně na Canceran," řekla Ellen. "Když jsi byl pryč, tak se tu ještě zastavil, aby to zdůraznil." Ellen na okamžik uvažovala, jestli Charlesovi nemá říci ten pravý důvod, proč Morrison přišel, ale vzhledem ke všem dalším událostem tohoto dne měla strach Charlese rozčilovat.

"Je mi naprosto jedno, co Morrison říká. Vzhledem k Michellině nemoci je pro mě rakovina už zase něco víc než jen metafyzická představa. Naše práce je nekonečně slibnější než pouhá výroba dalšího chemoterapeutického prostředku. A navíc Morrison ani nemusí vědět, co tu děláme. Budeme dělat na tom Canceranu a on bude šťastný."

"Ty si asi neuvědomuješ, jak moc vedení institutu na Canceranu spoléhá," řekla Ellen. "Myslím, že není moc rozumné jít v tomhle proti nim, zvláště když k tomu máš osobní důvody."

Charles na okamžik ztuhl a pak vybuchl. Udeřil dlaní do břidlicové desky pracovního stolu takovou silou, že z horních polic spadlo několik kádinek. "Tak to stačilo," zařval. "Už toho mám dost, jak mi každý říká, co mám dělat. Jestli tu se mnou nechceš dělat, tak už zmiz, do prdele!"

Charles se prudce obrátil ke své práci a nervózně si přitom prohraboval rozčuchané vlasy. Chvilku pracoval beze slova a pak, aniž by otočil hlavu, řekl: "Tak tam jen tak nestůj, podej mi ta jádérka označená jako radioaktivní."

Ellen došla k místu, kde uchovávali radioaktivní látky.

Otevřela zámek a přitom si všimla, že se jí chvějí ruce.

Charles se zřejmě sotva ovládá. Přemýšlela, co asi řekne doktoru Morrisonovi. Něco mu určitě prozradit chtěla. Jak přestávala mít z Charlese strach, vzrůstala v ní zlost.

Charles neměl žádnou omluvu pro to, aby se k ní takhle choval.

Není přece jeho služebná.

Donesla mu chemikálie a srovnala je na stole.

"Děkuju," řekl Charles prostě, jako by se nic nestalo. "Hned jak získáme nějaké B-lymfocyty, chci je inkubovat s jádérky a s některými z leukemických buněk."

Ellen přikývla. Těžko držela krok s takhle prudkými změnami nálady.

"Cestou sem na mě přišla inspirace," pokračoval Charles.

"Největší překážkou naší práce byl doposud blokační faktor a naše neschopnost docílit protilátkové odpovědi na rakovinový antigen u nemocného zvířete. A tak jsem dostal nápad, snažil jsem se totiž vymyslet způsob, jak ušetřit čas. Co kdybychom vstříkli antigen příbuznému zdravému zvířeti, u kterého si můžeme být naprosto jisti reakcí na protilátku? Co si o tom myslíš?"

Ellen zkoumavě pozorovala Charlesovu tvář. Během několika vteřin se proměnil z rozzuřeného děčka v zaníceného vědce.

Ellen si myslela, že je to pro něj způsob, jak se vyrovnat s tragédií Michelliny nemoci.

Charles nečekal na její odpověď a pokračoval: "Jakmile bude zvíře nenakažené rakovinou imunní k rakovinnému antigenu, izolujeme T-lym 75

focyty, které to způsobily, vyčistíme transferfaktorový protein a přeneseme sensitivitu na zvíře nakažené rakovinou. Je to v zásadě tak jednoduché, nechápu, že jsme na to nepřišli dřív. No, co tomu říkáš?"

Ellen pokrčila rameny. Popravdě řečeno měla strach říci cokoliv. Přestože základní premisa vypadala slibně, Ellen věděla, že ten záhadný transfer faktor u zvířat, která používají, příliš dobře nefunguje, ve skutečnosti funguje nejlépe u lidí. Ale technické otázky jí nedělaly tu největší starost. Přemýšlela o tom, jestli by nebylo příliš nápadné, kdyby se teď omluvila a šla rovnou nahoru do pracovny doktora Morrisona.

"Přinesla bys mi polyetylénglykol?" požádal ji Charles.

"Budeme muset připravit přístroje na výrobu hybridu s Michellinými T-lymfocyty. A také zavolej do oddělení s laboratorními zvířaty a řekni jim, že potřebujeme novou skupinu myší, kterým napícháme protilátky k rakovině mléčné žlázy. Panebože, kéž by měl den víc než dvacet čtyři hodin."

"Podejte mi bramborovou kaši," řekl Jean Paul po dlouhém přemýšlení jestli má přerušit ticho, které vládlo kolem jídelního stolu. Nikdo nepromluvil od doby, kdy on sám prohlásil, že ta kachna, kterou dal do garáže, je "mrtvější než mrtvola, úplně tuhá." A teď ho hlad donutil promluvit.

"Já ti vyměním kaši za kotletu," řekl Chuck a pohodil hlavou, aby mu mastné vlasy nepadaly do očí.

Chlapci si vyměnili talíře. Stříbro cinkalo o porcelán.

Gina Lorenzová, Cathrynina matka, si prohlížela rodinu své dcery. Cathryn jí byla podobná. Měly stejný hrbolek na nose a stejná velká, výrazná ústa. Největší rozdíl, kromě evidentních víc jak dvaceti let, byl, že Gina byla mnohem silnější.

Přiznávala, že má nadváhu deset kilo, ale ve skutečnosti to bylo spíš třicet. Měla vášeň pro těstoviny a nebyla schopna si je odepřít.

Pozdvihla misku s fettucini a naznačila, že přidá na Cathrynin nedotčený talíř. "Potřebuješ nějakou výživu."

Cathryn se přinutila usmát, ale zavrtěla hlavou, že ne.

"Co se děje? Nechutná ti to?" zeptala se Gina.

"Je to výborné," řekla Cathryn. "Prostě nemám moc hlad."

"Musíš jíst," řekla Gina. "Ty taky, Charlesi."

Charles přikývl.

"Jako moučník jsem přinesla čerstvé cannoli," dodala Gina.

"No páni!" řekl Jean Paul.

Charles si poslušně ukousl fettucini, ale jeho žaludek zaprotestoval. Chvilku podržel těstoviny v ústech a pak se je pokusil spolknout. Všechny tragédie, které se během dne udály, se na něj vrhly jako hurikán, jakmile opustil horečnaté prostředí, které si vytvořil v laboratoři. Práce na něj působila jako anestetikum a Charles litoval, když už bylo na čase vyzvednout Chucka a jet domů. A Chuck mu příliš nepomohl v nepříjemné situaci. Charles počkal, až budou venku z bostonské dopravní špičky, a pak

76

řekl svému synovi, že jeho sestra má velmi vážný druh leukémie. Chuck reagoval obyčejným "hmm" a pak následovalo ticho. A potom se Chuck zeptal, jestli je nebezpečí, že by to mohl chytit.

V tu chvíli Charles neřekl nic, jen pevněji stiskl volant, ohromený neskutečnou hloubkou Chuckova sobectví. Ani jednou se jeho syn nezeptal, jak se Michelle daří. A teď, když ho Charles pozoroval, jak se cpe vepřovými kotletami, měl chuť toho sobeckého kluka chytit a vyhodit z domu.

Ale ani se nepohnul. Namísto toho začal mechanicky žvýkat fettucini, ohromený svými vlastními pocity. Chuck byl vyloženě nedospělý. To Jean Paul reagoval tak, jak se dalo čekat.

Plakal a ptal se, kdy se Michelle vrátí domů, a jestli by se za ní mohl jít podívat. Byl to hodný kluk.

Charles se podíval na Cathryn, která seděla se sklopenou hlavou, přerovnávala si jídlo na talíři a kvůli své matce předstírala, že jí. Byl vděčný, že Cathryn má. Říkal si, že by Michellinu nemoc asi sám nezvládl. A zároveň si uvědomil, jak těžké tohle všechno asi musí být pro Cathryn. To byl důvod, proč jí neřekl nic o svých potížích v institutu. A ani to neměl v úmyslu. Měla už takhle dost starostí.

"Vem si ještě kotletu, Charlesi," řekla Gina, natáhla se a bez okolků mu pleskla kotletu na už beztak plný talíř. Snažil se něco namítnout, ale kotleta už dokončila svou balistickou křivku. Podíval se stranou a snažil se být klidný. Gina ho

rozčilovala i za těch nejlepších okolností, zvlášť když nikdy neskrývala svůj nesouhlas s tím, že si její dcera vzala muže o třináct let staršího a se třemi dětmi. Charles uslyšel další plesnutí, a když otevřel oči, zjistil, že hromada fettucini na jeho talíři narostla.

"Tak," dodala Gina. "Potřebuješ si obalit nervy."

Charles přemohl nutkání vzít hrst fettucini a mrsknout jimi zpátky do mísy.

"Jak to vědí, že má Michelle leukémií?" zeptal se Jean Paul bezelstně.

Všichni se na Charlese obrátili.

"Podívali se jí na krev a pak jí vyšetřili kostní dřeň."

"Kostní dřeň?" ptal se Chuck znechuceně. "Jak se dostanou ke kostní dřeni?"

Charles pohlížel na svého syna a uvažoval, jak je to možné, že ho Chuck tolik irituje. Každému jinému by to mohlo připadat jako nevinná otázka, ale Charles byl přesvědčený o tom, že jeho syn je motivován morbidním zájmem a ne starostmi o svou sestru. "Kostní dřeň se získává tím způsobem, že se vrazí velká jehla do hrudní nebo pánevní kosti a kostní dřeň se vysaje," řekl Charles v naději, že Chucka šokuje a on pocítí alespoň trochu soucitu ke své sestřičce.

"Fuj," řekl Chuck. "Bolí to?"

"Strašně," odpověděl Charles.

Cathryn ztuhla, jak už téměř prožívala imaginární bolest.

Vzpomněla si, že souhlasila s testem kostní dřene.

"Bože!" zděsil se Chuck. "Teda mně nikdy nikdo kostní dřeň zkoušet nebude."

77

"Tím si nejsem tak jistý," řekl Charles bez rozmyšlení.

"Michellin doktor chce vás kluky otypovat. Je určitá šance, že se jeden z vás bude hodit a může být pro Michelle dárce krevních destiček, granulocytů nebo i transplantátu kostní dřene."

"Já teda ne," položil Chuck vidličku. "Mně nikdo zapichovat jehlu do kostí nebude. To teda ne!"

Charles se pomalu opřel lokty o stůl a naklonil se ke svému synovi. "Já se tě neptám, jestli tě to bude bavit, Chucku. Já ti jen říkám, že půjdeš do Dětské nemocnice na typizaci tkáňových antigenů. Rozumíš mi?"

"Tohle není moc vhodný rozhovor při večeři," přerušila je Cathryn.

"Opravdu mi zapichnou jehlu do kostí?" zeptal se Jean Paul.

"Charlesi, prosím tě," vykřikla Cathryn. "Takhle přece nemůžeš s Chuckem o těchto věcech mluvit!"

"Ne? Ale já už mám úplně po krk jeho sobectví," vykřikl Charles. "Ani slůvkem se nezmínil, že má o Michelle starost nebo že je mu jí líto."

"Ale proč já?" zařval Chuck. "Proč bych měl být dárce já?"

Ty jsi otec. Proč bys nemohl být dárce ty? Nebo snad podělaný doktoři nesmějí darovat kostní dřeň?"

Charles ve slepé zuřivosti vyskočil a namířil chvějící se ukazovákem na Chucka. "To tvoje sobectví snad může předčít jen tvá ignorance. Přece jsi snad měl biologii. Otec dítěti věnuje jen polovinu chromozomů. Není možné, abych byl pro Michelle vhodný dárce. Kdybych mohl, tak bych si s ní vyměnil místo."

"To určitě!" vysmíval se mu Chuck. "Říct to nic nestojí."

Charles vyrazil kolem stolu, ale Cathryn vyskočila a chytila ho. "Charlesi, prosím tě!" řekla a rozplakala se. "Uklidni se!"

Chuck seděl ztuhlý na židli a pevně se jí držel, až mu zbělely klouby. Věděl, že jediné Cathryn stojí mezi ním a tragedií.

"Ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého," řekla Gina a pokřížovala se. "Charlesi! Pros Pána o odpuštění. Nenapomáhej dílu ďáblu!"

"Panebože!" vykřikl Charles. "Teď tu máme ještě kázání."

"Nepokoušej Pána boha," řekla Gina s přesvědčením v hlase.

"Ať jde Pámbu někam," zařval Charles a vytrhl se Cathryn z objetí. "Co je to za Boha, když nechá bezbrannou dvanáctiletou holčičku onemocnět leukémií?"

"Tajemné jsou cesty Páně," řekla Gina důstojně.

"Mami!" vykřikla Cathryn. "To stačí!"

Charles byl přímo rudý v obličeji. Něco si pro sebe neslyšně mumlal, pak se otočil na patě, rozrazil zadní dveře a vyřítel se do noci. Dveře se zabouchly takovou silou, až to otřásl drobnostmi na polici v obýváku.

Cathryn se kvůli dětem honem vzpamatovala. Sklízela věci ze stolu a tvář měla odvrácenou.

"Takové rouhání," řekla Gina s nevírou v hlase. Ruku měla přitisknutou na prsou. "Obávám se, že se Charles otevřel ďáblu."

"Nedáme si cannoli?" řekl Jean Paul a nesl svůj talíř ke dřezu.

Ted, když otec odešel, měl Chuck pocit vítězství. Ted viděl, že se může

78

svému otci postavit a vyhrát. Díval se, jak Cathryn sklízí ze stolu, a snažil se zachytit její pohled. Určitě si musela všimnout, že neustoupil a Chuck viděl, že ho Cathryn bránila.

Odstrčil židli, odnesl talíř ke dřezu a poslušně na něj pustil vodu.

Charles utekl z domu s jediným cílem - být pryč z atmosféry, která ho přiváděla k zuřivosti. Běžel směrem k rybníčku a

zmrzlý sníh mu křupal pod nohama. Počasí se v Nové Anglii podle svého zvyku úplně změnilo. Severovýchodní bouře se přehnala někam nad moře a za ní nastoupila arktická fronta a ta všechno zmrazila. Charles sice běžel, ale teď už cítil ostrý chlad, zvlášť když se ani nezdržoval oblékáním kabátu.

Podvědomě si to namířil doleva k Michellinu domečku na hraní a všiml si, že změna větru úplně vyčistila vzduch od zápachu továrny na chemikálie. "Zaplat' pámbu," říkal si Charles.

Charles si odupal na verandě snít z bot, sehnul se a vstoupil do miniaturního domečku. Uvnitř byl jen asi tři metry dlouhý a půlka z něj byla zařízena jako obývací pokoj s vestavěnou lavičkou podél stěny, druhá polovina byla vlastně kuchyňka s malým stolem a dřezem. V domku byla v létě i tekoucí voda a Michelle tam měla i elektrickou zásuvku. Když byla menší, ráda v domku Charlesovi chystala svačinu, obvykle to bylo za letních nedělních odpolední. Malý vaříč, který vždycky používala, stále fungoval a Charles ho teď zapnul, aby se trochu zahřál.

Posadil se na lavičku, protáhl si nohy a překřížil je, aby si uchoval co nejvíc tělesného tepla. Navzdory tomu se začal chvět zimou. Domeček pro panenky ho chránil pouze před ledovým větrem, ne před zimou.

Samota na něj působila a Charles se rychle uklidnil a přiznal si, že to s Chuckem prostě nezvládl. Věděl, že s tímhle dnem plným pohrom se ještě bude muset nějak vyrovnat.

Vyčítal si, že se v posledních letech dal ukolébát do falešného pocitu bezpečí. Vzpomínal na ráno. . . na milování s Cathryn. Nitky jeho pečlivě zorganizovaného světa se v pouhých dvanácti hodinách úplně zamotaly.

Naklonil se, aby mohl vyhlédnout z okna, a zadíval se na oblohu. Obloha už se pročistila a nebe bylo plné hvězd.

Charles se mohl dívat na vzdálené galaxie. Byl to nádherný pohled, ale bez života. Charles okamžitě pocítil strašnou bezmocnost a osamělost. Oči se mu naplnily slzami, a tak se opřel, aby už neviděl na děsivou krásu zimní oblohy. Místo toho pohlédl přes zamrzlý rybníček na krajinu pokrytou sněhem.

Přímě před ním byla plocha nezamrzlé vody, na kterou se ho ráno ptal Jean Paul.

Charles pocítoval hlubokou osamělost, jako by mu někdo Michelle vzal. Nechápal své pocity, přestože odhadoval, že mohou souviset s pocitem viny - kdyby byl býval vnímavější k Michelliným příznakům, kdyby byl věnoval větší pozornost své rodině, kdyby byl už svůj výzkum dokončil. . .

Prál si, aby mohl odložit všechno stranou a jen pracovat na svém projektu, snad by mohl objevit lék pro Michelle ještě včas. Ale Charles věděl,

79

že je to nesplnitelný cíl. A kromě toho se nemůže doktoru Ibanezovi takhle otevřeně postavit. Nemůže si dovolit přijít o své místo a ztratit tak přístup do laboratoře. Charles náhle pochopil, jak je Ibanez chytrý, že ho donutil převzít projekt Canceran. Charles byl v institutu neoblíbený kvůli své svéráznosti, ale kolegové ho respektovali pro jeho odborné schopnosti. Charles pro institut vlastně znamenal pozlátka, které celému projektu propůjčovalo potřebnou legitimitu, a stejně tak byl ideální obětní beránek pro případ, že by se projekt nezdařil. Bylo to geniální rozhodnutí.

Zdálky Charles uslyšel, jak Cathryn volá jeho jméno. Její hlas zněl v ledovém vzduchu téměř kovovým zvukem. Charles se ani nepohnul. V jednom okamžiku se mu chtělo plakat, v dalším okamžiku se cítil tak slabý, že jakákoliv fyzická aktivita byla nepředstavitelná. Jak to zařídí s Michelle? Jestli v podstatě neexistuje šance na remisi, může prostě jen tak stát a dívat se na utrpení, které jí léčba působí?

Poposedl si k oknu a seškrábl z něj námrazu, kterou způsobil na skle jeho dech. Očištěným místem viděl stříbřitě modrou zasněženou krajinu a kousek nezamrzlého rybníka před sebou.

Charles si říkal, že může být téměř dvacet pod nulou. A zdálo se mu tedy zvláštní, že voda nezamrzá. Ráno to původně Jeanu Paulovi vysvětlil tím, že proud brání vodě, aby zamrzla. V té době byla ale teplota kolem nuly. Teď bylo o nějakých dvacet stupňů méně a Charlesovi přišlo zvláštní, že by v tuhle roční dobu byl tak silný proud. Na jaře, kdy na horách na severu roztává sníh, voda v řece jen hučela a hladina rybníka stoupla o třičtvrtě metru, v tu dobu by byl asi proud dost velký, ale teď ne.

Náhle si Charles uvědomil, že cítí sladký aromatický zápach.

Už ho vlastně cítil nějakou dobu, ale až v téhle chvíli pronikl do jeho vědomí. Zápach mu připadal vzdáleně povědomý, ale znal ho z nějakého jiného kontextu. Už dřív tohle někde cítil, ale kde?

Charles byl rád, že může věnovat pozornost něčemu jinému a začal čichat kolem sebe. Zápach byl v obou místnostkách asi stejně silný, ale u podlahy byl nejzřetelnější. Charles se pokoušel zápach zařadit někam do své minulosti. Náhle mu to došlo-laboratorní práce z organické chemie na vysoké škole.

Cítí organické rozpouštědlo jako benzen, toluen nebo xylén.

Ale co taková látka dělá v Michellině domečku na hraní?

Navzdory studenému větru vyšel Charles do noci ostré jako nůž. Pravou rukou si pevně přidržoval svetr kolem krku. Venku už ten zápach cítit nebyl, ale to bylo způsobeno větrem. Když se ale shýbnul, zjistil, že zápach pochází z částečně zmrzlého bahna, které bylo kolem domku a pod ním.

Obcházel kolem rybníčka, až narazil na místo, kde se nezamrzlá voda spojovala s přítokem z řeky. Znovu se sehnul, nabral si trochu vody do dlaně a přidržel si ji u nosu. Zápach tu byl silnější. Charles se rozběhl a utíkal podél přítoku až tam, kde ústí do Pawtomac River. Řeka také nebyla zamrzlá.

Charles si znovu čichl ke vzorku vody. Zápach byl ještě mnohem silnější. Přicházel z řeky. Charles vstal a celý se trásl zimou. Upřeně se zadíval směrem proti proudu. Tam nahoře byl recyklační závod

80

na zpracování plastů a gumy Recycle, Ltd. Z dob, kdy měl na škole chemii, Charles věděl, že se benzen používá jako rozpouštědlo na umělé hmoty a gumu.

Benzen!

Hlavou mu bleskla strašná myšlenka - benzen způsobuje leukémii, vlastně způsobuje myeloblastickou leukémií! Charles otočil hlavu a sledoval, kudy proudí nezamrzlá voda z řeky.

Stopa vedla přímo k Michellině domečku - na místo, kde Michelle trávila nejvíc času.

Charles se rozběhl domů jako šílenec. Nerovný zmrzlý sníh mu podrazil nohy a Charles sebou pleskl na zem na břicho. Nic mu nebylo, až na odřenou bradu. Vstal a běžel dál už pomaleji.

Když doběhl k domu, vrhl se k zadním dveřím a prudce je rozrazil.

Cathryn, beztak už napjatá jako luk, mimoděk vykřikla, když se Charles celý udýchaný vrhl do kuchyně.

"Potřebuju nějakou nádobu," lapal Charles po dechu a vůbec si nevšímal Cathrynina úleku.

Ve dveřích obývacího pokoje se objevila Gina a na tváři se jí odrazila hrůza. Za ní se zjevil Chuck, protlačil se kolem ní a vmákl se do kuchyně. Postavil se mezi Charlese a Cathryn. Bylo mu jedno, že je otec větší a silnější než on sám.

Charles ztěžka oddechoval. Po pár vteřinách byl schopen opakovat svou žádost.

"Nádobu?" zeptala se Cathryn, která už se trochu vzpamatovala. "Jakou nádobu?"

"Skleněnou," řekl Charles. "S těsným uzávěrem."

"Na co?" zeptala se Cathryn. Připadalo jí to jako dost podivná prosba.

"Na vodu z rybníčka," řekl Charles.

Za Ginou se objevil Jean Paul, ale Gina natáhla ruku, aby mu zabránila vstoupit do kuchyně.

"Na co potřebuješ vodu z rybníka?" zeptala se Cathryn.

"Kristepane!" vypravil ze sebe Charles. "Jsem snad u výsledku?" Vykročil k lednici.

Chuck se mu pokusil zastoupit cestu, ale Charles ho prostě odstrčil z cesty. Chuck se zapotácel a Cathryn ho chytila za ruku, aby neupadl.

Charles se otočil, aby se podíval, co je to za rozruch, a uviděl Cathryn, jak přidržuje jeho syna. "Co se to tady sakra děje?" dotazoval se.

Chuck se chvilku snažil Cathryn vytrhnout a zle se na svého otce mračil.

Charles se díval z jednoho na druhého. Gina a Jean Paul byli šokovaní, Chuck zuřil a Cathryn byla vyděšená. Nikdo z nich však nepromluvil. Vypadalo to, jako by se zastavil film.

Charles zmateně potřásl hlavou a obrátil svou pozornost k lednici.

Vyndal z ní sklenici jablečné šťávy a zaklapl dveře. Bez rozmyšlení vylil obsah sklenice do dřezu, pečlivě ji vymyl a strhl svůj ovčí kožich z věšáku. U dveří se otočil a pohlédl na svou rodinu. Nikdo se ani nepohnul. Charles sice neměl ani tušení, co se děje, ale protože už měl, co potřeboval, a věděl, co chce teď udělat, zavřel za celou tou podivnou scénou dveře.

81

Cathryn pustila Chucka a němě zírala na dveře. Hlavou se jí honily vzpomínky na zneklidňující rozhovor, který měla s doktorem Keitzmanem a doktorem Wileym. Myslela si tehdy, že jejich otázky týkající se Charlesova psychického stavu jsou směšné, ale teď už si nebyla tak jistá. Rozhodně to bylo přinejmenším zvláštní, když v největší zimě vyrazil z domu bez kabátu, za půl hodiny se vrátil hrozně rozrušený a hledal nějakou nádobu na vodu z rybníka.

"Já bych mu nikdy nedovolil, aby ti ublížil," řekl Chuck a nervózním pohybem ruky si odhrnul vlasy z čela.

"Aby mi ublížil?" Cathryn byla velmi překvapena. "Ale tvůj tatínek by mi přece nic neudělal!"

"Obávám se, že se otevřel ďáblu," řekla Gina. "Jakmile takhle začal, člověk nikdy neví, co udělá!"

"Matko, prosím tě!" vykřikla Cathryn.

"Myslíte, že se otec nervově zhroutí?" dělал si legraci Jean Paul, který ještě stál ve dveřích.

"Už se zhroutil," odpověděl Chuck.

"Tak to už stačilo," řekla Cathryn přísně. "Nechci už slyšet, že takhle neuctivě o otci mluvíte. Michellina nemoc mu dělá hrozné starosti."

Cathryn obrátila pozornost k rozbitému nádobí. Je možné, že se Charles skutečně nervově zhroutil? Cathryn se rozhodla, že zítra ráno o té možnosti promluví s doktorem Wileym. Ta myšlenka ji děsila.

Charles opatrně přešel přes částečně zmrzlé bahno, došel k vodě a naplnil sklenici. Pevně zašrouboval uzávěr a pak běžel zpátky do domu.

Jeho náhlý příchod sice Cathryn překvapil, ale neměl zdaleka takový efekt jako Charlesův předešlý vstup do domu. Sotva Charles došel k lednici, Cathryn se už vzpamatovala a chytila ho za ruku.

"Charlesi, řekni mi, co to děláš?"

"V rybníčku je benzen," zasyčel Charles a setřásl její ruku.

Postavil sklenici s rybniční vodou do lednice. "A v Michellině domku je to cítit."

Charles se hnal zpátky ke dveřím. Cathryn běžela za ním a podařilo se jí ho chytit za kabát. „Charlesi, kam to jdeš?“ Co se to s tebou děje?”

Charles jí se zbytečnou silou kabát vytrhl. "Jdu do recyklační továrny, odtud ten benzen pochází. Jsem si tím jistý."

82

Charles zastavil červené auto značky Pinto před vraty továrny Recycle, Ltd. Vrata nebyla zamčená, a tak je rychle otevřel. Nastoupil zase do auta a zajel na parkoviště.

Na noční směně asi příliš mnoho lidí nebylo, protože před vchodem do staré cihlové továrny stálo asi jen šest otlučených aut. Nalevo od továrny se tyčily hromady vyřazených pneumatik jako miniaturní hory pokryté sněhem. Mezi hromadou těchto pneumatik a tovární budovou byly menší hromady odpadků z umělých hmot a z vinylu. Napravo od továrny bylo prázdné, odpadky poházené parkoviště, které protínal drátěný plot, mířící k Pawtomac River. Za plotem se asi půl kilometru na sever táhly opuštěné tovární budovy.

Charles vystoupil z auta a ihned ho obklopil stejný zápach, který je trápil ráno doma. Divil se, jak vůbec někdo může žít na západním okraji města, kam většinou směřoval vítr od továrny. Zamkl auto a vydal se ke vchodu, což byly neokázalé aluminiové prosklené dveře. Nad dveřmi byl nápis RECYCLE, LTD.

NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Zevnitř byla ke sklu přilepena papírová cedule se slovem DOTAZY a s místním telefonním číslem.

Charles zkusil vzít za dveře, nebyly zamčené. Jestli si venku říkal, že ten zápach je strašný, uvnitř byl ještě daleko horší. Dusil se těžkým vzduchem plným chemikálií v jakési malé kanceláři. Byla to místnost pobitá nalakovanou překližkou, s otlučeným umakartovým pultem, na kterém ležel drátěný košík na dopisy a nerezový zvonek, takový, do kterého se musí udeřit dlaní, aby zazvonil. Charles to udělal, ale zvuk zvonku byl pohlcen sykotem a hučením, které přicházelo z vlastní továrny.

Charles se rozhodl, že zkusí vnitřní dveře. Nejdřív nešly otevřít, ale když za ně vzal silněji, otevřely se směrem dovnitř. Jakmile byly otevřené, Charles pochopil, proč jsou tak dobře utěsněné. Byla to brána do samotného pekla.

Kombinace zápachu a rámusu byla strašlivá.

Charles vešel do obrovské místnosti, která zabírala dvě poschodí, byla špatně osvětlená a dominoval v ní jakýsi gigantický přístroj, vypadající jako tlakový hrnec. Kovové žebříky a lávky stoupaly vzhůru a křížily

se v neuvěřitelném zmatku. Velké rachotící dopravní pásy přiváděly hromady plastických a vinylových zbytků promíchaných s nejrůznějšími ošklivě vypadajícími odpadky.

První lidé, které Charles v továrně uviděl, byli dva upocení muži oblečení v tílkách se začerněnými tvářemi, jaké mívají horníci. Vybírali z umělých hmot předměty ze skla, dřeva a prázdné plechovky.

"Je tu někde vedoucí?" zařval Charles ve snaze přerušit rámus.

Jeden z mužů na okamžik vzhlédl, naznačil, že neslyší, a pak se zase vrátil ke svému přebírání. Dopravní pás zřejmě nešel zastavit a on musel spěchat, aby mu stačil. Na konci dopravního pásu byla velká násypka, která se, jakmile byla plná, zdvihla nad tlakový hrnec a vysypala obsah plastických úlomků. Charles uviděl muže s velkým nožem podobným turecké šavli, který stál nahoře na ocelovém můstku a páral dva pytle

83

s chemikáliemi, jeden bílý a jeden černý. Se zjevnými obtížemi vysypal oba pytle do pece. Zvedl se velký oblak prachu, takže muž v něm úplně zmizel. Když se znovu objevil, zavřel dvířka, znovu pustil páru a vypustil do místnosti novou směs kouře, zápachu a hluku.

Charlesovi sice nikdo nevěnoval pozornost, ale nikdo mu také neřekl, aby šel pryč. Už s větší odvahou obešel dopravníkové pásy a pozorně se přitom díval na podlahu, protože byla poseta odpadky a všude byly loužičky oleje a mastnoty. Prošel kolem zdi postavené z tvárnic, za kterou bylo automatické zařízení, které dopravovalo pneumatiky k rozpouštění. Právě z tohoto místa přicházel ten nepříjemný zápach, který měl Charles s továrnou spojený. Zblízka byl ještě mnohem silnější.

Těsně u zdi Charles objevil velkou železnou klec uzavřenou pevným visacím zámkem. Bylo to zřejmě skladiště, protože Charles uviděl police s náhradními díly, nářadím, a nádobami s průmyslovými chemikáliemi. Stěny klece byly vyrobeny ze stejného materiálu jako plot, který továrnu obklopoval.

Charles se přidržoval prsty za drátěná oka a prohlížel nápisy na nádobách. Přímě před sebou našel to, co hledal. Stály tam dva kovové barely s nápisem benzen. Po stranách měly známou značku - lebku se zkříženými hnáty, která varovala, že obsah je nebezpečný. Charles na barely pohlédl a otřásla jím nová vlna zuřivosti.

Nějaká ruka chytila Charlese za rameno. Charles se rychle otočil a přitiskl se na drátěné pletivo.

"Potřebuješ něco?" hulákal obrovský muž ve snaze překřičet hromový rachot v tovární hale. Ale jen dořekl ta dvě slova, na jednom z obřích tlakových kotlů zahoukala siréna, protože pracovní cyklus tu byl ukončen. Další rozhovor prostě nebyl možný. Kotel se otevřel a vyvrhl ohromné množství černé, odporé, depolymerované umělé hmoty. Horká tekutá hmota se pak nalila do chladících kotlů a stoupaly z ní mraky štiplavých výparů.

Charles pohlédl na muže před sebou. Byl o hlavu vyšší než Charles. Mužův upocený obličej byl tak buclatý, že oči v něm vypadaly jako pouhé šterbinky. Byl oblečený stejně jako ostatní muži, které tu Charles viděl. Tílko se mu napínalo

přes břicho neskutečných rozměrů. Muž přidržoval vozík a Charles viděl, že má obří předloktí profesionálně potetované havajskými tanečnicemi. Na hřbetu levé ruky měl hákový kříž, který si zřejmě dělal sám. Hned jak rámus klesl na obvyklou ohlušující hodnotu, dělník zkusil znovu promluvit. "Kontroluješ nám chemikálie?" musel křičet.

Charles přikývl.

"Myšlím, že potřebujeme ještě dřevěné uhlí," hulákal muž.

Charles si uvědomil, že ten člověk si myslí, že sem patří.

"A co benzen," zakřičel Charles.

"Benzenu máme spousty. Dostáváme ho v pětisetlitrových barelech."

"Co s ním děláte, když ho použijete?"

"Jo, ty myslíš použitý benzen? Tak pojď, já ti to ukážu."

Muž opřel rudl o drátěnou klec a vedl Charlese přes hlavní místnost

84

mezi dvěma pecemi na zpracování gumy. Horko tu bylo strašné.

Pak vstoupili do chodby a ta vedla do kantýny, kde nebyl tak strašný hluk. Stály tam dva stolky, automat na nealkoholické nápoje a automat na cigarety. Mezi automatem na limonády a na cigarety bylo okno. Muž k němu Charlese přivedl a ukázal ven.

"Vidíš tamhle venku ty nádrže?"

Charles si udělal z rukou kukátko a vyhlédl ven. Asi pětadvacet metrů od budovy, dost blízko řeky, stály dvě cylindrické nádrže. Přestože měsíc jasně svítil, nějaké detaily se rozeznat nedaly.

"Dostane se nějaký benzen taky do řeky?" otočil se Charles zpátky k dělníkovi.

"Většinu ho autem odvezou bůhvíkam. Ale znáš ty organizace na odvoz odpadků. Když jsou ty nádrže moc plné, tak je vylejeme do řeky. To není žádný problém. Odeče to rovnou do moře. A abych ti řekl pravdu. . ., muž se nahnul, jako by Charlesovi sděloval nějaké tajemství. "Myslím, že ta zasaná společnost, co nám benzen odváží, ho taky leje do řeky. A účtují si za to děsný prachy."

Charles cítil, jak mu tuhne čelist. Přímou viděl Michelle, jak leží na nemocniční posteli s infúzí v ruce.

"Kde je ředitel?" zeptal se Charles, na kterém náhle byla vidět zlost.

"Ředitel?" zeptal se dělník a zvědavě se na Charlese podíval.

"Vedoucí, dozorce. Někdo, kdo to tu má na starosti," zavrčel Charles.

"Jo, ty myslíš předáka," řekl dělník. "To je Nat Archer. Je v kanceláři."

"Ukažte mi, kde to je," nařídil Charles.

Muž si chvilku Charlese udiveně prohlížel, pak se otočil a vraceli se stejnou cestou do velké haly, kde dělník ukázal nahoru na dveře s okýnkem. Vedla podél nich kovová lávka.

„Támhle nahoře," řekl prostě.

Charles si už muže ani nevšiml a běžel ke kovovým schodům.

Dělník ho pár okamžiků pozoroval, pak se obrátil a zdvihl domácí telefon.

Charles před kanceláří trochu zaváhal, ale pak vzal za dveře. Kancelář připomínala odhlučněné orlí hnízdo a z jejích oken bylo možno pozorovat činnost celého závodu. Charles vešel do dveří a Nat Archer se ihned obrátil na židli. Pak vstal a se zřejmým údivem se na Charlese usmál.

Charles se už už chystal, že na něj začne křičet. ale pak si uvědomil, že toho člověka zná. Byl to tatínek Steva Archera. dobrého kamaráda Jeana Paula. Archerovi byli jedna z mála černých rodin, které v Shaftesbury bydlely.

"Á, Charles Martel," řekl Nat a natáhl k němu pravici.

„Jste poslední člověk, kterého bych tady v kanceláři čekal."

Nat byl přátelský, otevřený muž, který se pohyboval pomalu, zdrženlivě. jako bývalý sportovec.

Charles byl vyvedený z míry tím, že tu nachází někoho. koho zná, a zamumlal něco o tom, že nejde na zdvořilostní návštěvu.

"Tak dobře," řekl Nat a díval se na Charlese pozorněji. „Co kdybyste se posadil?"

"Já postojím," řekl Charles. "Chci vědět, kdo je vlastníkem Recycle, Ltd."

85

Nat zaváhal. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl obezřetně. "Mateřská společnost je Breur Chemicals z New Jersey. Proč se ptáte?"

"Kdo je tady ředitel?"

"Harold Dawson. Bydlí na Covered Bridge Road. Ale snad byste mi mohl říci, o co tu jde. Třeba nám to ušetří

problémy."

Charles si prohlížel předáka, který složil ruce na hrudi a zaujal strnulou, obrannou pozici, která kontrastovala s jeho dosavadním přátelským přístupem.

"Dneska se zjistilo, že moje dcera má leukémii."

"To mě ale mrzí," řekl Nat a mísil se v něm soucit s pocitem zmatku.

"To teda určitě," rozčílil se Charles. "Vždyť vy tady ležete benzen do řeky. Benzen způsobuje leukémii."

"O čem to mluvíte? My nikam benzen nelejeme. Vždycky ho odvázejí někam pryč."

"Nechte si ty svoje kecy," utrl se Charles.

"Myslím, že byste měl sakra rychle vypadnout, člověče."

"Já vám řeknu, co udělám," pěnil Charles. "Zařídím, aby celou tuhle zasranou továrnu zavřeli."

"Co to s váma, člověče, je? Jste blázen nebo co? Vždyť jsem vám řekl, že nic nevytlíváme."

"Jo? A ten tlustej tetovanej chlápek dole mi přímo řekl, že vylíváte benzen. Tak se nesnažte zapírat."

Nat Archer zvedl telefon. Řekl Wallymu Crabbovi, aby ihned letěl do jeho kanceláře. Položil zase sluchátko a obrátil se k Charlesovi. "Člověče, měli byste si dát vyšetřit hlavu. Vrazíte sem uprostřed noci a mlete něco o benzenu. Co se děje? V bedně dneska nic slušného nedávají." Opravdu mě to s vaší holkou mrzí. Ale tady opravdu nemáte co dělat."

"Vaše továrna znamená nebezpečí pro celé okolí."

"Jo? To si teda nejsem jistý. Že s vámi celé okolí souhlasí."

Wally Crabb se přitíhl dveřmi, jako by čekal, že hoří.

Smykem se zastavil.

"Wally, tenhle člověk tady tvrdí, žeš mu říkal, že vyléváme benzen do řeky."

"To sakra ne!" řekl Wally. celý udýchaný. "Řek jsem mu, že benzen odváží firma Draper Brothers Disposal."

"Ty zasranej lhář!" zařval Charles.

"Mně teda nikdo do zasranejch lhářů nadávat nebude," zavrčel Wally a vrhl se na Charlese.

"Klid, nech toho," zařval Nat a zadržel Wallyho.

"Ale řekl jste mi," řekl Charles a ukazoval varovným prstem Wallymu na vztekly obličej, "že když jsou nádrže plné, tak je v noci vylejete do řeky. Nic jiného nepotřebuju. Zařídím, aby vám to tu zavřeli."

"Uklidněte se," zařval Nat, pustil Wallyho a místo toho chytil Charlese za ruku. Táhl Charlese ke dveřím.

"Nesahejte na mě," vykřikl Charles a vytrhl se mu. Pak Nata odstrčil.

86

Nat opět nabral rovnováhu a mrštil jím ke stěně malého kanceláře.

"Už se mě nikdy nedotýkejte," řekl Nat.

Charlesovi radila intuice, aby se nehýbal.

"Hele, já vám dám radu," řekl Nat. "Nedělejte tu potíže. Je tu nezaměstnaným vstup zakázán, a jestli se ještě vrátíte, bude vás to moc mrzet. Teď už sakra vypadněte, nebo vás odsud vyhodíme."

Charles chvíli nevěděl, jestli má utéct nebo jestli se má prát. Ale pak si uvědomil, že vlastně nemá na vybranou, otočil se a dusal dolů po kovových schodech a pak skrz děsivé mechanické bludiště v tovární hale. Prošel kanceláři a vyrazil ven, vděčný za chladný a relativně čistý vzduch na parkovišti.

Nastoupil do auta a chvíli krutě túroval motor, než vyrazil ze vrat továrny.

Čím dál byl od recyklačního závodu, tím pociťoval menší strach a naopak větší zlost a ponížení. Bouchl rukama do volantu a sliboval si, že kvůli Michelle tu továrnu zničí, ať to stojí, co chce. Snažil se vymyslet, jak na to půjde, ale byl tak rozčilený, že nemohl jasně přemýšlet. K Weinburgerovu institutu patřila právnická firma, mohl by třeba začít tam. Charles sjel z dálnice 301 na příjezdovou cestu k domu. sešlápl plyn až k podlaze a roztočil kola takovou rychlostí, že odletoval štěrk a bušil zevnitř do blatníků. Auto sebou smýklo nejprve na jednu a pak na druhou stranu. Koutkem oka uviděl, že se krajkové záclony v obýváku rozhrnuly a na okanzík se mezi nimi objevila Cathrynina tvář. Smykem zastavil těsně u zadní verandy a vypnul zapalování.

Chvilku seděl na sedadle a pevně rukama svíral volant.

Slyšel, jak v ledovém vzduchu motor rychle vychládá. Riskantní jízda ho trochu uklidnila a umožnila mu si všechno rozmyslet.

Možná, že to byla hloupost takhle v noci vrazit do továrny Recycle, Ltd., ačkoliv musel uznat, že dosáhl jedné důležité věci: věděl už zcela jistě, odkud pochází benzen, který přitéká do rybníčku. Když o tom teď přemýšlel, uvědomoval si, že nejdůležitější ze všeho teď je starat se o Michelle a řešit těžké otázky související s její léčbou. Jako vědec věděl, že pouhá přítomnost benzenu v rybníčku neznamena důkaz, že tento benzen způsobil Michellinu leukémii. Nikdo zatím ještě nedokázal, že benzen způsobuje leukémii také u lidí, bylo to prokázáno pouze u zvířat.

A kromě toho si Charles uvědomoval, že využívá recyklační továrny k tomu, aby si měl kde vybit svou zlost a nenávisť vyvolanou Michellinou nemocí.

Pomalou vystoupil z auta a znovu si marně přál, aby byl v posledních pěti letech na svém výzkumu pracoval rychleji, takže teď už by třeba měl něco, co by mohl nabídnout své dcerce. Byl tak soustředěný na tuhle myšlenku, že ho úplně zarazilo, když na něj ve dveřích čekala Cathryn. Její tvář byla vlhká slzami a hrud' se jí zachvívala, jak se snažila přemoci vzlyky.

"Co se stalo?" zeptal se Charles s hrůzou v hlase. Jeho první myšlenka byla, že se něco přihodilo s Michelle.

"Volala Nancy Schonhauserová," vypravila ze sebe Cathryn.
"Malej Tad dneska večer umřel. Chudinka malinkej.;

87

Charles vztáhl ruce a objal svou ženu, aby ji utěšil.

Nejprve měl pocit úlevy, že byla Michelle ušetřena. Ale pak si připomněl, že ten chlapec bydlel na řece Pawtomac stejně jako oni, jen kousek blíž k městu.

"Myslela jsem, že půjdu a navštívím Marge," pokračovala Cathryn, "ale ta je taky v nemocnici. Zhroutila se, když jí to o Tadorvi řekli. Co myslíš, neměla bych k nim stejně zajít a podívat se, jestli něco nepotřebují?"

Charles už ji neposlouchal. Benzen přece mohl vyvolat aplastickou anémii právě tak jako leukémii! Vždyť na Tada ve svých úvahách úplně zapomněl. Michelle teď už vlastně nebyla ojedinělý izolovaný případ onemocnění kostní dřeně. Charles uvažoval, jestli kolem toku Pawtomac River neexistují další podobně postižené rodiny. Všechna ta zlost, kterou Charles pociťoval dříve, ho prudce zaplavila nanovo. Vytrhl se Cathryn z náručí.

"Slyšel jsi mě?" zeptala se Cathryn, opuštěná uprostřed místnosti. Dívala se, jak Charles jde k telefonnímu seznamu, listuje v něm a pak vytáčí číslo. Zdálo se, že na její přítomnost už úplně zapomněl. "Charlesi," zavolala, "na něco jsem se tě ptala."

Nechápavě na ni koukal, dokud nedostal spojení. Pak obrátil svou pozornost k telefonu. "Je tam Harold Dawson?" zeptal se.

"Ano," odpověděl ředitel recyklačního závodu.

"Jmenuji se doktor Charles Martel. Dneska v noci jsem byl v Recycle, Ltd."

"Já o tom vím," řekl Harold Dawson. "Před chvílkou mi volal Nat Archer. Mrzí mě, jestli se tam k vám nechovali dost zdvořile. Měl jste spíš do továrny zajít přes den, mohl jste si promluvit přímo se mnou."

"Nezdvořilost mi nevádí," vyhrkl Charles. "Ale vadí mi, když se do řeky vylévají toxické odpady jako třeba benzen."

"My nic do řeky nevykládáme," řekl Harold důrazně. "Všechna naše povolení na odvoz toxického odpadu máme v pořádku."

"Povolení," odfrkl si Charles. "V řece je benzen a jeden z vašich zaměstnanců mi řekl, že ho tam z Recycle lijí. A benzen je zatraceně toxický. Moje dcera právě onemocněla leukémií a jedno dítě kousek nad námi proti proudu dnes zemřelo na aplastickou anémii. Tohle není náhoda. Já vám ten váš podnik zavřu. A doufám, že jste dost pojištěni."

"Tohle jsou divoká a nepodložená obvinění," řekl Harold vyrovnaně. "Snad bych vám měl říci, že Recycle, Ltd. je pro Breur Chemical Corporation jen okrajovou záležitostí a tato společnost provozuje náš podnik jen proto, že má pocit, že tím společnosti prospívá. Mohu vás ujistit, že kdyby si mysleli, že tomu tak není, sami by továrnu zrušili."

"No to je teda zatraceně jasný, že by ji měli zavřít," vykřikl Charles.

"Sto osmdesát dělníků tady ve městě by s vámi nemuselo souhlasit," reagoval ihned Harold, který už začínal ztrácet trpělivost. "Jestliže nám způsobíte nějaké potíže, pane, tak vám zaručuju, že budete taky mít potíže."

"Já. . .," začal Charles, ale uvědomil si, že mluví do hluchého sluchátka. Harold Dawson zavěsil.

88

"Panebože!" zařval Charles a zuřivě třepal sluchátkem.

Cathryn mu sluchátko sebrala a opatrně zavěsila. Z celého rozhovoru slyšela jen to, co říkal Charles, ale rozrušilo ji to. Přiměla svého muže, aby se posadil v kuchyni ke stolu, a když se ve dveřích objevila Gina, posunkem ji poslala pryč. Cathryn měla obličej vlhký od slz, ale už neplakala.

"Myslím, že bys mi to měl říct o tom benzenu," řekla Charlesovi.

"Je to jed," zuřil Charles. "Jakýmsi způsobem ničí kostní dřen."

"A nemusí ho člověk sníst, aby se otrávil?"

"Ne. Nemusíš ho pozřít. Stačí, když ho vdechneš. Přechází přímo do krevního oběhu. Proč jen jsem Michelle zařizoval ten domek na hraní u rybníčku?"

"A ty si myslíš, že to mohlo být příčinou Michelliny leukémie?"

"To určitě. Celou tu dobu, kdy si tam hrála, evidentně inhalovala benzen. A právě benzen způsobuje tu vzácnou formu leukémie, kterou Michelle má. Je to moc velká náhoda. A ještě k tomu ta Tadorva aplastická anémie."

"Tu také mohl způsobit benzen?"

"Rozhodně."

"A ty si myslíš, že továrna Recycle ten benzen lije do řeky?"

"Já vím, že to dělají. To jsem dneska večer zjistil. A ta společnost za to zaplatí. Zařídím, aby jim tu továrnu zavřeli."

"A jak chceš něco takového udělat?"

"To ještě nevím. Zítra si promluví s nějakými lidmi. Spojím se s Úřadem pro životní prostředí. Někdo o tom určitě bude chtít slyšet."

Cathryn zkoumavě pohlížela Charlesovi do tváře a přemýšlela o otázkách, které jí kladli doktor Keitzman a doktor Wiley.

Pak sebrala odvalu a pomalu řekla: "Charlesi, tohle všechno je moc zajímavé a pravděpodobně taky důležité, ale mně to v téhle chvíli připadá trochu nevhodné."

"Nevhodné?" opakoval Charles nevěřicně.

"Ano," přikývla Cathryn. "Právě jsme se dověděli, že má Michelle leukémií. Myslím, že bychom se měli soustředit hlavně na to, jak se o ni co nejlépe starat, a ne na to, jak nechat zavřít nějakou továrnu. Na něco takového bude vždycky čas, ale Michelle tě potřebuje teď."

Charles zíral na svou mladou ženu. Viděl, že takovouhle obtížnou situaci jen těžko zvládá. Jak by mohl doufat, že se mu podaří jí vysvětlit, že jádrem problému ve skutečnosti je, že nemá nic, co by mohl Michelle nabídnout, kromě lásky. Jako vědec, který zkoumal problém rakoviny, toho o Michellině nemoci příliš mnoho věděl, jako lékař se nemohl dát zlákat falešnými nadějemi, které mu poskytovala moderní medicína, jako otec se děsil toho, co Michelle čeká, protože takovouhle situaci už jednou prožil se svou první ženou. Ale Charles byl aktivní typ. Musel něco dělat a Recycle, Ltd. mu poskytovala záminku, jak nevnímat stále jen realitu Michelliny nemoci a ničivou atmosféru ve Weinburgerově institutu.

Charles věděl, že tohle všechno nemůže Cathryn vědět, že tohle všechno jí nemůže říci, protože by to nejspíš nepochopila, a i kdyby ano, podlomilo

89

by to její vlastní naděje. Přestože se měli velmi rádi, chápal Charles, že tohle břemeno bude muset unést sám. Ta myšlenka ho zdrtila a zhroutil se Cathryn do náručí.

"Byl to strašný den," zašeptala Cathryn a objala Charlese, jak nejpevněji mohla. "Pojď, půjdeme si lehnout a zkusíme se trochu prospat."

"Kdybych byl jen pracoval rychleji. .

Rozednívalo se nenápadně, téměř nezatelně, že si Michelle až po nějaké době uvědomila, že je její pokoj světlejší. Roleta na okně teď vypadala spíš tmavá se světlým okrajem než bílá s tmavým okrajem jako před chvílí. Spolu s lepším světlem se nový den hlásil větším ruchem na chodbách. Dveře Michellina pokoje byly trochu pootevřené a proužek žlutého světla žárovek, který skvírou procházel, ji během té nekonečné noci aspoň trochu utěšoval.

Michelle netrpělivě čekala, kdy už přijde Charles nebo Cathryn. Doufala, že už to bude brzo, protože víc než co jiného si přála, aby už byla doma, ve svém pokoji. Vůbec nechápala, proč musí ležet v nemocnici, protože po večeři, kterou sotva snědla, s ní nikdo nic nedělal, kromě toho, že se občas podívali, jestli je v pořádku.

Přehoupla nohy přes pelest a posadila se. Zavřela oči a pokoušela se překonat pocit závratí. Sotva se pohnula, byla tu znovu nevolnost, se kterou bojovala celou noc. Jednou musela v noci dokonce vstát, protože se jí pod jazykem slévaly sliny a bála se, že bude zvracet. Přidržovala se okrajů záchodové misky, dávala se, ale nevyzvracela nic. Když se pak vracela do postele, potřebovala na to všechny síly.

Byla přesvědčena o tom, že v noci vůbec nespala. Kromě toho, že se jí každou chvíli dělalo špatně od žaludku, ji také bolely klouby a břicho a mrazilo ji. Horečka, která ji včera odpoledne dala pokoj, byla zase zpátky.

Michelle pomalu sklouzla z postele a postavila se. Pevně se přitom přidržovala kovové tyče s infúzí. Tlačila stojan před sebou a pomalu se šourala do koupelny. K levé ruce jí stále ještě vedly plastické hadičky, takže se s ní snažila pokud možno nehýbat. Věděla, že na konci trubičky je jehla. a bála se, že kdyby rukou pohnula, jehla by se zapíchla někam, kde by to bolelo.

Došla si na záchod, pak se vrátila k posteli a lehla si. Už se snad ani nemohla cítit opuštěnější a ubožejší.

"Ale, ale," usmívala se na ni zrzavá sestřička, která se přiřítla do pokoje. "Už jsme vzhůru. No to se ale snažíme, co?"

Vytáhla roletu na okně a pustila dovnitř nový den.

Michelle ji pozorovala, ale neřekla nic. Sestra přešla na druhou stranu postele a z úzké nádoby z nerezů vytáhla teploměr. "Co se stalo, zamrz ti jazyk?" Zatřepala teploměrem, podívala se na něj, shýbla se a strčila jej Michelle do úst.

"Hned jsem tu."

Michelle počkala, až sestra vyjde ze dveří, a vytáhla teploměr z pusy.

90

Nechtěla, aby si někdo myslel, že má pořád ještě horečku, aby ji nechtěli ještě v nemocnici nechat. Držela teploměr v pravé ruce, těsně u obličeje, aby si jej mohla rychle strčit do pusy, až se sestra vrátí.

Další člověk, který vešel do dveří, způsobil falešný poplach. Michelle rychle vsunula teploměr do úst, ale vešel muž ve špinavém bílém plášti a v kapsách měl nacpané spousty propisovaček. V ruce nesl drátěný košíček plný skleněných zkumavek s různě zbarvenými uzávěry. Přes okraje košíku měl přehozené pruhy gumových hadic. Michelle věděla, co ten člověk chce - krev.

Celá vyděšená pozorovala jeho přípravu. Upevnil jí kolem ruky pruh gumové hadice tak pevně, že ji bolely prsty. Pak ji otřel tampónem namočeným v alkoholu vnitřní stranu lokte, ale vůbec to nedělal jemně, dřel jí i citlivé místo, kde jí brali krev včera. Pak zuby stáhl kryt jehly. Michelle měla chuť ječet. Ale místo toho otočila hlavu, aby muž neviděl, jak tiše pláče. Muž jí pak sundal gumovou manžetu z ruky, což bolelo skoro stejně, jako když jí ruku zaškrcoval. Slyšela cinknutí skleněné zkumavky o drátěný košík. A potom ucítila další bodnutí, jak jí vytahoval jehlu z ruky. Na místo vpichu přitiskl kousek vaty, ohnul jí ruku, aby si tak vatu přitiskla, a sebral si věci. Odešel a neřekl ani slovo.

Michelle se nemohla vůbec pohnout, protože v jedné ruce měla kapačku a druhou rukou tiskla kousek vaty. Pomalu narovnávala pravou ruku. Vata odpadla a bylo vidět nevinně vyhlížející červený vpich uprostřed modročervené skvrny. "Fajn," řekla rezavá sestřička ve dveřích. "Tak se podíváme, kolik jsme naměřili." Michelle si v panice uvědomila, že má teploměr ještě stále v ústech. Sestřička jej obratně vytáhla, zaznamenala teplotu a vsunula teploměr do kovové nádoby na Michellině nočním stolku. "Za chvilinku bude snídaneč," řekla vesele, ale nezmínila se o tom, jakou má Michelle horečku. Odběhla stejně rychle, jako přišla.

"Tati, prosím tě, přijď si pro mě," řekla Michelle sama pro sebe. "Prosím tě, pospěš si."

Charles pocítil, jak mu někdo třese ramenem. Snažil se nevšímat si toho, protože chtěl spát dál, ale nešlo to. Když otevřel oči, uviděl Cathryn, už oblečenou v županu, jak stojí u postele a v ruce drží kouřící hrnek kávy. Charles se opřel o loket a hrnek si vzal.

"Je sedm hodin," řekla Cathryn s úsměvem.

"Sedm?" Charles pohlédl na ciferník budíku a říkal si, že když takhle zaspal, svou výzkumnou práci asi příliš neurychlí.

"Spal jsi tak tvrdě," řekla Cathryn a políbila ho na čelo, "že jsem neměla to srdce tě probudit dřív. Dole už čeká velká snídaneč."

Charles věděl, jak se snaží, aby její hlas zněl vesele.

"Pochutnej si na kafičku," otočila se Cathryn ke dveřím.

"Gina vstala a udělala ho, ještě než jsem se vůbec probudila."

91

Charles pohlédl na hrnek ve svých dlaních. Skutečnost, že u nich Gina ještě pořád je, ho dost rozčillovala. Neměl chuť se jí cítit zavázaný, hned jak se ráno probudí. Ale přece jen drží v ruce šálek kávy, kterou Gina uvařila, a ví, že se zeptá, jak mu chutná, a že bude mít radost, že vstala, když všichni ostatní ještě spali.

Charles potřásl hlavou. Nebude přece začínat den takovýmihle protivnými myšlenkami. Ochutnal kávu. Byla horká, voňavá a povzbuzující. Připustil, že mu chutná, a rozhodl se, že ji Gině pochválí, ještě než bude mít příležitost se zeptat, a pak jí poděkuje, že vstala první ze všech, než jim to stihne říci sama.

Vzal si hrnek s sebou a šel po chodbě do Michellina pokoje.

Před dveřmi se zastavil a pak je pomalu otevřel. Napůl doufal, že holčička bude spát v bezpečí své postele, ale samozřejmě postel byla úhledně ustlaná, Michelliny knížky a drobnosti pečlivě poskládané a pokoj byl uklizený. "Tak dobře," řekl Charles sám pro sebe, jako by smlouval se všemocným soudcem, "má myeloblastickou leukémii. Jen ať je její případ citlivý na běžnou léčbu. O nic jiného neprosím."

Snídaneč probíhala v trochu napjatém ovzduší vzhledem k Ginině nucené veselosti a Charlesově rezervovanosti. Došlo to nakonec tak daleko, že Gina bez ustání mluvila a Charles byl naprosto zticha. Cathryn Ginu přerušila a rozvíjela složité plány, kdo co bude dělat a kdy. Charles se do tohoto rozhodování nevměšoval a soustředil se raději na rozplánování své denní práce v institutu. První věc, kterou měl v úmyslu udělat, bylo zkontrolovat zdravé myši, kterým včera naočkovali rakovinový antigen, jestli nejeví nějaké známky imunologické aktivity. Ze všeho nejpravděpodobnější bude, že žádnou reakci nezjistí, protože dávka byla tak slabá. Další dávku jim tedy připraví na odpoledne. Pak zkontroluje myši, kterým píchli dávku Canceranu, a znovu je napíchají. Pak začne pracovat na počítačové simulaci způsobu, kterým podle jeho názoru blokační faktor funguje.

"Charlesi, vyhovuje ti to takhle?" zeptala se Cathryn.

"Co?" lekl se Charles. Celou konverzaci kolem sebe prostě vypnul.

"Já s tebou dneska pojedu Pintem a u nemocnice mě můžeš vysadit. Chuck si vezme kombíka, odveze Jean Paula a pojedou na Northeastern. Gina souhlasila, že tu zůstane a udělá večeři."

"Udělám tvé nejoblíbenější jídlo," řekla Gina nadšeně, „gnocchi."

Gnocchi! Charles ani nevěděl, co gnocchi jsou.

"Jestli budu chtít jet domů brzo," řekla Cathryn Charlesovi dál, "můžu jet na Northeastern a vzít si kombíka. Jinak pojedu domů s tebou. Co tomu říkáš?"

Charles vůbec nechápal, jak tyhle složité plány mohou něco usnadnit. Ten starý systém, kdy on rozvázal chlapce a nechal kombíka Cathryn, mu připadal mnohem jednodušší. Bylo mu to ale nakonec jedno. A vlastně pokud se dneska rozhodne pracovat v noci, možná že bude nejlepší, když si Chuck vezme auto, protože Cathryn se s ním odpoledne bude moci vrátit.

92

"Mně to vyhovuje," řekl Charles a zjistil, že už delší dobu pozoruje Chucka, který jako obvykle u snídaneč studoval krabici s kukuřičnými lupínky, jako by to bylo písmo svaté. Chlapec měl na sobě stejné oblečení jako včera a vypadal zrovna tak hrozně.

"Včera mě volali z kanceláře vaší školy," podotkl Charles.
"Jo, já jsem jim dal telefon," řekl Chuck a ani nevzhlédl.

"Požádal jsem v bance o půjčku," dodal Charles. "Za den nebo dva už by to mělo být zařízené, takže pak ten účet zaplatím."

"Dobrý," řekl Chuck a otočil krabici, aby si mohl prostudovat také složení výrobku a jeho výživnou hodnotu.

"To je všechno, co k tomu řekneš? Dobrý?" Charles se otočil ke Cathryn a podíval se na ni pohledem, který říkal: "Chápeš toho kluka?"

Chuck předstíral, že otázku neslyšel.

"Myslím, že už bychom měli vyrazit," řekla Cathryn. vstala a vzala do ruky mléko a máslo, aby je uklidila do lednice.
"Jen to všechno nech," řekla Gina velkomyslně. "Já to tu všechno udělám."

Charles a Cathryn vyšli z domu první. Nad severovýchodním obzorem se už objevilo bledé zimní slunce. V autu byla sice zima, ale Cathryn se ulevilo, že se ukryje před ostrým větrem.

"Sakra," řekl Charles a dýchal si na prsty. "Zapomněl jsem tu vodu z rybníka."

Charles kvůli Cathryn nastartoval auto, což nebyl právě lehký úkol. Pak běžel zpátky do kuchyně pro sklenici rybníční vody. Opatrně ji zaklínil za své sedadlo, aby se nevytila. a pak nastoupil do auta a neobratně si zapínal bezpečnostní pás.

Cathryn pozorovala jeho počínání s rybníční vodou s určitými pochybami. Po veřejším rozhovoru s Charlesem doufala, že se soustředí spíš na Michelle. Ale Charles se choval velmi podivně již od chvíle, kdy ho ráno vzbudila. Cathryn měla děsivý pocit, že se jí rozpadá rodina.

Cathryn sledovala Charlesův profil a jeho nervózní ruce na volantu a v duchu začala množství rozhovorů, ale žádný z nich skutečně nerealizovala, hlavně proto, že se obávala, aby se Charles zase nerozčilil.

Když se silnice 301 připojila k dálnici 93. Cathryn se konečně přinutila promluvit. "Jak se dneska cítíš, Charlesi?"

"Co? Jo, fajn. Docela fajn."

"Připadáš mi takový tichý. Většinou takový nebýváš."

"Jen přemýšlím."

"O Michelle?"

"Ano, a taky o práci."

"Nepřemýšlíš snad pořád o té recyklační továrně, že ne?"

Charles na okamžik pohlédl na Cathryn, pak znovu obrátil pozornost k silnici před sebou. "Trošku. Pořád si myslím, že ten závod znamená hrozbu pro společnost, jestli to myslíš takhle."

"Charlesi, nic mi netajíš, víd?"

"Ne," řekl Charles až příliš rychle. "Proč se na to ptáš."

93

"Nevím," přiznala Cathryn. "Od té doby, co jsme se to dozvěděli o Michelle, mi připadáš tak vzdálený. Zdá se mi, že se ti strašně často mění nálada." Cathryn střelila pohledem po Charlesovi, aby viděla, jestli nějak reaguje na její poslední poznámku. Ale Charles dál řídil auto, a pokud nějak reagoval, Cathryn si toho ani nevšimla.

"Nejspíš mám plnou hlavu starostí," řekl Charles.

"Ale podělíš se se mnou o ty starosti, víd, Charlesi? Chci říct, že proto jsem přece tady. Proto jsem chtěla děti adoptovat. Chtěla jsem, abychom se podělili o starosti."

Cathryn natáhla ruku a položila ji Charlesovi na stehno.

Charles se soustředil na silnici před sebou. Cathryn vyslovila názor, který s ní do veřejšího večera sdílel, ale náhle si uvědomil, že jí všechno říci nemůže. Jeho zkušenosti lékaře mu poskytly informace, které Cathryn nemohla pochopit.

Kdyby jí Charles řekl všechno, co ví o průběhu Michelliny nemoci, byla by zničena.

Charles sundal ruku z volantu a položil ji na Cathryninu.

"Děti ani nevědí, jaké mají štěstí."

Chvilí jeli beze slova. Cathryn nebyla právě spokojená, ale nevěděla, co dalšího by mohla říci. V dálce před sebou viděla bostonské panoráma. Doprava zhoustla a museli zpomalit na čtyřicet mil za hodinu.

"Vůbec nic nevím o typizaci tkání a takových věcech," přerušila Cathryn ticho. "Ale myslím, že bychom neměli Chucka nutit do něčeho, co nechce dělat."

Charles se na Cathryn okamžik mračil.

"Jsem si jista, že si to rozmyslí," pokračovala Cathryn, když si uvědomila, že Charles nepromluví. "Ale musí souhlasit ze své vlastní vůle."

Charles pustil Cathryninu ruku a pevně sevřel volant. Pouhá zmínka o Chuckovi ho rozpálila doběle. Ale to, co Cathryn

říkala, byla nepochybně pravda.

"Nemůžeš někoho nutit, aby se choval altruisticky," přesvědčovala ho Cathryn dál. "Zvlášť ne Chucka, protože to jen posílí problémy, které má se sebou samým."

"Problémy se sebou tedy má," řekl Charles. "Ani se neobtěžoval říct, že mu Michellina nemoc dělá starosti. Neřekl ani slůvko."

"Ale on ji lituje," namítala Cathryn. "Je pro něj jen těžké ty pocity vyjádřit."

Charles se cynicky zasmál. "Tomu bych taky rád věřil. Je jen zatraceně sobeckej. Všimla sis, jak byl bez sebe vděčností, když jsem mu řekl, že jsem zažádal o půjčku, abych mu mohl zaplatit školné?"

"A cos čekal, že bude dělat? Salta? Vždyť to školné už mělo být zaplacené před měsíci."

Charles zaťal zuby. "Tak dobře," zamumlal si pro sebe.

"Jestli se chceš toho spratka zastávat. . . tak teda dobře."

Cathryn okamžitě mrzelo, co řekla, i když věděla, že to je pravda. Natáhla ruku a položila ji manželovi na rameno. Chtěla Charlese z jeho samoty vytáhnout, ne ho izolovat. "Je mi líto, že jsem to takhle řekla, ale

94

musíš Charlesi pochopit, že Chuck je úplně jiná osobnost než ty. Není to zrovna soutěživý typ a také to není nejhezčí kluk pod sluncem. Ale v zásadě je to hodný kluk. Je prostě těžké vyrůstat v tvém stínu."

Charles vrhl na svou ženu postranní pohled.

"Ať už to víš nebo ne," řekla Cathryn, "je dost těžké mít tě jako vzor."

Měl jsi úspěch ve všem, co jsi jen zkusil."

Charles její názor nesdílel. Mohl vypočítat nejmíň pět záležitostí, které

se mu zoufale nepovedly. Ale o to teď nešlo, šlo o Chucka.

"Myslím, že je to sobecký a líný kluk a mám ho po krk."

Takovouhle reakci na Michellinu nemoc jsem od něj mohl čekat."

"Má právo být trochu sobecký," řekla Cathryn. "Vysoká škola je vlastně sobecká záležitost."

"Tak to tedy školy využívá, jak nejvíc může."

Auta teď víc postávala než jela, protože silnice se spojily v jednu větší. Plazili se kupředu mlčky.

"Ale s tímhle bychom si teď starosti dělat neměli," řekla nakonec Cathryn.

"To máš pravdu," vzdychl Charles. "A taky máš pravdu, že bychom Chucka neměli nutit. Ale jestli na ty testy nepůjde, tak bude muset dlouho čekat, než mu zaplatím příští účet za školné."

Cathryn se na Charlese ostře podívala. Jestli tohle nebylo donucování, pak už nevěděla, co donucovací prostředky jsou.

V tuto ranní dobu bylo sice v nemocnici málo návštěv, ale všude na chodbách byl čilý ruch a Charles s Cathryn se museli vyhýbat spouště vozíků, které odvážely malé ležící pacienty na různá vyšetření a zase je vozily zpět. Cathryn bylo dnes mnohem příjemněji, když měla Charlese po boku. Ale přesto měla vlhké dlaně, což u ní byla obvyklá známka nervozity.

Když procházeli kolem sesterny v pavilonu, kde Michelle ležela, hlavní sestra si jich všimla a zamávala jim na pozdrav. Charles přistoupil k jejímu stolu.

"Promiňte," řekl, "jsem doktor Martel. Rád bych věděl, jestli má dcera už zahájila chemoterapii." Schválně mluvil neutrálním nezúčastněným hlasem.

"Myslím, že ano," odpověděla, "ale počkejte, já se podívám."

Jedna ze sester konverzaci slyšela a už podávala Michellinu kartu.

"Včera odpoledne dostala Daunorubicin," oznamovala sestra.

"Dneska ráno dostala první orální dávku Thyoguaninu a odpoledne začne s Cytarabinem."

Jména léků Charlesem otřásla, ale přemohl se a dál se usmíval. Až moc dobře věděl o možných vedlejších účincích těchto léků a ta představa mu strašila v hlavě. "Prosím," říkal si sám pro sebe, "prosím, ať Michelle dosáhne remise."

Charles věděl, že jestli se to má stát, tak se to stane okamžitě. Poděkoval sestře, otočil se a odcházel k pokoji, kde Michelle ležela. Čím blíž k němu přicházel, tím byl nervóznější.

Uvolnil si kravatu a rozepnul vrchní knoflíček košile.

95

"To je hezké, jak to tu vyzdobili, aby zpříjemnili atmosféru," poznamenala Cathryn, která si poprvé všimla obtisků se zvířaty.

Charles se na okamžik zastavil u dveří a pokoušel se uklidnit.

"Tady to je," řekla Cathryn, která si myslela, že si Charles není jistý číslem pokoje. Otevřela dveře, vešla a vtáhla

Charlese za sebou.

Michelle seděla v posteli, podepřená několika polštáři. Při pohledu na Charlese se jí zkřivila tvář a Michelle propukla v pláč. Charlese její vzezření úplně šokovalo. Přesto že to vypadalo, že to už ani není možné, vypadala ještě bledší než předtím. Oči jí znatelně zapadly do důlků a byly orámované kruhy tak tmavými, že to vypadalo, jako by měla černé oči. Ve vzduchu visel zápach nedávného zvracení.

Charles k ní chtěl běžet a obejmout jí, ale nemohl se ani pohnout. Zadržovala ho agónie bezmocnosti a nebyl schopen k Michelle dojít, přestože ta k němu natahovala ruce.

Její pomoc je příliš mocná a Charles jí nemá co nabídnout, nemůže pro ni nic udělat. Je to jako před osmi lety s Elizabeth. Noční můra se vrátila. Na Charlese jako by padla lavina hrůzy, když si uvědomil, že Michelle se neuzdraví. Náhle beze stopy pochybnosti věděl, že všechna udržovací léčba světa se nedotkne nevyhnutelného postupu její nemoci. Charles se pod tíhou této skutečnosti zapotácel a o krok couvnul od Michelliny postele.

Cathryn sice nechápala, o co jde, ale viděla, co se děje, a honem běžela do Michelliných vztažených paží. Michelle pohlédla Cathryn přes rameno a její pohled se setkal s Charlesovým. Charles se slabě usmál, ale Michelle z jeho chování usoudila, že na ni má zlost.

"To jsem ráda, že tě vidím," řekla Cathryn a pohlédla Michelle do obličeje.

"Jak ti je?"

"Je mi dobře," vypravila ze sebe Michelle a zadržovala slzy.

"Jen chci jít domů. Můžu už jít domů, tati?"

Charles přistoupil k posteli a ruce se mu třáslly. Chytil se za kovovou pelest, aby to nebylo vidět.

"Možná," řekl Charles vyhybavě. Snad by ji prostě měl vzít z nemocnice, odvézt ji domů, aby měla pohodlí, snad by to bylo nejlepší.

"Michelle, musíš tu zůstat, dokud se neuzdravíš," řekla Cathryn spěšně. "Doktor Wiley s doktorem Keitzmanem tě vyléčí co nejdříve. Já vím, že je to pro tebe strašné, a nám všem se po tobě taky stýská, ale budeš muset být velká holka."

"Prosím tě, tati," žadonila Michelle.

Charles byl bezmocný a nerozhodný, což byly pro něho neznámé pocity a vyváděly ho z míry.

"Michelle," řekla Cathryn. "Musíš zůstat v nemocnici. Moc mě to mrzí, ale nedá se nic dělat."

"Proč? Tati, co se mnou je?"

, Charles marně žádal Cathryn pohledem o pomoc, ale ta mlčela, protože si říkala, že Charles je přece lékař.

96

"To bychom taky rádi věděli," řekl Charles.

Nenáviděl se za to, že lže, ale přesto nebyl schopen říci pravdu.

"Je to stejná nemoc, jakou měla moje opravdová maminka?" zeptala

se Michelle.

"Ne," řekl honem Charles. "Rozhodně ne." A i tohle byla napůl lež,

přestože Elizabeth měla lymfom, ale zemřela na terminální leukemickou krizi. Charles měl pocit, že je zahnaný do kouta. Potřeboval si to rozmyslet.

"A co mi to tedy je?" ptala se Michelle znovu.

"Nevím," řekl Charles a provinile se podíval na hodinky.

"Proto jsi tady. Aby se to zjistilo. Cathryn tu s tebou zůstane a bude ti dělat společnost. Já musím jít do laboratoře, ale zase se vrátím."

Michelle se najednou bez jakéhokoliv varování začala dávit.

Její hubené tělíčko se zkroutilo a Michelle vyzvracela trochu své nedávno snědené snídaně. Cathryn se pokoušela uhnout, ale trochu zvratků jí přece jen zamazalo rukáv.

Charles reagoval okamžitě - vyšel na chodbu a zakřičel na sestru. Jedna ošetřovatelka, která byla jen o dva pokoje dál, přiletěla v očekávání nějaké krize, a byla ráda, když zjistila, že je to falešný poplach.

"Nedělej si z toho hlavu, princezničko," řekla klidně a stáhla povlečení z deky. "Hned to dáme do pořádku."

Charles sáhl hřbetem ruky Michelle na čelo. Bylo horké a vlhké. Měla stále ještě horečku. Charles věděl, co způsobilo to její zvracení. Byly to léky, které dostávala. Cítil, jak ho zaplavuje nová vlna úzkosti. V malé místnosti na něj padala klaustrofobie.

Michelle se ho chytla za ruku a držela se jí tak zoufale, jako kdyby klouzala do propasti a Charles byl její jediná záchrana.

Dívala se do modrých očí, které byly zrcadlovým obrazem jejich vlastních. Ale myslela si, že namísto zneklidnění vidí přísnost, namísto pochopení zlost. Pustila otcovu ruku a padla zpátky na polštář.

"Přijdu se podívat později, Michelle," řekl Charles zneklidněný tím, že léky už mají potenciálně nebezpečné vedlejší účinky. Ošetřovatelce Charles řekl: "Má naordinováno něco proti té nevolnosti a zvracení?"

"Samozřejmě, že ano. Stále jí dáváme Compazin PRN. Za minutku jí ho zase přinesu."

"Je to injekce?" vykřikla Michelle.

"Ne, je to prášek," uklidnila ji sestra. "Snad to tedy tvůj žaludek udrží.

Jinak bys to musela dostat do zadečku." Žertovně zatahala Michelle za nohu.

"Já jen doprovodu Charlesa k výtahu, Michelle," řekla Cathryn, když viděla, že Charles už míří ke dveřím. Na chodbě ho dohonila a chytila za ruku. "Charlesi, co to s tebou je?"

Charles se nezastavil.

"Charlesi!" vykřikla Cathryn a škulba s ním, aby se k ní otočil. "Co je?"

"Musím odsud vypadnout," řekl Charles a nervózně si uhlazoval vlasy.

97

"Nemůžu se na to dívat, jak Michelle trpí. Vypadá strašně.

Nevím, co mám dělat. Možná by bylo lepší, kdyby už nedostávala tyhle léky."

"Nedávat jí léky?" vykřikla Cathryn. Okamžitě si připomněla, že doktoru Wileymu a doktoru Keitzmanovi dělalo starosti, že by Charles mohl přerušit Michellinu léčbu.

"To zvracení," řekl Charles zlostným hlasem. "To je jen začátek." Charles se už chystal říci, že je přesvědčen, že Michelle určitě nedosáhne remise, ale držel jazyk za zuby.

Cathryn se dozví ještě další špatné zprávy, a tak jí teď nechtěl brát naději.

"Ale ty léky jsou její jediná šance," prosila ho Cathryn.

"Už musím jít," řekl Charles. "Zavolej mě, kdyby se něco dělo. Budu v laborce."

Cathryn se dívala, jak Charles spěchá rušnou chodbou. Ani nepočkal na výtah. Viděla ho, jak zamířil na schodiště. Když ji doktor Wiley říkal, že se budou muset spolehnout na její sílu, neměla tušení, co tím myslí. Teď to začínala chápat.

98

Charles zatočil na parkoviště pro zaměstnance institutu, vyskočil z auta a vytáhl zpoza sedadla láhev s vodou z rybníčku. Přeběhl přes asfalt a chvíli musel bouchat na skleněné dveře, než mu je vrátná otevřela. Na hlavní chodbě zahnul doprava namísto doleva a běžel do analytické laboratoře. Jeden z laborantů, kterého Charles uznával, seděl na stole a popíjel ranní kávu.

"Potřebuju analýzu téhle vody, čím je znečištěná," vyhrkl Charles celý bez dechu.

"Nějaká rychlovka?" všiml si technik Charlesova rozčilení.

"Tak nějak. Zvlášť potřebuju zjistit, jestli tam nejsou organická rozpouštědla. Ale pomůže mi všechno, co o té vodě můžete zjistit."

Laborant odšrouboval víčko sklenice, čichl si a zamrkal.

"Páni. Doufám, že si z tohoto nevaříte kafe."

Charles spěchal zpátky ke své laboratoři. Hlavou mu pulsovalo zmatené množství myšlenek, které se střídaly neskutečnou rychlostí.

Uvědomoval si, že není možné, aby racionálně vyřešil dilema, které pocíťoval ohledně Michelliny léčby. Namísto toho se rozhodl, že co nejvíce zrychlí svůj vlastní výzkum. Dávalo mu to marnou naději, že může pro Michelle něco významného udělat ještě včas. A také se pokusí nechat zavřít továrnu Recycle, Ltd. Cítil velkou pomstychtivost a ten pocit mu dával trochu zapomenout na úzkost, kterou měl o Michelle. Když došel ke dveřím své laboratoře, zjistil, že má zaťaté pěsti. Ale než otevřel, zaváhal a připomněl si svůj ranní slib, že bude používat spíš inteligenci než své nespolehlivé pocity. Ovládl se a klidně otevřel dveře.

Ellen, která seděla u Charlesova psacího stolu a byla zabraná do četby laboratorních záznamů o Canceranu, pomalu knihu položila. Měla opatrné, nepřírozené pohyby, což přišlo Charlesovi i v jeho rozčilení divné.

"Dostala celá skupina myši tu protilátku proti rakovině mléčné žlázy?" ptal se.

"Ano," odpověděla Ellen, "ale..."

"Dobře," přerušil ji Charles a přistoupil k malé tabuli, kterou měli v laboratoři. Vzal si křidu, smazal výpočty, které na tabuli už byly, a začal kreslit diagram metody, kterou použijí pro posouzení reakce T-lymfocytů u myši, které už naočkovali, aby zaznamenali jejich imunologické reakce. Když skončil, byla tabule zcela pokrytá složitým pořadím jednotlivých kroků.

"Takže," řekl Charles a položil křidu, "zkusíme něco jiného.

Nebude to zrovna moc vědecké. Má nám to poskytnout rychlý přehled. Chci udělat různé koncentrace rakovinného antigenu a každou koncentrací naočkujeme jednu myš. Víím, že to nebude mít žádnou statistickou významnost. Je to takový bleskový přehled, ale mohlo by nám to pomoci. A teď, prosím tě, zkontroluj ty myši ze včerejška a naočkuj jim další dávku protilátky a já si zatím vyřídím nějaké telefoný." Charles si otřel křidu z prstů o kalhoty a sáhl po telefonu.

"Můžu teď něco říct?" zeptala se Ellen a naklonila hlavu na stranu s výrazem "vždyť jsem ti to říkala." 99

"Samozřejmě," odpověděl Charles se sluchátkem v ruce.

"Dívala jsem se na myši, které dostaly první dávku Canceranu." Odmlčela se.

"No?" Charles si říkal, o co by tak asi mohlo jít.

"

Skoro všechny včera v noci zemřely."

Na Charlesově obličeji bylo znát, že tomu nemůže uvěřit. "Co se stalo?" Položil sluchátko.

"Nevím. Nejde to vysvětlit ničím jiným než Canceranem."

"Zkontrolovala jsi koncentraci?"

"Ano," řekla Ellen. "Byla úplně přesná."

"Byly nějaké známky, že by zemřely na nějakou infekci?"

"Ne," odpověděla Ellen. "Byl se na ně podívat veterinář."

Nepitval je, ale myslí si, že zemřely na srdeční záchvat."

"Ten Canceran je toxický!" potřásl Charles hlavou.

"Nejspíš ano."

"Kde je ten původní protokol Canceranu?" ptal se Charles se vzrůstajícím neklidem.

"Tady na tvém psacím stole. Zrovna jsem to prohlížela, když jsi přišel."

Charles vzal protokol do ruky a nalistoval část pojednávající o toxicitě. Pak sáhl po předběžných záznamech, které vypracovali včera. Očima přejížděl po číslicích. Když skončil, hodil oba sešity na stůl.

"Ten zasažený hajzl," zavrčel vztekle.

"Jinak se to asi vysvětlit nedá," souhlasila Ellen.

"Brighton musel teda zfalšovat taky údaje o toxicitě. Do prdele, to teda znamená, že celá ta studie o Canceranu, na který strávil Brighton dva roky, není k ničemu. Canceran musí mít daleko větší toxicitu, než Brighton udal. To je teda fór!"

Víš, kolik zaplatil Národní institut pro výzkum rakoviny za ozkoušení tohoto léku?"

"Nevím, ale asi bych to uhodla."

"Milióny a milióny!" Charles se uhodil do čela.

"Co budeme dělat?"

"Co my budeme dělat? Snad co budou dělat oni. S celým tím projektem se musí začít úplně nanovo, což znamená další tři roky!"

Charles cítil, jak se rozplývá jeho předsevzetí, že zachová chladný odstup! Dokončit výzkum účinnosti byla jedna věc, ale začít celý projekt Canceran od bodu nula bylo naprosto něco jiného. On to tedy dělat nebude, zvláště když teď je Michelle nemocná, musí zrychlit tempo svého vlastního výzkumu.

"Mám pocit, že budou přece jen chtít, abychom ten Canceran dělali," varovala ho Ellen.

"Na to já teda kašlu," vztekal se Charles. "S Canceranem jsme skončili. Jestli nám Morrison s Ibanezem budou dělat potíže, tak jim vmeteme do tváře důkaz, že celá ta studie toxicity nestojí ani za ten cár papíru, na kterém je napsaná. Pohrozíme jim, že to dáme do novin. A to by byl takový skandál, že i Národní institut pro výzkum rakoviny by se třeba začal ptát, kam to vlastně jdou jeho peníze."

100

"Myslím, že to zas tak lehké nebude," řekla Ellen. "Myslím, že bychom

měli. . ."

"Tak dost, Ellen!" zařval Charles. "Potřebuju, abys začala kontrolovat

protilátky u první skupiny myši a abys je pak znovu napíchala.

Ty záležitosti ohledně Canceranu si s vedením vyřídím sám."

Ellen se k němu otočila zády, celá rozzlobená. Charles jako obvykle

zašel příliš daleko. Dala se do práce a rámusila přitom přístroji a laboratorním sklem, jak nejvíc mohla.

Charlesovi zazvonil u lokte telefon. Hned při prvním zazvonění ho zdvihl. Byl to laborant z analytické laboratoře.

"Chcete předběžnou zprávu?" zeptal se chemik.

"Prosím," vyštěkl Charles.

"Ta voda je kontaminována benzenem a je ho tam plno. Ale je tam také menší množství toluenu, nějaký trichlóretylén a chlorid uhličitý. Mohly by se v tom prakticky čistit štětce od olejové základní barvy. Dneska odpoledne vám pošlu podrobnou zprávu."

Charles chemikovi poděkoval a zavěsil. Zpráva, kterou právě uslyšel, ho nepřekvapila. Byl rád, že bude mít písemný důkaz.

Aniž by chtěl, před očima se mu objevil obraz Michelle a Charles se ho pokusil rychle zaplašit. Honem si podal z poličky nad psacím stolem bostonský telefonní seznam. Rychle nalistoval heslo Federální úřady a vyhledal několik telefonních čísel do Úřadu pro ochranu životního prostředí. Vytočil číslo na všeobecné informace. Hlas z magnetofonového pásku ho informoval, že Úřad pro ochranu životního prostředí je otevřen od devíti do pěti. Ještě nebylo devět.

Charles listoval v telefonním seznamu dál, až našel informace o státu Massachusetts. Chtěl zjistit výskyt leukémie a lymfomů v oblasti Pawtomic River. Ale v seznamu nebylo uvedeno žádné číslo týkající se těchto nemocí. Místo toho mu do oka padly "Životně důležité statistické údaje."

Vytočil číslo, ale uslyšel stejnou nahrávku, jako když před chvílí telefonoval do Úřadu životního prostředí. Charles se podíval na hodinky a zjistil, že úřady začínají fungovat až za dvacet minut.

Došel k Ellen a začal jí pomáhat s přípravou analýzy, která měla zjistit, jestli některé myši, kterým naočkovali protilátky k rakovině mléčné žlázy, nejeví známky zvýšené imunologické aktivity. Ellen s ním zcela evidentně nemluvila.

Charles cítil, že má Ellen zlost, a měl dojem, že zneužívá přátelských vztahů, které mezi nimi jsou.

Charles mlčky pracoval a dovolil přitom svým myšlenkám, aby se vrátily k výzkumným metodám, které v posledních dnech užíval. Co kdyby myši naočkované protilátkami proti rakovině mléčné žlázy rychle na antigen reagovaly a získaná citlivost by se dala snadno přenést pomocí transfer faktoru na myši nemocné rakovinou? Pak by se myši trpící touto chorobou snadno samy vyléčily. Bylo to nádherně jednoduché. . . možná příliš jednoduché, uvažoval Charles. Kdyby to jen fungovalo.

Kdyby tak mohl ten proces urychlit, už jen kvůli Michelle. .

101

Když pak Charles zdvihl podruhé oči, bylo už po deváté hodině. Nechal Ellen napospas zatrpklé náladě, šel ke svému psacímu stolu a vytočil číslo na všeobecné informace Úřadu na ochranu životního prostředí. Tentokrát se mu ozvala nějaká žena, která měla znuděný bostonský přízvuk.

Charles se představil a řekl, že chce oznámit, že z jakéhosi závodu vypouštějí množství jedovatého odpadu do řeky.

Na ženu to velký dojem neudělalo. Přepojila Charlese na jinou linku.

Po chvíli se ozval jiný ženský hlas, tak podobný tomu prvnímu, že se Charles v první chvíli divil, když ho žena požádala, aby jí vysvětlil, co potřebuje.

"Máte špatnou linku," řekla nakonec. "Tohle je Oddělení vodního hospodářství a vy potřebujete Oddělení toxických chemikálií. Okamžik."

A znovu Charlese přepojovali na jinou linku. V telefonu cvaklo a pak se ozval vyzváněcí tón. Charles hodil sluchátko na stůl a sáhl po telefonním seznamu. Pod hlavičkou Úřadu pro životní prostředí našel číslo na Oddělení toxických chemikálií a vytočil je.

V telefonu se ozval znovu ten stejný hlas. Charles si říkal, že snad na Úřadě pro životní prostředí své zaměstnance klonují. Charles znovu opakoval zprávu, kterou pro ně měl, ale řekli mu, že Oddělení toxických chemikálií nemá nic společného s přestupky a že by měl zavolat na Oddělení pro vypouštění nafty a nebezpečných materiálů. Dala mu telefonní číslo a zavěsila, ještě než mohl odpovědět.

Znovu vytočil telefonní číslo, až ho přitom zabolet ukazováček.

A zase další žena. Charles opakoval svou informaci, a už se ani nesnažil zakrýt rozhořčení.

"Kdy byly ty látky do řeky vypuštěny?" zeptala se žena.

"Tohle je systematické vypouštění, ne jednorázová nehoda."

"Tak to lituji," řekla žena. "Zabýváme se pouze nehodami."

"Mohu mluvit s vaším nadřízeným?" zavrčel Charles.

"Okamžik," vzdychla žena.

Charles netrpělivě čekal a otíral si obličej rukama. Potil se.

"Přejete si?" řekl další ženský hlas v telefonním sluchátku.

"Samozřejmě, že si něco přeju." Charles už byl rozčilený.

"Přeju si vám oznámit, že jedna továrna pravidelně vylévá do řeky benzen, což je jed."

"Tím se my ale nezabýváme," přerušila ho žena. "Budete si muset zavolat na příslušný státní úřad."

"Cože?" zařval Charles. "Co teda váš úřad sakra dělá?"

"Jsme řídicí orgán," řekla žena klidně, "a naším úkolem je regulace životního prostředí."

"Člověk by si myslel, že se vás to bude aspoň trochu týkat, když někdo vylévá jedy do řeky."

"To by se nás mohlo týkat," souhlasila žena, "ale až poté, až se na to podívají státní úřady. Chcete číslo na příslušný státní úřad?"

"Dejte mi ho," řekl Charles unaveně. Zavěsil a pak si všiml, že Ellen má na něj upřené oči. Zamračil se na ni a Ellen se dala znovu do práce.

102

Charles počkal na vyzváněcí tón a pak znovu vytočil číslo.

"Dobře," řekla žena v telefonu, když vyslechla jeho problém.

"O které

řece mluvíte?"

"Pawtomac," řekl Charles. "Panebože, že bych snad konečně mluvil

se správnými lidmi?"

"Ano, dovolal jste se správně," ujistila ho žena. "A kde je ta továrna,

která podle vás vypouští chemikálie do řeky?"

"Ta továrna je v Shaftesbury," informoval ženu Charles.

"Shaftesbury?" uvažovala žena. "To je ale v New Hampshire, ne. "

"To je pravda. ale. . ."

"New Hampshire ale nespadá do naší působnosti."

"Ale vždyť ta řeka protéká hlavně státem Massachusetts."

"To je docela dobře možné," řekla žena. "Ale pramení v New Hampshire. Musíte si promluvit s nimi."

"Ježkovy voči," zamumlal Charles.

"Prosím?"

"Máte na ně číslo?"

"Ne. Budete si ho muset sehnat v informacích."

Telefonní sluchátko zmlklo.

Charles zavolal na informace o telefonních číslech státu New Hampshire a dostal číslo na Státní úřad. Na informacích neměli přímý telefon na Oddělení pro znečištění vody, ale když zavolal na první číslo, přepojili ho na linku, kterou potřeboval. Měl dojem, že už mluví jako obehnaná deska, ale přesto zopakoval svou informaci.

"Přejete si, aby vaše oznámení bylo anonymní?" zeptala se žena.

Charlese její otázka překvapila a chvíli mu trvalo, než odpověděl. Pak řekl, že se jmenuje doktor Charles Martel a udal svoji adresu v Shaftesbury.

"Dobře," řekla žena pomalu, takže to vypadalo, že si informaci zapisuje.

"Kde údajně znečištění vody probíhá "

"V Shaftesbury. Je to společnost jménem Recycle. Ltd.

Vypouštějí do řeky Pawtomac benzen."

"Dobře," řekla žena. "Mnohokrát vám děkuji."

"Počkejte okamžik," zvolal Charles, "co s tím budete dělat?"

"Předám to jednomu našemu technikovi. A on se na to podívá."

"Kdy?"

"To nemohu s jistotou říci."

"Můžete mi to říci aspoň přibližně?"

"Máme hodně práce s několika případy znečištění naftou v Portsmouthu, takže to pravděpodobně bude až za několik týdnů."

Představa, že to bude až za několik týdnů, se Charlesovi nezamlouvala.

"Je tam některý technik?"

"Ne. Oba jsou venku. Počkejte! Jeden z nich právě přichází.

Chtěl byste s ním mluvit?"

"Prosím vás."

Chvilku to trvalo, než technik přišel k telefonu.

103

"Tady Larry Spencer!" ozval se muž.

Charles mu rychle pověděl, proč volá, a že by potřeboval, aby se na to znečišťování řeky někdo okamžitě podíval.

"My tu ale máme problém s nedostatkem personálu," vysvětlil mu technik.

"Ale tohle je opravdu vážné. Benzen je jed a kolem řeky bydlí spousta lidí."

"Ono je to všechno vážné," poznamenal technik.

"Můžu něco udělat, aby se ta záležitost urychlila?" zeptal se Charles.

"Ani ne," řekl technik. "I když vlastně byste mohl jít na Úřad pro ochranu životního prostředí a podívat se, jestli by je

to také nezajímalo."

"Jenomže tam jsem volal nejdřív ze všeho. Odkázali mě na vás."

"No, vidíte to!" řekl technik. "Dá se těžko předvídat, kterými případy jsou ochotní se zabývat. Když my uděláme všechnu špinavou práci, tak nám pak většinou pomůžou, ale někdy se nějakým případem zabývají hned od začátku. Je to dost šílený a neefektivní systém. Žádný lepší ale nemáme."

Charles technikovi poděkoval a zavěsil. Měl dojem, že ten člověk mluvil upřímně a byl rád, že mu alespoň řekl, že Úřad pro životní prostředí by se možná nakonec mohl případem zabývat. Už předtím si všiml, že Úřad sídlí ve vládní budově v Bostonu. Rozhodl se, že dál už telefonovat nebude a že tam raději zajde osobně. Charles se nervózně postavil a sáhl po kabátě.

"Hned se vrátím," zavolal na Ellen.

Ellen nereagovala. Počkala několik dlouhých minut a pak otevřela dveře a podívala se do chodby. Charlese nebylo nikde vidět. Ellen se vrátila ke svému psacímu stolu a vytočila telefon doktora Morrisona. Sama sebe přesvědčila, že Charles se chová nezodpovědně, nechává se ovlivnit nemocí své dcery a že od něj není správné, že ohrožuje nejen svou práci, ale i Elleninu. Doktor Morrison chvíli Ellen mlčky poslouchal a pak řekl, že hned přijde. Než zavěsil, zmínil se o tom, že její pomoc v téhle obtížné záležitosti nezůstane bez ocenění.

Charles vyšel z Weinburgerova institutu a cítil, jak v něm vzrůstá napětí. Nic se mu nedařilo, ani pomsta mu nevycházela tak, jak si představoval. Po tom dlouhém telefonování už si nebyl jistý, že s Recycle, Ltd. něco zmůže, snad by tam jediné mohl vtrhnout s puškou v ruce. Znovu ho začala strašit představa Michelle v nemocniční posteli. Charles nevěděl, proč si je tak jistý tím, že Michelle nebude reagovat na chemoterapii. Možná, že to byla jen nešťastná snaha přinutit se počítat s nejhorší možnou eventualitou, protože si uvědomoval, že chemoterapie je její jediná naděje. "Jestli už musí mít leukémii," vykřikl Charles a třásl volantem starého auta, "proč nemůže mít lymfotickou, u které je chemoterapie tak úspěšná."

Aniž si to uvědomil, ubral rychlost auta, takže nejelo ani čtyřicet mil za hodinu, což rozzuřilo ostatní řidiče na silnici. Mačkali klaksony a hrozili mu pěstí, když ho předjížděli.

Charles zavezl auto na městské několikapatrové parkoviště a prošel

104 průchodem mezi cihlovou zdí vládní budovy a radnicí.

Budovy tvořily větrný tunel a Charles se opíral do poryvů větru. Slunce sice teď slabě svítilo, ale od západu se blížila tmavá hradba mraků. Bylo asi pět stupňů pod nulou.

Charles prošel otáčecími dveřmi a hledal informační tabuli.

Nalevo viděl

výstavu fotografií J. F. Kennedyho a před sebou, hned vedle výtahu, provizorní stánek s kávou a koblihami.

Jedna z číšnic mu ukázala, kde najde informační tabuli, a posypala

ho přítomněnou vrstvou práškového cukru. Tabule byla ukrytá za několika fotografiemi J. F. Kennedyho jako usmívajícího se mladíka. Úřad pro životní prostředí byl ve dvacátém poschodí.

Charles se vmáčkl do výtahu těsně předtím, než se zavřely dveře. Rozhlédl se po svých spolucestujících a říkal si, jak divně vypadá tenhle výtah ze zeleného plastu.

Vystoupil ve třidvacátém poschodí a namířil si to ke dveřím kanceláře označené Ředitel. Pro začátek mu to přišlo vhodné místo.

Za dveřmi kanceláře stál velký kovový psací stůl a stolek s psacím strojem, kde vládla obrovská žena s hlavou plnou drobných kudrlinek. Ozdobná cigaretová špička s obzvláště tenkou cigaretou jí světáčky trčela z koutku úst. Cigareta byla téměř tak nápadná jako ženino mohutné poprsí, které jí napínalo šaty k prasknutí. Když se k ní Charles blížil, upravila si vlasy na spáncích a překontrolovala výsledek v malém zrcátku.

"Promiňte," řekl Charles a říkal si, jestli to není jedna z žen, se kterými telefonoval. "Chci vám tu oznámit, že závod na recyklaci plastických hmot vypouští do zdejší řeky benzen. S kým bych o tom měl promluvit?"

Žena si dál uhlazovala vlasy a podezíravě Charlese sledovala. "Je benzen nebezpečná látka?" zeptala se.

"Je to sakra nebezpečná látka."

"Tak to byste asi měl jít na Oddělení pro nebezpečné látky v devatenáctém poschodí," řekla tónem, který naznačoval "ty nevědomý dacane".

Charles seběhl čtyři poschodí dolů a ocitl se v devatenáctém poschodí, kde vládla naprosto jiná atmosféra. Všechny stěny kromě nosných byly vybourané, takže bylo vidět z jednoho konce budovy na druhý.

Poschodí vypadalo jako bludiště sestavené z asi metr a půl vysokých kovových zástěn, které rozdělovaly celou plochu na malé kóje. Nad tím vším visela clona cigaretového kouře a nesrozumitelné mumláni stovek hlasů.

Charles vstoupil do bludiště a všiml si tyčí, na kterých bylo něco jako tabulky se jmény ulic, jenže na těchto tabulkách byla jména jednotlivých oddělení. Oddělení pro nebezpečné látky bylo naštěstí hned vedle schodiště, po kterém Charles přišel. Díval se na označení jednotlivých sekcí.

Prošel kolem nápisů Hluk, Vzduch, Pesticidy a Radiace. Hned za nápisem Pevný odpad uviděl nápis Toxické látky a zamířil k němu.

Zahnul z hlavní chodby a znovu mu zahradil cestu psací stůl, podobný tomu na třiadvacátém poschodí, ale mnohem menší. Za stolem seděl mladý černochoch, který zřejmě věnoval velké úsilí tomu, aby si přirozeně

105

kudrnaté vlasy vykartáčoval do hladka. Charles ocenil, že mu muž ihned věnoval pozornost. Byl velmi pečlivě oblečený a mluvil tak zřetelně, že jeho řeč měla téměř jakoby anglický přízvuk.

"Obávám se, že nejste ve správné sekci," řekl mladý muž, když vyslechl Charlesovu prosbu.

"Vaše oddělení se nezabývá benzenem?"

"Ale zabýváme se benzenem," řekl muž, "jenže vyřizujeme pouze povolení a licence pro nebezpečné látky."

"Co tedy myslíte, že bych měl dělat?" zeptal se Charles a snažil se ovládat, jak jen to šlo.

"Hmmm," zamyslel se muž a dotkl se pečlivě opilovaným nehtem špičky nosu. "Víte, já opravdu nemám tušení. S něčím takovým jsem se ještě nikdy nesetkal. Počkejte, já se zeptám někoho jiného."

Muž obešel lehkým pružným krokem stůl, usmál se na Charlese a zmizel uvnitř bludiště. Na botách měl kovové podkůvky a k Charlesovi doléhal zvuk černochoových kroků, jasně odlišný od cvakání psacích strojů. Charles přešlapoval a čekal. Měl dojem, že jeho úsilí nebude vůbec k ničemu.

Mladý černochoch se vrátil.

"Nikdo neví, kam byste měl jít," přiznal. "Ale někdo si myslel, že byste možná měl navštívit Oddělení pro vodu ve dvacátém druhém poschodí. Možná by vám tam mohli pomoci."

Charles mu poděkoval a byl si vědom toho, že mladý muž alespoň projevil ochotu mu pomoci. Vyšel ke schodišti. S pohasínajícím nadšením, ale o to větší zlostí vystoupal tři patra do dvaadvacátého poschodí. Když procházel po jednadvacátém poschodí, narazil na tři mladé muže, kteří kouřili marihuanu. Pohlédli na Charlese s drzou arogancí. Ve dvaadvacátém poschodí byly jak kanceláře obehnané normálními stěnami, tak i plochy rozdělené kovovými zástěnami.

Kousek od místa, kde stál, uviděl Charles směrovku Voda.

Našel sice správné oddělení, ale za psacím stolem u vchodu nikdo neseděl. Kouřící cigareta naznačovala, že člověk, který tam měl sedět, není daleko. Ale přestože chvíli čekal, nikdo se neobjevil. Netrpělivost dodala Charlesovi odvahy a tak obešel stůl a vstoupil do kanceláře. Uvnitř bylo několik boxů, v nichž seděli úředníci a telefonovali nebo bušili do psacího stroje. Charles se procházel po místnosti, až narazil na muže, který nesl hromadu nějakých brožurek.

"Promiňte," oslovil ho Charles.

Muž položil stoh brožurek na psací stůl a všiml si Charlese.

Charles odříkal, teď už naprosto automaticky, svou prosbu. Muž přemýšlel a rovnal přitom brožury na stole. Pak se obrátil k Charlesovi. "Tohle ale není to pravé oddělení, kam byste měl takovouhle zprávu oznámit."

"Ježíši Kriste!" vybuchl Charles. "Tohle je oddělení, které se zabývá vodou. Já chci oznámit vypouštění jedu do vody."

"Hele, na mě se nevztekejte," bránil se muž. "My máme za úkol jen monitorovat úpravný vody a čističky."

106

"Promiňte," řekl Charles bez opravdové lítosti. "Nemáte ponětí, jak je to zoufalé. Mám úplně jednoduchou stížnost. Znáš továrnu, která vypouští benzen do řeky."

"Možná byste to mohl zkusit v Oddělení pro nebezpečné látky," navrhl muž.

"To už jsem udělal."

"Aha," řekl muž a bylo vidět, že přemýšlí dál. "A co kdybyste zkusil Prováděcí oddělení nahoře ve dvacátém třetím poschodí?"

Charles se na muže chvíli ohromeně díval. "Prováděcí oddělení?" opakoval. "Jak je možné, že mi to ještě nikdo nenavrhoval?"

"To teda nevím," řekl muž.

Charles si mumlal pro sebe sprostá slova, našel schodiště a vystoupal do třiadvacátého patra. Prošel kolem Oddělení finančního, osobního a pak minul Oddělení pro plánování a rozvoj. Hned za pánským záchodem uviděl Prováděcí oddělení.

Vstoupil dovnitř.

Černá dívka v brýlích s narůžovělými skly vzhledla od nejnovějšího románu Sidney Sheldona. Zřejmě četla právě nějaké zvlášť dobré místo, protože nijak neskrývala své rozhořčení nad tím, že ji Charles obtěžuje.

Charles jí řekl, co chce.

"O tom já nic nevím," řekla dívka.

"

A s kým bych si měl promluvit?" ptal se Charles pomalu.

"Nevím," řekla dívka znovu a vrátila se ke knize.

Charles se opřel levou rukou o stůl a pravou rukou jí vytrhl brožovanou knihu z ruky. Hodil ji na stůl s takovým prásknutím, až dívka odskočila.

"Promiňte, ani jsem vám nezaložil místo, kde jste četla. Ale rád bych mluvil s vaším nadřízeným."

"Se slečnou Stevensovou?" zeptala se dívka nejistě a sledovala, co Charles udělá.

"Ano, slečna Stevensová bude ta pravá."

"Ale ona tu dneska není."

Charles bubnoval prsty na desce stolu a přemáhal pokušení natáhnout ruce a pořádně dívkou zatřást.

"No dobře," řekl. "A co tedy ten další člověk, co to tu má na starosti?"

"Paní Amendolová?" navrhla dívka.

"Je mi jedno, jak se jmenuje."

Mladá žena Charlese pořád obezřetně sledovala, vstala a zmizela.

Po pěti minutách se zase objevila a za ní šla ustaraná žena, která vypadala asi tak na pětatřicet.

"Já jsem Amendolová, zástupce vedoucího. Co pro vás mohu udělat?"

"Doufám, že pro mě něco udělat můžete," řekl Charles. "Jsem doktor Charles Martel a snažím se někde oznámit, že jistá továrna vypouští jedovaté látky do vody v řece. Posílali mě z jednoho oddělení do druhého, až pak někdo navrhl, že tu je Prováděcí oddělení. Když jsem sem dorazil, tady slečna nebyla právě ochotná, a tak jsem ji požádal, aby přivedla svého nadřízeného."

107

"Řekla jsem mu, že o vypouštění chemikálií nic nevím," vysvětlila černá dívka.

Paní Amendolová celou situaci chvíli zvažovala a pak vyzvala Charlese, aby ji následoval.

Prošli kolem několika kójí a vešli do malé kanceláře bez oken, jejíž zdi oživovalo pár plakátů cestovních kancelářů.

Paní Amendolová mu pokynula ke křeslu a sama se vmáčkla za psací stůl.

"Musíte pochopit," řekla, "že většinou sem nepříjde jen tak někdo z ulice se stížností, jakou máte vy. Ale samozřejmě neomlouvám tím nezdvořilé jednání."

"A co tu teda sakra stíháte, když ne znečišťování životního prostředí," vyhrkl Charles nepřátelsky. Měl dojem, že ho žena odvedla do prázdné kanceláře, aby ho uklidnila, a pak ho chce poslat opět někam jinam.

"Náš hlavní úkol," vysvětlovala žena, "je zajistit, aby závody, které používají nebezpečné materiály, měly všechna potřebná povolení a licence. Někdy se nějaká záležitost dostane k soudu a továrna musí platit pokutu."

Charles sklonil hlavu do dlaní a masíroval si čelo. Paní Amendolová si zřejmě vůbec neuvědomovala absurditu situace, kterou popisovala.

"Jste v pořádku?" Paní Amendolová se k němu naklonila.

"Abych tedy správně pochopil to, co mi tu říkáte," řekl Charles. "Základním úkolem Prováděcího oddělení Úřadu pro životní prostředí je zajistit, aby byly správně vyplněné papíry. Nemáte nic společného s prosazováním zákona o životním prostředí a tak podobně?"

"To není tak zcela pravda," řekla paní Amendolová. "Musíte si uvědomit, že celá péče o životní prostředí je relativně nová záležitost. Pravidla ještě nejsou úplně hotova. První náš krok je zaznamenat všechny podniky, které používají nebezpečné látky, a informovat je o těchto nařízeních. A až potom budeme mít možnost stíhat ty, kteří tato pravidla porušují."

"Takže teď si ještě tyto podniky mohou dělat, co chtějí?" řekl Charles.

"To také není tak úplně správné," namítla paní Amendolová.

"Jedna část našeho oddělení dohlíží na čistotu vody. Je součástí naší analytické laboratoře. Za současné vlády máme tak nízký rozpočet a dotyčná část našeho oddělení je velmi malá. ale vaše stížnost k nim patří. Jakmile zaznamenají přestupek, předají nám ho a my ten případ přidělíme nějakému právníkovi z našeho úřadu. Řekněte mi, doktore Martele, jak se jmenuje ta továrna, která vám dělá takové starosti?"

"Recycle, Ltd. ze Shaftesbury," odpověděl Charles.

"Co kdybychom jim zkontrolovali papíry?" uvažovala paní Amendolová a vstala od stolu.

Charles za ní vyšel z maličké kanceláře a pak šli dál po dlouhé chodbě. Zastavili se u zamčených dveří a vsunuli do otvoru plastickou kartu.

Pracujeme tu s hodně složitým datovým procesorem," poznamenala paní Amendolová a podržela Charlesovi otevřené dveře, "a tak musíme dodržovat přísnější bezpečnostní opatření."

108

Uvnitř místnosti byl čistší a chladnější vzduch. Nebyl tam cítit cigaretový kouř. Dobrý stav počítačového terminálu byl zřejmě důležitější než zdraví zaměstnanců. Paní Amendolová se posadila před volný terminál a napsala na monitor RECYCLE, LTD" SHAFTESBURY, NEW HAMPSHIRE. Pak trvalo asi deset vteřin, než monitor ožil. Na monitoru se objevily informace o závodě, popsané počítačovým těsnopisem, včetně faktu, že společnost má jediného vlastníka, a to je BREUR CHEMICALS Z NEW JERSEY. Dál byl uveden seznam všech nebezpečných látek, které používají, spolu s daty, kdy si závod podal žádost o licenci nebo povolení, a daty, kdy tato povolení obdržel.

"O jaké chemikálie se zajímáte?" zeptala se paní Amendolová.

"Hlavně o benzen."

"Tady to je, tady. Podle Úřadu pro ochranu životního prostředí je to nebezpečná chemikálie číslo U019. Zdá se, že je všechno v pořádku, zřejmě neporušují žádné zákony."

"Vylévají ten sajrajt přímo do řeky!" vykřikl Charles. "To je určitě nezákonné."

Ostatní lidé pracující v místnosti vzhledli od práce, úplně šokovaní Charlesovým výbuchem. V místnosti s počítačem bylo nepsaným zákonem mluvit tiše jako v kostele.

Charles ztlumil hlas. "Můžeme se vrátit do vaší kanceláře?"

Paní Amendolová přikývla.

Když byli zpátky v malé místnosti, která sloužila jako kancelář paní Amendolové, Charles se posadil až na kraj židle.

"Paní Amendolová, řeknu vám celý ten příběh, protože si myslím, že byste mi mohla pomoci."

Charles vypravoval o Michellině leukémii, o tom, jak Tad Schonhauser zemřel na aplastickou anémii, o tom, jak objevil a dokázal přítomnost benzenu v rybníčku a jak navštívil Recycle, Ltd.

"Panebože!" řekla paní Amendolová, když se odmlčel.

"Máte děti?" zeptal se ji Charles.

"Ano!" odpověděla paní Amendolová s opravdovým strachem v hlase.

"Tak možná chápete, jak mi z toho je," řekl Charles. "A možná i pochopíte, proč chci s tím recyklačním závodem něco udělat. Poděl řeky Pawtomac určitě žije hodně dětí. Ale evidentně potřebují pomoc."

"Chcete, abych se pokusila zainteresovat Úřad pro ochranu životního prostředí," řekla paní Amendolová. Bylo to konstatování, ne otázka.

"Přesně tak," řekl Charles. "Nebo mi řekněte, jak to mám udělat já."

"Bylo by nejlepší, kdybyste napsal písemnou stížnost.

Adresujte ji přímo mně."

"To nebude problém," řekl Charles.

"A co nějaký důkazní materiál? Mohl byste něco sehnat?"

"Už mám analýzu vody z rybníka."

"Ne, to ne," namítla paní Amendolová. "Něco ze samotné továrny, prohlášení bývalého zaměstnance, zfalšované záznamy, fotografie skutečného vylévání benzenu. Něco takového."

109

"To by nejspíš bylo možné," řekl Charles. A myslel přitom na poslední návrh. Má přece polaroid. . .

"Kdybyste mi dodal nějaký důkaz, myslím, že bych mohla přimět Oddělení pro dohled, aby to potvrdilo, a pak bychom mohli nařít celkovou kontrolu. Takže je to na vás. Jinak by ta záležitost musela počkat, až na ni dojde řada."

Charles vycházel z vysoké budovy a opět musel přemáhat depresi. Nebyl si teď zdaleka tak jistý, že se mu podaří přesvědčit nějaký úřad, aby s tou recyklační továrnou něco udělal. A tak se vzrůstajícím potěšením snil o možnosti vzít spravedlnost do svých rukou.

Čím víc přemýšlel o společnosti Breur Chemicals, tím víc ho rozčilovala představa, že nějaká hrstka tupých byznysmenů v dubem obložených kancelářích v New Jersey může zničit jeho štěstí a oloupit ho o to, co má na světě nejraději. Když dojížděl k Weinburgerově institutu, byl už rozhodnut, že zavolá do Breur Chemicals a řekne jim, co si o nich myslí.

Poté, co sdělovací prostředky se zmocnily skandálu s Brightonem, zesílila na Weinburgerově institutu bezpečnostní opatření. Charles musel zaklepat na masivní skleněné dveře, než se otevřely. Uvnitř ho pozdravil hlídač a požádal ho, aby mu Charles ukázal doklady.

"To jsem já, Royi," řekl Charles. "Doktor Martel."

"Mám rozkazy," vysvětlil Roy a držel stále nataženou ruku.

"Takovýhle byrokratický nesmysl," vrčel Charles a hledal průkaz. "Co si ještě ti nahoře vymyslí?"

Roy pokrčil rameny, podíval se na průkaz, který mu Charles strčil schválně těsně pod nos, a pak obřadně ustoupil a nechal Charlese vejít. Dokonce i zdvořilá slečna Andrewsová se od něj odvrátila, aniž by ho jako obvykle obdařila úsměvem, který říkal "pojd'te si se mnou povídat".

Charles shodil kabát, zavolal si na informace, požádal o telefon do New Jersey, a pak vytočil číslo Breur Chemicals. Zatímco čekal, až dostane spojení, rozhlížel se po laboratoři a přemýšlel, jestli je Ellen ještě uražená. Nikde ji neviděl, a tak usoudil, že musí být v místnosti s laboratorními zvířaty. Právě v tom okamžiku se v telefonu ozvaly Breur Chemicals. Když o tom přemýšlel později, uznal, že tam neměl telefonovat. Dopoledne už si prožil nepříjemností dost a měl také odhadnout, jak to dopadne, když bude obtěžovat mamutí společnost s nějakou podle jejich názoru otravnou stížností. V centrále Charlese přepojili k nějakému obyčejnému úředníkovi do Oddělení pro styk s veřejností.

Muž se vůbec nesnažil Charlese uklidnit, ale spíš ho obvinil, že patří k těm cvokům, kteří nemají žádné vlastenecké cítění a jejich nepodložené stížnosti na špatné životní prostředí působí, že americký průmysl prohrává konkurenční boj se zahraničními firmami. Celý hovor se zvrhl na velký křik kvůli benzenu. Charles tvrdil, že ho do řeky vylévají, a muž křičel, že ne.

Charles praštil telefonem, zuřivě se otočil na židli a hledal, na čem by si mohl vylít vztek.

Otevřely se dveře na chodbu a vešla Ellen.

"Všiml sis?" zeptala se Ellen nonšalantně, což Charlese ihned rozčílilo.

"Čeho jestli jsem si všiml?" utrl se Charles.

"Všechny laboratorní deníky," řekla Ellen. "Jsou pryč."

Charles vyskočil a rozhlížel se po svém psacím stole a všude kolem.

"Tady nemá cenu je hledat," řekla Ellen. "Jsou nahoře."

"A proč sakra?"

"Když jsi dneska ráno odešel, zastavil se tu doktor Morrison, aby zkontroloval, jak jsme pokročili s Canceranem. A chytil mě, jak místo na Canceranu pracuju na protilátkách k rakovině mléčné žlázy. Nemusím ti snad říkat, že byl přímo v šoku, když viděl, že pokračujeme ve své vlastní práci. Mám ti říct, hned jak přijdeš, aby ses stavil u doktora Ibaneze."

"Ale proč odnesl ty záznamy?" zeptal se Charles. Jeho původní zlost začal nahrazovat strach. Je pravda, že oficiální autoritu nesnášel, ale zároveň z ní měl i obavy. Táhl se to už od vysoké školy, kdy zjistil, že rozhodnutí shora z děkanovy kanceláře může ovlivnit celý jeho život. A teď mu znovu vedení vtrhlo do života a svévolně ukradlo laboratorní deníky, což Charlesovi připadalo stejné, jako kdyby vzali zajatce. Obsah laboratorních záznamů v duchu spojoval s možností pomoci Michelle. i když to ve skutečnosti nebylo příliš pravděpodobné.

"Myslím, že tuhle otázku bys spíš měl položit doktoru Morrisonovi a doktoru Ibanezovi," řekla Ellen. "Upřímně řečeno jsem si myslela, že k něčemu takovému dojde."

Povzdechla si a pohodila hlavou, jako by chtěla říci "vždyť jsem ti to říkala". Charles ji pozorně sledoval a byl jejím chováním dost překvapený. Měl teď ještě větší pocit osamocení než před chvílí.

Vyšel z laboratoře, unaveně vystoupal po požárním schodišti do druhého patra, a už podruhé ve dvou dnech stál před slečnou Veronikou Evansovou. Přestože evidentně neměla co dělat, dala si hezky na čas, než k Charlesovi vzhledla přes skla brýlí.

"Ano?" řekla takovým tónem, jako by mluvila k nějakému sluhovi. Pak mu řekla, aby počkal na malém koženém gauči. Charles byl přesvědčený, že tohle zdržení zinscenovala jen kvůli tomu, aby mu dala najevo, že je pouhá figurka. Čas ubíhal a Charles nevěděl, který z jeho pocitů je nejsilnější, jestli je to zlost, strach nebo panika. Ale nutnost dostat zpátky laboratorní deníky mu nedovolila opustit místo, kde seděl. Neměl ponětí, jestli laboratorní záznamy jsou oficiálně jeho vlastnictvím nebo jestli jsou majetkem institutu.

Čím déle seděl na gauči, tím méně byl přesvědčen o tom, že má příliš velkou šanci získat materiály nazpět. Začal si říkat, jestli ho Ibanez přece jen nakonec nevyhodí. Snažil se vymyslet, co by dělal, kdyby se mu nedařilo najít jiné místo ve výzkumu. Měl dojem, že z klinické medicíny tak vypadl, že už by ji těžko mohl dělat. A jestli ho vyhodí, přemýšlel se vzrůstající panikou, možná že už nebude mít nemocenské pojištění. To by byl opravdový problém, protože účty za Michellin pobyt v nemocnici budou opravdu obrovské.

Telefon zabzučel a slečna Evansová se k Charlesovi majestátně obrátila a řekla: "Teď můžete jít k řediteli."

Když Charles vstoupil, doktor Carlos Ibanez vstal ze židle za svým starožitným psacím stolem. Zezadu ho osvětlovalo sluneční světlo padající sem okny a Ibanezovy vlasy a bradka v něm zářily jako pečlivě vyleštěné stříbro.

Těsně u psacího stolu seděl Joshua Weinburger senior a Joshua Weinburger junior, s nimiž se už Charles setkal při několika málo povinných společenských příležitostech.

Weinburger senior, přestože už mu táhlo na osmdesátku, působil mnohem živějším dojmem než jeho syn. Živýma modrýma očima si Charlese se zájmem prohlížel.

Joshua Weinburger junior byl typický byznysmen, vybraně oblečený a zřejmě neobyčejně rezervovaný. Pohlédl na Charlese a v očích měl směsici pohrdání a nudy. Ihned přelétl očima na doktora Ibaneze.

Na pravé straně stolu seděl doktor Morrison a bylo vidět, že stejně jako Joshua Weinburger junior věnuje velkou pozornost i nejmenšímu detailu svého oblečení. Z náprsní kapsy mu trčel hedvábný kapesník, pečlivě poskládaný a naaranžovaný.

"Pojďte dál, jen pojdte dál," poručil dobromyslně doktor Ibanez.

Charles došel k obrovskému psacímu stolu a všiml si, že pro něj nikdo židli nepřípravil. Nakonec se postavil mezi Weinburgery a Ibaneze. Nevěděl kam s rukama, a tak je strčil do kapes. Příliš do tohoto spolku byznysmenů nezapadal - ve zmuchlané sportovní košili, široké kravatě vyšlé z módy a v nepříliš dobře vyžehlených kalhotách.

"Myslím, že bychom měli rovnou přejít k věci," řekl doktor Ibanez. "Weinburgerovi, jako předsedové správní rady, nám laskavě přišli pomoci zvládnout současnou krizi."

"Vskutku," souhlasil mladší Weinburger a trochu se natočil na židli, aby se mohl na Charlese podívat. Měl jakýsi tik a hlava se mu rychle kývala sem tam.

"Doktore Martele, správní rada nemá ve zvyku zasahovat do tvůrčího procesu výzkumu. Ale občas se vyskytnou okolnosti, které nás donutí toto pravidlo porušit, a současná krize je jedním z takových momentů. Myslím, že byste měl vědět, že pro společnost Lesley Pharmaceuticals je Canceran velmi důležitý lék. Abych to řekl na rovinu, Lesley Pharmaceuticals je v nebezpečné finanční pozici. V posledních letech jim vypršely patenty na některá antibiotika a utišující prostředky a teď zoufale potřebují nějaký nový lék, který by mohli uvést na trh. Všechny své skromné

prostředky vložili do vývoje chemoterapeutických prostředků a výsledkem tohoto výzkumu je Canceran. Mají na Canceran výlučný patent, ale musí ten lék dostat na trh. Čím dříve tím lépe."

Charles si prohlížel tváře tří mužů. Vypadalo to, že snad ani nemají v úmyslu ho vyhodit. Zřejmě ho chtěli zpracovat tak, aby chápal finanční problémy, a pak ho přinutit, aby znovu začal pracovat na Canceranu. Svítala mu naděje. Otec a syn Weinburgerovi se nemohli dostat do tak vysokého postavení, kdyby nebyli inteligentní. Charles si začal v duchu

112

formulovat argumenty, kterými je přesvědčí, že Canceran je špatná investice, že je to toxický lék, který se nejspíš nikdy nedostane na trh.

"Už víme, co jste zjistil o toxicitě Canceranu," řekl doktor Ibanez

a potáhl z doutníku. Ani netušil, jak Charlese podrazil.

"Uvědomujeme si, že odhady doktora Brightona nebyly zcela přesné."

"Vyjadřujete to tedy velmi mírně." Charles si s rozhořčením uvědomil,

že mu vzali jeho trumf. "Všechny údaje, které do studie o Canceranu doplnil doktor Brighton, jsou zřejmě zfalšované." Koutkem oka sledoval, jak budou Weinburgerovi reagovat, a doufal, že budou rozhořčení, ale neviděl nic.

"To je velice nešťastné," souhlasil doktor Ibanez. "Jediné řešení je zachránit, co se zachránit dá, a pokračovat dál."

"Ale mé odhady ukazují, že ten lék je extrémně toxický," řekl Charles zoufale. "Je ve skutečnosti tak toxický, že se bude možná muset podávat jen v homeopatických dávkách."

"To není naše starost," řekl Joshua Weinburger junior, "to je problém marketingu a tohle oddělení mají Lesley Pharmaceuticals výborné. Dokázali by prodávat i led Eskymákům."

Charles byl úplně bez sebe. Dokonce se ani nesnažili předstírat nějaké etické zásady. Bylo jim jedno, jestli jejich výrobek lidem pomůže. Byl to byznys - velký byznys.

"Charlesi!" promluvil poprvé doktor Morrison. "Chceme se vás zeptat, jestli byste nemohl současně provádět výzkum účinnosti a studii toxicity léku."

Charles stočil pohled k doktoru Morrisonovi a s pohrdáním si ho prohlížel. "Takovýhle přístup by redukoval induktivní výzkum na pouhý empirismus."

"Je nám úplně jedno, jak tomu budete říkat," řekl doktor Ibanez s úsměvem. "Chceme jen vědět, jestli to lze provést."

Joshua Weinberger senior se zasmál. Líbili se mu agresivní lidé a agresivní myšlenky.

"A je nám jedno, kolik pokusných zvířat použijete," řekl Morrison štědrě.

"To je pravda," souhlasil doktor Ibanez. "Ačkoliv bychom vám doporučovali, abyste používal myši, protože jsou mnohem lacinější, ale můžete jich mít kolik chcete. Navrhujeme vám, abyste provedl výzkum účinnosti s velkou škálou dávkování. Na konci experimentu by se mohly extrapolovat nové hodnoty toxicity a pak by se jimi nahradily zfalšované údaje v původní studii, provedené doktorem Brightonem. Je to ohromně jednoduché a ušetříli bychom spousty času! Co tomu říkáte, Charlesi?"

"Než nám dáte svou odpověď," řekl Morrison, "myslím, že bych vás měl varovat, že pokud odmítnete, bude v zájmu institutu vás propustit a najít někoho, kdo věnuje Canceranu takovou pozornost, jakou si zaslouží."

Charles si prohlížel jeden obličej po druhém. Strach a panika zmizely, zůstala jen zlost a pohrdání.

113

"Kde jsou moje laboratorní záznamy?" zeptal se unaveným hlasem.

"Jsou v pořádku v sejfu," řekl doktor Ibanez. "Jsou majetkem institutu, ale dostanete je nazpět, jakmile dokončíte projekt Canceran. Víte, rádi bychom, abyste se na Canceran soustředil a máme dojem, že vaše záznamy by pro vás znamenaly příliš velké pokušení."

"Nemůžeme ani dost zdůraznit, jak zásadní je zde rychlost výzkumu," dodal Joshua Weinburger junior. "Ale jako dodatečný příspěvek obdržíte, pokud se vám podaří dokončit předběžnou studii do pěti měsíců, odměnu deset tisíc dolarů."

"Řekl bych, že to je velmi štědré," řekl doktor Ibanez. "Ale v tomhle okamžiku se ještě nemusíte rozhodovat. Rozhodli jsme se totiž, že vám necháme čtyřicet hodin na rozmyšlenou."

Nechceme, abyste měl dojem, že vás nějak nutíme. Ale jen abyste věděl, předběžně se zatím poptáme, jestli bychom za vás nenašli nějakou náhradu. Na shledanou, doktore Martele."

Charles se znechuceně otočil a namířil si to ke dveřím. Když k nim došel, doktor Ibanez řekl: "Ještě jednu věc. Správní rada a vedení vám chtějí vyslovit soustrast kvůli nemoci vaší dcerky. Doufáme, že se rychle uzdraví. Nemocniční pojištění mimochodem platí pouze pokud jste aktivně zaměstnán. Na shledanou, doktore."

Charlesovi se chtělo ječet. Ale přemohl se a běžel chodbou a pak po kovovém požárním schodišti do své laboratoře. Ani nevěděl, jestli se mu tam vlastně chce být. Poprvé měl pocit, že být součástí Weinburgerova institutu je vlastně

ostuda.

Připadalo mu hrozné, že to o Michelle vůbec vědí. A ještě k tomu používají Michellinu nemoc jako páku, aby ho přesvědčili.

Bylo to strašné. Panebože!

Rozhlédl se po laboratoři, která byla v uplynulých osmi letech vlastně jeho domovem. Měl dojem, že zná každý kousek laboratorního skla, každý přístroj, každou lahvičku s chemikáliemi. Zdálo se mu nespravedlivé, že by ho z tohoto prostředí mohli jen tak vytrhnout obzvlášť teď, když dělal ve výzkumu takové pokroky.

Zrak mu padl na kulturu, kterou založil s Michellinými leukemickými buňkami. Se značným úsilím přešel k inkubátoru a pohlédl na řady pečlivě srovnaných skleněných zkumavek. Zdálo se, že to jde dobře, a Charles pocítil uspokojení, které už tolik potřeboval. Pokud mohl říci, jeho proces izolování a rozmnožování rakovinného antigenu zřejmě fungoval s lidskými buňkami jako se zvířecími. Vzhledem k tomu, že už byl čas provést další krok, Charles si vyhrnul rukávy a zastrčil kravatu pod košili. Práce byla pro Charlese něco jako anestetikum, a tak se pustil do díla. Koneckonců mu zbývá ještě čtyřicet hodin do doby, kdy se bude muset sklonit před požadavky vedení. Nechtěl si to připustit, ale věděl, že kvůli Michelle se bude muset podvolit. Neměl vlastně na vybranou.

114

Cathryn se vracela z dost neúspěšné návštěvy v nemocnici u Marge Schonhauserové. A měla dojem, že už toho víc vydržet nemůže. Říkala si sice, že na tom Marge musí být hodně špatně, když ji hospitalizovali, ale přece jen nebyla připravená na to, co uvidí. V Marge zřejmě cosi prasklo, když Tad zemřel, a teď ji pohltila ztrnulost, na nic nereagovala, odmítala jíst a spát. Cathryn u Marge seděla, dokud ji odsud nevyhnal pocit nesnesitelné tísně. Zdálo se, že Margina deprese je nakažlivá - Cathryn spěchala zpátky do Dětské nemocnice a vyměnila tak konec jednoho tragického příběhu za začátek jině tragédie.

Stoupala v přeplněném výtahu a přemýšlela o tom, jestli by se to,

co se stalo, mohlo přihodit i jí nebo třeba Charlesovi.

Charles je sice lékař, a tak by člověk čekal, že se s takovouhle realitou snadněji vyrovná, ale jeho chování ji zdaleka neuklidňovalo. Cathryn sice velmi zneklidňovaly nemocnice a nemoci, ale věděla, že v budoucnosti se bude muset obrnit, aby mohla řešit problémy, které nastanou.

Výtah zastavil v patře, kde Michelle ležela, a Cathryn se musela protlačit ke dveřím ven, než se zase zavřou. Byla netrpělivá, aby už byla zpátky u Michelle, protože ta ji vůbec nechtěla nechat odejít.

Cathryn ji nakonec přesvědčila, že jí pustí po obědě, když se za půl hodiny vrátí. Bohužel už to teď byla spíš hodina.

Když ráno Charles odešel, Michelle se jí pověsila kolem krku a tvrdila, že na ni má Charles zlost. Ať Cathryn říkala, co chtěla, nepodařilo se jí Michelle přesvědčit.

Cathryn otevřela dveře Michellina pokoje a doufala, že holčička třeba spí. V první chvíli si pomyslela, že opravdu spí, protože Michelle se nehýbala. Ale pak si všimla, že Michelle odkopala deku, sklouzla dolů do nohou postele a jednu nohu měla skrčenou pod sebou. Už od dveří Cathryn viděla, že Michellin hrudník se divoce zdvihá a, což bylo ze všeho nejhorší, její obličej měl znepokojivé namodralé zbarvení a rty byly tmavě fialové.

Cathryn běžela k Michellině posteli a chytila holčičku za ramena.

"Michelle," vykřikla a zatřásla s ní. "Co se děje."

Michelliny rty se pohnuly a otevřely se jí oči, bylo však vidět jen bělma, oči měla obrácené v sloup.

"Pomoc!" vykřikla Cathryn a vyběhla na chodbu. "Pomoc!"

Ze sesterny vyběhla ošetřovatelka, která měla právě službu, za ní dětská sestra a z vedlejšího pokoje další sestra.

Všechny si to rychle namířily k Michellině pokoji a protlačily se kolem zpanikařené Cathryn. Dvě si stouply ze strany k Michellině posteli a třetí se postavila k nohám.

"Zavolej kód," nakázala spěšně hlavní sestra.

Sestra, která stála u nohou postele, vyběhla na chodbu a zakřičela do sesterny, aby zavolali kód.

Hlavní sestra zatím nahmatala slabý, nitkovitý puls.

"Připadá mi to jako 115

tachykardie," řekla. "Srdce jí tluč tak rychle, že jen těžko rozeznám jednotlivé údery."

"Asi máš pravdu," řekla další sestra a omotala Michelle kolem ruky manžetu na měření tlaku.

"Sice dýchá, ale je cyanotická," řekla vrchní sestra.

"Neměla bych jí dát dýchání z úst do úst?"

"Nevím," řekla druhá sestra a nafukovala manžetu na měření tlaku. "Třeba by to pomohlo na tu cyanózu."

Třetí ošetřovatelka se vrátila k posteli a narovнала Michelle nohu. Vrchní sestra se sehnula, stiskla Michelle nos.

Přitiskla svá ústa na její a vydechla.

"Mám krevní tlak," řekla druhá sestra. "Šedesát na čtyřicet, ale kolísá."

Hlavní sestra pokračovala v umělém dýchání, ale Michellin vlastní zrychlený dech jí to velmi ztěžoval. Sestra se

narovнала. "Myslím, že jí víc překážím, než pomáhám. Radši toho nechám."
Cathryn ještě pořád stála přitisknutá ke zdi, hrůzou bez sebe z toho, co vidí. Bála se i jen pohnout, aby nepřekážela. Neměla ani ponětí, co se děje - věděla jen, že je to zlé. Kde jen je Charles?
První přišla lékařka z oddělení. Přiběhla z chodby tak rychle, že se musela zachytit dveří, aby nespadla na naleštěnou podlahu. Doběhla k pelesti a chytila Michelle za zápěstí, aby jí našla puls.
"Myslím, že má tachykardii," řekla vrchní sestra. "Je to leukemička - myeloblastická. Druhý den pokusu o léčbu."
"Nějaké potíže se srdcem?" ptala se lékařka, naklonila se a zdvihla Michelle víčko. "Aspoň nemá oči v sloup."
Sestry pohlédly jedna na druhou. "Myslíme, že žádné potíže se srdcem neměla. Ve zprávě nic nebylo."
"Krevní tlak?" ptala se lékařka.
"Naposled byl šedesát na čtyřicet, ale kolísá," řekla druhá sestra.
"Komorová tachykardie," potvrdila doktorka. "Ustupte na moment."
Lékařka udeřila pěstí do Michellina úzkého hrudníčku, jen to zadunělo. Cathryn sebou škubla.
Pak dorazil neobyčejně mladě vyhlížející hlavní lékař spolu s dvěma doktory, kteří tlačili vozík s nejrůznějšími lékařskými nástroji a elektronickými přístroji.
Lékařka stručně popsala Michellin stav a sestry zatím rychle připevňovaly Michelle na nohy a ruce kabely EKG.
Hlavní sestra se naklonila ke své kolegyni a řekla jí, ať nechá zavolat doktora Keitzmana.
Elektrokardiograf na vozíku začal plivat nekonečný proužek milimetrového papíru, na němž Cathryn viděla červenou čaranicí EKG. Lékaři se shromáždili kolem přístroje a na okamžik zapomněli i na Michelle.
"Je to rozhodně komorová tachykardie," řekl hlavní lékař.
"Při poruše dýchání s cyanózou je samozřejmě hemodynamicky dekompenzovaná. A to by znamenalo co, Georgi?"

116

Jeden z lékařů se polekaně napřimil. "Znamenalo by to, že ji musíme

okamžitě provést kardioverzi. . . myslím."

"Myslíš správně," souhlasil hlavní lékař. "Ale taky jí dáme trochu

Lidocainu. Váží asi padesát kilo, ne?"

"O trochu méně," řekla lékařka.

"Tak dobře, padesát miligramů Lidocainu. A taky miligram atropinu

pro případ, že by došlo k bradykardii."

Skupina lékařů fungovala velmi výkonně, jeden natahoval léky do injekční stříkačky, druhý vyndal elektrody. A třetí pomáhal položit Michelle do správné pozice. Jednu elektrodu položili Michelle pod záda a druhou nahoru na hrudník.

"Fajn, a teď ustupte," řekl hlavní lékař. "Na začátek použijeme padesátiwattový náboj. A jedem."

Stiskl tlačítko a po chvilince zpoždění se Michellino tělo zkroutilo v křečích a ruce i nohy jí odskočily od postele.

Cathryn s hrůzou sledovala, jak jsou doktoři klidně dál sehnutí nad přístrojem a Michelliny strašlivé reakce si ani nevšímají. Cathryn viděla, jak se dívčiny oči otevřely, jak Michelle zdvihla hlavu a překvapeně se podívala, co se děje. Normální barva se jí naštěstí zase vracela do tváří.

"To nebylo špatný," zařval vrchní lékař a prohlížel si EKG, který vylézal z přístroje.

"Johne, už na to začínáš být docela dobřej," poznamenala lékařka. "Možná bys mohl přemýšlet, jestli by ses tím třeba nemohl i živit."

Všichni lékaři se zasmáli a obrátili se k Michelle.

Doktor Keitzman přiběhl celý bez dechu, s rukama vraženými do kapes bílého pláště. Namířil si to rovnou k posteli a rychle přehlédl Michellino tělo obrylenými očima. Chytil ji za ruku a nahnatal jí tep.

"Je ti dobře, kočička?" zeptal se a vytahoval stetoskop.

Michelle přikývla, ale neřekla nic. Zdálo se, že je omámená.

Cathryn poslouchala, jak John, hlavní lékař, stručně celou příhodu popisuje. Mluvil lékařskou hantýrkou, takže mu Cathryn nerozuměla ani slovo.

Horní ret doktora Keitzmana se odhrnul v typické grimase. lékař se sklonil nad holčičkou a položil jí ucho na hrudník. Uspokojen tím, co slyší, zkoumal proužek grafu z EKG, který mu John podával. V tom okamžiku si povšiml Cathryn, která tam stále stála nehnutě přitisknutá ke stěně. Keitzman vrhl tázavý pohled na hlavní sestru. Hlavní sestra sledovala dráhu jeho pohledu a pokrčila rameny.

"Nevěděli jsme, že tam je," bránila se.

Doktor Keitzman přistoupil ke Cathryn a položil jí ruku na rameno.

"A co vy, paní Martelová?" zeptal se. "Jste v pořádku?"

Cathryn se pokusila promluvit, ale hlas jí vypověděl službu, a tak pouze přikývla jako předtím Michelle.

"Mrzí mě, že jste u tohohle musela být," řekl doktor Keitzman. "Michelle vypadá dobře a určitě nic necítila. Ale vím, že vás to muselo hrozně rozrušit. Pojďme na moment na chodbu. Rád bych si s vámi promluvil."

117

Cathryn se natáhla, aby přes doktorovo rameno Michelle alespoň zahlédla.

"Chvilku to bez nás vydrží," uklidňoval ji doktor Keitzman.

Pak se obrátil k vrchní sestře a řekl: "Jdeme jen na chvilku na chodbu. Potřebuju tu monitor a taky bych chtěl, aby se na ni podíval nějaký kardiolog. Zjistěte, jestli by sem mohla přijít doktorka Brubakerová, ale hned. Doktor Keitzman jenně postrčil Cathryn na chodbu. "Pojďme do sesterny, tam si můžeme promluvit."

Vedl Cathryn rušnou chodbou do místnosti, kde byly umakartové stolky, židle, diktafony a velké kartotéky.

"Nechtěla byste se něčeho napít?" navrhl doktor Keitzman.

"Třeba vody."

"Ne, děkuji vám," vypravila ze sebe Cathryn nervózně.

Neobyčejně vážný výraz doktora Keitzmana ji naplnil novou úzkostí. Pátrala v jeho tváři, jestli z ní něco nevyčte, ale byla za tlustými brýlemi stěží rozeznatelná.

Dveřmi vešla vrchní sestra. "Doktorka Brubakerová chce vědět, jestli si může pacientku prohlédnout ve své ordinaci."

Tvář doktora Keitzmana se opět zkrivila v křeči. Okamžik přemýšlel a pak řekl. "Řekněte jí, že právě měla komorovou tachykardii a radši bych ji nejdřív prohlédl, než s ní budou hýbat."

"Dobře," řekla vrchní sestra.

Doktor Keitzman se obrátil ke Cathryn a vzdychl. "Paní Martelová, mám pocit, že si s vámi musím upřímně promluvit. S Michelle to nějak zvlášť dobře nevypadá. A to nemluvím pouze o téhle poslední příhodě."

"A co to vlastně bylo?" zeptala se Cathryn. Vážný tón rozhovoru se jí nezamlouval.

"Zrychlilo se jí srdce," vysvětloval doktor. "Většinou začne stah srdce v jeho horní části." Doktor Keitzman neobratně gestikuloval, aby ukázal, jak to myslí. "Ale z jakéhosi důvodu u Michelle tuto funkci převzala spodní část srdce. Proč? To ještě nevíme. V každém případě začalo její srdce bít tak rychle, že nemělo čas se pořádně naplnit, takže tepalo nevykonně. Ale zdá se, že už je pod kontrolou. Větší starosti mi spíš dělá skutečnost, že to vypadá, že Michelle nereaguje na chemoterapii."

"Ale vždyť teprve začala!" vykřikla Cathryn. Poslední věc, kterou potřebovala, bylo, aby jí někdo bral poslední naděje.

"To je pravda," souhlasil doktor Keitzman. "Avšak ten typ leukémie, který Michelle má, většinou reaguje v několika prvních dnech. A navíc Michelle je jeden s nejagresivnějších případů, které jsem kdy viděl. Včera jsme jí dali velmi silný a velmi úspěšný lék jménem Daunorubicin a dneska ráno jsme jí udělali krevní obraz a šokovalo mě, že léčba neměla na její leukemické buňky téměř žádný účinek. To je velmi neobvyklé, i když se to občas stává. A tak jsem se rozhodl zkusit něco trochu jiného. Většinou podáváme druhou dávku léku pátý den.

Místo toho jsem Michelle dal další dávku dnes společně s Thioguaninem a Cytarabinem."

"Proč mi to říkáte?" zeptala se Cathryn, která byla přesvědčená,

118

že doktor Keitzman musí vědět, že jeho informacím příliš nerozumí.

"Říkám vám to kvůli tomu, jak váš manžel včera reagoval," řekl doktor Keitzman. "A také kvůli tomu, co jsme vám říkali s doktorem Wileym. Obávám se, aby se do celé záležitosti nevměšovaly emoce vašeho manžela a aby nechtěl přerušit podávání léků!"

"Ale když ty léky neúčinkují, tak by je možná neměla dostávat," řekla Cathryn.

"Paní Martelová, Michelle je velmi vážně nemocná. Tyhle léky jsou jediná šance, že bude žít. Chápu, že jste zklamaná, že dosud nezačaly působit. Váš manžel má pravdu v tom, že Michelliny šance jsou špatné. Ale bez chemoterapie nemá šanci vůbec žádnou."

Cathryn pocítila bodnutí viny - měla Michelle odvézt do nemocnice už dávno.

Doktor Keitzman vstal. "Doufám, že chápete, co vám chci říci. Michelle potřebuje vaši sílu. Teď bych rád, abyste zavolala svému muži a požádala ho, aby sem přišel. Musím mu říci, co se stalo."

Ještě předtím než začal automatický měřič radioaktivního záření zaznamenávat elektrony vycházející z řady zkumavek, věděl Charles, že radioaktivní jádérka se vstřebávají a začleňují do tkáňové kultury, Michelliných leukemických buněk. Tento protein byl jejím tělu cizí, ale organismus ho neodmítal, protože v Michellině organismu byl ten záhadný blokační faktor. A Charles chtěl prozkoumat právě tenhle blokační faktor. Kdyby tak věděl něco o způsobu, kterým tento faktor funguje, třeba by jej mohl omezit nebo úplně vyloučit.

Frustrovalo ho, že je tak blízko k rozřešení a musí přestat. A zároveň si uvědomoval, že je to experiment na nějakých pět

let a že úspěch tohoto projektu není zaručený.

Charles zavřel víko inkubátoru na tkáňové kultury a přistoupil ke svému stolu. Připadalo mu divné, že se Ellen ještě neobjevila. Chtěl si o projektu Canceran promluvit s někým, kdo o tom něco ví, a Ellen byla jediný člověk, kterému mohl důvěřovat.

Posadil se a snažil se nemyslet na ponižující setkání s doktorem Ibanezem a s Weinburgerovými. Místo toho si vzpomněl na deprimující návštěvu v Úřadu pro ochranu životního prostředí, z čehož mu také příliš dobře nebylo. Mohl se tak nanejvýš smát své naivitě, že si myslel, že může vejít do vládní instituce a něčeho tam dosáhnout. Uvažoval o tom, jestli by to přecejen nějak nešlo zařídit, kdyby měl fotografický důkaz o tom, že Recycle, Ltd. vypouští chemikálie do řeky. Pochyboval o tom, že tak něčeho dosáhne, ale aspoň to zkusí.

Možná, že kdyby to byl on sám, kdo ten důkaz proti Recycle obstará, mohl by továrnu zažalovat sám a nečekat na to, až žalobu podá Úřad na ochranu životního prostředí. Charles toho o právnických záležitostech příliš nevěděl, ale pamatoval si, že tu někde má ještě jeden zdroj informací. Právníckou firmu spadající pod Weinburgerův institut.

V levé dolní zásuvce Charlesova psacího stolu byly různé brožurky.

119

Až u dna bylo to, co hledal - tenká červená brožurka, nazvaná "Vítejte na palubě - tohle je váš Weinburgerův institut pro výzkum rakoviny". Vzadu v brožurce našel seznam důležitých telefonních čísel. Pod heslem "služby" byla právnícká firma Hubbert, Hubbert, Garachnik a Pearson, State Street 1, a pak následovalo několik telefonních čísel. Vytočil první z nich.

Charles se představil a pak ho ihned přepojili do kanceláře pana Garachnika. Telefon vzala neobyčejně příjemná sekretářka a za pár minut už Charles hovořil se samotným panem Garachnikem. Weinburgerův institut byl zřejmě vážený zákazník firmy.

"Potřebuji nějaké informace," řekl Charles, "ohledně zažalování továrny, která vypouští jedovaté odpady do veřejné řeky."

"Bylo by nejlepší," řekl pan Garachnik, "kdyby se na tu záležitost podíval jeden z našich právníků, zabývajících se životním prostředím. Ale pokud je vaše otázka všeobecná, tak bych vám snad mohl pomoci. Weinburgerův institut se začíná zajímat o otázky životního prostředí?"

"Ne," řekl Charles. "Bohužel ne. Zajímám se o to já osobně."

"Aha," řekl pan Garachnik již chladnějším tonem. "Firma Hubbert, Hubbert, Garachnik a Pearson se nezabývá soukromými právníckými problémy zaměstnanců Weinburgerova institutu, pokud s dotyčným jednotlivcem neuzavře zvláštní dohodu."

"To by se dalo zařídit," řekl Charles. "Ale když už vás mám na telefonu, možná byste mi mohl celý postup trochu přiblížit."

V telefonu bylo chvíli ticho, Pan Garachnik zřejmě chtěl, aby si Charles uvědomil, že takovýhle dotaz je pod důstojnost hlavního právníka firmy. "Šlo by to provést jako individuální žaloba nebo společná žaloba. Kdyby to byla individuální žaloba, je potřeba, aby vznikla nějaká škoda a je-li. . ."

"Ale já jsem poškozený!" přerušil ho Charles. "Moje dcera onemocněla leukémií."

"Doktore Martele," řekl pan Garachnik popuzeně, "jako lékař byste měl vědět, že dokázat příčinnou souvislost mezi tím znečišťováním a leukémií by bylo neobyčejně obtížné. Kdyby však šlo o společnou žalobu za účelem vydání soudního zákazu té továrny, pak nepotřebujete poškozeného. Potřebujete pouze, aby se do věci zapojilo třicet až čtyřicet lidí. Chcete-li se do toho pustit, navrhl bych vám, abyste se spojil s Thomasem Wilsonem. Je to jeden z našich nových mladších lidí a zvláště se zabývá otázkami životního prostředí."

"Nevadí, že ta továrna je na území New Hampshire?" zeptal se honem Charles.

"Ne, pouze žaloba musí být podána u soudu v New Hampshire," vysvětlil pan Garachnik, který už zřejmě chtěl rozmluvu ukončit.

"A pokud je majitelem společnost z New Jersey?"

"To by mohlo, ale nemuselo celou věc zkomplikovat," řekl Garachnik. náhle plný zájmu. "O které továrně z New Hampshire hovoříte?"

"Je to továrna jménem Recycle, Ltd. ze Shaftesbury," řekl Charles.

120

"dodal "Jejímž majitelem je společnost Breur Chemicals z New Jersey, pan Garachnik spěšně.

"To je pravda," řekl Charles, celý překvapený. "Jak to víte."

"Protože příležitostně Breur Chemicals zastupujeme, i když nepřímo.

Možná, že to nevíte, ale Breur Chemicals je vlastníkem Weinburgerova institutu, i když ho provozuje jako nevydělečnou organizaci."

Charlese ta informace omráčila.
Pan Gasrachnik pokračoval. "Společnost Breur Chemicals založila

Weinburgerův institut, když rozšířila svou působnost a koupila továrnu na výrobu léků Lesley Pharmaceuticals. Tehdy jsem byl proti tomu, ale pan Weinburger starší na té myšlence trval.

Obával jsem se zásahu protimonopolního úřadu, ale nikdy se nic nestalo, protože nás kryla nálepka nevýdělečné organizace. V zásadě tedy, doktore Martele, vlastně pracujete pro Breur Chemicals, a tak si to tedy raději ještě rozmyslete, než začnete někoho žalovat."

Charles váhavě zavěsil telefon. Nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel.

Nikdy se nestaral o finanční otázky institutu, zajímalo ho jen to, že tu má prostory a vybavení pro svůj výzkum. Ale teď se dozvěděl, že pracuje pro konglomerát, který je v podstatě zodpovědný za vypouštění rakovinotvorného odpadu do veřejné řeky, právě tak jako řízení výzkumného ústavu, který se má údajně zabývat léčbou rakoviny. A pokud jde o Canceran, mateřská společnost Breur Chemicals má pod kontrolou jak firmu, která má na připravek patenty, tak i výzkumné pracoviště, které má potvrdit účinnost léku.

Není divu, že se Weinburger o ten lék tolik zajímá.

Charlesovy napjaté nervy zaprotestovaly, když mu pod rukou zazvonil telefon. Charlesovi se příliš nechtělo sluchátko zvednout, když bylo před chvílí zdrojem takového strašného odhalení. Říkal si, že to volá nepochybně vedení institutu a bude na něj vyvíjet další tlak ve snaze jej obelstít.

Myšlenky mu však náhle zalétly k Michelle. Ten telefonát by se mohl týkat jeho dcerky. Rychle sáhl po sluchátku a přitiskl si ho k uchu.

Měl pravdu. Byla to Cathryn a měla stejně křečovitý hlas jako včera.

Srdce měl náhle až v krku.

"Je všechno v pořádku?"

"Michelle se nedaří moc dobře. Má nějaké komplikace. Radši sem hned přijed'."

Charles strhl kabát z věšáku a vyběhl z laboratoře. U vchodu do budovy zaklepal na masívní skleněné dveře, celý netrpělivý, aby mu je vrátá už konečně otevřela.

"No dobře, dobře!" řekla slečna Andrewsová a stiskla tlačítko pod svým stolem. Dveře se pohnuly.

Charles se protlačil dveřmi, ještě než se úplně otevřely, a zmizel z dohledu.

"Co to s ním je?" zeptala se slečna Andrewsová a zmáčkla tlačítko pro zavírání dveří. "Je blázen nebo co?"

121

Roy si narovnal odřené pouzdro s pistolí a pokrčil rameny.

Charles se soustředil na rychlou jízdu autem, aby nemusel myslet na to, co se stalo s Michelle. Ale když přešel přes řeku, pohltila ho pomalu jedoucí auta na Massachusetts Avenue.

Krokem se plazil vpřed, a ač nechtěl, strachoval se, co ho asi čeká v Dětské nemocnici. Hlavou mu stále zněla Cathrynina slova "Michelle se nedaří moc dobře. Má nějaké komplikace".

Charles cítil jak se mu v panice bolestně stáhl žaludek.

Dojel k nemocnici, vběhl dovnitř a vmáčkl se do téměř plného výtahu. K jeho zlosti kabina zastavovala v každém poschodí.

Nakonec zastavili v šestém patře, Charles se protlačil ven a spěchal k Michellině pokoji. Dveře byly trochu pootevřené a Charles vešel bez zaklepání.

Elegantní světlavá žena, která se skláněla nad Michelle, se vzpřímila. Než Charles vešel, poslouchala Michellino srdce.

Na druhé straně postele byl mladý doktor oblečený v bílé nemocniční uniformě.

Charles na lékařku zběžně pohlédl a podíval se dolů na svou dcerku. Soucit přehlušil všechny jeho další pocity. Chtěl ji chytit a ochránit, jak mu připadala hrozně křehká. Zkušeným pohledem viděl, že se její stav od rána zhoršil. Michellin obličej měl nazelenalý nádech, který Charles už od dob studii spojoval s nadcházející smrtí. Tváře se jí propadly a kůže se jí napínala přes lícni kosti. Do obou předloktí jí sice vedly hadičky s umělou výživou, ale přesto vypadala úplně dehydrovaná vysokou horečkou a stálým zvracením.

Michelle ležící na zádech se na svého otce podívala unavenýma očima. Nebylo jí dobře, ale přesto se pokusila o slabý úsměv a okamžik jí oči zazářily neuvěřitelným svitem, který si Charles tak dobře pamatoval.

"Michelle," řekl Charles tiše a sklonil se, až měl obličej těsně u jejího.

"Jak ti je?" Nevěděl, co dalšího má říci.

Michelliny oči se zamžily a pak se v nich objevily slzy.

"Chci jít domů, tati." Nechtělo se jí přiznat, jak špatně se cítí.

Charles se kousl do rtu a podíval se na ženu vedle sebe, zahanbený, že jej tak přemohly city. Pohlédl zpátky na Michelle, položil jí ruku na čelo a shrnul jí z něho husté černé vlasy. Čelo měla horké a vlhké. Zase jí stoupla horečka. Michelle se natáhla a chytla ho za ruku.

"Promluvíme si o tom," řekl Charles chvějícími se rty.

"Promiňte," řekla žena. "Musíte být zřejmě doktor Martel. Já jsem doktorka Brubakerová. Doktor Keitzman mě požádal, abych se na Michelle podívala. Jsem kardioložka. Tohle je doktor John Hershing."

Charles se ani nepokusil na představování reagovat. "Co se stalo?"

"Měla akutní záchvat komorové tachykardie," řekl doktor Hershing.

"Ihned jsme jí provedli kardioverzi a její stav je teď naprosto stabilní."

Charles se podíval na doktorku Brubakerovou. Byla to vysoká, hezká žena s ostrými rysy. Světlé vlasy měla vyčesané do volného drdolu.

"Co tu arytmií způsobilo," zeptal se Charles a pořád držel Michelle za ruku.

"To ještě nevíme," řekla doktorka Brubakerová. "Nejdřív mě napadla

122 buď přecitlivělost na dvojitou dávku Daunorubicinu, nebo je to projev jejího základního problému - nějaká infiltrativní myopatie. Ale teď bych ráda dokončila prohlídku, kdyby vám to nevadilo. Doktor Keitzman a vaše paní jsou v sesterně. Mám dojem, že tam na vás čekají."

Charles sklopil oči k Michelle. "Hned se vrátím, miláčku."

"Nechod, tati," prosila Michelle, "zůstaň tu se mnou."

"Nebudu daleko," řekl Charles a jemně se vyprostil z Michellina sevření. Stále přemýšlel o informaci doktorky Brubakerové, že Michelle dostala dvojitou dávku Daunorubicinu.

To mu připadalo neobvyklé.

Cathryn spatřila Charlesa dřív než on ji. Vyskočila a vrhla se mu kolem krku.

"Charlesi, to jsem ráda, že jsi tady." Zabořila mu tvář na rameno. "Těžko se tu s tím vyrovnávám."

Charles držel Cathryn v náručí a rozhlížel se po malé místnosti. Doktor Wiley se opíral o stůl a oči měl sklopené k zemi. Naproti němu seděl doktor Keitzman, nohu přes nohu a objímal si rukama koleno. Zdálo se, že zkoumá látku svých kalhot. Nikdo nepromluvil, ale Charles byl nervózní a oči mu tékaly z jednoho doktora na druhého. Celá scéna mu připadala umělá, jakoby nahaná. Něco se chystalo a Charlesovi bylo takovéhle divadlo protivné.

"No tak," řekl Charles vyzývavě, "co se děje?"

Doktor Wiley a doktor Keitzman začali mluvit současně a pak zmlkli.

"Jde o Michelle," řekl doktor Keitzman konečně.

"To jsem předpokládal," řekl Charles. Žaludek se mu sevřel ještě o něco víc.

"Nevyvíjí se to tak dobře, jak bychom čekali," řekl doktor Keitzman s povzdechem a poprvé se podíval Charlesovi do obličeje. "S lékařskými rodinami je to vždycky nejobtížnější.

Myslím, že to pojmenuju Keitzmanův zákon."

Charles neměl náladu na vtipkování. Díval se na onkologa, jehož obličej už se zase zkroutil v charakteristické nervózní grimase. "Co je s tou dvojitou dávkou Daunorubicinu?"

Doktor Keitzman těžce polkl. "Včera jsme jí dali první dávku. ale nereagovala. Dneska jsme jí dali druhou. Musíme jí srazit cirkulující leukemické buňky."

"To ale není obvyklý postup, že ne?" vyhrkl Charles.

"Ne," odpověděl doktor Keitzman váhavě, "ale Michelle není obvyklý případ. Chtěl jsem zkusit. . ."

"Zkusit!" zařval Charles. "Poslouchejte, doktore Keitzmane." zavrčel a namířil ukazováčkem doktorovi do obličeje. "Na moje dcery si nic zkoušet nebudete, kvůli tomu tady neleží. Chcete vlastně říci, že má tak malou šanci na remisi, že na ni můžete experimentovat!"

"Charlesi!" řekla Cathryn. "To není fér."

Charles si jí nevšímal. "Jde vlastně o to, doktore. že jste přesvědčen, že je Michelle v kritickém stavu, a tak jste opustil obvykle používanou

123

chemoterapii. Nejsem si jist, jestli tímto experimentováním nesnižujete její šanci. Co třeba dnešní problém se srdcem. Nikdy potíže se srdcem neměla. Nezpůsobuje Daunorubicin problémy se srdcem?"

"To ano," souhlasil doktor Keitzman, "ale většinou ne takhle rychle. Nevím, co si o téhle komplikaci mám myslet, a proto jsem si pozval na konzultaci kardiologa."

"No, já si myslím, že to způsobil ten lék," řekl Charles.

"Souhlasil jsem s chemoterapií, ale předpokládal jsem, že budete užívat standardní dávky. Myslím, že nemohu souhlasit s dvojitými dávkami léků!"

"V tom případě byste snad měl vyhledat jiného onkologa," řekl doktor Keitzman unaveně. Vstal a začal si sbírat věci.

"Nebo byste se mohl ujmout případu sám."

"Ne! Prosím vás!" vyhrkla Cathryn, pustila se Charlese a chytila doktora Keitzmana za ruku. "Prosím vás. . . Charles je jen rozrušený. Prosím, neopouštějte nás." Cathryn se zoufale obrátila k Charlesovi. "Charlesi, ten lék je Michellina jediná šance." Znovu se podívala na doktora Keitzmana. "Že to je pravda?"

"Ano, je to tak," potvrdil doktor Keitzman. "Zvýšení chemoterapeutických dávek, i když je to neobvyklý přístup, je jediná naděje na remisi. A musíme dosáhnout remise a to rychle, pokud má Michelle tenhle záchvat přežít."

"Co tedy navrhuješ, Charlesi?" zeptal se doktor Wiley.

"Nedělat nic?"

"Nevypadá to, že by se dostávala do remise," řekl Charles rozzlobeně.

"To nemůžeš takhle říci," namítl doktor Wiley.

Charles couvl a pozoroval ostatní lidi v místnosti, jako by čekal, že ho donutí hrubou silou, aby se podřídil.

"Jak tedy myslíš, že by měla probíhat léčba?" zeptal se doktor Wiley.

"Nemůžeme přece jen čekat a nedělat nic, Charlesi," žadonila Cathryn.

Charles pocíťoval hroznou potřebu utéci pryč. Věděl, že v nemocnici poblíž Michelle nemůže racionálně přemýšlet. Mučila ho představa, že působí Michelle další utrpení, ale právě tak myšlenka, že ji nechá zemřít bez boje, byla nepřijatelná.

Neměl prostě žádnou alternativu. To, co říkal doktor Keitzman, dávalo smysl, pokud byla šance na remisi. Ale jestli nebyla remise možná, pak úplně zbytečně umírající dítě mučí.

Panebože!

Charles se prudce otočil a vyšel z místnosti. Cathryn běžela za ním. "Charlesi, kam jdeš? Charlesi, nechod' nikam!

Prosím tě, nenechávej mě tu!"

Zastavil se až u schodiště a vzal Cathryn za ramena. "Tady nemůžu přemýšlet. Nevím, co je správné a co ne. Jedna alternativa je stejně špatná jako ta druhá. Tohle už jsem jednou prožil a o to je to horší. Musím se dát dohromady. Promiň."

Cathryn ho pozorovala, jak prochází dveřmi a mizí. Cítila přitom strašnou bezmoc. Stála sama na rušné chodbě. Věděla, že když bude muset, zvládne tu situaci i bez Charlesovy pomoci. Věděla, že kvůli Michelle prostě musí. Vrátila se zpátky do kanceláře.

124

"Nejdivnější na tom je," řekla Cathryn chvějícím se hlasem, "že vy dva jste něco takového čekali."

"Bohužel máme zkušenosti s rodinami lékařů," vysvětlil doktor Keitzman. "Je to vždycky těžké."

"Ale takhle těžké to většinou nebývá," dodal doktor Wiley.

"Mluvili jsme o tom, když jste byla venku," řekl doktor Keitzman. "Myslíme si, že je zapotřebí udělat něco, co by zajistilo, že Michellina léčba bude pokračovat."

"Je to kvůli tomu, že časový faktor je tu tak důležitý," vysvětloval doktor Keitzman. "I v případě, že bychom léčbu přerušili pouze na jeden nebo dva dny, mohlo by to naprosto znemožnit šanci na úspěch."

"Nechceme říci, že by Charlesovy starosti byly nepodložené," poznamenal doktor Wiley.

"To rozhodně ne," souhlasil doktor Keitzman. "V Michellině případě, kdy leukemické buňky nereagují na Daunorubicin, nejsou vyhlídky nejlepší. Ale já myslím, že jí musíme dát příležitost navzdory všem nepříznivým okolnostem. Souhlasíte, paní Martelová?"

Cathryn na oba lékaře pohlédla. Snažili se jí cosi navrhnout, ale netušila, co to je. "Samozřejmě," řekla Cathryn. Jak mohla nesouhlasit? Samozřejmě, že Michelle musí dostat šanci.

"Existují způsoby, jak zajistit, aby Charles nemohl svévolně přerušit Michellinu léčbu," řekl doktor Wiley.

"Použijeme to povolení pouze v případě potřeby," ujistil ji doktor Keitzman. "Ale je dobré to pro případ potřeby zajistit."

Chvilí bylo ticho.

Cathryn měla silný pocit, že lékaři čekají, že zareaguje, ale neměla ani tušení, o čem to mluví.

"Dám vám tedy příklad," řekl doktor Wiley a naklonil se ke Cathryn. "Tak například nějaké dítě nutně potřebuje transfúzi.

Nedostane-li ji, pak tedy zemře. A předpokládáme, že jeden z rodičů je svědek Jehovův. Pak mezi rodiči nastane konflikt kvůli léčbě dítěte. Lékaři si samozřejmě uvědomují nutnost transfúze, protože chtějí dítě zachránit. Co tedy udělají?"

Zařídí to tak, aby soud pověřil poručenictvím toho rodiče, který s transfúzí souhlasí. Soud je udělí, protože chce zajistit dítěti jeho práva. Ne, že by nerespektoval víru druhého rodiče. Ale prostě protože není správné, aby nějaký jedinec znemožnil druhému léčbu, která mu zachrání život."

Cathryn na doktora Wileyho konsternovaně zírala. "Vy chcete, abych Charlesovi za zády převzala poručenictví Michelle?"

"Jenom pro ten jeden účel, kvůli pokračování léčby," řekl doktor Keitzman. "Mohlo by to Michelle zachránit život.

Chápejte, prosím, paní Martelová, že bychom to mohli udělat i bez vaší pomoci. Mohli bychom soud požádat, aby určil poručníka, což uděláme, když oba rodiče obvyklou léčbu odmítají. Ale bylo by jednodušší, kdybyste s námi

spolupracovala."

"Ale Michellina léčba teď už obvyklá není," řekla Cathryn, protože si vzpomněla na Charlesova slova.

125

"No, tak neobvyklá zase není," řekl doktor Keitzman. "Zrovna píšu práci o vyšších dávkách chemoterapie v případech tak tvrdošijných jako je případ vaší dcery."

"A musíte připustit, že se Charles chová divně," dodal doktor Wiley. "Možná, že tohle napětí je na něj příliš velké. Třeba teď není schopen se rozumně rozhodovat. Byl bych radši, kdyby se nám podařilo Charlese přimět, aby vyhledal profesionální pomoc."

"Myslíte jako, aby šel k psychiatrovi?" zeptala se Cathryn.

"Ano, myslím, že to by měl udělat," potvrdil doktor Wiley.

"Pochopte nás, prosím, paní Martelová," vmísil se do hovoru doktor Keitzman. "Děláme, co je v našich silách, a jako Michellini lékaři se staráme o její zdraví. A proto myslíme, že musíme udělat všechno, co je potřeba."

"Já si vašeho úsilí vážím," řekl Cathryn, "ale..."

"Uznáváme, že celá tahle záležitost vypadá dost drasticky," pokračoval doktor Keitzman, "ale i když soudní povolení získáme, možná že se ani na to poručníctví nebudeme muset odvolávat, pokud si to tedy situace nevyžádá. Ale kdyby Charles chtěl například přerušit Michellinu léčbu nebo ji dokonce vzít z nemocnice, měli bychom možnost něco podniknout."

"Gram prevence je lepší než kilo léků," dodal doktor Wiley.

"Ten nápad se mi tedy příliš nelíbí," řekla Cathryn. "Ale Charles je v poslední době opravdu velice divný. Vůbec nechápu, jak mohl jen tak odejít."

"Já to umím pochopit," řekl doktor Keitzman, "cítím, že Charles je člověk, který musí vyvíjet nějakou činnost, a fakt, že pro Michelle nemůže nic udělat, ho musí dohánět k šílenství. Je pod obrovským psychickým tlakem, a právě proto si myslím, že by mu mohla pomoci rada od profesionála."

"Nemyslíte snad, že by se Charles mohl nervově zhroutit, že ne?" zeptala se Cathryn se vzrůstající úzkostí v hlase. Doktor Keitzman vzhledl k doktoru Wileymu, jestli snad nechce něco říci, a pak promluvil sám. "Tohle vám nemohu dost kvalifikovaně říci. Existuje tady samozřejmě velký tlak. Jde o to, jak silné má váš manžel obranné mechanismy."

"Myslím, že určité nebezpečí zde hrozí," řekl doktor Wiley.

"Vlastně bych řekl, že se u Charlese určité symptomy objevují."

Zdá se, že neovládá své pocity, a také jeho dnešní zlost se mi zdála nevhodná."

Cathryn zaplavily zmatené pocity. Představa, že by se mohla postavit mezi Charlese, muže, kterého miluje, a jeho dceru, kterou si už tak zamilovala, pro ni byla nemyslitelná. Ale na druhou stranu byl tlak na Charlese příliš velký, a jestli skutečně přeruší Michellinu léčbu, bude to také Cathrynina vina, že neměla odvahu pomoci lékařům, kteří holčičku léčí. "A kdybych tedy udělala to, co ode mě žádáte," zeptala se Cathryn, "jaký by byl postup?"

126

"Počkejte moment," řekl doktor Keitzman a natáhl ruku k telefonu. "Myslím, že právní zástupce naší nemocnice by vám tu otázku zodpověděl lépe než já."

Cathryn si téměř nestačila uvědomit, co se děje, a už byla rozmluva s nemocničním právníkem za ní a Cathryn s advokátem spěchala do bostonské soudní budovy. Jmenoval se Patrick Murphy. Měl pihovatý obličej a neurčité světle hnědé vlasy, které kdysi mohly být rezavé. Ale nejvýraznější na něm byla jeho osobnost. Byl to jeden ze vzácných lidí, který byl okamžitě každému sympatický a Cathryn rozhodně nebyla výjimka.

Přestože byla tak rozrušená, okouzlo ji jeho jemné a otevřené chování a nakažlivý úsměv.

Cathryn si ani neuvědomila, kdy se rozhovor s advokátem stočil z diskuse o hypotetickém problému k jejímu vlastnímu případu. Rozhodnutí žádat o soudní poručníctví za Charlesovými zády bylo pro Cathryn tak těžké, že uvítala, že to někdo udělá za ni. Patrick ji ujistil, stejně jako předtím doktor Keitzman, že soudního rozhodnutí nebude použito, nenastane-li ten nepravděpodobný případ, že by Charles chtěl přerušit Michellinu léčbu.

Přesto všechno měla Cathryn z celé té záležitosti velmi špatný pocit, zvláště když ani neměla čas se na Michelle podívat, protože musela spěchat, aby stihli dojít na soud do čtyř hodin.

"Tudy prosím," řekl Patrick a ukázal k úzkému schodišti.

Cathryn ještě nikdy v soudní budově nebyla a takhle si ji tedy nepředstavovala. Čekala, že to místo bude mít nějakou symbolickou velikost a vážnost, ukazující, že tady sídlí spravedlnost. Ale bostonská soudní budova, třebaže byla přes sto let stará, byla špinavá a ponurá, zvláště protože veřejnost musela z bezpečnostních důvodů vcházet dovnitř suterénem.

Vystoupali po úzkých ocelových schodech. Cathryn připadalo neuvěřitelné, že to je jediný vchod do soudní budovy určený pro veřejnost. Octli se ve staré hlavní hale, kde byl patrný alespoň stín zašlé slávy. Uviděla klenutý strop, mramorové sloupy a mramorové podlahy. Ale pak si všimla, že omítka je otlučená a popraskaná a ozdoby na zdech vypadají, že se každou chvíli mohou ulomit a spadnout na podlahu.

Cathryn musela vyběhnout pár schodů, aby Patricka dohonila.

Advokát už mířil do jedné kanceláře. To byla dlouhá úzká místnost a ještě ji zužovaly stovky starých šanonů na nízkých policích po pravé straně. Nalevo uviděla dlouhý otlučený a omlácený pult, za kterým náhle ožil shluk soudních zaměstnanců, kteří se probírali z denního spánku, protože je čekal konec pracovní doby.

Cathryn se po místnosti rozhlížela, ale necítila jistotu a uklidnění, které doufala, že tu najde. Ponurá místnost v ní spíše vyvolala pocit, že se zaplétá do byrokratických formalit. Ale Patrick ji nenechal, aby se tu zastavovala.

Dovedl ji k menšímu pultu na konci místnosti.

"Rád bych mluvil s nějakým soudcem," řekl Patrick jedné ze znučených

127

úřednic. Z koutku úst jí trčela cigareta, takže musela naklánět hlavu na stranu, aby jí kouř neštípál do očí. Ukázala na muže, který k nim byl otočen zády.

Muž slyšel, že se po něm ptají, a otočil se. Právě telefonoval a naznačil jim, aby počkali. Dohovořil a došel ke Cathryn a Patrickovi. Byl to neuvěřitelně otlý muž středního věku. Tělo mu pokrývala silná chvějící se vrstva tuku, která se třásla, jakmile udělal krok. Jeho tvář byla samé laloky, záhyby a hluboké brázd.

"Máme tady jednu neodkladnou záležitost," vysvětlil Patrick.

"Rádi bychom mluvili s některým soudcem."

"Případ poručnictví pro pobyt v nemocnici?" zeptal se zkušeně soudce.

"Přesně tak," řekl Patrick. "Všechny formuláře už máme vyplněné."

"Teda musím říct, že už se v tom pomalu učíte chodit," řekl muž. Podíval se na nástěnné hodiny. "Panebože, vy ale jdete na poslední chvíli. Už jsou pomalu čtyři. Radši se podívám, jestli tu soudce Pelligrino ještě

Odkolébál se dveřmi a paže mu odstávaly od těla v téměř kolmém směru.

"Má nějaký problém se žlázami," zašeptal Patrick. Položil aktovku na stůl a se cvaknutím ji otevřel.

Cathryn na mladého přitažlivého právníka pohlédla. Byl oblečen jako typický advokát, v tmavém obleku s úzkým bílým proužkem. Kalhoty měl trochu zmuchlané, zvláště pod koleny, a dole mu asi pět centimetrů chybělo, takže bylo vidět kotníky v černých ponožkách. Velice pozorně rozložil na pultě formuláře, které Cathryn už předtím podepsala.

"Myslíte si, že bych tohle opravdu měla udělat?" zeptala se Cathryn ostře.

"Rozhodně ano," řekl Patrick a věnoval jí spontánní, přátelský úsměv. "Vždyť je to pro to dítě."

O pět minut později už byli v soudcově kanceláři, a to už bylo pozdě brát něco zpátky.

Tak jako se bostonská soudní budova lišila od Cathryniny představy, i soudce Pelligrino byl úplně jiný, než si ho představovala. Namísto starší sokratovské postavy v taláru proti ní u stolu seděl znepokojivě hezký muž v dobře ušitém obleku. Nasadil si módní brýle na čtení, vzal si od Patricka papíry a poznamenal: "Ježišmarjá, pane Murphy. Jak to, že se vždycky objevíte ve čtyři hodiny?"

"Zdravotní potíže, vaše ctihodnosti, se řídí spíše biologickými než přijímacími hodinami soudu."

Soudce Pelligrino na Patricka ostře pohlédl přes poloviční brýle, jako by se pokoušel odhadnout, jestli byla Patrickova odpověď vtipná nebo spíše troufalá. Rozhodl se pro první možnost a na tváři se mu objevil pomalý úsměv. "Tak dobře, pane Murphy. Beru to. Tak, a co kdybyste mi teď objasnil tuto žádost."

Patrick výmluvně vysvětloval okolnosti spojené s Michellinou nemocí a léčbou, mluvil o Charlesově chování a soudce Pelligrino zatím zkoumal formuláře a zdánlivě si mladého právníka nevšímal. Ale když Patrick

128

udělal malou gramatickou chybičku, soudce prudce zvedl hlavu a opravil ho.

"Kde jsou přísežná prohlášení doktora Wileyho a Keitzmana?" zeptal se soudce Pelligrino, když Patrick domluvil.

Právník se naklonil a úzkostlivě prolistoval papíry, které soudce držel v ruce. Pak otevřel aktovku a ke své velké úlevě oba dokumenty našel a s omluvou je podal soudci.

Soudce je pozorně přečetl.

"A tohle je zřejmě adoptivní matka," řekl soudce Pelligrino a pohlédl na Cathryn.

"Ano, je," řekl Patrick, "a pochopitelně má starosti, aby holčička měla zabezpečenou potřebnou léčbu."

Soudce Pelligrino se zkoumavě díval Cathryn do tváře, až pocítila, jak se červená.

"Myslím, že je důležité, abych zdůraznil, že mezi Charlesem a Cathryn Martelovými nejsou žádné manželské neshody. Jediné nedorozumění panuje ohledně zabezpečení obvyklých léčebných metod, které doporučují příslušné lékařské authority."

"To chápu," souhlasil soudce Pelligrino. "Ale nechápu a ani se mi to nelíbí, že tu není biologický otec dítěte, abych ho mohl pndrobit křížovému výslechu."

"Ale právě kvůli tomu paní Martelová žádá o mimořádné dočasné poručnictví," řekl Patrick. "Před několika málo hodinami pan Martel utekl ze schůzky, kde se spolu s paní Martelovou radili s Michellinými lékaři. Pan Martel vyjádřil názor, že Michellina léčba, která je jedinou její šancí na přežití, má být zastavena, a pak z porady odešel. A přítomní lékaři mají mimochodem starosti kvůli jeho duševní rovnováze."

"Tohle ale vypadá jako fakt, který by měl být součástí záznamů."

"Souhlasím s vámi," řekl Patrick, "ale to by bohužel vyžadovalo, aby pan Martel navštívil psychiatra. To by šlo možná do soudního líčení zařadit."

"Chtěla bysťe ještě něco dodat, paní Martelová?" obrátil se soudce ke Cathryn.

Ta sotva slyšitelným hlasem odmítla.

Soudce si přerovnával papíry na stole a zřejmě přemýšlel.

Odkašlal si a pak promluvil. "Svolím k mimořádnému dočasnému poručnictví pro jediný účel, a tím je dodržování obvyklé lékařské péče." Rozmáchl se a podepsal formulář. "Určím také poručníka ad litim na žádosti o poručnictví, který bude ve funkci do hlavního soudního jednání v té věci, které chci svolat za tři týdny."

"To bude ale těžké," vmísil se poprvé do hovoru tajemník.

"Máte zcela plný program."

"Vemďas program," řekl soudce Pellegrino a podepsal další dokument.

"Bude obtížné jednání připravit za pouhé tři týdny," protestoval Patrick. "Musíme opatřit lékařská osvědčení odborníků. A taky to musíme vyšetřit z právního hlediska.

Potřebujeme víc času."

129

"To je váš problém," řekl soudce beze stopy pochopení.

"Stejně budete mít hodně práce s předběžným řízením o dočasném poručnictví. Podle zákona se musí konat do tří dnů. Tak se do toho radši honem pusťte. A také chci, aby byl s tímto postupem co nejdříve seznámen otec. Předvolání k soudu mu musí být doručeno nejpozději zítra buď do nemocnice, nebo na pracoviště."

Cathryn se ohromeně narovнала na židli. "Vy chcete o tomhle jednání říct Charlesovi?"

"Rozhodně," řekl soudce a vstal. "Nemohu přece rodiče zbavit poručnických práv, aniž bych mu o tom řekl. Ted' mě, prosím, omluvte."

"Ale. . .," vyhrkla Cathryn. Větu nedokončila, protože Patrick soudci poděkoval a spěšně ji vyvedl ze soudcovy kanceláře do hlavní místnosti soudu.

Cathryn byla zničená. "Ale vždyť jste řekl, že nic nepodniknete, pokud Charles léčbu nezastaví."

"To je pravda," řekl Patrick zmatený její reakcí.

"Ale Charles zjistí, co jsem udělala," vykřikla Cathryn. "To jste mi neřekli! Panebože!"

130

Přestože západ slunce byl ohlášen na šestnáct

(10) zapadaní kdo ve státě New England je vlastně

t neviděl. Západ slunce neviděl ani Charles, který v tu dobu parkoval na konci Main Street v Shaftesbury. Od Velkých jezer přicházela těžká hradba mraků. Místní meteorologové se pokoušeli určit, kdy se tato fronta střetne s přílivem teplého vzduchu od Mexického zálivu. Shodli se na tom, že bude sněžit, ale nikdo nevěděl, kdy a jak hustě.

V půl šesté Charles stále ještě seděl za volantem starého červeného auta,

zaparkovaného v zátvrti za řadou starých opuštěných továrních budov. Každou chvilku seškrábl kousek ledu z předního okna a vyhlédl ven. Čekal na úplnou tmou. Aby se zahřál, každou čtvrt hodinu nastartoval motor a nechal ho pět minut běžet.

Těsně po šesté hodině si byl jistý, že oblohu pokrývá tmavá deka, otevřel dveře a vystoupil.

Budova Recycle, Ltd. byla asi dvě stě yardů před ním. Bylo z ní vidět

vlastně jen jediné světlo blízko vchodu do kanceláře. Začaly padat velké vločky, snášely se pomalu k zemi jako peří.

Charles otevřel kufr auta a vyndal věci, které si připravil: polaroid, baterku a pás sklenic na vzorky. Pak přešel přes napadlý sníh do stínu staré tovární budovy a plahočil se k Recycle, Ltd. Ráno odešel od Cathryn ? nemocnice a od té doby se stále snažil urovnat své zmatené pocity. Stále se ještě nemohl rozhodnout, co udělat s Michellinou léčbou, přestože mu intuice stále říkala, že Michelle se nedostane do remise.

Nemohl se přimět k tomu, aby jí odepřel léčení, ale zároveň nesl, aby trpěla více, než je nutné. Měl pocit, že je v pasti. A tak tedy vděčně přivítal nápad, že pojedou do Shaftesbury a získá opravdové důkazy o vypouštění benzenu. Měl pocit, že takhle alespoň vyvíjí nějakou aktivitu.

Došel k rohu budovy, tam se zastavil a opatrně nahlédl za roh. Měl teď dobrý výhled na továrnu, která zabírala poslední z řady opuštěných továrních budov.

S polaroidem a baterkou v kapsách kabátu a se sklenicemi na vzorky v ruce, Charles obešel roh budovy a namířil si to k Pawtomac River. Nejdřív šel rovnoběžně s drátěným plotem. A když už neviděl světlo nad vchodem do továrny, přešel šikmo přes parkoviště, až došel k plotu těsně u řeky.

Nejdřív opatrně přes něj přehodil baterku a pak přistály v měkkém sněhu lahvičky na vzorky vody. Fotoaparát si přehodil přes rameno, chytil se. ok plotu a lezl nahoru. Nahoře chvilku balancoval a pak seskočil na druhou stranu. Přistál sice na nohou, ale pak se převálil na záda. Obával se, aby ho na otevřeném prostranství někdo neviděl, a tak rychle posbíral věci a spěchal do stínu staré továrny.

Chvilku čekal a poslouchal známé zvuky přicházející zevnitř z budovy.

Z místa, kde stál, viděl převážně zamrzlou řeku a rozeznal stromy na druhém břehu. Řeka tu byla asi padesát yardů

široká.

Jakmile se mu zase uklidnil dech, vydal se podél budovy k rohu, který byl směrem k řece. Šlo se mu těžko, protože pod sněhem se skrývaly nejrůznější odpadky a suť.

Charles se doplahočil ke zdi budovy, která byla nejbliž k řece, zastínil

131

si oči před líně padajícími vločkami a pohlédl na svůj cíl - dvě kovové nádrže. Bohužel byly blíž ke druhému konci budovy.

Po chvíli přemýšlení začal Charles prolézat zrezivělé a zohýbané zbytky nějakého továrního zařízení, až zjistil, že mu v dalším postupu brání žulou dlážděné koryto asi deset stop široké a pět stop hluboké. Koryto vedlo z nízkého oblouku pod tovární budovu a mířilo ke břehu řeky, kde je přehrazovala dřevěná prkna. Asi v polovině zdi byl spojovací kanál, který ústil do velkého kalového rybníka.

Charles si všiml, že těsně vedle továrny jsou přes kanál položena dvě silná prkna. Charles položil lahvičky na vzorky a obrátil prkna, aby na nich nebyl nános sněhu a ledu. Pak velice opatrně přešel přes provizorní můstek, lahvičky přitom držel pod paží a levou rukou se přidržoval budovy.

Na druhé straně kanálu se terén svažoval a Charles mohl sestoupit na úroveň nádrže. Z provizorního vzhledu kanálu i nádrže a zvláště z neúčinné přehrady Charles usoudil, že odpadní chemikálie z nádrže soustavně unikají do řeky. Chtěl nabrat vzorek syrovopité tekutiny. Sehnul se k okraji nádrže a načerpal do jedné ze sklenic asi půl litru bublající břechky. Kouskem sněhu otřel okraj láhve, pevně ji zašrouboval a nechal ji na místě, aby si ji mohl vyzvednout, až se bude vracet.

Mezitím si chtěl vyfotografovat přehradu, která brání tomuhle kalovému rybníku, aby se úplně nevyplil do řeky.

Wally Crabb a jeho dva kamarádi, s kterými hrával poker, odešli od peci na spalování gumy a dali si přestávku na večer. Wally, Angelo De Jesus a Giorgio Brezowski seděli u stolku v kantýně, hráli blackjack a bezmyšlenkovitě přitom jedli sendviče. Dnes večer se Wallymu příliš nedařilo. Do čtvrt na sedm už prohrál asi třináct dolarů a nevypadalo to, že by mu chtělo pro změnu přát štěstí. A aby to bylo ještě horší, Brezowski se na něj po každé hře usmál bezzubým úsměvem, jako by chtěl říci

"tumaš, cucáku". Hrozně ho tím rozčiloval. Brezo ztratil přední zuby při nějaké rvačce před dvěma lety v baru v Lowellu.

Brezo rozdal Wallymu desítku a károvou čtyřku. Když ho Wally požádal o další kartu, Brezo mu hodil další desítku, takže už byl přes.

"Do prdele!" zaječel Wally, praštil kartami a vysoukal zpod stolku mohutné nohy. Těžce se postavil a odklátil se k automatu na cigarety.

"Už nehraješ, ty frajere?" dobíral si ho Brezo a pokračoval ve hře s Angelem.

Wally neodpověděl. Naházel drobné do automatu, stiskl tlačítko a čekal. Nic se nedělo. Alespoň tedy nic uvnitř automatu. Wally měl pocit, jakoby jakási struna, kterou měl v hlavě napjatou k prasknutí, náhle nevydržela. Silným kopnutím posunul automat dozadu, až narazil o zeď. Napřáhl ruku, aby přidal ještě boxerský úder do tlačítka na vrácení peněz, když vtom uviděl, jak se v tmavém okně zablesklo světlo.

K Brezově a Angelově zklamání - doufali, že uvidí zničení automatu

- Wallyho napražená paže klesla a Wally přitiskl tvář k oknu.

"Co zase

132

do prdele, teď ještě ke všemu bude bouřka?" zeptal se Wally.

Pak znovu uviděl záblesk, ale tentokrát i spatřil, odkud pochází. Na okamžik uviděl nějakou postavu s rukama u obličeje a s trochu rozkročenýma nohama.

"To je nějaký zatracený foták," řekl Wally udiveně. "Někdo fotografuje kalovej rybník."

Sáhl po telefonu a zavolal kancelář Nata Archera. Řekl mu, co viděl. "To musí být ten Martelovic cvok," řekl Nat Archer.

"S kým tam jsi, Wally?"

"Jen s Brezem a Angelem."

"Tak víš co? Jděte ven a podívejte se, kdo to je. Jestli je to Martel, tak mu dejte co proto. Říkal mi pan Dawson, že jestli se tu Martel ještě objeví, abychom zařídili, aby to bylo naposled. Pamatujte si, že ten chlap je tu nezákonně. Je na cizím pozemku."

"Jasně," řekl Wally do sluchátka a zavěsil. Otočil se ke svým kamarádům, protáhl si klouby a řekl: "Půjdeme se trošku

pobavit. Vemte si kabáty."

Poté, co vyfotografoval kalový rybník, přešel Charles ke kovovým nádržím. Ve světle baterky se pokoušel vyzkoumat, kam vedou jednotlivé trubky a roury. Jedna z trubek vedla přímo k oplocenému prostoru na kraji parkoviště, který zřejmě sloužil jako místo pro vykládání materiálu. Další roura vedla od nádrží a byla připojena k odtoku ze střešního okapu a jejich obsah pak společně odtékal směrem ke břehu řeky. Charles si dával veliký pozor, aby nesklouzl dolů z nábřeží a dostal se až k ústí roury, které bylo nějakých dvacet stop nad říční hladinou. Okapový odpad vypouštěl svůj obsah na nábřeží. Silně tu byl cítit benzen a dole pod trubkou bylo místo, kde voda nebyla zamrzlá. Zbytek řeky byl zcela zamrzlý a pokrytý sněhem. Charles udělal několik fotografií roury, naklonil se s druhou sklenicí v ruce a nachytal do ní tekutinu odkapávající z trubky. Když měl dojem, že už to stačí, zašrouboval sklenici a položil ji poblíž té první. Byl skoro hotov. Tahle výprava byla úspěšnější, než doufal. Už chtěl jen vyfotografovat spojení mezi trubkou vedoucí od kovových nádrží k okapovému odpadu a přítokovou rourou vedoucí od těchto nádrží až k tovární budově. Začalo trochu foukat a Charlesovi pleskaly do tváře vločky, které se předtím jen tak líně snášely. Než začal fotografovat, smetl sníh z trubek a pak se podíval do hledáčku. Nebyl spokojený s tím, co tam viděl. Chtl mít na jedné fotografii zároveň připojení trubek a kovové skladovací nádrže, a tak překročil přes nějaké trubky, dřep si a podíval se do hledáčku ještě jednou. Teď již byl spokojený, a tak zmáčkl spoušť, ale nic se nedělo. Podíval se na polaroid a zjistil, že nemá zapnutý blesk. Rychle to napravil a podíval se do hledáčku. Teď tam viděl kovovou skladovací nádrž, trubku, která z ní vychází, a spojení s odpadem z okapu. Bylo to perfektní. Zmáčkl spoušť. Po záblesku polaroidu náhle následovalo prudké škubnutí, jak mu někdo vytrhl fotoaparát z ruky. Charles stále ještě seděl na bobku, a tak

133

vzhlédl a uviděl tři muže v zimních bundách s kapucemi, kteří se rýsovali proti černému nebi. Nemohl jim utéci, protože měl za sebou kovové nádrže. Než se mohl Charles pohnout, polaroid už letěl doprostřed černého rybníčku s chemikáliemi.

Charles vstal a snažil se rozeznat tváře pod kapucemi. Dva z mužů se beze slova vrhli vpřed a chytli ho za paže. Náhlý pohyb zastihl Charlese nepřipraveného, takže se ani nebránil.

Třetí muž, ten největší, prohlédl Charlesovi kapsy od kabátu a našel tam několik fotografií. Mrskl rukou a už letěly do nádrže za polaroidem a vznášely se na hladině jako bílé oplatky.

Muži Charlese pustili a trochu ustoupili. Charles jim ještě stále neviděl do tváří, ale o to hrozivější mu připadali.

Propadl panice a pokusil se proběhnout mezi jedním z mužů a kovovou skladovací nádrží. Muž zareagoval bleskově - vrazil pěstí Charlesovi do nosu. Rána ho ochromila a pak ucítil, jak mu po bradě teče tenký pramínek krve.

"Pěkná pecka, Brezo," zasmál se Wally.

Charles hlas poznal.

Muži ho tlačili k rybníčku plnému chemikálií a Charles zakopl o trubku, která se táhla těsně nad zemí. Aby ho pozlobili, dávali mu pohlavky, a Charles se marně pokoušel spršku ran odrážet.

"Jseš na cizím pozemku, co?" řekl Angelo.

"Říkáš si o potíže, vid'?" řekl Brezo.

"Myslím, že už si o trable řek," poznamenal Wally.

Zatlačili Charlese na samý okraj rybníčka plného žíravých chemikálií. Ostrá rána mu srazila klobouk do nádrže.

"Což takhle se krapítek smočit?" žertoval Wally.

Charles si jednou paží kryl obličej, druhou rukou vytáhl baterku a vrhl se na nejbližšího útočníka.

Brezo se rozmáchlé ráně lehce vyhnul, stačilo, že ustoupil stranou.

Charles ztratil rovnováhu, uklouzl v rozměklém sněhu a upadl na kolena a na ruce do hnusného bahna. Baterka se rozbila na kousky.

Brezo se sice ráně vyhnul, ale teď balancoval na okraji nádrže. Aby tam nespádl celý, musel udělat krok a namočil se do půl lýtek do břechy, než ho Wally chytil za bundu a vytáhl ven.

"Do prdele!" zařval Brezo, protože ucítil, jak ho žíravá tekutina pálí na kůži. Věděl, že si musí na nohy co nejdříve pustit vodu. Angelo Breza podpíral a oba muži spěchali ke vchodu recyklační továrny.

Charles se vyhrabal na nohy a vrhl se ke dvěma prknům, které tvořily můstek přes kanál. Wally po Charlesovi skočil, ale minul ho a přitom uklouzl a spadl na zem. Navzdory své obrovské váze byl v mžiku zase na nohou. Charles dusal po prkně a úplně zapomněl, jak nervózně ho minule přecházel.

Pomyslel na to, že by mohl shodit prkna do kanálu, ale Wally byl příliš blízko za ním.

Charles měl strach, aby ho nehodili do nádrže s chemikáliemi, takže běžel, jak nejrychleji mohl, ale šlo to těžko. Nejprve musel prolézat vyraženými stroji a továrním zařízením, pak přeběhnout přes zasněžené

134 parkoviště pokryté odpadky a teprve potom se dostal k drátěnému plotu. Wally musel překonávat stejné překážky, ale protože byl zvyklý na fyzickou námahu, běžel rychleji.

Charles začal šplhat přes plot, ale nevybral si právě nejlepší místo.

Nahoře nebylo čeho se pořádně přidržet a tak se mu šplhalo dost těžko.

Wally Crabb doběhl k plotu a začal s ním zběsile třást.

Charles se sotva udržel, nahoru lézt nemohl vůbec. Pak se Wally natáhl a chytil Charlese za pravou nohu. Charles

kopal nohou, aby se uvolnil, ale Wally se držel dobře a prostě se na Charlese pověsil. Wallyho váhu už Charles neudržel, jeho sevření povolilo a spadl z plotu rovnou na Wallyho. Charles zoufale hledal pod sněhem, jestli by nenašel nějaký předmět, kterým by se mohl bránit. Našel starou botu. Hodil ji po Wallym, sice ho minul, ale poskytlo mu to alespoň příležitost vstát a běžet podél plotu k řece. Charlesovi ta situace připadala, jako kdyby byl zavřený v kleci se zuřivým divokým zvířetem.

Běžet podél plotu bylo téměř nemožné. Zmrzlý sníh občas Charlese udržel a někdy se pod ním probořil, ale nedalo se předem poznat, jak to dopadne, než opravdu došlápl. Pod sněhem se skrývalo množství odpadků od drobností až po vyřazené gumové pneumatiky a kovové součástky, které ho chytaly za nohy. Charles se obával, že ho jeho pronásledovatel každou chvilku chytí, ohlédl se přes rameno. Jediným pohledem se ujistil, že pro Wallyho je cesta stejně obtížná jako pro něj, a tak doběhl na břeh řeky první.

Sestup k řece byl v podstatě sotva kontrolovatelný pád. Ruce držel podle těla a snažil se jimi udržet rovnováhu, uklouzl a sjel po nábreží. Zastavil se až na místě, kde se u břehu nahromadily ledové kry. Charles se vyhnul nezamrzlému místu, vylezl na led a snažil se udržet rovnováhu. Wally sestoupil z nábreží trochu opatrněji a tím se trochu pozdržel. Charles obešel část plotu, která zasahovala až do řeky, a už začínal vylézat po nábreží, když Wally teprve sestoupil k řece.

Charles byl téměř nahoře na břehu, když vtom mu náhle podklouzly nohy. Rukama se v panice snažil něčeho zachytit. V poslední vteřině se chytil malého keříku, který zabrzdlil jeho pád. Snažil se vyškrábat nazpátek, ale nemohl se ničeho zachytit. Wally už oběhl plot a blížil se po ledě ke břehu.

Vzdálenost mezi nimi se zkracovala.

Wally se natáhl a snažil se chytit Charlese za nohu. Už byl od něj jen pár centimetrů, když vtom se jeho pohyb jako by zpomalil. Zapřel se nohama, ale nebylo to k ničemu. Nejdřív pomalu a pak rychleji klouzal zase nazpátek.

Charles nabral nové síly a pokusil se vyšplhat posledních pět stop. Zjistil, že se může špičkami bot zachytit břehu. Pomaloučku se vytáhl nahoru, až byl vrchní polovinou těla nad okrajem nábreží. Vytáhl se nahoru do kleku. Přitom ucítil pod sněhem kameny a kousky cihel. Uvolnil je a hrst si nabral.

Wally už se znovu vrhl na nábreží a byl teď od něj pouhých pět stop.

Charles napřáhl ruku a hodil. Jeden z kamenů udeřil Wallyho do ramene

135

a ten zasténal bolestí. Chytil se za bolestivé místo druhou rukou a sklouzl z nábreží. Charles rychle uvolnil další kameny a hodil je dolů na Wallyho. Ten si zakryl hlavu rukama a ustoupil na led.

Charles utíkal zpátky k řadě opuštěných továrních budov. Měl v úmyslu oběhnout první budovu a nastoupit do auta, které měl zaparkované asi sto metrů za budovou. Ale když se tím směrem rozběhl, uviděl, že se od opačného konce plotu blíží několik baterek. Otočily se směrem k němu a na okamžik ho oslepily.

Věděl, že ho ti lidé vidí. Neměl na vybranou. Běžel přímo k prázdné budově.

Proběhl vchodem, ve kterém chyběly dveře, a rychle ho pohltila neproniknutelná tma. Rukama šátral před sebou a pomaloučku šel dopředu až narazil na zeď. Jako by byl v bludišti, posunoval se podél zdi, až se dostal ke dveřím. Sehnul se, sebral z podlahy nějaké úlomky cihel a hodil je otevřenými dveřmi. Narazily do nějaké zdi a spadly k zemi.

Charles se stále přidržoval kliky a natáhl v temnotě ruku.

Konečky prstů se dotkl zdi, do které se před chvílí strefil kamínky. Pustil se dveří a vydal se podle této nové zdi.

Uslyšel za sebou výkřiky a pocítil nával paniky. Musí najít místo, kde by se schoval. Byl přesvědčen o tom, že lidé z Recycle jsou blázni a že mají v úmyslu ho zabít. Byl si jistý tím, že ho chtějí strčit do nádrže na odpadové chemikálie a doufají, že to bude vypadat jako nehoda. Mohl koneckonců do rybníčka omylem spadnout, když se v prostorách závodu pohyboval tajně a potmě. A jestli klidně vypouštějí jedy do veřejné řeky, asi nebudou mít nějak zvlášť vyvinutý cit pro morálku.

Charles došel podél zdi do rohu. V budově byla taková tma, že neviděl ruku, kterou si přidržoval před obličejem. Sehnul se, sebral pár kamínků ze země a hodil je za roh, aby viděl jak daleko je další zeď. Čekal, že uslyší zvuk kamínků narážejících do zdi a pak padajících na podlahu, ale neslyšel ani jedno z toho. Za dlouhou dobu uslyšel šplouchnutí vody.

Ucouvl zpátky. Někde těsně před ním bylo prázdko, byla tam možná nějaká stará výtahová šachta.

Odhadl, že je asi na chodbě a hodil nějaké kamínky kolmo na zeď, kolem které šel. Kamínky okamžitě do něčeho narazily, a když se Charles ve tmě natáhl, dotkl se protější zdi.

Kopal před sebou spadanou omítku, aby měl jistotu, že šachtu obejde. Šlo to takhle docela dobře a tak pomalu postupoval vpřed. Cítil už o něco větší jistotu. Nemohl odhadnout vzdálenost, kterou už urazil, ale měl dojem, že už došel dost daleko. Pak se dotkl nějakého pantu od dveří. Hmatl dál a našel dřevěné dveře, které byly trochu pootevřené. Klika chyběla. Charles se do dveří opřel a ty se neochotně otevřely, protože jim bránily cihly a kusy omítky na podlaze. Velmi opatrně a pomaloučku vešel do místnosti a hmatl před sebou pravou rukou. Cítil nepříjemný plesnivý zápach. Narazil na balík látky a pak si uvědomil, že je to stočený starý napůl shnilý koberec.

Slyšel, jak někdo za ním křičí do rozlehlé budovy. "Chceme s vámi mluvit, Charlesi Martele." Zvuk se rozléhal tmou. Pak slyšel těžké kroky

136

a nějaké hlasy, jak spolu rozmlouvají. Zaplavil ho nový strach, pustil se dveří a vydal se napříč místností. Rukama hmatl před sebou v naději, že narazí na nějaký úkryt. Téměř ihned zakopl o další koberec a narazil na nízký kovový

předmět. Ohmatal ho a řekl si, že to je asi jakási převržená plechová skříňka. Obešel ji a skrčil se za hromadu smradlavých hadrů. Zahrabal se mezi ně jak nejlépe to šlo a cítil, že kolem něj běhají nějaké malé tlapky. Doufal, že vyruší jen myši a ne nic většího.

Charles neviděl vůbec nic kromě svítícího ciferníku na svých hodinkách. Čekal a slyšel v tichu svůj dech a tlukot srdce.

Byl v pasti. Nebylo kam utéci. Mohou mu provést co chtějí, jeho tělo nikdo nikdy nenajde, zvlášť jestli je hodí do výtahové šachty. Charles ještě nikdy nezažil takovou bezmeznou hrůzu.

Na chodbě bliklo světlo a odráželo se i do místnosti, kde se Charles ukrýval. Baterky se pohybovaly po chodbě směrem k němu. Na moment zmizely a v místnosti zavládla naprostá tma.

Uslyšel vzdálené šplouchnutí, jako by někdo hodil do výtahové šachty nějaký těžký předmět a pak následoval smích. Světla baterek se vrátila na chodbu a pohupovala se z místa na místo, jak se Charlesovi pronásledovatelé blížili. Teď už slyšel každý jejich krok. Staré dřevěné dveře se náhle se skřípáním otevřely a ostrý paprsek světla se rozletěl po místnosti.

Charles stáhl hlavu dolů jako želva a doufal, že pronásledovatelé se spokojí se zběžnou prohlídkou místnosti.

Ale nebylo tomu tak. Charles slyšel, jak muž kopl do role starého koberce a viděl, jak světlo propátrává každý centimetr podlahy. V záchvatu paniky si uvědomil, že ho objeví.

Vyskočil zpod chabého úkrytu a vyrazil ke dveřím.

Pronásledovatel na něj posvítil baterkou a ozářil jeho siluetu ve dveřích. "Tady je," zařval muž.

Charles vyrazil na chodbu s úmyslem běžet zpátky do bludiště zdi odkud přišel. Namísto toho vrazil do dalšího pronásledovatele, který přibíhal z chodby, chytil ho a přitom upustil baterku. Charles slepě vyrazil pěstí v zoufalé snaze se osvobodit. A pak, ještě než ucítil bolest, se pod ním podlomily nohy. Muž udeřil Charlese holí zezadu pod kolena. Charles se zhroutil na podlahu a útočník zatím hledal baterku. Z místnosti, kde se Charles předtím ukrýval se vynořil druhý muž a světlem baterky celou scénu ozářil.

Charles poprvé spatřil muže, který ho uhodil. Ke svému úžasu zjistil, že se dívá na Franka Neilsona, velitele policie ze Shaftesbury. Ještě nikdy se mu tolik nelíbila modrá seržová uniforma s různými ozdobami včetně pouzdra a pistole.

"Tak dobrý, Martele, dost legrace a stoupni si," řekl Neilson a zasunul pendrek do koženého pouzdra. Byl to podsaditý muž s dozadu ulízanými světlými vlasy. Krk měl asi tak silný jako Charlesovo stehno.

"To mám ale radost, že vás vidím," řekl Charles se srdečnou upřímností, navzdory ráně, kterou před chvílí dostal.

"To se vsadím, že ano," řekl Frank a chytil Charlese za límec a postavil ho na nohy.

137

Charles se chvilinku potácel, protože ho bolely svaly na nohách.

"Náramky?" zeptal se jeho zástupce. Jmenoval se Bernie Crawford. Na rozdíl od svého šéfa byl vysoký, hubený a vypadal jako basketbalista.

"Sakra, to ne!" řekl Frank. "Jen honem vypadneme z týhle zasraný díry."

Bernie šel první, za ním Charles a trojici uzavíral Frank.

Šli zpátky opuštěnou továrnou. Když šli kolem výtahové šachty, Charles se zachvěl při pomýšlení, že moc nechybělo a byl by se zřítíl do téhle bezedné jámy. Cestou přemýšlel o tom jak Bernie mluvil o náramcích. Někdo z recyklační továrny zřejmě zavolal policii a stěžoval si.

Beze slova kráčeli jeden za druhým ze staré továrny a přes prázdné parkoviště k policejnímu autu. Charlese posadili na zadní sedadlo, za silnou drátěnou zábranu. Frank nastartoval motor a vyjel.

"Ale moje auto je támhle vzadu," řekl Charles skrz drátěnou přepážku.

"My víme, kde máte auto," řekl Frank.

Charles se zase opřel a snažil se uklidnit. Srdce mu ještě stále bušilo v hrudi a nohy ho strašně bolely. Uvažoval, jestli ho odvezou na policejní stanici. Ale namísto toho jeli na opačnou stranu a zatočili do vrat, která vedla na parkoviště firmy Recycle.

Charles se opět naklonil dopředu. "Poslouchejte. Potřebuju získat nezvratné důkazy, že Recycle vypouští jedy do Pawtomacku. Právě jsem shromažďoval důkazy, když po mně skočili a zničili mi foťák."

"Ty, poslouchej, frajere. Volali nám, že jsi tu neoprávněně."

A navíc jsi ještě napadl jednoho dělníka a strčil ho do nějaké kyseliny. A včera v noci jsi otravoval předáka, Nata Archera."

Charles se zase opřel a uvědomil si, že mu nezbývá nic než počkat, jak Frank situaci vyřeší. Zřejmě potřeboval, aby ho někdo s určitostí identifikoval. Charlesovu úlevu sice trochu kalilo rozhořčení, ale smířil se s tím, že musí jet na policejní stanici.

Zastavili kus před hlavním vchodem do budovy. Frank zmáčkl třikrát klakson a čekal. Aluminiové dveře se za okamžik otevřely a Charles viděl, jak z nich vychází Nat Archer a za ním jde menší muž, který má nohu až po koleno zavázanou obvazem.

Frank se vysoukal ze sedadla, obešel auto a otevřel Charlesovi dveře. "Ven," řekl krátce.

Charles ho poslechl. Na zemi ležely asi tři centimetry čerstvého sněhu. Charles trochu uklouzl a pak zase nabral rovnováhu. Modřiny pod kolena, kam ho Frank udeřil obuškem, ho bolely víc, když stál.

Nat Archer a jeho společník došli k Frankovi a Charlesovi.

"Je to ten muž?" zeptal se Frank, vzal si kus žvýkačky a nacpal si ji do úst.

Archer se na Charlese zamračil a řekl: "To je určitě von."

"Chcete ho teda žalovat?" zeptal se Frank a vši silou žvýkal, až mu žvýkačka praskala v ústech.

Archer se vydal zpátky k továrně.

Frank stále hlasitě žvýkal, obešel policejní auto a nastoupil.

138

Charles se zmateně otočil a podíval se na Breza. Podsaditý muž stál před ním a šklebil se na něj bezzubým úsměvem. Charles si všiml jizvy, která se mu táhla přes tvář, takže jeho úsměv byl trochu křivý. Brezo náhle vymrštil pravici a namířil ránu na Charlesův žaludek. Charles útočící pěst viděl a podařilo se mu ji trochu stočit loktem. Ale přesto dostal ránu do břicha, až se svezl na chladnou zem a lapal po dechu.

Brezo stál nad ním a čekal, jestli se Charles bude bránit, ale pak kopl na Charlese trochu sněhu a šel pryč. Trochu přitom napadal na zafačovanou nohu.

Charles si namáhavě klekl a opřel se o dlaně. Chvilku byl bolestí úplně vyvedený z míry. Slyšel, jak se otevřely dveře auta a ucítil, jak ho někdo táhá za ruku, aby se postavil.

Charles se držel za břicho, ale nechal se odvést zpátky do auta. Sedl si a hlava mu padla dozadu na opěradlo.

Cítil, jak auto dostalo smyk, ale bylo mu to jedno. Oči měl stále zavřené. Už samotné dýchání ho dost bolelo. Po chvíli se auto zastavilo a dveře se otevřely. Charles otevřel oči a uviděl, že se na něj dívá Frank Neilson.

"Tak pojď, ty rváči. Máš štěstí, že jsi z toho takhle lehce vyvázl." Sáhl dovnitř a táhl Charlese ven z auta.

Charles vystoupil a hlava se mu točila. Frank zavřel zadní dveře a zase se posadil za volant. Stáhl okénko. "Myslím, že byste se měl radši držet od Recycle stranou. Po městě se dost rychle rozneslo, že se jim snažíte způsobit potíže. Jestli v tom budete pokračovat, budete mít problémy. Bude to asi daleko horší, než jste si myslel. Město z recyklační továrny vlastně žije a policejní úředníci nebudou moci zaručit vaši bezpečnost, pokud se budete snažit situaci nějak narušit. Policie nebude ani moci zaručit budoucnost pro vaši rodinu.

Promyslete si to."

Frank vytáhl okénko a nastartoval motor. Nechal Charlese stát u příkopu s nohavicemi postříkanými břečkovou. Charlese sice všechno bolelo, ale cítil, jak se v něm zdvihá chladná zuřivost. Odjakživa ho vybízelo nepřátelství k akci.

Cathryn a Gína právě uklízely kuchyň, když vtom uslyšely, jak na příjezdovou cestu zahýbá auto. Cathryn doběhla k oknu a rozhrnula červeně kostičkovanou záclonu. Pevně doufala, že to je Charles. Vůbec se neozval od té doby, kdy utekl z nemocnice, a telefon v jeho laboratoři nikdo nebral. Věděla také, že musí Charlesovi říci o tom, co se dělo u soudu.

Nemůže to nechat být - a čekat, až Charlesovi ráno doručí obsílku k soudu.

Cathryn se dívala, jak se po příjezdové cestě blíží světla auta a jediné její přání bylo, aby to byl Charles. Auto zatočilo a projelo pod kuchyňským oknem. Bylo to Charlesovo staré červené Pinto. Cathryn si ulehčeně oddechla. Otočila se zpátky do místnosti a vzala překvapené Gíně utěrku z rukou.

"Mami, je to Charles. Nemohla bys, prosím tě, jít na chvíli vedle do pokoje? Chci si s ním chvilku promluvit o samotě."

Gína se pokusila něco říci, ale Cathryn jí položila ruku na rty a jemně ji umlčela. "Je to důležité."

139

"Budeš v pořádku?"

"Samozřejmě," řekla Cathryn a postrčila Gínu ven z kuchyně.

Slyšela, jak bouchly dveře od auta.

Cathryn přistoupila ke dveřím. Otevřela je, jen Charles začal vystupovat po schodech.

Ještě než mu viděla do obličeje, ucítila ho. Byl cítit jako plesnivé ručníky, které původně někdo uklidil mokré do skříně.

Když přišel na světlo, uviděla, že má pohmožděný a oteklý nos.

Na horním rtu měl trochu zaschlé krve a celý obličej měl začerněný. Beránci bundu měl nenapravitelně umazanou a kalhoty na pravém koleně roztržené. Ale nejvíc ze všeho ji rozrušil jeho výraz - Charles byl napjatý a stěží ovládal vztek.

"Charlesi?" Dělo se zřejmě něco strašného. Celé odpoledne si o svého muže dělala starosti a teď, když se na něj podívala, zdálo se jí, že oprávněně.

"Chvilku teď nic neříkej," požádal ji Charles a vyhnul se jejímu dotyku. Sundal si bundu, okamžitě přistoupil k telefonu a nervózně začal listovat notýskem s telefonními čísly.

Cathryn vytáhla ze zásuvky čistou utěrku, namočila jeden cíp a pokusila se mu otřít obličej, aby zjistila, odkud mu teče krev.

"Prokrista, Cathryn. Nemůžeš vteřinku počkat?" utrl se Charles a odstrčil ji.

Cathryn ustoupila. Stál před ní docela cizí člověk. Dívala se, jak zlostně mačká čísla na tlačítkovém telefonu.

"Dawsone," zařval Charles do telefonu. "Je mi fuk, jestli máte pod palcem celou policii i celý tohle zasaný město.

Tohle vám neprojde!" Skončil hovor tím, že bouchl se sluchátkem. Nečekal, až mu Dawson odpoví, a zavěsil první.

Po tomhle telefonickém hovoru opadlo Charlesovo napětí.

Pomaloučku si mnul spánky. "Neměl jsem ani ponětí, jak je tohle naše malebné městečko zkorumpované," řekl už téměř normálním hlasem.

Cathryn se už začínala uvolňovat. "Co se ti stalo? Charlesi, vždyť jsi zraněný!" Charles na ni pohlédl. Potřásl hlavou a ke Cathrynině překvapení se zasmál. "Jen moje hrdost je zraněná. Je to těžké, během jednoho večera ztratit představu, že jsem superman. Ne, nejsem zraněný. Alespoň ne vážně. Zvláště, když si vzpomenu, že jsem si jednu chvíli myslel, že už je po mně; ale teď se potřebuju něčeho napít. Třeba džusu. To je jedno." "Mám pro tebe jídlo v troubě, aby ti nevychladlo." "Panebože, teď nemůžu jíst," řekl Charles a pomalu se svezl na kuchyňskou židli. "Ale mám žízeň jako blázen." Položil na stůl ruce, které se mu dost chvěly. Žaludek ho bolel, jak do něj dostal ránu. Cathryn mu nalila sklenici jablečného moštu a donesla ji na stůl. Všimla si Giny, která stála s nevinným výrazem ve dveřích. Cathryn své matce zlostnými posuňky naznačila, aby se vrátila zpátky do pokoje. Posadila

140 se ke stolu. Alespoň prozatím se rozhodla, že Charlesovi neřekne o té situaci s poručnictvím. "Máš na obličej krev," řekla soucitně.

Charles si přejel hřbetem ruky pod nosem a pohlédl na kousky zaschlé krve. "Hajzlové!" ulevil si. Upíjel mošt a chvíli bylo ticho. "Řekneš mi, kde jsi byl a co se stalo?" zeptala se Cathryn konečně. "Nejdřív bych radši slyšel, co je s Michelle," řekl Charles a položil sklenici na stůl. "Určitě?" zeptala se Cathryn. Natáhla ruku a položila ji na Charlesovu. "Jak to myslíš, jestli určitě?" utrl se Charles. "Samozřejmě, že to chci slyšet." "Tak jsem to ale nemyslela," vysvětlovala Cathryn. "Já vím, že tě to trápí. Jenom jsem si kvůli tobě dělala starosti. Tak hrozně sis tu Michellinu komplikaci se srdcem bral."

"Co se zase stalo?" ptal se Charles zvýšeným hlasem. Báł se, že ho Cathryn opět připravuje na nějakou strašnou zprávu.

"Prosím tě, uklidni se," řekla Cathryn jemně.

"Tak mi řekni, co se Michelle stalo."

"Pořád má horečku," řekla Cathryn, "zase jí stoupla a doktorům to dělá starosti."

"Panebože!" řekl Charles.

"Jinak se všechno zdá být v pořádku. Puls už má normální."

Cathryn měla strach se zmínit o tom, že Michelle začínají vypadávat vlasy. Ale doktor Keitzman řekl, že to je obvyklý vedlejší účinek a že se to zase spraví.

"Vypadá to na remisi?"

"Myslím, že ne. Neříkali nic."

"Jak vysokou má tu horečku?" zeptal se Charles.

"Dost vysokou. Když jsem odcházela, měla čtyřicítku."

"A proč jsi odcházela? Proč jsi tam nezůstala?"

"Nabídla jsem, že tam ještě budu, ale doktoři mi radili, abych šla domů.

Říkali, že rodiče, kteří mají nemocné dítě, musejí dávat pozor, aby nezanedbávali zbytek rodiny. Říkali, že teď tam nemůžu nic dělat. Měla jsem tam zůstat. Nevěděla jsem, co mám dělat. Měl jsi tam radši být."

"Panebože!" bědoval znovu Charles. "Někdo by tam s ní měl být.

Vysoká horečka není dobré znamení. Léky ničí její obranný systém a zřejmě vůbec neovlivňují leukemické buňky.

Vysoká horečka v tomto stadiu znamená infekci."

Charles zprudka vstal. "Jedu do nemocnice," řekl rozhodně.

"Hned teď!"

"Ale proč, Charlesi? Co tam teď budeš platný?" Cathryn náhle plná paniky, vyskočila.

"Chci být u ní. A kromě toho jsem se rozhodl. S těmi léky se musí přestat. Nebo se aspoň musí omezit na normální obvyklé dávky. Dělají na ni nějaký experiment. Kdyby fungoval, tak už bychom viděli pokles cirkulujících leukemických buněk. A namísto toho je jich víc."

141

"Ale tyhle léky už pomohly jiným lidem." Cathryn věděla, že mu musí cestu do nemocnice rozmluvit. Kdyby tam jel. . . byla by to hrozná krize, hádka.

"Já vím, že chemoterapie pomohla jiným lidem," řekl Charles.

"Michellin případ je ale bohužel jiný. Běžná léčba neúčinkuje.

Nenechám je, aby na mém dítěti experimentovali. Keitzman už měl příležitost. Nechci, aby se mi rozkládala před očima jako Elizabeth."

Charles se vydal ke dveřím.

Cathryn ho chytila za rukáv. "Charlesi, prosím tě. Takhle nemůžeš jít. Vypadáš hrozně."

Charles se na sebe podíval a uvědomil si, že má Cathryn pravdu. Záleží na tom vůbec? Zaváhal a pak běžel nahoru.

Převlékl se a umyl si ruce a obličej. Když zase seběhl dolů, Cathryn na něm viděla, že už se rozhodl. Má v úmyslu jet do nemocnice hned večer a přerušit Michellinu léčbu, její jedinou naději na život. Lékaři opět správně předpověděli jeho reakci.

Musí mu hned říci o tom poručnictví. Nemůže si dovolit s tím čekat.

Charles si natáhl zašpiněnou bundu a díval se, jestli má v kapse klíče.
Cathryn se opřela zády o linku a pevně sevřela umakartovou desku. "Charlesi," začala tiše. "Nemůžeš přerušit Michellinu léčbu."
Charles klíče našel. "Samozřejmě, že můžu," řekl s jistotou.

"Jenomže je to zařízené tak, že léčbu přerušit nemůžeš," řekla Cathryn.
Charles se zarazil s rukou na klíče. Slova "je to zařízené" zněla přímo hrozivě. "Co se mi to snažíš říct?"
"Ráda bych, kdyby ses vrátil, sundal si bundu a posadil se," řekla Cathryn, jako by mluvila k zatvrzelému pubertákovi.
Charles přistoupil těsně k ní. "Radši mi hned řekni, co jsi zařídila."
Cathryn si nikdy nepředstavovala, že je to možné, ale teď pocítila, při pohledu do Charlesových přimhouřených očí strach. "Když jsi dneska odpoledne tak rychle odešel z nemocnice, radili jsme se s doktorem Keitzmanem a doktorem Wileym. Měli dojem, že jsi pod velkým tlakem a že nejsi právě ve stavu, kdy by ses mohl správně rozhodovat, pokud jde o Michellinu léčbu." Cathryn se schválně snažila opakovat právníký žargon, který odpoledne slyšela. Nejvíce ze všeho ji poděsila Charlesova reakce na její spoluvinu. Chtěla zdůraznit, že se celé akce zúčastnila neochotně. Vzhledla a podívala se manželovi do tváře. Jeho modré oči byly chladné.
"Právník z nemocnice mi řekl, že Michelle potřebuje dočasněho poručníka a lékaři s ním souhlasili. Řekli mi, že to mohou udělat i beze mě, ale že bude jednodušší, když jim pomohu.
Měla jsem dojem, že jeden z nás by se o to měl pořádně starat."
"Takže co se vlastně stalo?" zeptal se Charles a obličej se mu začal zbarvovat temnou červení.
"Dneska vydal soud předběžné opatření," řekla Cathryn.
Říkala to netakticky a v nevhodnou dobu. Všechno tak strašně komplikovala. Vytrvale pokračovala. "Soudce souhlasil s tím, aby Michelle byla léčena obvyklým způsobem, jak ho označil doktor Keitzman. Určili mě za dočasněho poručníka. Za tři dny se bude konat jednání v rámci předběžného

142

řízení. A za tři týdny bude hlavní líčení. Soud také určil poručníka a věř mi, Charlesi, že jsem to udělala jen kvůli Michelle. Nedělám nic proti tobě nebo kvůli tomu, abych se dostala mezi tebe a Michelle."
Cathryn upírala oči Charlesovi do obličeje, jestli tam snad neuvidí záblesk porozumění. Viděla však jen vztek.
"Charlesi!" vykřikla. "Prosím tě, věř mi. Doktoři mě přesvědčili, že jsi pod velkým tlakem. Nejsi ve své kůži. Jen se na sebe podívej! Doktor Keitzman je světově proslulý odborník na dětskou leukémii. Udělala jsem to jen kvůli Michelle. Je to jen dočasné. Prosím tě." Cathryn se rozplakala.
Gina se okamžitě objevila ve dveřích. "Je všechno v pořádku?" zeptala se plaše.
Charles mluvil velice pomalu a díval se přitom své ženě do očí. "Pevně věřím, že tohle není pravda. Doufám, že si to vymýšlíš."
"Je to pravda," vypravila ze sebe Cathryn. "Je to pravda.
Odešel jsi a nechal jsi mě tam samotnou. Udělala jsem, co jsem považovala za nejlepší. Ráno dostaneš předvolání k soudu."
Charles sám netušil, jaký vztek v něm dřímá. Teď vybuchl.
Jediná šikovná věc, kterou měl po ruce, byla hromádka talířů.
Sebral je z linky a mrštil jimi přes hlavu, až se roztříštily o podlahu. "Tohle nevydržím. Všichni jsou proti mě. Všichni!"
Cathryn se krčila u dřezu a obávala se pohnout. Gina byla jako přimrzlá ve dveřích, chtěla utéci, ale zároveň se bála o bezpečí své dcery.
"Michelle je moje dcera, je z mého masa, z mé krve," zuřil Charles. "Nikdo mi ji nevezme."
"Je to taky moje adoptivní dcera," vzlykala Cathryn. "Cítím k ní to, co ty." Překonala strach, chytla Charlese za klopy u bundy a třásla s ním, jak jen to šlo. "Prosím tě, uklidni se.
Prosím tě," vykřikla zoufale.
Poslední věc, o kterou Charles stál, bylo, aby ho někdo držel. Ruka mu reflexivně vyletěla a odrazila zbytečnou silou Cathryniny ruce. Hřbetem ruky jí nechtěně vrazil do obličeje a porazil ji na kuchyňský stůl.
O zem bouchla židle a Gina zaječela, vběhla do místnosti a postavila se tak, aby její mohutná postava omámenou Cathryn chránila. Pokřičovala se a začala odříkávat modlitbu.
Charles natáhl ruku a hrubě Ginu odstrčil. Chytil Cathryn za ramena a třepal s ní jako s hadrovou panenkou. "Musíš hned zavolat k soudu a celé to řízení zrušit. Rozumíš?"
Chuck slyšel nějaký rozruch a běžel dolů ze schodů. Jedním pohledem zjistil, co se děje, vletěl do kuchyně, chytil svého otce kolem pasu a pevně mu držel ruce u těla. Charles se kroutil, aby se osvobodil, ale nešlo to. Pustil tedy Cathryn a rozmáchl se loktem dozadu na Chucka a vrazil mu jej do žaludku. Chlapec hlasitě vydechl. Charles se bleskově otočil a strčil do Chucka, takže ten se zapotácel, upadl naznak a narazil si hlavu o podlahu.
Cathryn zaječela. Krize narůstala. Vrhla se na Chucka, aby ho před Charlesem chránila. Teprve v tuto chvíli si Charles uvědomil, že útočí na vlastního syna.

143

Udělal krok dopředu, ale Cathryn znovu vykřikla a dál zhrouceného Chucka chránila. Gina se postavila mezi Charlese a ostatní členy rodiny a mumlala cosi o ďáblu. Charles vzhledl a ve dveřích uviděl zmatený obličej Jean Paula. Chlapec

si všiml, že se na něj otec dívá, a ihned ucouvl. Charles se ohlédl na ostatní členy rodiny a pocítil strašný pocit odcizení. Impulsivně se otočil a vyběhl z domu.

Gina za ním zavřela dveře a Cathryn zatím pomáhala Chuckovi posadit se na kuchyňskou židli. Slyšeli, jak po příjezdové cestě rachotí Charlesovo auto.

"Já ho nenávídím! Nenávídím ho!" křičel Chuck a držel se oběma rukama za břicho.

"Ne, to ne," uklidňovala ho Cathryn. "Tohle je jen noční můra. Vzbudíme se a bude to v pořádku."

"Podívej se na to svoje oko!" vykřikla Gina, přistoupila ke Cathryn a naklonila jí hlavu dozadu.

"To nic není," řekla Cathryn.

"Jak to nic? Vždyť už to máš úplně modrý. Radši si na to dej led."

Cathryn vstala a podívala se na sebe v zrcátku, které viselo v předsíni. U pravého obočí měla škrábanec a skutečně se jí dělal monokl. Než došla do kuchyně, Gina už vyndávala tácek s ledem.

Jean Paul se znovu objevil ve dveřích.

"Jestli tě ještě jednou uhodí, tak ho zabiju," zavrčel Chuck.

"Chucku," řekla Cathryn ostře. "Takovéhle řeči nechci slyšet. Charles není ve své kůži, je pod velkým tlakem. A kromě toho mě nechtěl uhodit. Držela jsem ho a on se snažil vyprostit."

"Myslím, že otevřel svou duši ďáblu," podotkla Gina.

"Tak už toho všichni nechte," řekla Cathryn.

"Myslím, že je blázen," trval na svém Chuck.

Cathryn se zhluboka nadechla a připravila se, že Chucka napomene, ale pak zaváhala. Chlapcova poznámka ji přivedla na myšlenku, jestli se Charles skutečně nervově nezhroutí. Lékaři ji přece před touto možností varovali a ve všem ostatním měli vždycky zatím pravdu. Cathryn uvažovala, kde sebere sílu udržet rodinu pohromadě.

První její starostí bylo bezpečí. Nikdy ještě neviděla, že by Charles nad sebou ztratil kontrolu. Řekla si, že bude nejlepší, když požádá o radu odborníka, a vytočila telefonní číslo doktora Keitzmana.

Za pět minut už s doktorem mluvila.

Vyprávěla mu, co všechno se přihodilo, včetně toho, že se Charles rozhodl zastavit Michellinu léčbu. Dodala, že Charles někam odjel autem a že je pravděpodobně na cestě do nemocnice.

"Vypadá to, že jsme o poručnictví zažádali v pravý čas," řekl doktor Keitzman.

Cathryn neměla náladu na nějaké pochvalné řeči. "To je možné, ale dělám si starosti o Charlese. Nevím, co od něj mohu čekat."

"O to přesně jde," řekl doktor Keitzman. "Může být nebezpečný."

"Tomu nemohu věřit," protestovala Cathryn.

144

"To se dá těžko určit, pokud se na něj nepodívá odborník.

Ale vězte mi, možné to bohužel je. Možná byste měl na den nebo dva odjet z domu. Musíte myslet na svou rodinu."

"Snad bychom mohli odjet k mé matce," uvažovala Cathryn nahlas. Byla to pravda, musela myslet i na ostatní nejen na sebe.

"Myslím, že by to bylo nejlepší. Alespoň do té doby, než se Charles uklidní."

"A co jestli Charles pojede dneska večer do nemocnice?"

"S tím si nemusíte dělat starosti. Upozorním personál nemocnice a oznámím na oddělení, kde Michelle leží, že poručnictví máte vy. Nedělejte si starosti, to bude v pořádku."

Cathryn zavěsila a přála si, aby byla také tak optimistická jako doktor Keitzman. Měla stále ještě pocit, že celá situace se zhorší.

O půl hodiny později, po půlhodině obav a rozmyšlení, se Gina, Cathryn a oba chlapci posadili do kombíka. Vysadili Jeana Paula u domu jednoho jeho kamaráda ze školy, který ho pozval, aby u nich bydlel, a pokračovali dál do Bostonu. Nikdo nepromluvil.

145

Bylo už po deváté, když Charles dorazil k Dětské nemocnici.

Na rozdíl od chaosu, který zde vládl ve dne, byla ulice před nemocnicí zcela tichá a bez problémů našel místo na parkování před nemocničním knihkupectvím. Vešel do nemocnice hlavním vchodem a prázdným výtahem vyjel do patra, kde Michelle ležela.

Někdo na něj sice zavolaal, když procházel kolem sesterny, ale Charles si toho nevšímal, ani se nepodíval směrem, odkud hlas přicházel. Došel k Michellině pokoji a vklouzl dovnitř pootevřenými dveřmi.

Uvnitř byla větší tma než na chodbě. Jediné světlo přicházelo z malé lampičky nad podlahou. Charles čekal, až si jeho oči přivyknou na tmu, chvíli jen tak stál a rozhlížel se. Na opačné straně postele rozeznal monitor. Signál se stále objevoval. Charles uviděl dvě trubičky na nitrožilní výživu, každá vedla do jedné paže. Na levou hadičku byl připevněný konektor a Charles věděl, že tudy proudí do těla infuze s chemoterapeutiky.

Charles postoupil tiše dál do místnosti, oči přitom nespouštěl z tváře své spící dcery. Když byl ještě blíž, ke svému

překvapení zjistil, že Michelle nemá zavřené oči.

Pozorovala každý jeho pohyb.

"Michelle?" zašeptal Charles.

"Tati," ozvalo se z postele. Michelle si původně myslela, že je to zase nějaký laborant, který se k ní blíží nocí, aby jí znovu vzal krev.

Charles vzal dcerku něžně do náručí. Byla určitě lehčí než dřív. Snažila se ho také obejmout, ale neměla v pažích sílu. Přitiskl si její tvář na svou a pomalu ji kolébal. Cítil, jak její obličej žhne horečkou.

Pohlédl jí do obličeje a viděl, že má rty samý opar.

Cítil se tak hrozně, že ani slzy nepřicházely. Život prostě není fér. Je to jen krutá zkušenost, ve které jsou přítomny štěstí a naděje jen proto, aby nevyhnutelnou tragédií ještě více vyhrotily.

Charles objímal svou dceru a myslel na to, že jeho reakce na recyklační továrnu byla dost hloupá. Samozřejmě, že chápal svou touhu po pomstě, ale za daných okolností byly důležitější věci, kterým měl věnovat svůj čas. Lidem ze společnosti Recycle zřejmě nějaká nemocná dvanáctiletá holčička starosti nedělá, a tak klidně mohou zavřít oči před nějakým pocitem zodpovědnosti. A co takzvané ústavy pro boj proti rakovině?

Záleží jim na nějakém nemocném dítěti? Charles o tom pochyboval. Stačilo, aby si vzpomněl na situaci v institutu, kde pracoval. Ironie toho všeho byla, že lidé, kteří měli pod kontrolou celý obrovský aparát pro boj proti rakovině, jsou koneckonců ve stejném nebezpečí, že chorobě podlehnou, jako kterýkoliv jiný člověk.

"Tati, proč máš tak oteklý nos?" zeptala se Michelle a dívala se přitom Charlesovi do obličeje.

Charles se usmál. Michelle byla sice nemocná, ale přesto si o něj dělala starosti. To bylo neuvěřitelné.

Rychle si vymyslel něco o tom, že uklouzl na sněhu a upadl na obličej.

146

Michelle se zasmála, ale pak jí obličej hned ztvárněl. "Tati, a uzdravím se?"

Charles nechtěně zaváhal. Otázka ho zastihla nepřipraveného.

"Samozřejmě," usmál se a snažil se zamaskovat pauzu. "Vlastně myslím, že už tyhle léky potřebovat nebudeš." Charles vstal a ukázal na infúzi pro chemoterapii. "Co kdybych to vyndal?"

Na Michellině tváři se objevily obavy. Neměla ráda, když s kapačkou

někdo hýbal.

"Nebude to bolet," ujistil ji Charles.

Šikovně sundal plastický katetr z Michellina předloktí a pevně stiskl místo, kde byl upevněn. "Tu druhou infúzi ti ještě chvíli nechám, kdyby se ti náhodou zase zrychlilo srdíčko." Charles zlehka zatákal Michelle na hrudník.

Náhle cvakl vypínač a pokoj zaplavilo drsné zářivkové světlo.

Do pokoje vešla sestra a za ní následovali dva strážní v uniformách.

"Pane Martele, promiňte, ale budete muset odejít." Všimla si odpojené nitrožilní výživy a zlostně potřásla hlavou.

Charles nereagoval. Posadil se na pelest Michelliny postele a opět vzal holčičku do náručí.

Sestra pokynula strážným, aby jí pomohli. Muži přistoupili k Charlesovi a jemně ho postrčili, aby ho přiměli k odchodu.

"Když nás neposlechnete, mohli bychom vás dát zatknout," řekla sestra.

"Ale to bychom nechtěli udělat."

Charles se nechal od Michelle odtrhnout.

Michelle se podívala na oba strážné a pak pohlédla na svého otce. "Proč by tě zatýkali?"

"Nevím," odpověděl Charles s úsměvem. "Nejspíš nejsou návštěvní hodiny."

Charles vstal, nahnul se a políbil Michelle. Pak řekl: "Buď tu hodná. Já zase brzy přijdu."

Sestra zhasla velké světlo. Charles dcerce zamával od dveří a Michelle mu také zamávala.

"Neměl jste jí vyndávat tu infúzi," řekla sestra, když kráčeli po chodbě.

Charles neodpověděl.

"Když chcete svou dceru navštívit," pokračovala sestra, "budete muset přijít v návštěvních hodinách a budete muset mít někoho s sebou."

Charles její poznámku naprosto ignoroval a řekl zdvořile:

"Rád bych se podíval na její kartu."

Sestra pokračovala v chůzi; zdálo se, že se jí ten nápad příliš nezamlouvá.

"Mám na to právo," řekl Charles prostě. "A kromě toho jsem lékař."

Sestra neochotně souhlasila a Charles vešel do opuštěné místnosti s kartotékou. Bez problémů vyhledal Michellinu kartu a pohlédl na ni.

Uviděl, že jí odpoledne dělali krevní obraz. Zastavilo se mu srdce. Přestože to mohl očekávat, přece jen ho ranilo, když uviděl, že se počet bílých krvinek nesnížil. Dokonce i o trochu stoupl. Nebylo pochyb, že chemoterapie Michelle vůbec nepomáhá.

147

Charles si přitáhl telefon a zavolal doktora Keitzmana.

Zatímco čekal, až doktora zavolají, prohlédl celou kartu.

Obzvláště ho znepokojovala Michellina horečka. Do dnešního odpoledne se pohybovala kolem 38 oC, ale pak vylétla na 40 oC.

Charles přečetl na stroji psanou zprávu kardioložky. Vyplývalo z ní, že komorovou tachykardií mohla způsobit ona rychlá infúze druhé dávky Daunorubicinu nebo leukemická infiltrace do srdce, nebo případně kombinace těchto dvou faktorů. V tu chvíli se ozval doktor Keitzman.

Jak Charles, tak i doktor Keitzman se snažili být srdeční.

"Vzhledem k tomu, že jste lékař," řekl doktor Keitzman, "určitě víte, že my doktoři pocítujeme často velké dilema.

Nevíme, jestli se držet zavedených a osvědčených lékařských zásad, nebo jestli ustoupit přáním pacienta nebo jeho rodiny.

Já osobně věřím prvním z přístupů, protože jakmile se učiní první výjimka, i když je lehce obhajitelná, je to, jako když se otevře Pandořina skříňka. A tak musíme stále více spoléhat na soudy."

"Ale vždyť," namítl Charles a snažil se ovládat, jak jen to šlo, "v Michellině případě chemoterapie evidentně nepomáhá."

"Ještě ne," připustil doktor Keitzman, "ale je zatím brzo.

Ještě je stále naděje. Kromě toho nic jiného pro ni nemáme."

"Myslím, že si lžete do kapsy," utrl se Charles.

Doktor Keitzman neodpověděl. Věděl, že v tom, co Charles říká, je zrunko pravdy. Představa, že nedělá vůbec nic, zvláště u dítěte, byla pro Charlese strašlivá.

"Ještě jednu věc," pokračoval Charles. "Myslíte si, že Michellinu leukémii mohl způsobit benzen?"

"Je to možné," řekl doktor Keitzman. "Je to druh leukémie, u kterého je to pravděpodobné. Přišla do styku s benzenem?"

"Ano, a trvalo to dlouhou dobu. Jedna továrna ho vypouští do řeky, ze které je přítok do rybníčku na našem pozemku.

Řekl byste, že Michellina leukémie byla způsobena benzenem?"

"To bych říci nemohl," řekl doktor Keitzman. "Lituju, ale to záleží na okolnostech. A kromě toho bylo u benzenu jednoznačně dokázáno pouze to, že působí leukémii u laboratorních zvířat."

"Což, jak oba víme, znamená, že vyvolává leukémii u lidí."

"To je sice pravda, ale není to důkaz přijatelný u soudu.

Vždycky je tu určité procento pochybností, i když je malé."

"Takže mi nepomůžete?" zeptal se Charles.

"Lituji, ale nemohu," řekl doktor Keitzman. "Ale něco pro vás udělat mohu; mám dojem, že je to moje povinnost. Rád bych vás přiměl, abyste vyhledal psychiatrickou pomoc. Prožil jste strašný šok."

Charles měl chuť tomu člověku vynadat, ale pak si to rozmyslel a zavěsil prostě sluchátko. Vstal, uvažoval o tom, že by se propířil zpátky do Michellina pokoje, ale nešlo to.

Vrchní sestra ho sledovala ostřížím zrakem, a navíc v místnosti seděl ještě jeden uniformovaný strážný a listoval obrázkovým časopisem. Charles došel k výtahu a stiskl tlačítko.

148

Čekal, až výtah přijede a zatím rozvažoval, jaké možnosti řešení situace mu ještě zbývají. Byl sám a věděl, že po zítřejší rozmluvě s doktorem Ibanezem bude ještě osamělejší.

Ellen Sheldonová dorazila k Weinburgerovu institutu později než obvykle. Přesto však nespěchala, protože cesta ke vchodu do budovy byla zrádná. Minulou noc se počasí v Bostonu zase předvedlo. Začalo pršet, pak se déšť změnil ve sniř a potom zase pršelo. A nakonec celá ta břevka zmrzla. Než Ellen došla ke dveřím institutu, bylo asi půl deváté. Zpozdila se ze dvou důvodů. Za prvé nevěděla, jestli se Charles vůbec dnes objeví, takže nebylo nutno chystat věci pro práci v laboratoři. A za druhé se včera v noci vrátila domů velmi pozdě. Porušila jedno ze svých základních pravidel a smluvila si schůzku, aniž si to předem rozmyslela. Když totiž doktoru Morrisonovi oznámila, že Charles nepokračuje v práci na Canceranu, vedoucí oddělení ji přesvědčil, aby si vzala na zbytek dne volno. Řekl si také o její telefon domů, aby jí mohl povědět, jak dopadla schůzka s Charlesem a s Weinburgerovými. Přestože to Ellen nečekala, skutečně ji zavolał a řekl jí, že má Charles dvacet čtyři hodin na rozmyšlenou a pak se musí rozhodnout, jestli hodlá spolupracovat nebo ne. A pak ji pozval na večeři. Ellen přijala, protože usoudila, že je to pracovní schůzka, a teď byla ráda, že se tak rozhodla. Doktor Peter Morrison sice nevypadal právě jako Paul Newman, ale byl to fascinující člověk a zřejmě měl velký vliv ve vědeckých kruzích.

Ellen se pokusila odemknout dveře od laboratoře a překvapilo ji, když zjistila, že jsou už otevřené. Charles už byl v práci.

"Už jsem si říkal, že třeba nepříjdeš," vtipkoval Charles dobromyslně.

Ellen si sundala kabát a bojovala přitom s pocitem viny.

"Myslela jsem si, že tu nebudeš."

"Jo?" řekl Charles. "Pracuju tu skoro celou noc."

Ellen přistoupila k jeho stolu. Charles měl před sebou nový laboratorní protokol a několik stránek už popsal úhledným rukopisem. Vypadal strašně. Vlasy měl zčuchané, takže jimi prosvítalo prořídle místo na temeni. Oči měl unavené a

potřeboval oholit.

"Co to děláš?" zeptala se Ellen a pokoušela se odhadnout Charlesovu náladu.

"Byl jsem pilný," řekl Charles a pozdvihl nějakou lahvičku.

"A mám dobré zprávy. Naše metoda izolování proteinového antigenu ze zvířecí rakoviny funguje právě tak hladce jako u rakoviny člověka. Hybridom, který jsem udělal s Michellinými leukemickými buňkami, pracuje skvěle."

Ellen přikývla. Začínalo jí být Charlese Martela líto.

"A také jsem zkontroloval všechny myši, kterým jsme napíchali protilátku proti rakovině mléčné žlázy. U dvou z nich je vidět mírná, ale nepochybná a povzbudivá reakce protilátek. Co si o tom myslíš? Rád bych, abys jim dneska napíchala další dávku antigenu a rád bych použil Michellin leukemický antigen u nové skupiny myší."

149

"Ale Charlesi," řekla Ellen s politováním v hlase. "Tohle všechno bychom neměli dělat."

Charles opatrně postavil lahvičku, kterou držel v ruce, jako kdyby obsahovala nitroglycerin. Otočil se čelem k Ellen.

"Ještě pořád to tu řídím." Měl klidný a vyrovnaný hlas, snad až příliš vyrovnaný.

Ellen přikývla. Ve skutečnosti začínala mít z Charlese trochu strach.

Beze slova došla ke svému pracovnímu stolu a začala si chystat věci na očkování myší. Koutkem oka pozorovala, jak Charles jde ke svému psacímu stolu, bere si stoh papírů a začíná si číst.

Podívala se na hodiny.

Někdy po deváté se omluví, odejde z laboratoře a spojí se s Peterem.

Již dříve ráno Charlesovi doručili oznámení soudu, které se týkalo projednávání poručnictví. Vzal si ty papíry od soudního posla beze slova a až dosud se na ně nepodíval. Neměl trpělivost luštit právnícké věty, a tak se pouze podíval na formuláře a všiml si, že se má dostavit na soudní projednávání, které se koná za tři dny. Zasunul papíry zpátky do obálky a odhodil ji stranou.

Zřejmě se bude potřebovat poradit s nějakým právníkem.

Podíval se na hodinky a zvedl telefonní sluchátko. Nejprve zavolal Johna Randolpha, starostu ze Shaftesbury. Charles ho znal, protože pan Randolph byl zároveň majitelem místního obchodu s železářskými potřebami.

"Mám stížnost," řekl Charles, jakmile starostu pozdravil, "na policii ze Shaftesbury."

"Doufám, že nemluvíte o té včerejší noci v továrně," řekl John.

"To tedy mluvím."

"No, o tom incidentu my už víme," řekl John. "Frank Neilson pozval tři radní na snidani. Řekl jim o tom všechno. Měl jsem dojem, že jste měl kliku, že tam Frank přišel."

"To jsem si nejdřív taky myslel," řekl Charles. "Ale jen do té doby, než mě odvezl zpátky do Recycle, aby mě tam mohl nějaký kretén praštit."

"O tomhle jsem neslyšel," přiznal John. "Ale slyšel jsem, že jste byl na cizím pozemku a že jste někoho strčil do nějaké kyseliny. Proč proboha děláte v té továrně takovéhle potíže?"

Copak nejste doktor? Zdá se mi dost zvláštní, aby se takhle choval lékař."

Charlesovi náhle zakalila mysl hrozná zlost. Pustil se do vášnivého vysvětlování, jak Recycle vypouští benzen a další toxické chemikálie do řeky. Řekl starostovi, že pro město by bylo nejlepší, kdyby dal továrnu zavřít.

"Myslím, že by naši občané nebyli zrovna nadšení, kdybychom továrnu zavřeli. Než začala fugovat, byla tu dost velká nezaměstnanost. Prosperita našeho města je těsně spojena se společností Recycle."

"Vy asi nejspíš měříte prosperitu podle toho, kolik_ se prodalo praček!"

"Je to taky součást problému," souhlasil John.

"Ježíšikriste!" zařval Charles. "To je přece dost vysoká cena za blahobyť, když kvůli tomu děti mají leukémii a aplastickou anémii, nemyslíte?"

"O tom já nic nevím," řekl John vyrovnaně.

"A myslím, že o tom ani nic vědět nechcete."

150

"Obviňujete mě snad z něčeho?"

"To máte teda sakra pravdu. Obviňuju vás z nezodpovědnosti.

I kdyby

tu byla jen malá pravděpodobnost, že Recycle vypouští jedovaté chemické látky do řeky, měla by být továrna zavřená, dokud se to nevysvětlí. Ten risk přece nestojí za hrstku nějakých špinavých pracovních příležitostí."

"To se vám lehko řekne, když jste doktor a nemusíte si dělat starosti

s penězi. Ty pracovní příležitosti jsou velmi důležité jak pro město, tak i pro lidi, kteří v něm žijí. A pokud jde o vaši stížnost na policii, co kdybyste se nám prostě přestal plést do řemesla? Tohle dneska ráno říkali naši radní.

Nepotřebujeme nějaký lidi z města, co vystudovali nějakou hogo fogo universitu v Harvardu, aby nám říkali, co máme dělat."

Charles uslyšel známé cvaknutí a spojení se přerušilo. To je teda přístup, pomyslel si. Charles věděl, že se zlostí nic neporídí, a vytočil telefonní číslo Úřadu pro ochranu životního prostředí. Požádal, jestli by nemohl mluvit s paní Amendolovou. Velmi ho překvapilo, když se ve sluchátku okamžitě ozval její trochu nosový hlas. Charles se představil a pak vyprávěl, co zjistil v Recycle, Ltd. "Nádrž na benzen je trubkou přímo spojena s odpadem z okapu," vysvětloval Charles. "To tedy není moc rafinované," řekla paní Amendolová.

"To tedy rozhodně není," souhlasil s ní Charles. "A navíc tam ještě mají takový rybníček s chemikáliemi, který pravidelně prosakuje do řeky."

"Podařilo se vám udělat nějaké fotografie'." zeptala se paní Amendolová.

"Snažil jsem se, ale nevyšlo to," řekl Charles. "Možná že by' vaši lidé mohli mít víc štěstí než já." Charles neviděl žádný důvod, proč by' vyprávěl někomu z Úřadu pro ochranu životního prostředí o tom zničeném fotoaparátu. Kdyby to pomohlo vzbudit jejich zájem, udělal by to. Ale takhle měl spíše obavy, že by je to úplně odradilo.

"Budu muset někam zavolat," řekla paní Amendolová. "Ale nemohu vám nic slíbit. Měla bych větší šanci, kdyby ste mi poslal tu písemnou stížnost, kterou jste mi slíbil a k ní pár fotografií. i kdyby byly třeba mizerné."

Charles jí řekl, že se o to pokusí, jak jen to bude možné. ale že by byl velmi rád, kdyby' se pokusila něco podniknout na základě informací, které jí dal. Zavěsil a nebyl si příliš jist, že se s tím problémem bude něco dít.

Vrátil se k laboratornímu stolu a pozoroval Elleniny přípravy. Nezasahoval jí do práce, protože byla mnohem šikovnější než on. Místo toho se pustil do přípravy Michellina leukemického antigenu, aby ho potom mohl naočkovat myším. Vzhledem k tomu, že lahvička byla sterilní, Charles rovněž sterilním způsobem vytáhl přesný objem roztoku. Tuto přesnou dávku pak přidal k odměřenému množství sterilního fyziologického roztoku, aby dosáhl potřebné koncentrace. Lahvičku se zbývajícím antigenem pak vrátil do lednice.

151

Poté, co roztok dodělal, podal ho Ellen a řekl jí, aby pokračovala v rozdělané práci. Pak jí oznámil, že musí jít sehnat nějakého právníka a že se do oběda vrátí.

Když se za ním zavřely dveře, Ellen stála plných pět minut na jednom místě a pozorovala vteřinovou ručičku, jak běhá pořád dokola kolem ciferníku. Charles se stále nevracel, a tak zavolala na vrátnici, kde jí potvrdili, že odešel z budovy. A teprve potom zavolala doktora Morrisona. Hned jak uslyšela v telefonu jeho hlas, řekla mu, že Charles stále pracuje na tom svém výzkumu, že ho vlastně ještě rozšiřuje a že se stále chová velmi podivně.

"A je to," řekl doktor Morrison, "tohle je poslední kapka."

Nikdo nemůže říci, že jsme se nesnažili, ale Charles Martel na Weinburgerově institutu skončil.

Charlesova pout' za právníkem nebyla tak snadná, jak očekával. Celkem logicky spojoval schopnosti a pochopení pro klienta s umístěním kanceláře. Zaparkoval auto v garáži v centru Bostonu a došel na luxusní ulici jménem State Street. Vešel do impozantní výškové budovy, kde byly pouze kanceláře.

V budově byla fontána, obrovské plochy vykládané leštěným mramorem a spousty kouřového skla. Podle seznamu sídlilo v budově množství právnických firem. Charles si vybral tu v nejvyšším patře. Jmenovala se Negelman, Cannalotto a O'Maley.

Zvolil si je v naději, že vysoké patro bude znamenat i vysoký výkon. Ale bohužel se vysoké patro odráželo pouze ve výšce jejich odhadovaného honoráře.

Firma zřejmě neočekávala, že k nim přijde jen tak někdo z ulice, a Charles musel čekat na čalouněném sedátku, které bylo asi tak pohodlné jako mramorová lavička v parku. Právník, ke kterému se Charles konečně dostal, byl evidentně mladší partner firmy. Charles měl dojem, že je mu nanejvýš patnáct let.

Zpočátku probíhal rozhovor dobře. Zdálo se, že mladý právník je skutečně překvapený faktem, že soudce udělil dočasné poručnictví adoptivnímu rodiči namísto pokrevnímu. Později měl však méně pochopení, když zjistil, že Charles chce přerušit léčbu, kterou doporučují lékaři. Zřejmě bv se mu ještě stále snažil pomoci, kdyby se Charles nepustil do vášnivého obviňování továrny Recycle a města Shaftesbury. A když se ho právník začal vyptávat, o co mu jde především, propukla hádka.

Pak mladý muž obvinil Charlese z baratrie, což Charlese obzvláště rozzuřilo, protože nevěděl, co to znamená.

Odešel. aniž by právníkou pomoc získal. Místo toho, aby zkoušel další firmy, které v budově byly, podíval se v blízkém obchodě do Zlatých stránek. Charles vynechal právnícké firmy, které sídlily na luxusní adrese, a hledal právníky, kteří pracovali sami. Označil si šest jmen a začal je obvolávat.

Jakmile se na druhém konci někdo ozval, Charles se zeptal, jestli má co dělat, nebo jestli shání práci. Pokud ten člověk zaváhal. Charles zavěsil a zkusil dalšího. Při pátém pokusu vzal telefon samotný právník. To se Charlesovi líbilo. Na Charlesovu otázku odpověděl,

152 že právě hrozně strádá. Charles mu tedy řekl, že hned přijede. Opsal si jméno a adresu: Wayne Thomas, Brattle Street

13, Cambridge.

Na této adrese však nebyla ani fontána, ani mramor, ani sklo. Do Brattle Street 13 se vcházelo zadem, skrz úzkou uličku

připomínající kaňon. Za plechovými dveřmi uviděl Charles schodiště. Nahoře byly dvojce dveře. Jedny patřily nějaké věštkyni a za druhými sídlil Wayne Thomas, právní poradce. Charles vstoupil dovnitř.

"Tak se tedy posaďte a řekněte mi, co máte," řekl Wayne Thomas a přitáhl Charlesovi židli s rovným opěradlem. Wayne si připravoval žlutý blok a Charles se zatím rozhlížel po místnosti. Byl tam jediný obraz-Abe Lincoln. Místnost měla jediné okno, kterým Charles viděl malý kousek Harvard Square.

Podlaha byla z tvrdého dřeva. vypadala, že je čerstvě ohoblovaná a nalakovaná. Místnost působila chladným, funkčním dojmem.

"Zařídili jsme tuhle kancelář s mojí ženou," řekl Wayne, který si všiml Charlesova pohledu. "Co si o tom myslíte?"

"Mně se to líbí," řekl Charles. Wayne Thomas nevypadal na to, že strádá. Byl to dobře stavěný černoš, který měřil šest stop, bylo mu něco málo přes třicet a měl plnovous. Byl oblečený v tmavomodrém proužkovaném obleku s vestou a dělal na Charlese dobrý dojem.

Podal právníkovi rozhodnutí soudu o dočasném poručnictví a vyprávěl mu svůj příběh. Wayne si sem tam dělal poznámky, ale jinak Charlese pozorně poslouchal a nepřerušoval ho jako ten mladík od firmy Begelman, Canneletto a O'Maley. Charles dovyprávěl, a teprve pak mu Wayne položil několik pátravých otázek. Nakonec řekl. "Mám obavy, že do soudního vyjednávání s tím dočasným poručnictvím nic nenaděláme. Poručnictvím ad litim zametli stopy, ale stejně budu potřebovat čas na přípravu případu. Pokud jde o Recycle, Ltd. a město Shaftesbury, mohu s tím začít hned. Ale je tu ovšem ještě otázka zálohy."

"Mám vyjednanou půjčku tři tisíce dolarů," řekl Charles.

Wayne hvízdal. "O takových prachách já tedy nemluvim. Což takhle pět set?"

Charles slíbil, že peníze pošle, hned jak dostane půjčku.

Podal právníkovi ruku a poprvé si všiml, že Wayne má v pravém uchu tenkou zlatou náušnici.

Charles se vracel do Weinburgerova institutu a pociťoval alespoň trochu uspokojení. Přinejmenším zahájil právnícké prozkoumání celé záležitosti, a i kdyby Wayne nakonec neuspěl, alespoň způsobí Charlesovým protivníkům nějaké nepříjemnosti. Charles netrpělivě čekal před skleněnými vstupními dveřmi do institutu. Slečna Andrewsová, která si ho určitě všimla, nejdřív v klidu dopsala řádku na stroji a teprve pak zmáčkla tlačítko a otevřela Charlesovi dveře. Jakmile kolem ní Charles prošel, zdvihla telefon. To nebylo dobré znamení.

Laboratoř byla prázdná. Zavolal na Ellen, ale nikdo se mu neozval, a tak se podíval do místnosti s laboratorními zvířaty. Ta však byla také prázdná. Pak se podíval na hodiny a uvědomil si, proč tu Ellen není. Byl

153

venku déle, než očekával. Ellen už zřejmě odešla na oběd.

Přistoupil k jejímu pracovnímu stolu a všiml si, že roztok, který připravil z Michellina leukemického antigenu, tam stojí nedotčený.

Charles se vrátil ke svému stolu a zatelefonoval znovu paní Amendolové do Úřadu pro ochranu životního prostředí a zeptal se jí, jestli se jí podařilo něčeho dosáhnout na Kontrolním oddělení. Se špatně skrývanou netrpělivostí mu řekla, že jeho problém není jedinou náplní její práce a že ho raději zavolá někdy sama.

Charles se snažil být klidný a zavolal místního ředitele Úřadu pro ochranu životního prostředí, aby podal oficiální stížnost na organizaci jeho ústavu. Ale ředitel byl ve Washingtonu na schůzi o nových nařízeních týkajících se nebezpečného odpadu.

Charles se zoufale pokoušel udržet si důvěru v koncepci zastupitelské demokracie, a tak zavolal guvernéra státu New Hampshire a guvernéra státu Massachusetts. Výsledek byl v obou případech stejný. Nedostal se dál než k sekretářce, která ho vytrvale odkazovala na Státní radu pro kontrolu znečištění vody. Ať říkal cokoli, dokonce i to, že na tento úřad již volal, sekretářky neustoupily, a tak zavěsil. Pak zkusil zavolat demokratického senátora pro stát Massachusetts.

Nejdřív zněla odpověď z Washingtonu slibně, ale pak ho přepojovali od jednoho úředníka ke druhému, než našel někoho, kdo se trochu vyznal v problémech životního prostředí.

Navzdory Charlesově naprosto specifické stížnosti udržoval úředník rozhovor v obecné rovině. Pronesl něco, co Charlesovi připadalo jako předem připravený proslov, a plných deset minut Charlesovi vykládal o tom, jak se senátor stará o problémy životního prostředí. Charles čekal alespoň na malou přestávku v úřednickém proslovu, když vtom uviděl, jak do laboratoře vchází Peter Morrison. Zavěsil, přestože úředník byl někde v polovici věty.

Oba muži na sebe upřeně hleděli a rozdílnost jejich zevnějšku byla ještě zřetelnější než jindy. Vypadalo to, že Morrison si dnes dal se svým zevnějškem obzvláštní práci, zatímco na Charlesovi bylo vidět, že spal dnes v noci v laboratoři v obleku, který měl na sobě.

Morrison vešel s vítězným úsměvem, ale jakmile se k němu Charles otočil, Morrison si uvědomil, že se Charles také vesele usmívá. Morrisonův úsměv pohasl.

Charles měl dojem, že konečně doktora Morrisona pochopil.

Byl to bývalý vědec, ze kterého se stal vedoucí úředník, aby nepoškodil své ego. Navzdory svému nablýskanému zevnějšku stále ještě věděl, že vědec je král, a rozčilovalo ho tedy, že je v podstatě závislý na Charlesových schopnostech a obětavosti.

"Máte ihned přijít do ředitelovy kanceláře," řekl doktor Morrison, "s holením se ani nemusíte obtěžovat."

Charles se nahlas zasmál, protože věděl, že poslední Morrisonova poznámka byla míněna jako největší urážka.

"Jste úplně nemožný, človče," zavrčel Morrison a odešel.

Charles se snažil před odchodem do Ibanezovy kanceláře uklidnit. Věděl

154 přesně, co se tam stane, přesto se však nadcházejícího střetnutí děsil. Cesta do ředitelovy kanceláře už pro něj byla téměř denní rituál. Když šel kolem důstojných portrétů bývalých ředitelů, několika z nich pokynul. Prošel kolem slečny Evansové, usmál se na ni a nereagoval na její zoufalé pokyny, aby se zastavil. Charles vešel klidně a bez klepání do kanceláře doktora Ibaneze.

Doktor Morrison se právě nakláněl doktoru Ibanezovi přes rameno a rychle se narovnal. Prohlíželi si nějaké papíry. Doktor Ibanez na Charlese zmateně pohlédl.

"Ano?" řekl Charles útočným tónem.

Doktor Ibanez pohlédl na Morrisona, který pokrčil rameny.

Doktor Ibanez si odkašlal. Bylo vidět, že by se byl raději na rozmluvu předem připravil.

"Vypadáte unaveně," řekl doktor Ibanez nejistě.

"Děkuji, že si o mě děláte takové starosti," odpověděl Charles sarkastickým tónem.

"Doktore Martele, bohužel jste nám nedal na vybranou," řekl doktor Ibanez, který už se trochu vzpamatoval.

"Prosím?" zeptal se Charles, jako by nevěděl, o co jde.

"Ano," řekl doktor Ibanez. "Jak jsem vás včera varoval, podle přání vedení vás propouštím z Weinburgerova institutu."

Charles pocítil směsici zlosti a úzkosti. Ta stará noční múra, že ho vyhodí z práce, se konečně změnila z fantazie na realitu. Charles pečlivě skryl každý náznak pocitu, přikývl na znamení, že slyšel, a otočil se k odchodu.

"Ještě minutku, doktore," zavolal doktor Ibanez a povstal za svým psacím stolem.

Charles se otočil.

"Ještě jsem neskončil," řekl doktor Ibanez.

Charles se na oba muže podíval a rozhodoval se, jestli ještě chvíli zůstane, nebo ne. Neměli už nad ním žádnou moc.

"Je to pro vaše dobro, Charlesi," řekl doktor Ibanez.

"Myslím, že byste měl v budoucnosti docenit, že k instituci, která vás živí, máte určité právní závazky. Měl jste zde téměř volnou ruku a mohl jste se věnovat svým vědeckým zájmům, ale měl byste si uvědomit, že za to zase něco institutu dlužíte."

"Možná, že ano," souhlasil Charles. Měl dojem, že doktor Ibanez k němu nechová takovou zášť jako Morrison.

"Například," řekl doktor Ibanez, "jsme se dověděli, že jste podal stížnost na Recycle, Ltd."

Charlesův zájem vzrostl.

"Myslím, že byste si měl připomenout," pokračoval doktor Ibanez, "že Recycle a Weinburgerův institut mají společnou mateřskou firmu, Breur Chemicals. Vzhledem k tomuto vztahu mezi oběma organizacemi bych doufal, že nepodáte žádné veřejné stížnosti. Jestli nějaký problém existuje, měl by se v tichosti vyřešit a napravit. Takhle to v byznysu chodí."

"Společnost Recycle vypouští benzen do řeky, která teče podél mého

155 domu," utrl se Charles. "A v důsledku toho moje dcera umírá na leukémii."

"Takováhle obvinění je nezodpovědné a nelze je dokázat," řekl doktor Morrison.

Charles k Morrisonovi impulzivně pokročil, protože ho zaslepila zuřivost, ale pak se vzpamatoval. Uvědomil si, kde vlastně je. A kromě toho neměl ve zvyku někoho mlátit.

"Charlesi," řekl doktor Ibanez. "Snažím se apelovat na váš smysl pro zodpovědnost a žádám vás, abyste odložil svou práci pouze do doby, než dokončíte projekt Canceran."

Doktor Morrison, zjevně rozčilený, že by Charles mohl dostat další šanci, se otočil zády k oběma mužům a díval se z okna na řeku.

"To není možné," vyhrkl Charles. "Vzhledem ke zdravotnímu stavu dcery cítím, že kvůli ní musím ve své práci pokračovat."

Doktor Morrison se otočil od okna se spokojeným výrazem, jako by chtěl říci "no co jsem říkal".

"Protože si myslíte, že byste nějaký objev učinil dostatečně včas, že by ste tím pomohl svému dítěti?"

"Je to možné," souhlasil Charles.

Doktor Ibanez s doktorem Morrisonem na sebe pohlédli.

Doktor Morrison se zase otočil k oknu. Už se problémem nehodlal zabývat.

"Tohle mi připadá trochu jako velikašství," řekl doktor Ibanez. "Jak jsem tedy řekl, nedal jste mi na vybranou. Ale jako projev dobré vůle dostanete od nás dvouměsíční plat a také zařídím, aby vaše nemocenské pojištění platilo ještě třicet dní. Svou laboratoř však budete muset uvolnit do dvou dní. Už jsme za vás našli náhradníka, který má zájem dokončit projekt Canceran co nejdříve, což je i v našem zájmu."

Charles se na oba muže mračil. "Než odejdu, rád bych vám něco sdělil: "myslím, že to, že firma na výrobu léků a institut pro výzkum rakoviny jsou pod kontrolou jedné společnosti, je zločin. Obzvláště když uvážíme, že vysocí úředníci obou společností jsou členy Národního institutu pro výzkum rakoviny a přidělují granty sami sobě. Canceran je skvělý případ pro osvětlení takového finančního incestu. Ten lék má pravděpodobně tak vysokou toxicitu, že nebude nikdy použitelný pro lidi, pokud ovšem testy nebudou nadále zfalšovány. A já mám v úmyslu tato fakta zveřejnit, abych takovýhle postup znemožnil."

"Tak dost!" vykřikl doktor Ibanez. Bouchl do stolu, až se papíry rozlétly na všechny strany. "Pokud jde o integritu Weinburgerova institutu nebo o možnosti léku Canceran, tak tyhle záležitosti raději nechte na pokoji. A teď prosím vás vypadněte, než vezmu zpátky výhody, které jsme vám poskytli."

Charles se otočil k odchodu.

"Myslím, že byste si měl zajít k nějakému psychiatrovi," navrhl Morrison profesionálním tónem.

Charles se nedokázal přemoci a udělal na doktora Morrisona vulgární

156

gesto. Pak vyšel z ředitelovy kanceláře a byl rád, že bude pryč z institutu, který se mu teď už hnusil.

"Panebože!" vykřikl doktor Ibanez, jen se dveře zavřely. "Co to s tím člověkem je?"

"Nerad to opakuju, ale co jsem říkal," řekl doktor Morrison.

Doktor Ibanez těžce klesl na židli za psacím stolem. "Myslel jsem, že to nikdy nebudu muset vyslovit, ale obávám se, že by Charles mohl být nebezpečný."

"Co myslíte, že měl na mysli tím zveřejněním faktů?" Doktor Morrison se posadil a pečlivě si urovnal kalhoty, aby si nepomačkal ostré puky.

"To bych rád věděl," řekl doktor Ibanez. "Jsem z toho docela nervózní. Myslím, že by mohl projektu Canceran nenapravitelně uškodit, nemluvě o dopadu, který by to mělo na samotný institut."

"Nevím, co se s tím dá dělat," připustil doktor Morrison.

"Řekl bych, že můžeme pouze reagovat na to, co udělá Charles," řekl doktor Ibanez. "Protože by bylo lepší, aby raději nemluvil pro tisk, myslím, že by nebylo rozumné oznamovat, že byl propuštěn. Jestli se na něj někdo zeptá, tak řekneme, že Charles dostal neomezené neplacené volno kvůli nemoci dítěte."

"Myslím, že o jeho dcerce bychom se zmiňovat neměli," řekl doktor Morrison. "Masmédia se v takovýchto případech přímo vyžívají. Mohlo by to na Charlese upoutat pozornost."

"Máte pravdu," řekl doktor Ibanez. "Tak prostě řekneme, že si vzal volno."

"A co když se Charles sám bude chtít setkat s novináři."

Třeba mu budou naslouchat."

"To myslím není pravděpodobné," prohlásil doktor Ibanez. „Nesnáší novináře. Ale pokud by to udělal, musíme ho diskreditovat. Můžeme pochybovat o jeho duševním zdraví."

Můžeme prohlásit, že to je důvod, proč byl propuštěn. Vždyť je to nakonec pravda!"

Doktor Morrison si dovilil slabý úsměv. "To je skvělý nápad."

Mám jednoho známého psychiatra, který nám to může potvrdit. Co myslíte, neměli bychom to zařídit hned, abychom byli připraveni pro případ potřeby "Petře, někdy si myslím, že za mým psacím stolem sedí nesprávný člověk. Vy zřejmě nikdy nedopustíte, aby se nám do práce pletly lidské ohledy."

Morrison se usmál, ale nebyl si tak úplně jistý, že ta slova byla míněna jako kompliment.

Charles pomalu sešel ze schodů a bojoval přitom se vztekem a zoufalstvím.

Co to je za svět, který dává přednost obchodním zájmům před morálkou a ještě k tomu v medicíně? Co je to za svět, který odvrátí tvář, když nevinná dvanáctiletá holčička dostane nevyлéčitelnou leukémií?

Charles vešel do laboratoře a našel tam Ellen, jak sedí na vysoké stoličce

157

a líně listuje časopisem. Když Charlese uviděla, položila časopis, vstala a uhladila si bílý laboratorní plášť.

"Moc mě to mrzí, Charlesi," řekla se smutným výrazem v obličeji.

"Co tě mrzí?" zeptal se Charles klidně.

"Že tě vyhodili," řekla Ellen.

Charles na ni zíral. Věděl, že v institutu existuje ohromně výkonný systém pro předávání drbů. Vzpomněl si, že Ellen ví, že měl čtyřadvacet hodin na rozmyšlenou, a asi si domyslela, jak to dopadlo. Ale přece. . .

Potřásl hlavou a říkal si, že už asi trpí paranoidními představami.

"Dalo se to čekat," řekl. "Trvalo mi to prostě pár dní, než jsem přiznal sám sobě, že na Canceranu nemůžu pracovat."

Zvlášť teď ne, když je Michelle tak nemocná."

"Co budeš dělat?" zeptala se Ellen.

"Mám toho na práci spoustu. Vlastně. . ." Charles se zarazil. Chvilku uvažoval, jestli se nemá Ellen svěřit. Pak se rozhodl, že raději ne. V posledních čtyřadvaceti hodinách přišel dosti bolestně na to, že je vlastně sám. Rodina, kolegové a úřady buď nebyly k ničemu, nebo mu působily obtíže, anebo byly otevřené proti němu. Teď je sám, a to vyžaduje obzvláštní odvahu a výdrž.

"Vlastně co?" zeptala se Ellen. Na moment si myslela, že by Charles mohl přiznat, že ji potřebuje. Ellen byla připravena se k němu vrátit, kdyby řekl jedno jediné slovo.

"Vlastně. . ." řekl Charles, otočil se k Ellen zády a přistoupil ke svému psacímu stolu, "vlastně bych ti byl vděčný, kdybys došla nahoru k řediteli, protože mně už se s nimi nechce znovu mluvit, a přinesla mi moje laboratorní deníky. Nic z toho nebylo, že je drželi jako rukojmí, a teď budou možná radši, když se jim nebudou plést pod nohy."

Ellen, celá schlíplá, sklouzla ze židličky a namířila si to ke dveřím. Cítila se jako naprostý hlupák, že mohla Charlesovi takhle naletět.

"Mimochodem," zavolal Charles, ještě než došla ke dveřím.

"Jak jsi daleko s tou prací, co jsem ti tu ráno nechal?"

"Moc daleko ne," řekla Ellen. "Když jsi ráno odešel, věděla jsem, že tě vyhodí, tak jaký by to mělo smysl na tom pracovat?"

Ty záznamy ti donesu, ale pak už se pro tebe odmítám angažovat. Beru si na zbytek dne volno."

Charles se díval, jak se za ní zavírají dveře, a teď si byl jistý, že to nebyly paranoidní představy. Věděla toho příliš mnoho a dovidala se to příliš rychle. Určitě spolupracovala s někým z vedení ústavu. Vzpomněl si, že už se jí málem začal svěřovat, a ulevilo se mu, že nakonec mlčel.

Zamkl dveře do laboratoře zevnitř a dal se do práce. Většina důležitých chemikálií a činidel byla uchovávána ve velkých nádobách, a tak je začal odlévat do menších lahví. Každou z nich pečlivě označil a schoval do téměř prázdné zamčené skříňky poblíž místnosti s laboratorními zvířaty. Tato činnost mu zabrala asi hodinu. Pak se podíval na svůj psací stůl a vyhledal tabulky, do kterých si poznamenal postup při předešlých pokusech. Pomocí těchto poznámek bude moci zrekonstruovat své experimenty i v případě, že mu doktor Ibanez nevrátí laboratorní záznamy.

158

Horečně pracoval a vtom zazvonil telefon. Zvedl sluchátko a bleskově přemýšlel, co řekne, jestli to bude někdo z vedení institutu. Ulevilo se mu, když zjistil, že mluví s úředníkem, který v První národní bance vyřizuje půjčky. Řekl Charlesovi, že už má v bance připravené tři tisíce dolarů a chtěl vědět, jestli je má Charlesovi uložit přímo na účet. Charles řekl, že ne, že si je raději vyzvedne osobně. Ani nepustil z ruky sluchátko a ihned zavolal Wayne Thomase. Čekal na spojení a uvažoval, co by tomu asi bankovní úředník říkal, kdyby zjistil, že Charlese vyhodili z práce. Stejně jako minule vzal telefon Wayne Thomas sám. Charles mu řekl, že už má tu půjčku vyřízenou a že mu hned odpoledne přinese těch pět set dolarů.

"Ale to je v pořádku, člověče," uklidnil ho Wayne. "Začal jsem na tom případě pracovat i bez zálohy. Už jsem podal žalobu proti Recycle. Brzy budu vědět, kdy bude soudní projednávání."

"To je skvělé," řekl Charles, kterého to velmi potěšilo.

Alespoň něčeho svým úsilím dosáhl. Už byl téměř hotov s úklidem svého pracovního stolu, když vtom uslyšel, jak se někdo pokouší otevřít dveře. Pak zaskřípal klíč v zámku. Charles se prudce otočil a uviděl Ellen, jak vchází do dveří. Za ní šel rozložitý mladý muž oblečený ve tvídovém saku. Charles byl spokojený, protože si všiml, že Ellen nese polovinu jeho laboratorních záznamů a ten neznámý člověk má v rukou zbytek.

"Ty jsi zamkl dveře?" zeptala se Ellen udiveně.

Charles přikývl.

Ellen se podívala na muže ve tvídovém saku, obrátila oči v sloup a řekla mu: "Děkuji vám. Můžete ty knihy položit kamkoli."

"Prosím vás," zavolal Charles. "Položte je na tamhleten stůl." Ukázal na polici nad skříňkou, do které uschoval chemikálie.

"Tohle je doktor Michael Kittinger," řekla Ellen.

"Představili mi ho u ředitele. Bude pracovat na projektu Canceran a já mu zřejmě budu pomáhat."

Doktor Kittinger natáhl krátkou ruku s buclatými prsty a jeho gumovou tvář roztáhl přátelský úsměv. "To jsem rád, že se s vámi setkávám, doktore Martele. Slyšel jsem na vás spoustu chvály."

"To teda určitě," zamumlal Charles.

"To je ale nádherná laboratoř," řekl doktor Kittinger, pustil Charlesovu ruku a rozhlížel se po složitých přístrojích, které na něj zřejmě udělaly velký dojem. Tvář se mu rozzářila jako pětiletému dítěti u vánočního stromku.

"Panebože! Ultracentrifuga značky Pearson! A... to snad není možné... elektronový mikroskop Dixon! Jak jste jen mohl tenhle ráj opustit?"

"Ále, pomohli mi," řekl Charles a významně pohlédl na Ellen.

Ellen se vyhýbala jeho pohledu.

"Vadilo by vám, kdybych se tu porozhlédl?" zeptal se doktor Kittinger nadšeně.

"Ano," řekl Charles. "To by mi tedy vadilo."

159

"Charlesi!" řekla Ellen. "Doktor Kittinger se jen snaží chovat přátelsky."

Doktor Morrison navrhl, aby sem zašel."

"To je mi tedy opravdu jedno," utrl se na ni Charles.

"Tahle laboratoř je ještě moje, i když už jen na příští dva dny, a tak chci, aby odtud všichni zmizeli. Všichni!" Charlesův hlas nabral na síle.

Ellen se okamžitě stáhla. Pokynula doktoru Kittingerovi a oba urychleně odešli.

Charles chytil dveře a s přehnanou silou je zabouchl.

Chvilku stál na místě se zaťatými pěsti. Uvědomoval si, že teď se už izoloval úplně.

Přiznal si, že bylo úplně zbytečné si takhle znepřátelit Ellen a svého nástupce. Charlese však znepokojovalo to, že se o

jeho nerozumném chování určitě dozví vedení institutu a obával se, aby mu nesebrali ty dva dnY, po které ještě může v laboratoři pracovat. Rozhodl se, že musí jednat , rychle. Bude muset provést svůj plán ještě v noci.

Vrátil se k práci s obnoveným odhodláním. Trvalo mu další hodinu, než uspořádal laboratoř tak, aby všechno, co bude potřebovat, bylo uloženo v jediné skřínce.

Oblékl si ušpiněný kabát, zamkl dveře své laboratoře a odešel. Když přecházel kolem slečny Andrewsové, schválně jí řekl ahoj, aby měla dojem, že se hned vrátí. V případě, že vrátí skutečně informuje doktora Ibaneze o jeho pohybech, nechtěl, aby měla dojem, že hodlá být venku nějak dlouho.

Bylo už po třetí hodině a bostonská doprava už se připravovala na šilenou dopravní špičku. Charles byl obklopen byznysmeny, kteří byli ochotni riskovat svůj život, aby vyjeli na dálnici z města, než se doprava v centru Bostonu úplně zastaví.

Poprvé Charles zastavil u První národní banky na Charles River Park Plaza. Vicepresident banky, se kterým se Charles zběžně znal, nebyl přítomen, a tak musel Charles jednat s nějakou ženou, kterou nikdy neviděl.

Viděl, jak si úřednice podezíravě prohlíží jeho ušpiněný kabát a téměř dva dny neholený obličej.

Charles se jí pokusil trochu uklidnit slovy: "To víte, jsem vědec. Vždycky se oblékáme trochu. . ." Schválně větu nedokončil.

Bankovní úřednice chápavě přikývla, přestože jí chvilku trvalo, než porovнала Charlesův vzhled s fotografií na řidičském průkaze. Zdálo se, že ji identifikace uspokojila. Zeptala se Charlese, jestli chce šek. Požádal, aby mu vyplatila půjčku v hotovosti.

"V hotovosti?" Úřednice, mírně vyvedená z míry, se omluvila a zmizela do zadní kanceláře, odkud zavolala svého nadřízeného. Za chvilku se vrátila a v ruce držela třicet nažehlených stodolarových bankovek.

Charles se vrátil do auta a proklíčkoval obchodním centrem města, až dojel k obchodu se sportovními potřebami, kde ho znali.

Koupil si do své pušky tři krabičky broků dvojek.

"Na co to je?" zeptal se prodavač přátelsky.

"Na kachny," odpověděl Charles nepříjemným tónem, protože doufal, že to znemožní další konverzaci.

160

"Myslím, že čtyřky nebo pětky by byly lepší," poradil mu prodavač.

"Já chci ale dvojky," řekl Charles lakonicky.

"Ale víte přece, že teď není sezóna na kachny," řekl prodavač.

"Jo, vím to," odpověděl Charles.

Zaplatil za náboje novou stodolarovou bankovkou.

Nastoupil do auta a projel zase zpátky úzkými bostonskými uličkami. Jeho třetí zastávka byla na rohu Cambridge a Charles Street. Zaparkoval auto a nechal zapnutý blinkr.

Vběhl do velké lékárny, která měla otevřeno čtyřicet hodin denně a byla strategicky umístěna ve stínu Massachusettské všeobecné nemocnice. Chodil do této lékárny v době, kdy ještě provozoval soukromou praxi, ale přesto ho tam ještě poznali a pamatovali si i jeho jméno.

"Potřebuji si doplnit lékařský kufrík," řekl Charles a vypsál recepty na morfium, Demerol, Compazin, Xylocain, injekční stříkačky, plastické trubičky, nitrožilní roztok, Benadryl, Ephinephrin, Prednison, Percodan a Valium použitelné v injekci. Lékárník si vzal svazek receptů a hvízdal.

"Panebože, v čem to s sebou taháte, v lodním kufru?"

Charles se krátce zasmál, jako by ho vtip pobavil, a zaplatil stodolarovou bankovkou.

Zpod stěrače vytáhl parkovací lístek, nastoupil do auta a vjel do proudu vozidel. Znovu přešel Charles River a zabočil doleva na Memorial Drive. Projel kolem Weinburgerova institutu, jel až na Harvard Square a zaparkoval tam na parkovišti - schválně nechal auto hlídači na očích - a spěchal do Brattle Street číslo 13. Vyběhl nahoru po schodech a zatukal na dveře s nápisem Wayne Thomas.

Oči mladého advokáta se rozsvítily, když mu Charles podával pět nových stodolarovek.

"Človče, za své peníze dostanete ty nejlepší služby," řekl Wayne. Řekl Charlesovi, že se mu podařilo na příští den domluvit soudní pojednávání ve věci žaloby na Recycle.

Charles vyšel z právníkovy kanceláře a šel o jeden blok dál na jih až k půjčovně aut Hertz. Najal si největší dodávku, kterou tam měli. Pomalu jel zpátky na parkoviště, kde nechal své červené auto. Naložil do dodávky náboje do pušky a karton léků a lékařských potřeb, nastoupil do ní a odjel k Weinburgerově institutu. Podíval se na hodinky, bylo půl páté.

Uvažoval, jak dlouho asi bude muset čekat. Věděl, že už bude brzy tma. 161

Cathryn, celá ztuhlá, vstala a protáhla se. Potichoučku došla na místo, odkud se skrz otevřené dveře viděla v koupelnovém zrcadle. I ve slabém odpoledním světle viděla, jak strašně vypadá. Monokl, který jí Charles nešťastnou náhodou udělal, se přemístil z horního víčka na spodní.

Vytáhla z kabelky hřeben, rtěnku a růž na tváře, vešla do koupelny a tiše za sebou zavřela dveře. Říkala si, že se bude

cítit lépe, když se trochu upraví. Rozsvítila závřívku a znovu pohlédla do zrcadla. Zarazilo ji, co uviděla. Vypadala v ostrém umělém světle příšerně bílá, a to ještě více zdůrazňovalo modřinu na oku. Ale ještě horší než bledost byl napjatý úzkostlivý výraz její tváře v zrcadle. V koutku úst měla vrásky, které předtím ještě nikdy neviděla. Párkrát si pročísla hřebenem vlasy a zhasla světlo. Okamžik stála ve tmě. Už se na sebe nemohla dívat ani vteřinu. Nejenže ji ten nápad s nalíčením neuklidnil, ale ještě naopak ji zhoršil náladu a rozrušil ji. Útěk do matčina bytu v bostonském North Endu sice zahnal Cathrynin strach z Charlesovy hrubosti, ale nepomohl vyřešit mučivou nejistotu, že její rozhodnutí ohledně poručnictví možná nebylo správné. Cathryn se děsila, že tento její čin zničí lásku, kterou k ní Charles cítí. Obávala se, jaké důsledky to bude mít, až tahle děsivá záležitost skončí. Cathryn otevřela dveře od koupelny co nejtíšeji a pohlédla na postel. Michelle konečně usnula neklidným spánkem. Cathryn viděla i z místa, kde stála, jak se její obličej chvěje a škube sebou. Už od rána, kdy Cathryn přišla, měla Michelle špatný den. Hodinu od hodiny byla slabší a slabší, a nakonec už jí dělalo potíže i jen zvednout hlavu a ruce. Malé opary na ústech se jí zvětšily a spojily a rozbolavělé rty ji bolely, jen se pokusila promluvit. Vlasy jí vypadávaly ve velkých chomáčích, po kterých jí na hlavě zůstávaly světlé lysinky. Ale největší problém byla vysoká horečka a fakt, že byla stále méně často při sobě. Cathryn se vrátila na židli u Michelliny postele. "Proč jen Charles ještě nezavola?" ptala se sama sebe beznadějně. Několikrát se rozhodla, že mu zavolá do institutu, ale pokaždé, když zvedla telefon, rozmyslela

si to.

Ani Gina jí příliš nepomohla. Namísto toho, aby ji podpořila a pochopila, využila krize pro neustálá kázání o tom, jaké je to neštěstí vdát se za někoho o třináct let staršího a ještě navíc se třemi dětmi. Řekla Cathryn, že takovéhle problémy měla očekávat, protože i když děti adoptovala, Charles je zřejmě považuje pouze za svoje.

Michelle náhle otevřela oči a obličej se jí zkroutil bolestí.

"Copak je?" zeptala se Cathryn a úzkostlivě se k Michelle naklonila.

Michelle neodpověděla. Prudce otočila hlavu na druhou stranu a štíhlé tělíčko se jí kroutilo bolestí.

Cathryn už neváhala ani okamžik, vyběhla ze dveří a volala sestru. Ta pohlédla na Michelle, která se svíjela v křeči, a hned volala doktora Keitzmana.

162

Cathryn stála u postele, nervózně si mnula ruce a přála si, aby mohla něco udělat. Bylo to hrozné jen tak stát nad trpícím dítětem. Aniž si jasně uvědomovala, proč to dělá, doběhla do koupelny a navlhčila cíp ručníku. Vrátila se k Michellině posteli a otírala jí vlhkou látkou čelo. Neměla tušení, jestli to Michelle pomáhá, ale alespoň měla dojem, že něco dělá.

Doktor Keitzman musel být nedaleko, protože se objevil za pár minut. Obratně holčičku prohlédl. Podle pravidelného pípání monitoru věděl, že se Michelle nezrychlil puls.

Problémy s dýcháním také neměla, hrudník byl čistý. Doktor Keitzman položil stetoskop Michelle na břicho a poslouchal.

Uslyšel směsici kručení, vrzání a pískání. Zastrčil stetoskop do kapsy, položil Michelle ruce na břicho a jemně je prohmatal. Narovnal se a pošeptal něco sestře, která rychle zmizela.

"Funkční křeče střev," vysvětlil Cathryn s úlevou. "Musí tam mít spoustu plynu. Poslal jsem pro injekci, která jí okamžitě uleví."

Cathryn, těžce oddechující ústy, přikývla. Klesla zpátky do křesla.

Doktor Keitzman si všiml jejího zmučeného výrazu. Položil jí ruku na rameno. "Cathryn, pojdte se mnou na okamžik ven."

Cathryn pohlédla na Michelle, která po prohlídce doktora Keitzmana jakoby zázrakem usnula, a tiše za ním vyšla na chodbu. Zavedl ji do kartotéky, kterou teď už dobře znala.

"Cathryn, dělám si o vás velké starosti. Jste také pod obrovským tlakem."

Cathryn přikývla. Měla strach promluvit z obavy, že nezvládne své emoce.

"Volal Charles?"

Cathryn zavrtěla hlavou. Narovнала se a zhluboka se nadechla.

"Mrzí mě, že se to všechno muselo přihodit právě takhle, ale zachovala jste se správně."

Cathryn si tím tak jistá nebyla, ale neřekla nic.

"Bohužel ještě není konec. Asi vám to nemusím říkat, protože to všichni s bolestí vidíme, že Michelle se nedaří právě dobře. Léky, které jsme jí dosud dávali, neovlivnily její leukemické buňky a zatím není ani náznak remise. Je to ten nejagresivnější případ myeloblastické leukémie, jaký jsem kdy viděl, ale nevzdáme to. Dneska jí naopak ještě přidáme další lék, který mně i dalším lékařům povolili experimentálně používat. Má slibné výsledky. A ještě bych vás rád poprosil, jestli by sem Michellini bratři nemohli přijít na otypování, abychom zjistili, jestli jeden z nich snad není stejný typ jako Michelle. Myslím, že budeme muset Michelle ozářit a transplantovat jí kostní dřeň."

"Řeknu jim to," vypravila ze sebe Cathryn. "Pokusím se, aby přišli."

"Dobře," řekl doktor Keitzman a pátravě se díval Cathryn do obličeje. Ucítla jeho pohled a odvrátila tvář.

"To máte ale pěkného monokla," řekl doktor soucinně.

"Charles to neudělal schválně. Stalo se to náhodou," řekla spěšně Cathryn.

163

"Charles mi včera večer volal," poznamenal doktor Keitzman.

"Ano? A odkud?"

"Odsud z nemocnice."

"Co říkal?"

"Chtěl vědět, jestli mu potvrdím, že Michellinu leukémií způsobil benzen. Řekl jsem, že to udělat nemohu, přestože určitá pravděpodobnost tu je. Bohužel se to ale nedá nijak dokázat. No a nakonec našeho rozhovoru jsem mu poradil, aby si zašel k psychiatrovi."

"Jak na to reagoval?"

"Nebyl tím nápadem právě nadšený. Byl bych rád, kdyby se někomu podařilo ho přesvědčit, aby si tam zašel. Dělá mi starosti, když uvážím ten tlak, pod kterým Charles je. Nechci vás strašit, ale viděl jsem podobné případy, kdy jedinec nakonec projevoval násilnické sklony. Jestli ho nějak můžete přesvědčit, aby navštívil psychiatra, myslím, že byste to měla zkusit."

Cathryn vyšla z kartotéky celá nedočkavá, aby už zase byla u Michelle, ale cestou k jejímu pokoji uviděla telefonní automat. Překonala všechny malicherné důvody, které jí bránily Charlesovi zavolat, a vytočila číslo Weinburgerova institutu.

Telefonistka ji spojila do Charlesovy laboratoře a Cathryn nechala telefon desetkrát zazvonit. Jakmile se zase ozvala spojovatelka, informovala Cathryn, že Ellen, Charlesova laborantka, je v knihovně a zeptala se, jestli by s ní Cathryn nechtěla mluvit. Cathryn souhlasila a pak uslyšela cvaknutí, jak ji telefonistka spojila.

"Charles v laboratoři není?" zeptala se Ellen.

"Nikdo to tam nebere," řekla Cathryn.

"Třeba jenom nezvedá telefon," vysvětlila Ellen. "Poslední dobou se chová moc divně. Abych řekla pravdu, vlastně se bojím do laboratoře jít. Asi víte, že ho z Weinburgerova institutu propustili."

"To jsem nevěděla," řekla Cathryn, zjevně šokovaná tou zprávou. "Co se stalo?"

"Je to dlouhý příběh," řekla Ellen, "a myslím, že by vám o tom měl povědět Charles a ne já."

"Je teď pod velkým tlakem," omlouvala manžela Cathryn.

"Já vím," řekla Ellen.

"Kdybyste ho viděla, mohla byste mu říci, aby mi zavolal?"

Jsem v nemocnici."

Ellen to slíbila, ale dodala, že pochybuje, že Charlese uvidí.

Cathryn pomalu zavěsila sluchátko. Chvilku přemýšlela, pak zavolala Ginu a zeptala se jí, jestli Charles nevolal. Gina řekla, že nikdo nevolal. Cathryn zkusila zavolat domů, ale jak čekala, nikdo telefon nebral. Kde může Charles být? Co se děje? Cathryn se vracela nazpátek do Michellina pokoje a přemýšlela o tom, jak rychle se jí zhroutil ten bývalý bezpečný svět. Proč Charlese vyhodili z práce? Za tu krátkou dobu, kdy Cathryn v institutu pracovala, zjistila, že Charles patří k nejuznávanějším vědeckým pracovníkům. Co se jen mohlo stát? Cathryn napadlo jen jedno jediné

164

vysvětlení. Možná, že měl doktor Keitzman pravdu. Třeba se Charles skutečně nervově zhroutil a teď se někde potuluje, bez cíle a sám, odříznutý od své rodiny i od práce. Panebože!

Cathryn vklouzla co možná nejtíššeji do Michellina pokoje a snažila se ve skomírajícím světle zahlédnout dětskou tvářičku.

Doufala, že Michelle bude spát. Ale pak se její oči přizpůsobily světlu a uvědomila si, že ji Michelle pozoruje.

Zdálo se, že je tak slabá, že ani nemůže zvednout hlavu.

Cathryn k ní přišla a uchopila ji za horkou ruku.

"Kde je tatínek?" zeptala se Michelle a snažila se co nejméně hýbat rozbolavělými rty.

Cathryn zaváhala a pokoušela se rozmyslet, jak nejlépe odpovědět. "Charlesovi není moc dobře, protože si o tebe dělá takové starosti".

"Včera večer mi řekl, že dneska přijde," řekla Michelle prosebně.

"Jestli bude moci, určitě přijde," řekla Cathryn. "Přijde, jestli to jen trochu půjde."

Na Michellině tváři se objevila jediná slza. "Myslím, že by bylo lepší, kdybych byla mrtvá."

Cathryn byla tak překvapená, že se ani nemohla pohnout. Pak se sehnula a holčičku objala. Slzy jí tekly z očí. "Ne! Ne! Michelle, to si nesmíš vůbec nikdy myslet."

Ve vybavení dodávky, kterou si Charles najal od firmy Hertz, byla i škrabka na led. Charles ji použil na seškrabání ledového povlaku z předního skla. Jeho dech se tam srazil a namrzl, takže mu zabraňoval ve výhledu na vchod do Weinburgerova institutu. V půl šesté už byla úplná tma, svítila jen šňůrka světel na silnici. Ve čtvrt na sedm už odešli všichni pracovníci institutu kromě doktora Ibaneze.

Ředitel se objevil až v půl sedmé, zabalený v kožichu, který mu sahal až po kotníky. Šel proti větru, celý shrbený, ke svému mercedesu.

Charles chtěl mít naprostou jistotu, a tak čekal do za pět minut třičtvrtě na sedm a pak dodávku nastartoval. Rozsvítil světla, objel budovu a zajel k nákladové rampě u zadního traktů institutu. Vystoupil z auta, vyšel po schodech vedle

rampy a zazvonil na zvonek. Čekal, co se stane, a pocítil první záchvěvy pochybností. Věděl, že příštích několik minut rozhodne. Poprvé ve svém životě spoléhal Charles na neschopnost. Pak uslyšel nějaký zvuk z malého mikrofonu nad zvonekem. Nahoře na televizní kameře nade dveřmi se rozsvítilo červené světýlko. "Ano?" ozval se hlas.

"Tady je doktor Martel!" řekl Charles a zamával do kamery.

"Potřebuju si tu vyzvednout nějaké přístroje." O pár minut později kovové dveře zaskřípaly, začaly se pomalu zdvihát a za nimi se objevila obyčejná betonová podlaha. Na levé straně byly úhledně narovnány jakési papírové krabice, které nedávno do institutu přišly. V zadní stěně se otevřely další dveře a vyšel z nich Chester Willis, jeden ze strážných, kteří mívali večerní službu. Byl to dvaasedmdesátiletý černoch, který už byl v penzi, ale přijal místo na Weinburgerově insitutu, protože, jak říkal, doma se může taky

165

dívat na televizi, ale ve Weinburgerově institutu je za to placený. Charles věděl, že starý muž pracuje proto, aby pomohl svému vnukovi zaplatit studia na lékařské fakultě.

Charles míval ve zvyku pracovat pozdě do večera; tedy alespoň do té doby, dokud Chuck nezačal studovat na univerzitě, takže se spřátelil s nočními strážnými.

"Už zase pracujete po nocích?" zeptal se Chester.

"Musím," řekl Charles. "Spolupracujeme s nějakými lidmi Massachusettského technického institutu, a tak si tam musím přestěhovat nějaké přístroje. Mám strach svěřit je někomu jinému."

"To se vám nedivím," řekl Chester.

Charles si ulehčeně oddechl. Strážní nevěděli, že dostal z institutu vyhazov.

Vzal si ten větší ze dvou vozíků, které stály u vchodu, a dojel do své laboratoře. Byl rád, když zjistil, že od jeho odchodu se tam nikdo ničeho nedotýkal. Obzvlášť ho potěšilo, že nikdo neotvíral zamčenou skříňku s knihami a chemikáliemi. Charles se dal horečně do práce, rozebral většinu svých přístrojů a začal je nakládat na vozík.

Chester a Giovanni mu trochu pomáhali, ale přesto musel jet osmkrát, než odvezl z laboratoře ke vchodu všechno, co potřeboval. Tam věci skládal uprostřed místnosti.

Poslední věc, kterou z laboratoře přivezl, byla lahvička s Michelliným antigenem, který uchovával v ledničce. Pečlivě ji uložil do krabice s ledem.

Netušil, jakou má antigen chemickou stabilitu, a nechtěl nic riskovat.

Bylo už po deváté, když bylo všechno hotovo. Chester vytáhl plechové dveře a pomohl Charlesovi naložit všechny přístroje a chemikálie do dodávky.

Před odchodem čekal Charlese ještě jeden úkol. Vrátil se do laboratoře a našel břitvu určenou na chirurgické zákroky na zvířatech. Odešel na záchod s břitvou a mýdlem na ruce a odstranil téměř dvoudenní strniště. Učesal si také vlasy, narovnal kravatu a zastrčil si košili pořádně do kalhot. Potom se na sebe podíval do velkého zrcadla, které viselo na zdi. Překvapilo ho, že vypadá docela normálně. Cestou ven z budovy se zastavil v místnosti s laboratorními oděvy a vybral si tam dlouhý bílý plášť.

Vyšel zase ven, znovu zmáčkl bzučák a poděkoval oběma strážným, že mu tak pomohli. Když nastupoval do kabiny dodávky, musel si přiznat, že je mu trochu líto, jak využil svých dvou starých přátel.

Do Dětské nemocnice dojel bez problémů. Po ulicích nejezdila prakticky žádná auta a mrazivé počasí zahnało většinu lidí domů. Dojel k nemocnici a tam musel vyřešit dilema. Když tak uvažoval o ceně přístrojů naložených v dodávce, nechtělo se mu nechat auto jen tak na ulici. Ale pokud zajede na parkovací místo v garáži, znemožní si tím rychlý odjezd. Chvilí se rozmýšlel a pak se přece jen rozhodl pro garáž. Kdyby mu někdo vykradl dodávku, může celý plán zahodit. Musí prostě zařídit věci tak, aby nebylo nutné nějak ve spěchu odjíždět.

Charles zaparkoval dodávku v dohledu hlídačovy budky a dvakrát se přesvědčil, že jsou všechny dveře pořádně zavřené.

Nechal v autě

166

kožešinovou bundu a teď si oblékl dlouhý bílý plášť. Příliš ho před zimou nechránil, a tak přeběhl k nemocnici a vešel na pohotovostní oddělení, které bylo plné lidí.

Charles se zastavil u uspěchané sestry, která měla na starosti příjem pacientů, a zeptal se jí, ve kterém poschodí je radiologie. Sestra mu odpověděla, že ve druhém. Charles jí poděkoval a vešel dvojími dveřmi do vlastní nemocnice. Když šel kolem strážného, kývl mu na pozdrav. Strážný se na něj usmál.

Oddělení radiologie bylo prakticky opuštěné. Vypadalo to, že na oddělení je jen jedna laborantka a ta měla plno práce s vymknutými kotníky a rentgeny hrudníku, kterými ji zaplavovala nacpaná čekárna. Charles zašel do kanceláře a vzal si tam žádost o rengen a blanket z oddělení radiologie. Posadil se k psacímu stolu a formulář vyplnil: Michelle Martelová, 12 let, diagnóza - leukémie, požadované vyšetření - rentgen břicha.

Podle papírů, které ležely na stole, si vybral jméno jednoho z radiologů a použil jeho podpis na Michellině žádosti. Vyšel zpátky na hlavní chodbu, odbrzdil jeden z vozíků, které stály podél stěny, a vyvezl ho do haly, z místnosti s prádlem si vybral dvě čistá prostěradla, polštář a povlak na polštář. Rychle upravil polštář a prostěradla na vozík a

projel kolem místnosti radiologie. Počkal na výtah pro pacienty, zavezl vozík dovnitř a zmáčkl šestku. Díval se, jak se na tabulce s označením poschodí rozsvěcuje jedno číslo za druhým, a pocítil další vlnu pochybností. Až doposud šlo všechno podle plánu, ale Charles si uvědomoval, že zatím proběhla pouze ta snadnější část plánu. Ta složitější část ho čeká, až dojde do šestého patra.

Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Charles se zhluboka nadechl a vyvezl vozík na tichou chodbu. Bylo už po návštěvních hodinách a jako na většině dětských oddělení malí pacienti v tuto dobu už spali. První překážkou pro něj byla sesterna. Tou dobou v ní byla jen jedna sestra, Charles viděl jen její čepec. Šel stále vpřed a poprvé si uvědomil, jak vržou a skřípou kola jeho vozíku. Pokusil se zpomalit v naději, že se tím sníží hluk, ale bezúspěšně. Koutkem oka stále pozoroval ošetřovatelku. Ani se nepohnula. Charles prošel kolem sesterny. V dlouhé chodbě nebylo tak jasné světlo.

"Promiňte," zavolala sestra a její hlas prudce přerušil ticho.

Charles pocítil, jak se mu do těla vлил adrenalin, a konečky prstů mu začaly brnět. Otočil se a viděl, že sestra vstala a naklání se přes psací stůl.

"Potřebujete něco?" zeptala se.

Charles hledal formulář. "Jedu jen vyzvednout pacienta na rentgen," řekl a snažil se zůstat klidný.

"Nikdo žádné rentgeny neobjednával," řekla udiveně. Charles si všiml, že pohlédla na stůl, a uslyšel, jak obrací stránky nějaké knihy.

"Je to něco naléhavého," řekl Charles, kterého se už začínala zmocňovat panika.

"Ale v knize objednávek nic není a v hlášení nikdo nic neřikal."

167

"Tady je žádost," řekl Charles, nechal vozík stát na chodbě a přistoupil k sestře. "Doktor Keitzman volal doktoru Laraineovi."

Sestra vzala formulář a rychle si ho přečetla. Potrásla zmateně hlavou. "Někdo nám měl zavolat."

"To jistě," souhlasil Charles. "Ale takhle to přece chodí pořád."

"Já jim teda něco řeknu. Zeptám se denní služby, co se stalo."

"To je dobrý nápad," řekl Charles a namířil si to k vozíku.

Měl zpotené ruce. Na takovouhle práci nebyl zvyklý.

Opatrně, ale rychle projel chodbou a doufal, že sestra nebude mít pocit, že musí volat doktoru Keitzmanovi nebo na radiologii a ověřovat si jeho tvrzení.

Došel k Michellině pokoji, obešel vozík a začal otevírat dveře. Všiml si ale nějaké postavy, která seděla u postele a opírala si hlavu o pelest. Byla to Cathryn.

Charles odvrátil tvář, vycouval z pokoje a zavřel dveře. Jak jen nejrychleji mohl, projel chodbou směrem od sesterny a napůl očekával, že se Cathryn objeví. Nebyl si jist, jestli ho viděla nebo ne.

Nečekal, že bude u Michelle ještě takhle pozdě. Snažil se přemýšlet. Musí dostat Cathryn pryč z pokoje. Napadla ho v té rychlosti jen jedna metoda, ale znamenalo by to, že musí jednat velmi rychle.

Počkal pár minut, ale viděl, že Cathryn sama od sebe nevyjde. Vrátil se tedy do vyšetřovny, kterou předtím viděl vedle místnosti, kde seděla ošetřovatelka. Vedle umyvadla tam objevil chirurgické roušky a čepičky. Nasadil si roušku i čepičku a jednu čepičku si navíc strčil do kapsy.

Opatrně se díval k sesterně a projel chodbou do tmavé haly.

Vzadu v rohu byly telefonní automaty. Zavolal centrálu a požádal, aby ho spojili do šestého patra. Za pár okamžiků už slyšel, jak na sesterně zvoní telefon.

V telefonu se ozvala nějaká žena a Charles ji požádal, jestli může mluvit s paní Martelovou, a dodal, že je to naléhavé.

Sestra mu řekla, aby počkal.

Rychle položil suchátko a přesunul se ke vchodu do haly.

Ohlédl se k sesterně a viděl, jak na chodbu vychází sestra s ošetřovatelkou. Ukázala do chodby. Charles okamžitě vyjel z haly do chodby, projel kolem Michellina pokoje a čekal o kus dál na tmavém místě chodby. Viděl, jak proti němu ošetřovatelka jde a pak zahýbá do Michellina pokoje. Za deset vteřin byla zpátky a za ní šla Cathryn, protírala si oči a klopýtalá po chodbě. Jakmile byly o kus dál, dojel Charles s vozíkem k pokoji své dcery a projel s ním pootevřenými dveřmi.

Rozsvítil vypínač na zdi a dovezl vozík k posteli. Až potom pohlédl na svou dceru. Po dvacetičtyřech hodinách, kdy u ní nebyl, vypadala mnohem hůř. Jenně ji zatřásl ramenem.

Nereagovala. Znovu s ní zatřásl, ale holčička se ani nepohnula. Co bude dělat, jestli je v kómatu?

"Michelle?" zavolal.

Michelliny oči se pomalu otevřely.

"To jsem já. Prosím tě, vzbud' se." Charles holčičkou znovu zatřásl. Neměli moc času.

168

Nakonec se Michelle vzbudila. S ohromným úsilím zvedla ruce a objala otce kolem krku. "Já jsem věděla, že přijdeš," řekla.

"Poslyš," řekl naléhavě a naklonil svůj obličej k jejímu.

"Chci se tě na něco zeptat. Vím, že jsi moc nemocná a že se tě tady v nemocnici snaží léčit. Ale není ti líp. Tvoje nemoc je silnější než jejich nejsilnější léky. Chci tě vzít s sebou.

Ale doktorům by se to nelíbilo, a tak tě musím odvézt právě teď, jestli tedy chceš. Musíš mi to říct."

Michelle ta otázka velmi překvapila. Bylo to to poslední, co čekala. Zkoumavě se dívala otcí do tváře. "Cathryn říkala, že ti není dobře," podotkla.

"Je mi dobře," řekl Charles. "Zvlášť, když jsem tu s tebou.

Ale nemáme moc času. Pojedeš se mnou?"

Michelle se podívala otcí do očí. Nic víc si přece nepřála.

"Vem mě s sebou, tati, prosím tě!"

Charles ji objal a dal se hned do práce. Vypnul monitor a odpojil kabely. Odpojil jí infúzi a odhrnul peřinu. Vsunul jí jednu ruku pod ramena, druhou jí přidržel pod koleno a zdvihl dcerku z postele. Byl překvapen, jak je lehoučká. Co nejopatrněji ji položil na vozík a přikryl. Ze skříně vyndal její šaty a schoval je pod prostěradlo na vozíku. Pak, těsně než vyjel ze dveří, nasadil holčičce chirurgickou čepičku a zbytky vlasů jí zastrkal dovnitř.

Celou cestu chodbou k sesterně měl hrozný strach, že se Cathryn objeví. Nebyl to ideální plán, který vymyslel, ale za daných okolností ho nějaká bezpečnější alternativa nenapadla.

Donutil se jít k výtahu normálním tempem, přestože měl nutkání běžet.

Cathryn právě tvrdě spala, když jí sestřička zatřásla ramenem. Zaslechla pouze, že má telefon, a že je to něco naléhavého. Ze všeho nejdřív ji napadlo, že se něco stalo Charlesovi.

Když došla na sesternu, ošetřovatelka už byla pryč.

Nevěděla, z kterého telefonu má volat, a tak se zeptala vrchní sestry. Ta vzhledla od nějakých papírů, a pak si na hovor vzpomněla a řekla Cathryn, že má volat z telefonu v kartotéce.

Cathryn řekla do telefonu třikrát "haló", pokaždé hlasitěji, ale nikdo jí neodpověděl. Počkala ještě chvíli a znovu řekla několikrát "haló". Položila sluchátko, a když je znovu zvedla, zjistila, že mluví se spojovatelkou nemocnice.

Telefonistka o nějakém hovoru pro paní Martelovou do šestého patra vůbec nic nevěděla. Cathryn zavěsila a šla ke dveřím sesterny. Sestra stála u psacího stolu, sehnutá nad nějakou kartou. Cathryn už na ni chtěla zavolat, když vtom vzadu na chodbě matně uviděla nějakou postavu v bílém včetně roušky na obličej, jak tlačí k výtahu vozík s malým pacientem. Cathryn, celá rozcitlivělá, pocítila přívál soucitu k ubohému dítěti, které takhle pozdě vezou na operaci. Věděla, že to musí být něco naléhavého.

Cathryn na sestru nejistě zavolala, protože se obávala, že ji ruší z něčeho důležitého. Sestra se k ní otočila na židli s očekáváním ve tváři.

169

"Nikdo u telefonu nebyl," vysvětlila Cathryn.

"To je ale zvláštní," podotkla sestra. "Ten člověk říkal, že je to naléhavé."

"Byl to muž nebo žena?" zeptala se Cathryn.

"Muž," řekla sestra.

Cathryn si říkala, jestli to snad nebyl Charles. Třeba je teď u Giny.

"Mohla bych si z tohoto telefonu zavolat - jenom místní hovor?" zeptala se sestry.

"Většinou to nedovolujeme," řekla sestra, "ale když si pospíšíte. . .

Vytočte nejdřív devítku."

Cathryn spěšně přistoupila k telefonu a rychle vytočila matčino telefonní číslo. Okamžitě se jí ulevilo, když uslyšela matčín hlas.

Zněl úplně normálně.

"Co jsi jedla?" zeptala se Gína.

"Nemám hlad," řekla Cathryn.

"Musíš něco jíst," nařídila Gína, jako by přijímání potravy vyřešilo všechny problémy.

"Volal Charles?" zeptala se Cathryn.

"Ani slovo. To je ale otec!" Gína nesouhlasně zamlaskala.

"A co Chuck?"

"Ten je tady. Chceš s ním mluvit?" Cathryn se rozmyslela, jestli nemá s Chuckem promluvit o možné transplantaci kostní dřeně, ale pak si vzpomněla na to, jak reagoval předešle, a rozhodla se, že počká a dohodne to s ním osobně.

"Ne. Přijedu za chvíli domů. Jenom se podívám, jestli už Michelle tvrdě spí a vyjedu."

"Budu mít nachystané špagety," řekla Gína.

Cathryn zavěsila, intuitivně přesvědčena o tom, že ten záhadný telefonát musel být od Charlese. Co to mohlo být za naléhavou záležitost? A proč ten telefon položil, než s ní mluvil? Cathryn prošla kolem sestry a poděkovala jí, že si mohla zavolat.

Rychle kráčela kolem pootevřených dveří ostatních pokojů, cítila pronikavou vůni léků a občas zaslechla dětský pláč. Přicházela k Michellině pokoji a všimla si, že nechala dveře otevřené dokořán. Vešla do pokoje a uvažovala o tom, že snad světlo z chodby Michelle příliš nerušilo. Tiše za sebou dveře přivřela a potichu došla ke své židli. V místnosti byla téměř tma. Už si sedala, když vtom si všimla, že postel je prázdná.

Ve strachu, že by mohla na Michelle stoupnout, kdyby se byla skutálela na zem, se rychle sehnula a hmatla kolem

postele.

Úzký pruh světla z chodby slabě osvětloval vinylovou podlahu a Cathryn si uvědomila, že tam Michelle není. Plná paniky doběhla do koupelny a rozsvítila světlo. Michelle tam také nebyla. Cathryn se vrátila zpátky do pokoje a rozsvítila velké světlo. Michelle zmizela.

Cathryn vyběhla z pokoje a běžela dlouhou chodbou, až úplně bez dechu doběhla k sesterně. "Sestro. Moje dcera v pokoji není. Je pryč!"

Vrchní sestra vzhledla od papíru, na který něco psala, pak se podívala na seznam pacientů. "To je Martelová?"

170

"Ano! Ano! Když jsem sem šla vzít si ten telefon, tak tvrdě spala."

"Zpráva od denní služby ale říká, že dítě bylo velmi slabé," divila se sestra.

"O to právě jde," vyhrkla Cathryn, "mohla si něco udělat."

Zdálo se, že sestra má dojem, že Cathryn lže. Trvala na tom, že se musí jít podívat do Michellina pokoje. Rozhlédla se kolem a podívala se také do koupelny. "Máte pravdu, není tu."

Cathryn se ovládla, aby neřekla něco kousavého. Sestra zavolala bezpečnostní službě nemocnice a řekla jim, že ze šestého patra zmizela dvanáctiletá holčička. Rozsvítila také malá signální světýlka, která přivolala všechny sestry a ošetřovatelky, které v šestém patře pracovaly. Řekla jim, že se Michelle zřejmě ztratila a poslala je, aby prohledaly všechny pokoje.

"Martelová," řekla vrchní sestra, když ostatní ošetřovatelky odešly. "To mi něco připomíná. Jak se jmenovalo to dítě, které vezli na radiologii na snímkování?"

Cathryn se na ni zmateně dívala. Nejprve si myslela, že ta otázka patří jí.

"To bude asi ono," řekla sestra, zvedla telefon a zavolala na radiologii. Telefon tam zazvonil téměř dvacetkrát, než ho uspěchaný laborant zvedl.

"Děláte teď snímek pacientky jménem Martelová ze šestého patra?" zeptala se vrchní sestra. "Jak se to dítě jmenuje?"

"Žádné naléhavé snímkování tu nemáme," odpověděl technik.

"To musel dělat George. Vyšel teď na chvilku ven. Za minutku se vrátí. Řeknu mu, aby vám zavolal." Než mu mohla vrchní sestra něco říci, zavěsil.

Charles odvezl vozík s Michelle na ambulanci a bez nejmenšího zaváhání, aby nebylo vidět, že sem nepatří, zajel na vyšetřovnu. Odhrnul záclonu a zavezl Michelle těsně vedle stolu. Znovu záclonu zatáhl a vyndal Michellino oblečení. Rozrušení z téhle lumpárny zvedlo holčičce ohromně náladu, a tak se navzdory své slabosti snažila otci při oblékání pomáhat. Charles zjistil, že je strašně nešikovný. A čím víc spěchal, tím neobratnější měl ruce. Michelle si musela zapnout všechny knoflíky a zavázat tkaničky.

Když byla oblečená, Charles vyšel ven, aby našel nějaké obvazy. Naštěstí nemusel hledat daleko. Vrátil se na vyšetřovnu, posadil dcerku a pozorně si ji prohlížel.

"Budeme to muset udělat tak, aby to vypadalo jako nehoda," řekl. "Už to mám."

Roztrhl obal gázy a začal ji omotávat Michelle kolem hlavy, jako by ji měla rozbitou. Dokončil svou práci a ustoupil.

"To je skvělé!" Nakonec ještě Michelle přelepil hřbet nosu, což ji dost rozesmálo. Charles jí řekl, že vypadá jako motocyklista, který spadl na hlavu. Z legrace předstíral, že Michelle váží nejmiň metrák, a potácel se s ní z vyšetřovny. Ale na chodbě okamžitě zvažněl. Uklidnilo ho, že na ambulanci je ještě větší provoz než předtím. Čekaly tam uplakané děti s nejrůznějšími různými ranami a modřinami. Matky s kašlajícími miminky čekaly ve frontě

171

na kartu. V tom všem zmatku si Charlese nikdo nevšímal. Jedna sestra na ně pohlédla, když ji mýjeli. Charles zachytil její pohled a řekl: "Díky." Sestra na něj zamávala s pocitem, že ho od někud zná, ale nevzpomněla si odkud.

Těsně u východu z ambulantního oddělení uviděl Charles, jak jeden uniformovaný strážný vyskočil ze židle. V Charlesovi se zastavilo srdce, ale strážný pouze doběhl ke dveřím, otevřel jim a řekl:

"Doufám, že už jí je líp. Dobrou noc."

S pocitem osvobození vynesl Charles svou dcerku z nemocnice.

Zrychlil krok, když už se blížil ke garáži, kde měl zaparkované auto. Uložil Michelle do dodávky, zaplatil poplatek za parkování a vyjel.

172

Cathryn se snažila být trpělivá, ale jak ubíhal

13 čas, cítila stále větší nervozitu. Vyčítala si, že od Michelle odešla, když ji volali k telefonu. Měla si ten hovor nechat

přepnout přímo do Michellina pokoje.

Přecházela sem tam halou a mimoděk ji napadla Michellina slova: "Myslím, že by bylo lepší, kdybych byla mrtvá."

Původně tu větu prostě pustila z hlavy, ale teď, když se Michelle stále neobjevovala, ji ta slova začala strašit. Neměla tušení, jestli by si Michelle mohla nějak ublížit, ale protože už slyšela nejruznější děsivé historky, strach ji neopouštěl. Podívala se na hodinky, vyšla z haly a šla směrem k sesterně. Jak se jen z nemocnice může ztratit nemocná dvanáctiletá holčička, která je tak slabá, že sotva chodí?

"Je něco nového?" zeptala se Cathryn vrchní sestry. V místnosti teď sedělo asi šest sester, které se bavily o běžných věcech.

"Ještě ne," řekla sestra, která si právě povídala s kolegyní. "Strážní zkontrolovali všechna schodiště. Také ještě čekám, až mi zavolají z radiologie. Jsem si jista, že to dítě, pro které si z radiologie přijeli, se jmenovalo Martelová."

"Už to trvá skoro půl hodiny," řekla Cathryn. "Mám hrozný strach. Nemohla byste tam zavolat?"

Sestra se ani nepokoušela skrýt svou podrážděnost. Znovu zavolala na radiologické oddělení a pak oznámila Cathryn, že technik od rentgenu se ještě nevrátil, ale že jeho kolega slíbil, že zavolají, jakmile se vrátí.

Cathryn vyšla ze sesterny, vědoma si toho, jak ji nemocniční personál nahání strach. Měla na všechno v nemocnici hrozný vztek, ale nebyla schopná svou zlost projevit, i když si říkala, že je oprávněná. Místo toho sestře poděkovala a odcházela zpátky do Michellina prázdného pokoje.

Bezmyšlenkovitě zase nahlédla do koupelny. Schválně se snažila nedívat se na svůj odraz v zrcadle. Vedle koupelny byla skříň a Cathryn se do ní podívala. Už dveře téměř zavřela, ale pak je znovu otevřela a ohromeně zírala dovnitř.

Doběhla zpátky na sesternu a pokoušela se upoutat pozornost vrchní sestry. Sestry, kterým právě končila noční služba, a ty, které právě přišly na denní, stály uprostřed sesterny a podávaly si nevyhnutelné hlášení. Sdělovaly si, jaké nutné věci je potřeba zařídit. Cathryn musela zakřičet, aby si jí všimly.

"Právě jsem zjistila, že zmizely šaty mé dcery," řekla Cathryn úzkostlivě.

Nastalo ticho.

Vrchní sestra si odkašlala. "Za moment to tady dokončíme, paní Martelová."

Cathryn se od ní zlostně odvrátila. Zmizení Michelle zřejmě nebylo tak důležité jako běžná rutina oddělení. Jestli však Michellino oblečení zmizelo, znamená to, že pravděpodobně odešla z nemocnice.

Ten telefon určitě musel být od Charlese a jeho účelem zřejmě bylo vylákat Cathryn z Michellina pokoje. Cathryn se před očima znovu objevil

173

obrázek muže, který veze dítě na vozíku na operaci. Výška i postava toho muže odpovídaly. To musel být Charles. Cathryn letěla zpátky na sesternu. Teď už si byla jista, že to byl únos.

"Tak si to ujasníme," řekl rozložitý policejní důstojník.

Cathryn si všimla, že na štítku se jménem má napsáno William Kerney. "Vy jste tedy spala, když vám sestra zaklepala na rameno."

"Ano! Ano!" vykřikla Cathryn, zničená pomalým průběhem vyšetřování. Doufala, že jakmile zavolají policii, urychlí to celou záležitost. "Už jsem vám řekla nejmiň desetkrát, co se stalo. Nemůžete třeba jít a pokusit se to dítě najít?"

"Nejdřív musíme sepsat hlášení," řekl policista. V levé ruce držel omšelý blok a v pravé ruce tužku. Každou chvilku olízl špičku a trápil se s psaním. Celá skupina stála v prázdném pokoji, kde dříve ležela Michelle. Kromě Cathryn tam byli dva policisté z Bostonu, vrchní sestra z noční služby a úředník Dětské nemocnice. Byl to vysoký, hezký muž, oblečený v šedém společenském obleku. Měl zvláštní zvyk, po každé větě se usmál, až se mu oči zúžily do štěrbin. Byl nádherně opálený, jako by se právě vrátil z dovolené v karibském oblastí.

"Jak dlouho jste byla pryč z pokoje?" zeptal se William Kerney.

"Už jsem vám to přece řekla," vyhrkla zlostně Cathryn. "Pět minut. . deset minut. Nevím to přesně."

"Hmm," zamumlal policista a zapisoval odpověď.

Michael Grady, druhý policista z Bostonu, pročítal soudní rozhodnutí o dočasném poručnictví. Dočetl a podal papíry úředníkovi. "Je to případ únosu dítěte. Není o tom pochyb."

"Hmm," zamumlal jeho kolega a napsal nahoru na formulář "únos dítěte". Nepamatoval si, jaké má tenhle trestný čin číslo kódu, a tak si připomínal, aby to zjistil, až bude na policejní stanici.

Cathryn se v zoufalství obrátila na úředníka nemocnice.

"Nemůžete něco udělat? Promiňte, ale nepamatuju si vaše jméno."

"Paul Mansford," řekl muž a pak se usmál. "Nemusíte se omlouvat. Už přece něco děláme. Je tu policie."

"Ale já se bojím, že se kvůli tomuhle všemu zdržování může dítěti něco přihodit," řekla Cathryn.

"A vy jste viděla toho muže, jak vezl nějaké dítě na operaci?" zeptal se policista.

"Ano!" vykřikla Cathryn.

"Ale žádné dítě na operaci nevezli," řekla sestra.

Policista se k sestře obrátil. "A co ten muž s žádankou na rentgen? Můžete ho popsát?"

Ošetřovatelka se podívala vzhůru na strop. "Středně vysoký, střední postava, hnědé vlasy. . "

"To tedy není příliš specifický popis," řekl policista.

174

"Neměl modré oči?" zeptala se Cathryn.
"Nevšimla jsem si, jaké měl oči," řekla sestra.
"A co měl na sobě?" zeptal se policista.
"Panebože!" vykřikla zdrceně Cathryn. "Udělejte prosím vás něco."

"Dlouhý bílý plášť," řekla sestra.
"Aha," řekl policista. "Tak tedy někdo zatelefonoval, vyláká paní Martelovou z pokoje toho děcka, předloží falešnou žádanku na rentgen, pak to dítě odveze jakoby na operaci. Sedí to?"
Všichni kývnou, až na Cathryn, která si položila ruku na čelo, aby se ovládla.
"Za jak dlouho tedy upozornili bezpečnostní službu?" zeptal se policista.

"Jen za pár minut," řekla sestra.
"Proto si myslíme, že jsou stále ještě v nemocnici," poznamenal úředník.

"Ale Michelliny šaty jsou pryč," vykřikla Cathryn. "Někdo už ji z nemocnice odvezl. Musíte tedy něco udělat, než bude pozdě. Prosím vás!"

Všichni se na Cathryn shovívavě podívali, jakoby by byla dítě. Pohlédla na ně a pak zoufale mávla rukou.
"Ježíšikriste!"

Policista se obrátil na úředníka nemocnice. "Dalo by se tu v nemocnici někde schovat dítě?" zeptal se.
"Je tu spousta dočasných skrýší," přiznal muž. "Ale všude je časem najdou."
"Aha," řekl policista. "A co když to dítě odvezl otec. Proč by to dělal?"
"Protože nesouhlasil s léčbou," řekla Cathryn. "Proto mi udělili dočasné poručnictví, aby mohla léčba pokračovat. Můj manžel byl v poslední době bohužel pod velkým tlakem, nebyla to pouze dceřina nemoc, ale problémy v práci."
Policista hvízdal: "Jestli se mu léčení tady nelíbilo, tak co chtěl? Laetrile nebo něco takového?"
"Neřekl to, ale vím, že o Laetrile se nezajímal."
"Pár takových případů už jsme měli," řekl policista a vůbec si nevšiml Cathryniny poslední poznámky. Otočil se ke svému kolegovi a řekl "Pamatuješ se na to dítě, co vezli do Mexika?"

"Jasně že pamatuju."
Obrátil se k ostatním a řekl: "Máme zkušenosti s rodiči, kteří shánějí pro své děti neortodoxní způsoby léčby. Myslím, že bychom raději měli upozornit personál letiště. Třeba by se mohli snažit odjet ze země."
Vtom dorazil doktor Keitzman ve víru nervozity. Cathryn se ohromně ulevilo, když ho uviděla. Ihned celé shromáždění ovládl a vyžadoval, aby mu všechno pověděli. Paul Mansford spolu s vrchní sestrou mu rychle podali hlášení.
"To je ale strašné!" řekl doktor Keitzman a nervózně si narovnával brýle bez obrouček. "Zdá se mi, že se doktor Charles Martel rozhodně zhroutil."

"Jak dlouho může ta holčička žít bez léčení?" ptal se policista.

"Těžko říct. Dny, týdny, nanejvýš měsíc. Máme ještě několik léků, které na tom dítěti chceme vyzkoušet, ale musí to být raději dříve než později. Pořád je ještě naděje na remisi."

175

"Hned jdeme na věc," řekl policista. "Jen dopíšu tuhle zprávu, předám ji okamžitě detektivům."
Když oba policisté vycházeli za půl hodiny z budovy, Michael Grady se obrátil ke svému kolegovi a řekl: "To je ale situace!
Člověku je z toho úplně zle. Dítě, a má leukémii a tak vůbec."

"Je to fakt hrozný. Člověk je rád, že má alespoň zdravý děti."
"Myslíš, že se ti detektivové do toho hned pustí?"
"Teď hned? Děláš si legraci?! Tyhle ty případy s poručnictvím nás akorát otravují. Naštěstí se většinou samy do čtyřadvaceti hodin vyřeší. A vůbec, detektivové se na to podívají nejdříve zítra."
Nastoupili do policejního auta, nahlásili se do rádia a vyjeli.

Cathryn otevřela oči a zmateně se kolem sebe rozhlédla.
Poznávala žluté záclony, bílý sekretář s dečkou a sbírkou různých drobností, růžovou toaletku, která jí zároveň sloužila jako psací stůl, když chodila na střední školu, kříž z umělé hmoty, který dostala k biřmování. Věděla, že je ve svém starém pokoji, který matka udržovala nezměněný od doby, kdy Cathryn odešla na vysokou. Cathryn pouze máto, že neví, proč tu je.
Potřásla hlavou, aby se zbavila otupělosti po práznicích na spaní, které jí doktor Keitzman vnutil. Natáhla ruku po

hodinkách a snažila se rozluštit čísla na ciferníku. Nemohla věřit tomu, co vidí. Bylo třičtvrtě na dvanáct. Cathryn zamrkala a podívala se znovu. Ne, bylo devět hodin. Ale stejně spala déle, než chtěla. Natáhla si starý kostkovaný flanelový župan, otevřela dveře a spěchala dolů do kuchyně. Ucítla vůni čerstvých sušenek a slaniny. Vešla do kuchyně a Gina na ni pohlédla s radostí, že má dceru zase doma, ať už z jakéhokoli důvodu.

"Volal Charles?" zeptala se Cathryn.

"Ne, ale udělala jsem ti dobrou snídani."

"A volal někdo? Nemocnice? Policie?"

"Nikdo nevolal. Uklidni se, prosím tě. Udělala jsem tvoje oblíbené máslové sušenky."

"Nemůžu nic jíst," řekla Cathryn a starosti jí vířily hlavou. Ale přece jen si všimla, jak matčin obličej okamžitě posmutněl. "No, snad si vezmu nějaké sušenky."

Gina pookřála a připravila pro Cathryn šálek s talířkem.

"Radši vzbudím Chucka," řekla Cathryn a otočila se do chodby.

"Už se vzbudil, nasnídal a odešel," řekla Gina s triumfem v hlase. "Tyhle sušenky má takv rád, jako ty. Říkal, že má školu od devíti."

Cathryn se otočila a posadila se ke stolu. Matka jí zatím nalávala kávu. Měla pocit, že je k ničemu. Tak hrozně se snažila být dobrá manželka a matka a teď měla pocit, že naprosto selhala. Těžko mohla za kritérium svých schopností považovat to, jestli vypraví svého adoptivního syna do školy.

Ale fakt, že to neudělala, pro ni představoval důkaz, že jako matka je neschopná.

176

Snažila se ovládnout své pocity a zdvihla šálek k ústům.

Nevnímala teplotu kávy. Upila a horká tekutina jí opařila rty.

Odtrhla hrnek od úst, až jí trocha kávy vystříkla na ruku.

Spálená ruka mimovolně pustila šálek, ten spadl na stůl a rozbil se přitom na kousky. Zároveň roztříštil i talířek.

Cathryn se okamžitě rozplakala.

Gina rychle uklidila stěpy a stále svou dceru ujišťovala, že nemá plakat, protože Gině vůbec nezáleží na nějakém starém hrníčku, který si koupila jako suvenýr v Benátkách, při své jediné návštěvě toho krásného města, které má nejradši ze všech měst světa.

Cathryn se už ovládla. Věděla, že ten benátský hrníček byl jedním z matčiných pokladů a velmi ji mrzelo, že jej rozbila, ale Ginina přehnaná reakce ji pomohla uklidnit.

"Myslím, že zajedu do Shaftesbury," řekla konečně. "Přivezu Chuckovi ještě nějaké oblečení a zkontroluju Jean Paula."

"Chuck tu má všechno, co potřebuje," řekla Gina. "A za ty peníze, co projedeš, bys mu v obchoděku mohla koupit všechno nové."

"To je pravda," uznala Cathryn. "Chci tam být vlastně u telefonu, kdyby Charles volal."

"Když bude volat a nikdo to u vás doma neveme, tak zavolá sem," namítla Gina. "Není přece tak hloupý. Kam myslíš, že Michelle odvezl?"

"Nevím," řekla Cathryn. "Policie včera večer mluvila o tom, že by mohli jet do Mexika. Spousta lidí zřejmě jezdí do Mexika na zvláštní léčbu rakoviny. Ale Charles by tam nejel, to vím."

"Strašně nerada to připomínám, ale říkala jsem ti to."

Varovala jsem tě, aby sis nebrala staršího muže se třemi dětmi. Vždycky s tím jsou potíže. Vždycky!"

Cathryn potlačovala vztek, jaký v ní dokázala probudit pouze Gina. Zazvonil telefon.

Gina zdvihla sluchátko a Cathryn zatajila dech.

"To je pro tebe," řekla matka, "nějaký detektiv, jmenuje se Patrick O'Sullivan."

S tím nejhorším očekáváním uchopila Cathryn sluchátko.

Patrick O'Sullivan ji rychle uklidnil když jí řekl, že o Michelle a Charlesovi nemají žádné nové informace. Řekl ale, že v případě se vyskytly nové skutečnosti, a požádal Cathryn, aby se s ním sešla ve Weinburgerově institutu.

O pár minut později už byla na odchodu. Řekla matce, že až to vyřídí v institutu, zajede do Shaftesbury. Gina se sice snažila protestovat, ale Cathryn trvala na svém. Řekla matce, že se vrátí včas, aby se společně s Chuckem navečeřeli. Cesta do Weinburgerova institutu proběhla bez potíží.

Zastavila starý dodge na parkovišti institutu a vzpomněla si přitom na léto před dvěma roky, kdy se s Charlesem seznámila.

Je to možné, že to jsou jen dva roky?

U vchodu stála dvě policejní auta. Když šla Cathryn kolem nich, uslyšela známé praskání rádií v autech. Policejní auta nebyla právě dobré znamení, ale Cathryn si nedovolila o tom přemýšlet. Vstupní dveře do institutu se před ní otevřely a Cathryn se vydala k Charlesově laboratoři. 177

Dveře byly dokořán, a tak vešla dovnitř. První, čeho si všimla, bylo, že laboratoř je téměř prázdná. Již dříve tam při

různých příležitostech byla, takže věděla, jak to v Charlesově laboratoři vypadá. Ale teď byly všechny přístroje, které vypadaly jako z vědeckotechnického románu, pryč. Laboratorní stoly byly pusté jako pulty z obchodu, který v nedávné době zbankrotoval.

V místnosti bylo šest lidí. Cathryn poznala Ellen, která hovořila se dvěma uniformovanými policisty. Ti vyplňovali nějaké hlášení. Připomnělo jí to včerejší večer, kdy policista také pracně vyplňoval hlášení. Doktor Ibanez s doktorem Morrisonem stáli u Charlesova psacího stolu a hovořili s pihovatým mužem v modrém silonovém sportovním kabátě. Muž si Cathryn všiml a ihned k ní přistoupil.

"Paní Martelová?" zeptal se.

Cathryn přikývla a uchopila mužovu nataženou ruku. Jeho dlaň byla měkká a trochu vlhká.

"Jsem detektiv Patrick O'Sullivan. Byl mi přidělen váš případ. To jste hodná, že jste přišla."

Přes detektivovo rameno Cathryn viděla, jak Ellen ukazuje na prázdné místo na laboratorním stole a pak mluví dál.

Cathryn neslyšela, co říká, ale poznala, že je to něco o laboratorních přístrojích. Pohlédla na oba doktory a viděla, že o něčem vášnivě diskutují. Neslyšela, co říkají, ale viděla, jak doktor Morrison vztekle udeřil pěstí do otevřené dlaně.

"Co se děje?" zeptala se Cathryn a pohlédla do detektivových mírných zelených očí.

"Zdá se, že váš manžel, jakmile ho propustili z institutu, šel a ukradl většinu zařízení laboratoře."

Cathryniny oči se nevěřicně rozšířily. "Tomu nevěřím."

"Ale důkazy jsou dost nepopíratelné. Dva strážníci, kteří měli ten den večer službu, zřejmě pomáhali Charlesovi ty věci vynést z laboratoře a nakládat."

"Ale proč?" zeptala se Cathryn.

"Doufám, že mi to budete moci říci vy," řekl detektiv.

Cathryn se rozhlédla po místnosti ve snaze pochopit velikost Charlesova bláznovství.

"Nemám nejmenší tušení," řekla Cathryn, "připadá mi to absurdní."

Detektiv se zdviženým obočím sledoval Cathrynin pohled. "To je tedy skutečně absurdní. Je to velká krádež, paní Martelová."

Cathryn na detektiva pohlédla.

Ten sklopil oči a rozpačitě přešlápl. "Tohle vrhá na zmizení vašeho manžela jiné světlo. Únos dítěte jedním z rodičů je jedna věc, a abych vám řekl pravdu, příliš se kvůli něčemu takovému nevzrušujeme. Ale krádež je něco úplně jiného. Budeme muset zjistit všechny detaily a vydat na doktora Martela zatykač."

Cathryn se zachvěla. Kdykoliv měla dojem, že celou tu noční můru pochopila, vynořily se další hrozivé skutečnosti. Charles teď vlastně prchá před zákonem. "Nevím, co mám říci."

178

"Moc nás to mrzí, paní Martelová," řekl doktor Ibanez, který k ní zezadu přistoupil.

Otočila se a uviděla ředitelův soucitný výraz.

"Je to moc velká tragédie," řekl doktor Morrison a nasadil stejný výraz jako jeho šéf. "Když si pomyslím, že Charles kdysi býval takový slibný vědec..."

Nastala nepříjemná pauza. Morrisonova poznámka Cathryn rozzlobila, ale nevěděla, co má říci.

"A proč byl vlastně doktor Martel propuštěn?" přerušil ticho Patrick O'Sullivan.

Cathryn se k detektivovi otočila. Položil přesně tu otázku, kterou chtěla dát sama, kdyby tedy měla odvahu.

"V podstatě to bylo proto, že se doktor Martel choval dost podivně. Začali jsme pochybovat o jeho mentální stabilitě." Doktor Ibanez se odmlčel. "Nebyl také to, čemu se říká týmový pracovník. Byl v podstatě samotář a v poslední době s námi přestal spolupracovat."

"Jaký výzkum tu dělal?" zeptal se detektiv.

"To se těžko amatérovi vysvětlí," řekl doktor Morrison.

"Charles v podstatě pracoval na imunologickém přístupu k rakovině. Tento přístup je bohužel poněkud zastaralý. Před deseti lety to byla velmi slibná metoda, ale bohužel její výsledky nebyly dalším vývojem potvrzeny. Charles se buď nemohl, nebo nechtěl zpřizpůsobit. A jak víte, vědecký pokrok na nikoho nečeká." Morrison se po poslední větě usmál.

"Proč si myslíte, že si doktor Martel vzal všechny laboratorní přístroje?" zeptal se O'Sullivan a rozmáchlým gestem ukázal na téměř prázdnou laboratoř.

Doktor Ibanez pokrčil rameny. "Nemám nejmenší představu."

"Myslím, že to bylo naschvál," řekl doktor Morrison. "Jako dítě, které si odnese domů míč, když ostatní nechtějí hrát podle jeho pravidel."

"A nemohl si doktor Martel vzít ty přístroje, aby mohl pokračovat ve svém výzkumu?" zeptal se O'Sullivan.

"Ne," řekl doktor Morrison. "To je nemožné. Základ takového výzkumu je ve vypěstovaných druzích laboratorních zvířat, které používáme. Asi by si je teď nemohl obstarat, když je nu útěku."

"Snad byste mi mohl dát seznam dodavatelů," řekl detektiv.

"Samozřejmě," odpověděl doktor Morrison.

Někde vzadu zazvonil telefon. Cathryn vyskočila, aniž věděla proč. Ellen zdvihla sluchátko a zavolala na detektiva O'Sullivanu.

"Tohle pro vás musí být velmi těžké," řekl doktor Ibanez Cathryn.

"To si vůbec neumíte představit," povzdechla si Cathryn.
"Kdybychom vám snad mohli nějak pomoci. . ," řekl doktor Morrison.
Cathryn se pokusila o úsměv.
Patrick O'Sullivan se vrátil. "Objevíli jsme jeho auto.
Nechal ho na parkovišti na Harvard Square."

179

Cathryn jela po dálnici z Bostonu a byla čím dál tím nešťastnější. Trochu ji to překvapovalo, protože kromě toho, že chtěla být u telefonu pro případ, že by Charles zavolal, jela domů proto, aby si zlepšila náladu. Byla matce sice vděčná, že se jí snaží pomoci, ale zároveň se jí nelíbily Gininy nesouhlasné poznámky na Charlesovu adresu. Vzhledem k tomu, že sama zůstala opuštěná, neměla Gina muže v úctě a zvlášť ne takové neznabohy, jako byl Charles. Nikdy Cathrynino manželství neschvalovala a dávala Cathryn jasně najevo, co si o tom všem myslí.

Cathryn se původně těšila na chvíli, až se vrátí do svého vlastního domova, i když si uvědomovala, že už to nebude to šťastné útočiště, které znala. Když přijela na příjezdovou cestu k domu, sundala nohu z plynu a zabrzdila. První věc, které si všimla, byla schránka na dopisy. Někdo ji povalil a rozbil. Rozjela se znovu po cestě mezi řadami stromů, které v létě tvořily dlouhý stinný tunel. Skrz holé větve teď viděla dům, zářivě bílý na pozadí stálezelených keřů za stodolou. Zajela s kombíkem k zadní verandě a vypnula zapalování.

Podívala se na dům a musela uvažovat o krutosti života. Zdálo se jí, že jedna jediná příhoda může zahájit řetězovou reakci.

Bylo to jako řada postavená z kostek na domino, každá z nich nevyhnutelně porazí tu další. Cathryn vystoupila z auta a všimla si, že dveře Michellina domku na hraní jsou otevřené a pohybují se ve větru, až bouchají o vnější stěnu. Když se podívala zblízka, uviděla, že většina tabulek v okně je rozbítá. Vzala si klíče, prošla sněhem k zadním dveřím, otočila klíčem a vstoupila do kuchyně.

Náhle vykřikla. Ucítila nějaký pohyb a zpoza dveří vyskočila nějaká postava a vrhla se na ni.

V okamžiku byla přitisknuta ke stěně kuchyně. Dveře se za ní zabouchly s prasknutím, které otřásl celým domem. Cathryn přestala křičet. Byl to Charles. Beze slova ho pozorovala, jak zuřivě běhá od okna k oknu a vyhlíží ven. V pravé ruce držel svou starou ručnici, Cathryn si všimla, že okna jsou zabeďněná. Charles musel vyhlížet ven škvírami mezi prkny.

Než mohla zase získat duševní rovnováhu, Charles ji chytil za paži a rychle ji vytáhl z kuchyně; klopýtali spolu krátkou chodbou do obývacího pokoje. Tam ji pustil a znovu běhal od okna k oknu a vyhlížel ven.

Cathryn byla celá ohromená překvapením a strachem. Když se k ní Charles nakonec obrátil, viděla, že je vyčerpaný.

"Jsi sama?" zeptal se.

"Ano," potvrdila Cathryn a bála se říci něco dalšího.

"Díkybohu," zašeptal Charles. Tvář se mu viditelně uklidnila.

"Co tu děláš?" zeptala se Cathryn.

"Bydlím tu," řekl Charles, zluboka se nadechl a vydechl ústy.

"Já to ale nechápu," řekla Cathryn. "Myslela jsem, že jsi vzal Michelle a někam jste utekli. Tady vás najdou!"

Cathryn poprvé spustila z Charlese oči. Všimla si, že obývací pokoj vypadá jinak. Složitě nablýskané přístroje z Weinburgerova institutu byly

180 postaveny podél stěny. Uprostřed pokoje spala Michelle v improvizované nemocniční posteli.

"Michelle," vykřikla Cathryn, doběhla k posteli a vzala holčičku za ruku. Charles se postavil za ni.

Michelliny oči se na okamžik otevřely a Cathryn v nich uviděla záblesk poznání. Potom se víčka zavřela. Cathryn se otočila k Charlesovi.

"Charlesi, co tu proboha děláš?"

"Hned ti to řeknu," řekl Charles a upravil Michellinu infúzi.

Vzal Cathryn za ruku a pobídl ji, aby s ním šla do kuchyně.

"Kávu?" zeptal se.

Cathryn zavrtěla hlavou a oči měla stále přilepené na Charlesovi. Ten si nalil kávu a pak se posadil naproti ní.

"Nejdřív ze všeho ti chci něco povědět," začal Charles a díval se Cathryn přímo do očí. "Měl jsem teď příležitost si to rozmyslet a už chápu, v jaké situaci jsi v nemocnici byla.

Mrzí mě, že na mou nerozhodnost jsi mimoděk doplatila ty. A přitom bych měl jako lékař vědět, jak doktoři někdy zastráží své pacienty a jejich rodiny, aby dosáhli svého. No, zkrátka chápu, jak se to stalo s tím poručnictvím. Chápu, že za to nikdo nemohl a že nikdo nejednal se zlým úmyslem, ty ze všeho nejméně. Mrzí mě, že jsem reagoval tak nepřiměřeně, ale nemohl jsem si pomoci. Doufám, že mi odpustíš. Vím, že ses snažila udělat pro Michelle to nejlepší."

Cathryn se ani nepohnula. Chtělo se jí doběhnout k Charlesovi a obejmout ho, protože zničehonic se choval tak normálně.

Nemohla se však pohnout. Přihodilo se toho tolik a stále ještě mezi nimi bylo tolik nezodpovězených otázek.

Charles pozdvihl svůj šálek. Ruka se mu třásla tolik, že musel hrnek přidržovat i druhou rukou.

"Rozhodnout se, co je pro Michelle nejlepší, bylo velmi těžké," pokračoval Charles. "Stejně jako ty jsem doufal, že ortodoxní medicína ji prodlouží život. Ale dostal jsem se k bodu, kdy jsem viděl, že metody lékařů v nemocnici selhávají a že musím něco udělat."

Cathryn cítila, že Charles mluví upřímně. Nevěděla však, jestli mluví také rozumně. Nezhroutil se pod tím tlakem, jak

všichni říkali? Cathryn si uvědomila, že není schopna něco takového odhadnout.

"Všichni doktoři se ale shodli na tom, že ty léky jsou její jediná šance na remisi," řekla Cathryn, která chtěla ospravedlnit své jednání. "Doktor Keitzman řekl, že je to její jediná naděje."

"A ty jsi mu určitě věřila."

"Copak to není pravda?"

"Samozřejmě, že se musí dostat do remise," uznal Charles.

"Ale jejich chemoterapie, dokonce i ty vysoké dávky léků, které jí experimentálně podávali, Michelliny leukemické buňky nijak neovlivnily. Zároveň však tyto léky ničily její normální buňky, obzvláště imunitní systém."

Cathryn si nebyla jistá, jestli rozumí úplně všemu, co Charles říká, ale znělo to docela rozumně. Nepřipadalo jí to jako výplod nějakého chorého mozku.

181

"A já si myslím," pokračoval Charles, "že jestli má mít naději, musí mít nepoškozený imunitní systém."

"Chceš říct, že máš nějakou jinou léčbu?" zeptala se Cathryn.

Charles vzdychl. "Myslím, že mám. Doufám, že ano."

"Ale všichni lékaři se shodli na tom, že chemoterapie je její jediná šance."

"Samozřejmě, že ano," řekl Charles. "Je to stejné, jako když chirurg věří ve všemocnost operace. Lidé jsou zaujati pro to, co umějí. Je to lidské. Posledních devět let jsem žil výzkumem rakoviny a myslím, že mám šanci něco dokázat."

Charles se odmlčel.

Zjevně věřil tomu, co říkal, bylo to ale založeno na realitě nebo na iluzi? Cathryn mu zoufale chtěla uvěřit, ale za daných okolností to bylo dost těžké. "Chceš říci, že je šance, že bys ji mohl vyléčit?"

"Nechci si dělat příliš velké naděje," řekl Charles, "ale myslím, že určitá naděje tu je. Možná, že malá, ale přece jen naděje. A což je velmi důležité, moje léčba jí neublíží!"

"Už jsi vyléčil nějaká ze svých laboratorních zvířat, která měla rakovinu?"

"Ne, ještě ne," přiznal Charles, ale pak spěšně dodal: "Vím, že to musí znít nepravděpodobně, ale myslím, že jsem neměl štěstí se zvířaty, protože jsem pracoval tak pomalu a pečlivě."

Účelem byl čistý výzkum. Ale právě jsem se chystal vyzkoušet novou techniku. Chtěl jsem používat zdravé myši jako prostředníky pro léčbu nemocných zvířat."

"Ale tady žádné myši nemáš," namítla Cathryn a vzpomněla si přitom na otázky detektiva O'Sullivanova.

"To není pravda," řekl Charles. "Mám tu jedno velké pokusné zvíře. Sebe!"

Cathryn polkla. Poprvé během rozhovoru ucítila varovné bodnutí a zapochybovala o Charlesově duševním zdraví.

"Vidím, že tě ta myšlenka překvapuje," poznamenal Charles.

"To by tedy nemusela. V minulosti používali všichni velcí vědci sami sebe jako experimentální subjekty. Teď počkej, pokusím se ti vysvětlit, co vlastně dělám. Tak za prvé, můj výzkum se dostal do stadia, kdy mohu vyjmout z organismu rakovinnou buňku a izolovat protein, nebo to, čemu se říká antigen, z jejího povrchu. Tento antigen odlišuje tuto buňku od všech ostatních buněk. Tohle samo o sobě už je velký pokrok. Mým dalším problémem bylo přimět imunitní systém organismu, aby na tento protein reagoval a aby se tak zbavil nenormálních rakovinných buněk. Tohle se, myslím, děje v normálním organismu. Myslím, že rakovina je dost běžný jev, ale že se jí imunitní systém lehce zbaví. Pokud imunitní systém organismu selže, pak se určitý typ rakoviny uchytí a bují. Chápeš to, co jsem ti doposud řekl?" Cathryn přikývla.

"Když jsem se snažil přimět nemocná laboratorní zvířata, aby reagovala na izolovaný protein, nepodařilo se mi to. Myslím, že existuje nějaký mechanismus, který to blokuje. Až sem jsem se dostal, když Michelle

182

onemocněla. Ale pak mě napadlo naočkovat tento izolovaný protein z povrchu buněk zdravým zvířatům a tím způsobit, že na něj budou imunní. Neměl jsem čas provést potřebné testy, ale jsem si jistý, že to bude lehké, protože zdravé zvíře pozná, že ten antigen je velmi odlišný od ostatních bílkovin. U nemocných zvířat se tato látka pouze slabě odlišuje od normálních proteinů."

Cathryn už přestávala rozumět, ale stále se snažila usmívat.

Charles se impulsivně natáhl přes stůl a chytil ji za ramena. "Cathryn, snaž se to pochopit. Chci, abys věřila tomu, co dělám. Potřebuju, abys mi pomohla."

Cathryn cítila, jak v ní mizí nějaká vnitřní zábrana.

Charles je přece její manžel! To, že ji potřebuje, a že to i přiznal, ji ohromně povzbudilo.

"Pamatuješ si, jak se kdysi používali koně na výrobu séra proti záškrtu?" zeptal se Charles.

"Myslím, že ano," odpověděla Cathryn.

"To, co ti chci vysvětlit, je trochu podobné. Udělal jsem to, že jsem izoloval povrchový antigen z Michelliných leukemických buněk. Tento antigen se liší od jejích normálních buněk. A tento antigen si nyní očkuju."

"Takže se staneš alergický na Michelliny leukemické buňky?" zeptala se Cathryn a zoufale se snažila pochopit to, co jí Charles říká.

"Ne," odpověděl Charles. "Její imunitní systém by mé protilátky nepřijal. Ale moderní imunologie naštěstí našla systém, jak přenést to, čemu se říká buněčná imunita nebo sensitivita, z jednoho organismu na druhý. Jakmile budou

mé T-lymfocyty jednou citlivé na Michellin leukemický antigen, izoluju z mých bílých krvinek takzvaný tansferfaktor a naočkuju ho Michelle. Tohle, doufám, stimuluje její vlastní imunitní systém, aby byl citlivý na její leukemické buňky. A tak snad bude schopna eliminovat existující leukemické buňky a i všechny ostatní, které ještě mohou vzniknout."

"Takže bude vyléčena?" zašeptala Cathryn.

"Takže bude vyléčena," opakoval Charles. Cathryn si nebyla jistá, že pochopila úplně všechno, co jí Charles vysvětlil. ale jeho plán vypadal skutečně rozumně. To by snad nešlo, aby si něco takového vymyslel. kdyby se nervově zhroutil. Uvědomila si, že z jeho hlediska všechny jeho zdánlivě podivné akce vypadají rozumně.

"Jak dlouho to všechno bude trvat?" zeptala se Cathryn.

"Nejsem si jistý, jestli to vůbec půjde," řekl Charles. "Ale podle toho, jak můj organismus reaguje na Michellin antigen, myslím, že to budu vědět za pár dní. Proto jsem zabarikádoval dům. Jsem připraven_ bojovat proti všem snahám odvézt Michelle zpátky do nemocnice."

Cathryn se rozhlédla po kuchyni a znovu si povšimla zabedněných oken. Obrátila se zpátky na Charlesa a řekla: "Asi víš, že tě hledá bostonská policie."

Charles se zasmál. "To je absurdní. A taky mě nemohou hledat moc důkladně, protože místní policie moc dobře ví, že jsem tu."

Všimla sis té schránky a Michellina altánku?"

183

"Viděla jsem rozbitou schránku a vytlučená okna."

"A za to můžeme poděkovat místním úřadům. Včera večer sem přijela skupina z Recycle s úmyslem to tady zničit. Zavolal jsem policii a už to vypadalo, že nikdy nedorazí. Jenomže pak jsem si všiml, že jedno policejní auto parkuje támhle na silnici. Zřejmě o tom všem věděli a schvalovali to."

"Ale proč?" dělala se Cathryn.

"Najal jsem si mladého agresivního právníka a tomu se zřejmě daří dělat Recycle nějaké potíže. Mají nejspíš dojem, že ho odvolám, když mě postraší."

"Panebože!" zvolala Cathryn a teprve si začala uvědomovat, jak strašně byl Charles na všechno sám.

"Kde jsou kluci?" zeptal se Charles.

"Chuck je u matky. Jean Paul je ve Shaftesbury, bydlí tam u nějakého kamaráda."

"Výborně," řekl Charles. "Může to tu časem být dost drsné."

Charles s Cathryn se na sebe dívali přes kuchyňský stůl, plní bouřlivých pocitů. Oba ucítili, jak je zaplavil příval lásky. Najednou vstali a padli si do náručí. Zoufale se jeden druhého drželi, jako by měli strach, že je něco rozdělí. Oba věděli, že ještě není nic rozhodnuto, ale láska jim dávala novou sílu.

"Prosím tě, důvěřuj mi a měj mě ráda," zašeptal Charles.

"Já tě přece mám ráda," řekla Cathryn a pocítila, jak jí po tváři tečou slzy. "To přece nikdy nebyl problém. Šlo jen o Michelle."

"Musíš mi věřit, že mi na srdci leží jen její zájmy," řekl Charles. "Vždyť víš, jak ji mám rád."

Cathryn se odtáhla a podívala se Charlesovi do tváře.

"Všichni si myslí, že ses nervově zhroutil. Já jsem také nevěděla, co si mám myslet, zvlášť když jsi tak vyváděl kvůli Recycle a zatím ve skutečnosti šlo o Michellinu léčbu."

"Recycle mě prostě jen něčím zaměstnal. Nejstrašlivější na Michellině nemoci totiž bylo, že jsem nemohl nic dělat, což bylo stejné jako předtím s Elizabeth. Tehdy jsem se mohl pouze dívat, jak umírá, a zdálo se mi, že jsem se teď s Michelle dostal do stejné situace. Potřeboval jsem něco, na co bych se mohl soustředit, a společnost Recycle mě vyprovokovala k akci."

Ale má zlost kvůli tomu, co dělají, je reálná stejně tak jako mé přesvědčení, že jim to musím překazit. Můj zájem se však soustředí zejména na Michelle, jinak by tu samozřejmě teď nebyla."

Cathryn měla pocit, že z ní spadlo obrovské závaží. Byla si teď jista, že Charles nikdy neztratil spojení s realitou.

"Jak se vlastně Michelle daří?" zeptala se Cathryn.

"Není to dobré," přiznal Charles. "Je vážně nemocná. Je to strašné, jakou má agresivní formu leukémie. Dal jsem jí morfium, protože měla hrozné křeče v žaludku." Charles opět Cathryn objal a odvrátil tvář.

"Taky měla v nemocnici křeče, když jsem tam u ní byla," řekla Cathryn. Cítila, jak Charles bojuje se slzami, až se chvěje. Objímala ho, co nepevněji mohla.

184

Ještě asi pět minut tam tak spolu stáli. Nemluvili, ale naprosto si rozuměli. Konečně se Charles odtáhl. Když se k ní opět otočil, viděla, že má červené oči a tváří se vážně.

"Jsem rád, že jsme měli příležitost si promluvit," řekl své ženě. "Ale myslím, že už bys tu neměla zůstat. Budou tu určitě nějaké problémy. Ne že bych tě tu nechtěl. Kdybych se na to díval sobecky, řekl bych, ať tu zůstaneš. Ale vím, že by bylo lepší, kdybys zajela pro Jean Paula a vrátili jste se k tvé matce." Charles pokývl hlavou, jako by přesvědčoval sám sebe.

"Ale já chci, abys v tomhle byl sobecký," řekla Cathryn.

Zažila nezvyklý pocit jistoty, že je schopna být ta správná manželka: "Moje místo je tady. Jean Paulovi a Chuckovi se nic nestane."

"Ale Cathryn. . ."

"Žádné ale," řekla Cathryn rázně. "Prostě tu zůstanu a budu ti pomáhat." Charles pohlédl své ženě do obličeje. Tvářila se vyloženě vzdorovitě.

"A jestli si myslíš," prohlásila s vehemencí, kterou u ní ještě nezažil, "že se mě zbavíš teď, když jsi mě přesvědčil, že to, co děláš, je správné, tak jsi opravdu blázen. Musel bys mě násilím vyhodit."

"Tak dobře, dobře," prohlásil Charles s úsměvem. "Já tě tedy nevyhodím. Ale může to tu být dost drsné."

"To je můj problém právě tak jako tvůj," řekla Cathryn s hlubokým přesvědčením. "Tohle je rodinná záležitost a já jsem součástí téhle rodiny. To jsme oba uznali, když jsme se rozhodli, že se vezmeme. Nechci s tebou sdílet jen štěstí."

Charlesem zmítala směsice pocitů, z nichž hlavní byla pýcha.

Byla to jeho vina, že Cathryn nevěnoval důvěru, kterou si zasloužila. Měla pravdu - pokud to jen trochu šlo, Charles se vždycky snažil ji chránit před negativními stránkami společného života, a to bylo špatně. Měl být otevřenější a víc Cathryn důvěřovat. Cathryn byla přece jeho žena, a ne dítě.

"Jestli tedy opravdu chceš, tak tu, prosím tě, zůstaň," řekl.

"Chci tu zůstat," řekla Cathryn prostě. Charles ji něžně políbil na rty. Pak ustoupil a podíval se na ni obdivným pohledem.

"Skutečně mi můžeš dost pomoci," řekl a pohlédl na hodinky.

"Je skoro čas, abych si píchl další dávku Michellina antigenu."

Vysvětlím ti, co uděláš, až si to připravím. Dobře?" Cathryn přikývla, Charles jí stiskl ruku a odešel zpátky do obývacího pokoje. Cathryn se držela opěradla kuchyňské židle a byla z toho všeho trochu omámená. Všechno, co se přihodilo v několika posledních dnech, bylo naprosto neočekávané. Nikdy by ji ani na moment nenapadlo, že Charles odveze Michelle domů.

Uvažovala, jestli by se nedalo nějak zrušit dočasné rozhodnutí soudu o poručnictví a tak vyloučit jeden z důvodů, pro který Charlese hledá policie.

Zvedla telefon a vytočila číslo ke své matce. Čekala na spojení a přitom

185

si uvědomila, že jestli matce řekne, že Charles je doma, vyústí to v další hádku. Rozhodla se tedy, že to zamlčí. Gina se ozvala v telefonu hned po druhém zazvonění. Cathryn hovořila lehkým tónem a nezminila se o tom, že byla ve Weinburgerově institutu a že je Charles podezírán z krádeže.

Když nastala v hovoru pauza, odkašlala si a řekla: "Pokud by ti nevadilo dát Chuckovi nějakou večeři a dohlédnout, aby se ráno vypravil do školy, zůstala bych přes noc tady. Chci být u telefonu, kdyby Charles volal."

"Miláčku, nemusíš tam přece sedět a čekat, až ten člověk zavolá. Říkám ti přece, že zavolá sem, když to u vás doma nikdo nebude brát. A kromě toho chystám na dnešek ohromnou večeři. Pokus se uhodnout, co budu vařit." Cathryn potichoučku vzdychla. Pokaždé ji ohromilo, že si matka myslí, že dobré jídlo všechno spraví.

"Mami, já teď nechci hádat, co děláš k večeři. Chci dneska večer zůstat tady, u nás doma." Cathryn poznala, že matku urazila, ale za daných okolností měla dojem, že nemá příliš na vybranou. Prohodila ještě pár slov, aby to nevypadalo nezdrvořile, a zavěsila. Když už pomyslela na jídlo, napadlo ji zkontrolovat zásoby v lednici. Až na to, že jim docházelo mléko a vejce, byli na tom dost dobře, zvlášť když měli dole staromódní sklep na brambory. Cathryn zavřela lednici a rozhlédla se kolem sebe, plna údivu, že je vlastně uvězněna ve svém vlastním domě. Uvažovala o Charlesově metodě léčby Michelliny nemoci. Přiznávala si, že nechápe všechny detaily, ale znělo to dobře. Ale zároveň si přiznávala, že kdyby mluvila s doktorem Keitzmanem, nejspíš by věřila tomu, co říká on. Medicína pro ni byla příliš složitá, než aby mohla zkoumat rozhodnutí odborníků. Jako laik byla v naprosto nemožné situaci, když si doktoři navzájem odporovali. Přišla do obývacího pokoje v okamžiku, kdy Charles držel v ruce injekční stříkačku jehlou nahoru a fukal do ní ukazováčkem, aby vypudil vzduchové bubliny. Tiše se posadila a pozorovala ho. Michelle ještě pořád spala, řídké vlasy rozhozené na bílém polštáři.

Mezerami mezi prkny na oknech Cathryn viděla, že opět sněží.

Slyšela, jak ve sklepe naskočil starý naftový kotel.

"Teď si tohle vstříknu do žíly na paži," řekl Charles a hledal zaškrcovadlo. "Asi bys nebyla ochotná mi to udělat. . ."

Cathryn ucítila, jak jí vysychá v ústech. "Můžu to zkusit," řekla váhavě. Ve skutečnosti nechtěla mít s injekční stříkačkou nic společného. Dělal se jí nanic už z pouhého pohledu na ni.

"Byla bys tak hodná?" zeptal se Charles. "Pokud člověk není narkoman, je to příšerně těžké píchnout se do žíly. Chci ti taky říct, jak mi máš dát Epinephrin, pokud bych ho potřeboval. Při první nitrožilní dávce Michellina antigenu se mi objevila anafylaxe, alergická reakce, která ztěžuje dýchání."

186

"Proboha," zamumlala Cathryn sama pro sebe. Pak řekla k Charlesovi:

"Nejde ten antigen vzít nějak jinak, třeba ho spolknout?"

Charles potřásl hlavou. "To jsem zkoušel, ale žaludeční kyseliny ho poškozují. Dokonce jsem se ho pokoušel šňupat jako kokain, ale nosní sliznice mi neuvěřitelným způsobem natekly."

Vzhledem k tomu, že pospíchám, rozhodl jsem se to vzít nejkratší cestou. Problém je, že první reakcí je to, čemu se říká okamžitá hypersensitivita. Snažil jsem se tento efekt snížit tím, že jsem Michellin protein lehce pozměnil.

Potřebuju opožděnou hypersensitivitu, ne okamžitou."

Cathryn přikývla, jako by rozuměla, ale nepochopila vůbec nic. Cítila pouze chladnou injekční stříkačku v ruce. Držela ji pouze konečky prstů, jako by čekala, že jí něco udělá.

Charles si přinesl židli a postavil ji před Cathryninu. Na stůl si připravil dvě menší injekční stříkačky, aby je měl na dosah.

"V těchhle dvou injekcích je Epinephrin. Kdybych náhle zrudnul jako řípa a nemohl dýchat, prostě mi vraž jednu z nich do svalu. Jestli za třicet vteřin neuvidíš žádnou reakci, použij tu druhou."

Cathryn pocítila podivnou hrůzu. Ale zdálo se, že Charles si žádné starosti nedělá. Rozepnul si rukáv a vyhrnul ho nad loket. Jeden konec zaškrcovala podržel v zubech a pak si omotal gumovou pásku kolem paže nad loktem. Žíly na paži se mu rychle naplnily a vystoupily.

"Sundej plastický kryt," radil jí Charles, "a pak prostě zapíchni jehlu do žíly."

Cathryn sňala kryt z jehly rukou, která se zjevně chvěla.

Ostrý hrot zazářil ve světle. Charles si potřel místo vpichu alkoholem.

"Tak, a teď dělej," řekl své ženě a podíval se stranou.

Cathryn se zhluboka nadechla. Teď věděla, proč nikdy neuvažovala o medicíně jako o svém povolání. Snažila se držet injekci rovně. Přiložila jehlu k Charlesově ruce a jemně zatlačila. Kůže se pouze propíchla.

"Musíš do toho víc vrazit," řekl Charles, který měl stále ještě odvrácenou hlavu.

Cathryn na injekční stříkačku jemně zatlačila. Jehla zajela do kůže o trochu víc.

Charles pohlédl na svou paži. Natáhl volnou ruku a prudce na jehlu zatlačil, až projela kůží a vjela do žíly.

"Bezvadný," řekl. "Teď zatáhni za píst, ale nepohň špičkou jehly."

Cathryn udělala, co jí Charles řekl, a v injekční stříkačce se objevilo trochu krve.

"Trefilas do černého," řekl Charles a odmotal gumové škrtidlo. "Teď pomalu mačkej."

Cathryn stiskla píst. Pohyboval se lehce. Když byl někde za polovinou, sklouzl jí ukazováček. Jehla se zapíchla hlouběji a píst dokončil pohyb. Na ruce se rychle objevila malá boule.

"To je dobrý," uklidňoval ji Charles. "Napoprvé to nebylo nejhorší. Teď jehlu vytáhni."

Cathryn vytáhla jehlu a Charles přitiskl na místo vpichu kousek gázy.

187

"Promiň," řekla Cathryn v obavě, že to Charlese bolelo.

"To nic. Třeba to pomůže, když se trochu antigenu vstříkne podkožně. Kdo ví?" Náhle mu začala rudnout tvář. Zachvěl se.

"Zatraceně," vypravil ze sebe. Cathryn slyšela, jak se mu změnil hlas. Byl mnohem vyšší. "Epinephrin," řekl s obtížemi. Chňapla po jedné z malých stříkaček. Rychle se pokoušela odstranit plastický kryt a ohnula přitom ve směru jehly.

Sáhla po druhé injekci. Charles, kterému začala naskakovat kopřivka, němě ukázal na paži. Cathryn zarazila jehlu do svalu. Tentokrát do toho dala sílu. Zmáčkla píst a pak vytáhla jehlu. Rychle odhodila použitou stříkačku, vzala do ruky tu první a snažila se narovnat ohnutou jehlu. Už ji chtěla do Charlese také zabodnout, když vtom zdvihl ruku.

"Je to dobrý," vypravil ze sebe ještě nenormálním hlasem.

"Cítím, že reakce už pomíjí. Páni! Ještě žes tu byla."

Cathryn položila stříkačku. Jestli se jí předtím zdálo, že se třese, tak teď se přímo klepala. Bodnout do Charlese jehlu byla pro ni obrovská zkouška.

188

V půl desáté už se ukládali k spánku. Ještě

(14) předtím Cathryn připravila jídlo a Charles zatím pracoval v provizorní laboratoři. Nabral vzorek své krve, oddělil buňky a izoloval nějaké T-lymfocyty pomocí ovčích erytrocytů. Pak inkuboval T-lymfocyty se svými mikrofágy a s Michellinými leukemickými buňkami. Když seděli u večeře, řekl Cathryn, že zatím ještě není ani známky po buňkami zprostředkované opožděné přecitlivělosti. Pověděl jí, že za dvacet čtyři hodin si musí dát další dávku Michellina antigenu.

Michelle se vzbudila z morfiem vyvolaného spánku a měla velikou radost, že Cathryn vidí. Nepamatovala si, že by ji viděla přicházet. Cítila se trochu lépe a dokonce i něco snědla.

"Zdá se, že je jí trochu líp," zašeptala Cathryn, když s Charlesem nesli nádoby do kuchyně.

"Je to spíš zdání než realita," řekl Charles. "Její organismus se vzpamatovává z účinků těch léků."

Charles zapálil oheň v krbu a snesl dolů matraci z jejich dvojité postele. Chtěl být blízko Michelle pro případ, že by ho potřebovala.

Jen co si Cathryn lehla, pocítila strašlivou únavu. S vírou, že Michelle je pokud možno spokojená a pohodlně leží, se Cathryn poprvé za dva dny uvolnila. Poslouchala sněhovou bouři za oknem, držela se Charlese a nechala se unášet spánkem.

Cathryn se mimoděk posadila, protože uslyšela bouchnutí a cinkot skla, ale nevěděla, co ten hluk způsobilo. Charles, který byl ještě vzhůru, reagoval uvědoměleji. Skulil se z matrace na podlahu a vstal. Sebral přitom pušku a odjít ji.

"Co to bylo?" zeptala se Cathryn s bušícím srdcem.

"Návštěva," řekl Charles. "Nejspíš naši přátelé z Recycle."

Něco bouchlo do stěny domu a pak to spadlo na přední verandu.

"Kameny," řekl Charles, došel k vypínači a ponořil pokoj do tmy. Michelle něco zamumlala a Cathryn si k ní sedla na kraj postele, aby ji uklidnila.

"Přesně tak, jak jsem si myslel," řekl Charles, když vyhlédl mezi prkny na oknech.

Cathryn si stoupla za něj a pohlédla mu přes rameno. Na příjezdové cestě asi třicet metrů od domu stála skupina mužů s pochodněmi v ruce. Na silnici bylo porůznu zaparkováno několik aut.

"Jsou opilí," řekl Charles.

"Co budeme dělat?" zašeptala Cathryn.

"Nic," zašeptal Charles. "Pokud se tedy nepokusí dostat dovnitř nebo nepřijdou s těmi pochodněmi příliš blízko."

"Mohl bys někoho zastřelit?" zeptala se Cathryn.

"Nevím," řekl Charles. "To opravdu nevím."

"Zavolám policii," řekla Cathryn.

"Ani se neobtěžuj," řekl Charles. "Určitě o tomhle vědí."

"Stejně to zkusím," trvala Cathryn na svém.

189

Nechala ho stát u okna a šla dozadu do kuchyně. Zavolala na ústřednu a požádala, aby ji spojili s policií v Shaftesbury. Telefon osmkrát zazvonil než se ve sluchátku ozval unavený hlas. Představil se jako Bernie Crawford.

Cathryn oznámila, že na jejich dům útočí skupina opilců a že potřebují okamžitou pomoc. "Minutku prosím," řekl Bernie.

Cathryn slyšela, jak se otvírá zásuvka a Bernie v ní něco hledá.

"Moment, prosím. Musím najít tužku," řekl Bernie a odmlčel se, než mohla Cathryn něco říci. Zvenčí uslyšela výkřik a do kuchyně přiběhl Charles a postavil se k oknu na severní straně domu, které vedlo k rybníčku.

"Dobrý," řekl ve sluchátku zase Bernie. "Jakou máte adresu?"

Cathryn mu ji rychle nadiktovala.

"Směrovací číslo?" zeptal se Bernie.

"Směrovací číslo?" divila se Cathryn. "Potřebujeme pomoc, teď hned."

"

"Dámo, úřad je úřad. Nejdřív musím vyplnit formulář a pak teprve můžu poslat auto."

Cathryn mu řekla směrovací číslo.

"Kolik chlápků je v té skupině?"

"Nevím to určitě. Asi šest."

Slyšela, jak muž píše.

"Jsou to kluci?" zeptal se Bernie.

"Cathryn!" zařval Charles. "Potřebuju, abys hlídala vepředu."

Zapalují altánek, ale to může být jen úhybný manévr. Potřebuju aby někdo hlídal přední dveře."

"Poslyšte," zakřičela Cathryn do telefonu, "nemůžu se teď s váma bavit."

Prostě pošlete auto." Bouchla se sluchátkem a utíkala do obývacího pokoje. Z malého okénka vedle krbu viděla mihotavou zář přicházející od Michellina altánku. Obrátila svou pozornost ke trávníku před domem.

Skupina s pochodněmi zmizela, ale viděla, jak někdo vyndává nějaký předmět z kufru jednoho z aut. Ve tmě to vypadalo jako kbelík. "Panebože, jen ať to není benzín," řekla Cathryn.

Ze zadu z domu uslyšela Cathryn zvuk rozbíjeného skla. "Jsi v pořádku." zavolala.

Jsem v pořádku. Ti hajzlové rozbíjejí okna tvého auta."

Cathryn uslyšela, jak Charles otevírá zadní dveře. Pak se ozvala jeho puška. Nakonec se dveře opět zabouchly.

"Co se stalo?" zakřičela Cathryn.

Charles vešel do obývacího pokoje. "Vystřelil jsem do vzduchu. To je asi jediná věc, kterou respektují. Běželi kolem domu sem dopředu."

Cathryn opět vyhlédla z okna. Skupina se znovu shromáždila kolem muže, který přicházel od auta. Ve světle pochodní Cathryn rozeznala, že nese galonovou plechovku. Klekl si a zřejmě ji otevíral.

"Vypadá to jako barva," řekla Cathryn.

"Taky že to je barva," potvrdil Charles.

190

Zatímco se dívali ven, skupina začala skandovat stále dokola "komunisti". Muž s plechovkou barvy se blížil k domu a zřejmě povzbuzoval zbytek skupiny. Když přišli blíž, Cathryn uviděla, že mají v ruce různé klacky. Skandování bylo stále hlasitější.

Charles poznal Wallyho Crabba a muže, který ho v recyklačním závodě uhodil.

Skupina se zastavila asi deset metrů od domu. Muž s barvou šel za stálého pobízení dalších dál k domu. Charles

odstoupil od okna a naznačil Cathryn, aby se postavila za něj. Měl teď dobrý výhled na dveře. Položil ukazováček na spoušť pušky.

Teď už slyšeli mužovy kroky a pak zvuk štětce otírajícího se o vnější stěnu domu. Za pět minut uslyšeli šplíchání barvy na přední dveře a pak následovalo řinčení plechovky, jak padla na přední verandu.

Charles doběhl zpátky k oknu a uviděl, jak muži ječí a výskají smíchy. Pak pomalu odcházeli po příjezdové cestě a navzájem se strkali a házeli do sněhu. Na konci cesty, poté co se několikrát zuřivě pohádali, nastoupili muži do dvou zaparkovaných aut. S ječícími klaksony odjeli do noci směrem po dálnici do Shaftesbury. Zimní ticho nastalo stejně nečekaně, jak bylo předtím přerušeno. Charles dlouze vydechl. Položil ručnici a uchopil Cathryniny dlaně do svých.

"Teď, když jsi viděla, jak je to nepříjemné, snad by bylo nejlepší, aby ses vrátila ke své matce a počkala tam, než tohle skončí."

"V žádném případě," potrásla Cathryn hlavou. Pak se šla podívat na Michelle.

O čtvrt hodiny později na příjezdové cestě prudce zastavilo policejní auto. Z předního sedadla vyskočil Frank Neilsen, jako by spěchal k nějaké nehodě.

"Můžeš si zase klidně sednout zpátky do auta, ty zatracenej hajzle," řekl mu Charles, který vyšel na přední verandu.

Frank, který tam vyzývavě stál rozkročený a s rukama v bok, pouze pokrčil rameny. "No, když mě teda nepotřebujete. ."

"Zmiz už z mého pozemku, do prdele!" zavrčel Charles.

"V těchle místech teda bydlej divný lidi," řekl Frank nahlas svému zástupci, když zase nastoupil do auta.

Ráno se připlížilo nad zmrzlou krajinu zastíněné duchnou ocelově šedých mraků. Až do svítání se Charles střídal s Cathryn v hlídání příjezdu k domu, ale noční vandalové se nevrátili. Když přišlo ráno, Charles už byl dost klidný, a tak se vrátil do postele před krbem a vklouzl vedle Cathryn.

Michelle bylo mnohem lépe. Cítila se sice ještě velice slabá, ale mohla se už posadit a statečně se pokoušela o úsměv, když jí Charles přinášel snídani a předstíral přítom, že je číšník.

Charles si pak nabral krev a opět zkoumal své T-lymfocyty, jestli nevykazují nějaké známky opožděné hypersensitivity. Cathryn se mezitím snažila trochu uklidit ten prapodivný dům. Obývací pokoj byl jako bludiště

- byly tam Charlesovy přístroje a chemikálie, Michellina postel a ještě

191

navíc velkánská matrace z jejich ložnice. S tím Cathryn moc nesvedla, ale v kuchyni bylo její úsilí brzy vidět.

"Ani stopy po reakci lymfocytů," řekl Charles, který si přišel do kuchyně nalít další hrnek kávy. "Někdy během dneška mi budeš muset dát další dávku Michellina antigenu."

"Samozřejmě," řekla Cathryn a snažila se dodat jistotu nejen Charlesovi, ale i sobě. Nebyla si jistá, že to zvládne ještě jednou. Z pouhé představy injekční stříkačky jí naskakovala husí kůže.

"Musím to nějak vymyslet, abychom tu byli ve větším bezpečí," poznamenal Charles. "Nevím, co bych byl včera v noci dělal, kdyby ti muži byli střízlivější a vyrazili by dveře."

"Vandalové jsou jedna věc," řekla Cathryn. "Ale co když přijedou policajti, aby tě zatkli?"

Charles se ke Cathryn otočil.

"Dokud nedokončím do nejmenšího detailu to, co dělám, nemůžu sem nikoho pustit."

"Myslím, že je to jen otázka času, než sem přijede policie," řekla Cathryn. "A bude asi dost těžké je nepustit dovnitř."

Tím, že je nepustíš dovnitř, porušíš zákon, a oni budou nuceni použít sílu."

"To myslím, že ne," řekl Charles. "Mohou tolik ztratit, ale tak málo získat."

"Ale může jim jít o Michelle, mohou si myslet, že se musí pokračovat v chemoterapeutické léčbě."

Charles přikývl. "Možná, že máš pravdu, ale i jestli ji máš, stejně se nedá nic jiného dělat."

"Myslím, že dá," namítla Cathryn. "Třeba bych mohla policii přimět, aby po tobě už dál nepátrali. Setkala jsem se s detektivem, který má ten případ na starosti. Možná bych za ním mohla zajít a říci mu, že už netrvám na soudním řízení. Pokud nebude žádná žaloba, pak by tě měli přestat hledat."

Charles se napil kávy. To, co mu právě Cathryn řekla, dávalo smysl. Věděl, že jestli policie použije sílu, dostane ho z domu. To byl jeden z důvodů, proč tak pečlivě zabezdil okna; měl strach ze slzného plynu a podobných věcí. Ale tušil, že mají určitě další prostředky, o kterých se mu ani nechtělo uvažovat. Cathryn měla pravdu - policie by znamenala vážné potíže.

"Tak dobře," řekl Charles, "ale budeš muset jet tou dodávkou z půjčovny. Je v garáži. Myslím, že kombík má úplně rozbité přední sklo."

Oblékli si kabáty a ruku v ruce šli třemi centimetry nového sněhu k zamčené stodole. Uviděli zčernalé zbytky Michellina altánku u rybníčku, ale ani jeden se o tom nezmínil.
Doutnající uhlíky a popel jim příliš živě připomínaly hrůzy včerejší noci.
Cathryn couvala s dodávkou ze stodoly a náhle se jí vůbec nechtělo odjet.
Michelle bylo viditelně lépe a Cathryn se navzdory noční příhodě s vandaly těšila ze znovunalezeného vztahu k Charlesovi. S obtížemi

192

protože s takovouhle velkou dodávkou ještě nikdy nejela, otočila auto. Zamávala Charlesovi na rozloučenou a rozjela se po kluzké příjezdové cestě.

Dojela pod kopec a ještě jednou se ohlédla a podívala se na dům. V ocelovém světle vypadal mezi holými stromy téměř opuštěně. Na přední stěně domu bylo velkými, nepořádnými tiskacími písmeny napsáno "komunisti". Zbytek červené barvy noční návštěvníci vychrstli na dveře, a jak se tam tak rozstříkla a stekla na přední verandu, vypadalo to jako krev.

Cathryn jela přímo na hlavní velitelství bostonské policie na Berkley Street a v duchu si přetřikávala, co O'Sullivanovi řekne. Rozhodla se, že nejlepší bude vyřídít to rychle a byla si jistá, že celá záležitost bude otázkou několika minut. Vůbec se jí nedařilo najít místo na parkování a nakonec byla nucena nechat dodávku na místě, kde bylo parkování zakázáno.

Vyjela výtahem do šestého patra a bez obtíží našla kancelář detektiva O'Sullivanova. Jakmile vešla, policista vstal a obešel psací stůl. Měl na sobě přesně stejné oblečení, ve kterém ho viděla před čtyřicetimi hodinami. Dokonce i košile byla stejná, protože Cathryn si pamatovala skvrnu od kávy napravo od detektivovy tmavomodré polyesterové kravaty. Těžko si uměla představit, že tenhle zdánlivě mírný muž je schopen nějakého násilí, které určitě při různých příležitostech pro výkon svého povolání potřebuje.

"Nechcete se u nás posadit?" vyzval ji Patrick. "Dovolíte, mohu vám pověsit kabát?"

"To je v pořádku, děkuji vám," řekla Cathryn. "Zdržím vás jen malou chvilku."

Detektivova kancelář vypadala jako nějaká kulisa k televiznímu melodramatu. Na otlučených a omláčených zdech visely přísné fotografie jakýchsi policejních šéfů. Vedle byla korková nástěnka s plakáty a fotografiemi hledaných osob.

Detektivův psací stůl přetěkal papíry, obálkami a plechovkami od coca-coly plnými tužek. Byl na něm starý psací stroj a obrázek buclaté ženy s rezavými vlasy, obklopené pěti malými zrzavými holčičkami.

O'Sullivan se zhoupl dozadu na židli, ruce měl složené na břiše. Jeho výraz vůbec nic neříkal. Cathryn si uvědomila, že vůbec neví, co si ten člověk myslí. "Tak tedy," vypravila ze sebe nejistě, protože ji opouštěla sebedůvěra. "Přišla jsem proto, abych vám řekla, že nemám zájem o soudní řízení proti svému manželovi."

Tvář detektiva O'Sullivanova se nepohnula ani v nejmenším.

Cathryn se na okamžik podívala stranou. Setkání vůbec neprobíhalo podle plánu. Pokračovala dál. "Jinými slovy, nemám zájem o to poručnictví."

Detektiv opět nezareagoval, což zvýšilo Cathryninu úzkost.

"Ne, že by mi na dceři nezáleželo," dodala Cathryn rychle.

"Jde jen o to, že můj manžel je biologický otec a navíc je lékař, takže si myslím, že on by měl posoudit, jaké léčení je pro dítě nejlepší."

"Kde je váš manžel?" zeptal se O'Sullivan. 193

Cathryn zamrkala. Podle toho, jak se ptal, to vypadalo, že ji vůbec neposlouchal. Pak si uvědomila, že nebylo taktické se odmlčet. "Nevím," řekla a byla si vědoma, že to asi nezní příliš přesvědčivě.

O'Sullivan se náhle zhoupl na židli dopředu a opřel se lokty o psací stůl. "Paní Martelová, asi bych vás měl o něčem informovat. Přestože jste to byla vy, kdo inicioval soudní řízení, nemůžete je sama před projednáním u soudu zastavit. Soudce, který vám udělil mimořádné dočasné poručnictví, zároveň stanovil opatrovníka jménem Robert Taber. Co si o tom pan Taber myslí, trvá na soudním projednávání, aby se Michelle vrátila zase do nemocnice?"

"To nevím," připustila Cathryn, kterou tahle komplikace znátl.

"Všechno mě přesvědčilo o tom," pokračoval detektiv O'Sullivan, "že život dítěte je v nebezpečí, pokud mu nebude co nejdříve poskytnuto velmi speciální léčení."

Cathryn na to nic neřekla.

"Je mi jasné, že jste se svým manželem mluvila."

"Mluvila jsem s ním," připustila Cathryn, "a dítěti se daří dobře."

"A co léčba?"

"Můj manžel je lékař," řekla Cathryn, jako by prohlášení o Charlesově kvalifikaci odpovědělo na detektivovu otázku.

"To je možné, paní Martelová, ale soud bude souhlasit pouze s obvyklým způsobem léčby."

Cathryn sebrala odvahu a vstala. "Už bych asi měla jít."

"Snad byste nám měla říci, kde váš manžel je, paní Martelová."

"To bych raději neříkala," řekla Cathryn a už nepředstírala nevědomost.

"Pamatujete si snad, že je na něj vydán zatykač. Vedení Weinburgerova institutu je celé žhavé ho zažalovat."

"Dostanou všechny přístroje nazpět," řekla Cathryn.

"Ale vy byste neměla napomáhat při tomto trestném činu," řekl Patrick O'Sullivan.

"Děkuji vám za rozmluvu," řekla Cathryn a otočila se ke dveřím.

"Ale my víme, kde Charles Martel je," zavolal detektiv.

Cathryn se zarazila a otočila se k němu.

"Co kdybyste se vrátila a posadila se?"

Cathryn se chvilku nepohnula. Nejdřív si říkala, že odejde, ale pak si uvědomila, že by radši měla zjistit, co vědí a také, což je mnohem důležitější, co mají v úmyslu dělat.

Neochotně se posadila.

"Měl bych vám asi vysvětlit něco jiného," řekl O'Sullivan.

"Pátrání po vašem manželovi jsme vyhlásili až dnes ráno. Měl jsem pocit, že to není obvyklý případ. I když lidé ve Weinburgerově institutu říkali něco jiného, nevěřil jsem, že váš manžel ty přístroje ukradl. Myslel jsem, že je sice vzal, ale neukradl. Doufal jsem, že ten případ se nějak vyřeší sám.

Myslím tím, že jsem si představoval, že váš muž třeba někomu zavolá a řekne něco jako: "Promiňte, tady máte ty přístroje a tady je dítě, dal jsem se prostě unést. . ." a tak dále. Kdyby se to takhle stalo, myslím, že bychom se mohli vyhnout jakýmkoliv obviněním. Ale pak na nás začal tlačit Weinburgerův

194

institut a také nemocnice. Takže jsme dneska ráno vyhlásili po vašem muži pátrání a ihned jsme dostali informaci. Volala policie ze Shaftesbury, že vědí, že Charles Martel je ve svém domě a že ho rádi pojedou zajistit. Tak jsem řekl. . ." "Proboha ne!" vykřikla Cathryn a úplně zbledla v obličeji.

Detektiv O'Sullivan se zarazil uprostřed věty a upřeně se na ni zadíval. "Jste v pořádku, paní Martelová?"

Cathryn zavřela oči a zakryla si je rukama. Po chvilce sundala ruce z obličeje a pohlédla na O'Sullivanovu. "Je to vyložená noční můra a pokračuje to stále dál."

"O čem to mluvíte?" zeptal se detektiv.

Cathryn popsala Charlesovo tažení proti společnosti Recycle, přístup místní policie k této záležitosti a také reakci policie na přepadení jejich domu.

"Připadali mi trošičku moc ochotní," připustil O'Sullivan, když si připomenul rozhovor s Frankem Neilsonem.

"Nemůžete je ještě zavolat a říci jim, aby počkali," zeptala se Cathryn.

"Na to už je asi moc pozdě," řekl O'Sullivan.

"Mohl byste tam alespoň zavolat, aby si místní policie nemyslela, že má volnou ruku?" prosila Cathryn.

O'Sullivan zvedl telefon a požádal telefonistku, aby ho přepojila do Shaftesbury.

Cathryn se ho zeptala, jestli by byl ochoten jet do New Hampshire a dohlédnout tam na celou akci.

"Tam já ale nemám žádnou pravomoc," řekl detektiv. Pak ho přepojili a věnoval svou pozornost telefonu.

"Už jsme ho obklíčili," řekl Bernie tak hlasitě, že ho slyšela i Cathryn. "Ale ten Martel je blázen. Zabednil si barák jako nějakou pevnost. Má pušku, kterou taky umí používat, a drží tam tu holku jako rukojmí."

"To vypadá na dost obtížnou situaci," poznamenal O'Sullivan.

"Předpokládám, že jste požádali státní policii o pomoc?"

"To sakra ne!" řekl Bernie. "My to s ním zvládneme. Zmocnili jsme pár dobrovolníků. Zavoláme vám, hned jak ho sem dostaneme, abyste mohli zařídít, jak si ho převeze do Bostonu."

Patrick Berniemu poděkoval, a ten na oplátku řekl, že to nestojí za řeč a že policie ze Shaftesbury je vždy připravena a ochotna pomoci.

O'Sullivan pohlédl na Cathryn. Rozhovor s policistou ze Shaftesbury podepřel její tvrzení. Bernie vůbec nepůsobil dojmem profesionálního policisty. A ten nápad se zmocněním dobrovolníků se hodil spíš do nějakého filmu z Divokého západu.

"Budou s tím velké potíže," potřásla Cathryn hlavou. "Dojde ke konfrontaci. A Charles bude kvůli Michelle stát na svém."

Obávám se, že se bude bránit."

"Panebože!" řekl O'Sullivan, vstal a sundal si kabát z věšáku u dveří. "Jak já nesnáším tyhle případy s poručnictvím. Tak pojdte, já tam s vámi zajedu, ale pamatujte si, že v New Hampshire nemám žádnou pravomoc."

195

Cathryn jela tak rychle, jak jen to šlo, a doufala, že jí to projde. Patrick O'Sullivan jel za ní v modrém chevroletu. Když se blížili k Shaftesbury, Cathryn cítila, jak se jí zrychluje tep. V poslední zatáčce před domem už téměř propadala panice. Když přijeli na pozemek patřící k domu, uviděla velký dav lidí. Po obou stranách silnice stály snad padesátimetrové řady zaparkovaných aut. Začátek příjezdové cesty k domu blokovala dvě policejní auta.

Cathryn zaparkovala dodávku jak nejbliž to šlo, vystoupila a čekala na O'Sullivanovu, který parkoval za ní. Přestože mrzlo, celá scéna působila dojmem jako z nějakého karnevalu. Za silnicí nějaký podnikavec postavil gril na dřevěné uhlí. Na grilu syčely italské párky, které muž pak prodával v rohlíku za dva dolary padesát. Vedle grilu stála velká nádoba plná Budvaru a ledu. Za občerstvením si nějaké děti stavěly sněhové pevnosti a připravovaly se na sněhovou bitvu.

O'Sullivan přistoupil ke Cathryn a řekl: "Panebože, tohle vypadá jako školní výlet."

"Až na ty pušky," poznamenala Cathryn.

Za dvěma policejními auty byl shluk mužů oblečených nejrůznějším způsobem, od vojenských maskáčů až po lyžařské bundy, a každý z nich držel v ruce loveckou pušku. Někteří z nich drželi ve druhé ruce plechovku s Budvarem. Uprostřed skupiny stál Frank Neilson, jednu nohu měl položenou na nárazníku policejního auta, malou vysílačku přitisknutou k uchu, zřejmě dával pokyn neviditelným ozbrojeným mužům, kteří dokončovali obklíčování domu. O'Sullivan nechal Cathryn stát na místě, došel k Franku Neilsonovi a představil se mu. Z místa, kde stála, viděla Cathryn, že šéf policie ze Shaftesbury považuje detektiva za vetřelce. Jako by mu to působilo bůhvíjaké potíže, sundal Frank Neilson nohu z nárazníku auta a napřímil se, takže O'Sullivan přechýlil víc než o hlavu. Oba muži vůbec nevypadali na to, že by je spojovalo stejné povolání. Neilson byl oblečený v obvyklé modré policejní uniformě, doplněné těžkým služebním revolverem v koženém pouzdře. Na hlavě měl jakoby ruskou beranici s klapkami uvázanými nahore. O'Sullivan měl na sobě omšelý kabát khaki barvy s vlněnou podšívkou, na rozčuchaných vlasech neměl žádnou čepici.

"Jak to jde?" zeptal se O'Sullivan jakoby nic.

"Dobrý," odpověděl Neilson, "všechno je pod kontrolou."

Utřel si malý nos hřbetem ruky.

Ve vysílačce zapraskalo a Neilson se omluvil. Řekl do mikrofону, že skupina Kocour se má přiblížit na sto yardů k domu a zůstat na místě. Pak se opět obrátil na O'Sullivana.

"Musíme mít jistotu, že nám podezřelý neuteče zadem."

O'Sullivan se odvrátil od Neilsona a pohlédl na ozbrojené muže. "Myslíte si, že je rozumné mít po ruce takovou palebnou sílu?"

"Chtěl byste mi snad radit, jak mám tuhle situaci řešit?" zeptal se Neilson sakrasticky. "Poslyšte, detektive, tohle je New Hampshire a ne Boston. Tady nemáte žádnou pravomoc. A abych vám řekl pravdu,

196

moc se mi to nelíbí, když vy chlápkové z velkého města máte pocit, že sem musíte přijet a dávat nám rady. Tady velím já.

Vím, jak řešit situaci, kde je nějaký rukojmí. Nejdřív oblast zajistit a pak vyjednávat. Jestli mě tedy omluvíte, mám tu nějakou práci."

Neilson se obrátil k O'Sullivanovi zády a opět věnoval pozornost vysílačce.

"Promiňte," řekl vysoký, vychrtlý muž a poklepal O'Sullivanovi na rameno. "Mé jméno je Harry Barker a jsem z bostonského Globu. Vy jste detektiv O'Sullivan z bostonské policie, že?"

"Tedy ne že byste nebyli rychle na místě, co?" řekl O'Sullivan.

"Kolegové ze Sentinelu ze Shaftesbury byli tak hodní, že nám brnkli.

Tohle by mohl být ohromný článek se spoustou psychologických detailů.

Můžete mi říci něco z pozadí příběhu?"

O'Sullivan ukázal na Franka Neilsona. "Támhle je člověk, který to má na starost. Ať vám to poví on."

O'Sullivan se díval, jak Neilson vzal do ruky megafon. Už se do něj chystal promluvit, když vtom se na něj vrhl Harry Barker. Promluvili spolu pár slov a pak reportér ustoupil stranou. Frank Neilson zmáčkl knoflík na megafonu a jeho chraptivý hlas se rozlehl krajinou. Muži s puškami se přestali smát a křičet a dokonce i děti zmlkly.

"Tak, Martele, váš dům je obklíčen. Chci, abyste vyšel ven s rukama nad hlavou."

Dav byl naprosto ztichlý a jediné pohybující předměty byly ojedinělé sněhové vločky snášející se mezi větvemi stromů. Z bílého viktoriánského domu se neozval žádný zvuk. Neilson výzvu opakoval, ale opět bezvýsledně. Jediný zvuk, který mu odpověděl, bylo šumění větru v borovicích za stodolou.

"Jdu blíž," řekl Neilson neurčitě.

"Řekl bych, že to není dobrý nápad," řekl O'Sullivan nahlas, takže to slyšeli všichni v jeho bezprostředním okolí.

Neilson se na detektiva zamračil, pak sebral megafon, vzal ho do pravé ruky a okázale obcházel policejní auto. Když procházel kolem O'Sullivana, smál se. "V den, kdy nedokážu srovnat nějakého podělaného mastičkáře, vrátím policejní odznak."

Srocený dav vzrušeně hučel a Frank se klátil po příjezdové cestě, až došel asi dvacet metrů za policejní auta. Sněžilo teď už trochu hustěji a vršek Frankovy beranice byl poprášený vločkami.

"Martele," zaduněl jeho hlas zesílený megafonem. "Varuju vás. Jestli nevylezete, pak my půjdeme dovnitř."

Po jeho posledním slově se rozhostilo ticho. Neilson se opět otočil ke skupině kolem silnice a udělal na ně zoufalé gesto, jako by se nemohl zbavit nějakého zahradního škůdce. Pak se vydal blíž k domu.

Žádný z přihlížejících lidí se nepohnul ani nepromluvil.

Vládlo mezi nimi vzrušené očekávání, jako by čekali, až se něco stane. Neilson teď byl asi třicet metrů od dveří domu. Dveře zacákané červenou barvou se náhle prudce otevřely a objevil

197

se v nich Charles Martel s puškou v ruce. Ozvaly se dva výstřely téměř současně.

Neilson se vrhl po hlavě do závěje, která lemovala příjezdovou cestu a diváci buď utekli, nebo se skryli za auty a stromy.

Charles zabouchl domovní dveře a ptačí broky se neškodně snášely kolem.

V davu to zahučelo a pak lidé zajásali, jak se Neilson vyhrabal na nohy.

Ten běžel rychle pryč, jak jen mu nohy stačily unést otělé tělo. Když se blížil k autům, pokusil se zabrzdit, ale podjely mu nohy a dojel poslední tři metry po mohutném zadku. Nakonec se zarazil o zadní kolo policejního auta. Několik pomocníků oběhlo auto a pomohlo mu na nohy.

"Zatracenej zkurvysyn!" zařval Neilson. "Ted' si to zavařil.

Však ten hajzl uvidí, zač je toho loket."

Někdo se ho zeptal, jestli ho nějaký brok netrefil, ale policejní velitel zavrtěl hlavou. Pečlivě ze sebe setřepal sníh a upravil si uniformu a pouzdro s pistolí. "Byl jsem na něj moc rychlej."

Přijelo auto místní televize a vystoupili z něj lidé s kamerou a rychle si našli cestu k veliteli policie. Komentátorka byla usměvavá mladá žena, oblečená v norkové čepici a v dlouhém prošivaném péřovém kabátě.

Prohodila pár slov s Neilsonem a okamžitě se rozsvítily reflektory a zaplavily světlem nejbližší okolí. Mladá žena Neilsona rychle uvedla, pak se k němu otočila a strčila mu mikrofon těsně pod tupý nos.

Osobnost Franka Neilsona se totálně proměnila. Náhle se choval plaše a stydlivě a řekl: "Já jen prostě dělám svou práci, jak nejlépe dovedu."

Jakmile se objevila televizní kamera, z davu se vynořil politicky uvědomělý starosta města John Randolph. Protlačil se do světla reflektorů a položil Neilsonovi paži kolem ramen. "A myslím, že svou práci dělá ohromně. Dejme to našemu policejnímu šéfovi najevo." John Randolph sundal paži z Neilsonových ramen a začal tleskat. Dav ho následoval.

Reportérka odtáhla mikrofon a požádala, jestli by Frank nemohl divákům říci, co se vlastně děje.

"No tedy," naklonil se Frank k mikrofonu, "máme tady zabarikádovaného jednoho bláznivého vědce." Nešikovně ukázal přes rameno směrem k domu. "Má tam nemocný dítě, který schovává před doktory. Ten člověk je ozbrojený a nebezpečný, a je hledaný pro únos dítěte a krádež. Ale není zapotřebí propadat panice, protože situace je pod kontrolou."

O'Sullivan se prodíral davem a hledal Cathryn. Našel ji blízko auta, jak stojí s rukama přitisknutýma k ústům. To, co se před ní odehrávalo, ji hrozně vyděsilo.

"Tohle všechno skončí tragicky, pokud nezasáhnete," řekla.

"Já nemohu zasahovat," vysvětlil O'Sullivan. "To jsem vám řekl ještě předtím, než jsme sem jeli. Ale myslím, že teď už všechno bude v pořádku, když jsou tu masmédia. Znemožní Neilsonovi provést něco šíleného."

"Chci jít dovnitř do domu a být tam s Charlesem," řekla Cathryn. "Bojím se, aby si nemyslel, že jsem policii přivedla já."

"Zbláznila jste se?" zděsil se O'Sullivan. "Dům je obklíčený nejmiň čtyřiceti ozbrojenými muži. Je to nebezpečné. Kromě toho vás tam nene

198

chají dojít. Znamenalo by to prostě o jednoho rukojmího víc.

Snažte se být trochu trpělivá. Promluvím si s Frankem Neilsonem ještě jednou a pokusíme se ho přesvědčit, aby zavolal státní policii."

Detektiv se vydal zpátky k policejním autům a přál si, aby byl zůstal v Bostnu, kam patří. Blížil se k prozatímnímu hlavnímu stanu policie a opět uslyšel hlas policejního velitele, zesílený megafonem. Sněžilo teď hustěji a někdo se zeptal, jestli Neilsonův hlas vůbec může být v domě slyšet. Ať už byl nebo nebyl slyšet, Charles neodpověděl.

O'Sullivan přistoupil k Neilsonovi a navrhl mu, že by možná bylo jednodušší použít bezdrátový telefon a Charlesovi zavolat. Policejní velitel o návrhu uvažoval, a přestože nic neřekl, nastoupil do policejního auta, našel Charlesovo telefonní číslo a zatelefonoval mu. Charles okamžitě zvedl telefon.

"Tak, Martele. Za jakých podmínek to děcko propustíte?"

Charlesova odpověď byla krátká. "Můžete jít do hajzlu, Neilsone." Pak sluchátko zmlklo.

"To tedy byl skvělej nápad," řekl Neilson O'Sullivanovi, když vracel telefon do auta. Pak řekl jen tak do vzduchu. "Jak může člověk vyjednávat, když ten druhý nemá žádný požadavky, sakra. To mi teda někdo řekněte!"

"Šéfe," zavolal nějaký hlas. "Co kdybyste nás s kamarádama pustil, abysme vylomili dveře?"

Návrh O'Sullivana vyděsil. Snažil se vymyslet nějaký způsob, jak přimět Neilsna, aby zavolal státní policii.

Před Neilsona se postavili tři muži oblečení v bílých, jakoby vojenských prošivaných bundách s kapucemi a v bílých kalhotách.

"Tak teda," řekl nejmenší z nich, kterému chyběly přední zuby, "celé jsme to tu ohlídlí. Zezadu by to bylo lehké.

Vyběhli bychom zpoza stodoly, vyhodili do vzduchu zadní dveře, a bylo by to."

Neilsun si vzpomněl, kdo ti muži jsou. Byli to zaměstnanci Recycle, Ltd. "Ještě jsem se nerozhodl, co udělám," řekl.

"A co třeba slzný plyn?" navrhl O'Sullivan. "To by doktora vypudilo ven."

Neilson se na detektiva zamařil. "Hele, až budu chtít, abyste mi poradil, tak vám o to řeknu. Problém je v tom, že tady takovýhle moderní výmysly nemáme a že bych kvůli tomu musel volat státní policii. Chci to tu vyřešit místními silama." Ozval se výkřik a po něm následovalo volání davu. O'Sullivan a Neilson se obrátili a uviděli Cathryn, jak běží šikmo od silnice směrem k domu.

"Co to sakra je?" vykřikl O'Neilson.

"To je Martelova manželka."

"Ježíšikriste," zvolal Neilson. Pak vykřikl k mužům kolem sebe: "Zastavte ji! Ať se nedostane k domu!"

Čím rychleji se Cathryn snažila běžet, tím víc problémů měla, protože se jí nohy bořily do sněhu. Doběhla k příjezdové cestě, ale tam ji zastavila sněhová závěj, kterou tam nahnul pluh. Cathryn na ni musela vylézt po čtyřech, pak sklouzla na druhou stranu a vstala.

Několik mužů stojících nečinně za auty zareagovalo se vzrušenými výkřiky. Obíhali auta a byl to vlastně závod, kdo bude první. Ale čerstvě napadlý sníl jim ztěžoval postup a navíc jeden druhému nechtěně překážel. Dvěma z nich se konečně podařilo auta oběhnout a běželi co nejrychleji po příjezdové cestě. V davu se ozvalo vzrušené mumlání. O Sullivan se naproti tomu přistihl, jak zatíná pěsti a pobízí Cathryn k většímu úsilí, přestože věděl, že její přítomnost v domě celou situaci ještě zkomplikuje.

Cathryn už lapala po dechu. Za sebou slyšela těžké oddechování svých pronásledovatelů a věděla, že ji dohánějí. Zoufale se snažila vymyslet, jak se jim nějak vyhnout, ale stále větší píchání v boku jí to znemožňovalo.

Vtom před sebou uviděla, jak se červeně pocákané dveře otevřely, pak ji oslnil záblesk oranžového světla a téměř současně zazněla rána. Cathryn se zastavila a snažila se chytit dech. Ohlédla se a viděla, že její pronásledovatelé padli do sněhu, aby se skryli. Snažila se utíkat dál, ale nešlo to. Doklopýtala ke schodům na verandu a musela si nahoru pomáhat rukama. Charles s ručnicí v ruce ji vtáhl do domu.

Cathryn se zhroutila na podlahu a sotva popadala dech.

Slyšela, jak ji Michelle volá, ale nemohla se pohnout. Charles běhal od okna k oknu. Po chvíli se Cathryn postavila na nohy a došla k Michelle.

"Mně se po tobě tak stýskalo, mami," objala ji Michelle.

Cathryn viděla, že se zachovala správně.

Charles opět přiběhl do obývacího pokoje a zkontroloval situaci před domem. Spokojený, že se nic neděje, přistoupil ke Cathryn a Michelle, položil pušku na zem a obě je objal. "Teď vás tu mám, ženský, obě," usmál se.

Cathryn začala hned vysvětlovat, co se stalo, a stále opakovala, že s příjezdem policie nemá nic společného.

"Ani na vteřinku mě nenapadlo, že bys za to mohla," uklidňoval ji Charles. "Jsem rád, že jsi zpátky. Je to těžké dívat se dvěma směry najednou."

"Vůbec místní policii nedůvěřuju," poznamenala Cathryn.

"Myslím, že Neilson je psychopat."

"Naprostě s tebou souhlasím," řekl Charles.

"Říkala jsem si, jestli by nebylo lepší, kdybychom to teď vzdali. Mám z toho Neilsona a jeho lidí strach." Charles zavrtěl hlavou a nezvučně řekl.

"Ne..."

"ale poslouchej mě. . . Myslím, že jsou tam venku, protože chtějí násilí."

"To určitě ano," připustil Charles.

"Když to vzdáš, vrátíš přístroje do Weinburgerova institutu a vysvětlíš doktoru Keitzmanovi, jak se snažíš Michelle pomoci, třeba ti povolí pokračovat v experimentu v nemocnici."

"V žádném případě," usmál se Charles Cathrynině naivitě.

"Spojené síly organizovaného výzkumu a medicíny by mi něco takového znemožnily. Řekli by, že nejsem duševně vyrovnaný."

Pokud ztratím kontrolu nad Michelle teď, nikdy už se jí nebudu moci dotknout. A to by nebylo moc

dobré, že ne?" Charles prohrábl Michelliny vlasy a holčička souhlasně přikývla. "Kromě toho," pokračoval Charles, "myslím, že můj organismus začíná vykazovat opožděnou hypersensitivitu."

"Opravdu?" řekla Cathryn. Bylo pro ni těžké vzbudit v sobě nějaké nadšení, když byla právě svědkem šíleného davu venku.

Udivoval ji Charlesův zdánlivý klid.

"Když jsem naposled zkoumal své T-lymfocyty, zjistil jsem mírnou reakci na Michelliny leukemické buňky. Už to probíhá, ale zatím pomalu. Přesto si myslím, že až se to tu uklidní, měl bych si vzít další dávku antigenu."

Cathryn zaslechla zvenčí megafon, ale jeho zvuk byl utlumen padajícím sněhem. Přála si, aby mohla zastavit čas. Na chvíli měla dojem, že je v bezpečí, přestože cítila všechno to zlo venku.

Noc přišla brzy, plná sněhu. Před večeří se Charles rozhodl, že mu má Cathryn pomoci dát další dávku Michellina antigenu.

Tentokrát zvolil jinou techniku. Požádal Cathryn, aby mu zavedla katetr do žíly. Musela to zkusit několikrát, ale nakonec se jí to k jejímu překvapení podařilo. Charles jí dal instrukce, jak zvládnout očekávanou anafylaktickou reakci. Vzal si Epinephrin téměř okamžitě po antigenu, a tak silnou reakci lehce zvládl.

Cathryn uvažovala večeří a Charles zatím vymýšlel metody, jak zajistit dům. Zabednil okna v poschodí a zesílil barikády za dveřmi. Největší starosti mu dělал slzný plyn, a tak uhasil oheň a ucpal komín, aby tam někdo nemohl hodit plechovky s plynem.

Večer přecházel v noc a Charles s Cathryn viděli, že se lidé venku začínají rozcházet, zklamání a rozzlobení, že nedošlo k žádnému násilí.

Zůstalo tam jenom pár vytrvalých čumilů. ale ti se také do půl desáté rozešli. Teploměr klesl na minus patnáct stupňů. Cathryn se s Charlesem stídala v hlídání domu a mezitím Michelle předčítala. Zlepšení jejího stavu už pominulo a byla opět slabší. Dostala mírný záchvat žaludečních křečí, ale ten přešel sám od sebe. V deset hodin už usnula. Dům byl tichý až na občasné zvuky ze sklepa, jak naskočil naftový kotel. Charles, který měl hlídku první, udržoval jen stěží otevřené oči. Povzbuzení, které pocíťoval po dávce Epinephrinu, už dávno pominulo a vystřídalo ho ohromné vyčerpání. Nalil si šálek vlažné kávy a odnesl si ji do obývacího pokoje. Musel se pohybovat po hmatu, protože zhasl všechna světla. Posadil se k jednomu z průčelních oken, díval se škvírou mezi prkny a snažil se uvidět policejní auta, ale nešlo to. Položil si na moment hlavu a v okamžiku na něj padl hluboký spánek.

201

Přesně ve dvě hodiny ráno natáhl Bernie Craw(15) ford opatrně ruku přes přední sedadlo v policejním autě. Připravoval se, že vzbudí šéfa, tak jak měl nařízeno. Byl tu ale problém. Frank nesnášel, když ho někdo budil. Když ho Bernie naposled budil, velitel ho zle uhodil do hlavy. Když pak přišel k plnému vědomí, omlouval se, ale to nezmínilo bolest, kterou Bernie cítil. Bernie stáhl ruku a rozhodl se pro jiný figl. Vystoupil z auta a všiml si, že už napadlo skoro deset centimetrů sněhu. Pak otevřel zadní dveře a natáhl se dovnitř a pořádně do svého šéfa strčil. Neilsonova hlava vyletěla nad sedadlo a velitel se pokusil Bernieho chytit. Ten však rychle ucouvl. Navzdory své váze Frank vyskočil z auta se zřejmým úmyslem chytit svého podřízeného, který byl připravený utéci po silnici. Ale jakmile se Neilson dostal na mrazivý vzduch, zastavil se a vypadal zmateně. "Jste v pořádku, šéfe?" volal Bernie ze vzdálenosti asi dvaceti metrů. "Jasně, že jsem v pořádku," brblal Frank. "Kolik je sakra hodin?" Pak si zase sedl do auta a asi tři minuty kašlal, takže se mu ani nepodařilo zapálit si cigaretu. Nakonec si přece jen mohl dát pár šluků, vytáhl vysílačku a spojil se s Wallym Crabbem. Neilson nebyl plánem právě nadšený, ale lepší nápad prostě neměl. Uprostřed včerejšího večera už všichni ztratili trpělivost a Neilson byl už nucen něco podniknout. Obával se, že jinak by ztratil respekt. A v tu dobu právě souhlasil s nápadem Wallyho Crabba. Wally býval u námořnictva a strávil dost dlouhou dobu ve Vietnamu. Pověděl Franku Neilsonovi, že pokud se jedná opravdu rychle, lidé uvnitř v domě nemají šanci postavit se na odpor. Je to úplně jednoduché. Pak zdůraznil, že až bude po všem, Neilson bude moci podezřelého osobně odvézt do Bostonu a vrátit dítě do nemocnice. Bude hrdina. "A co puška toho chlápka?" zeptal se Frank. "Představujete si, že tam uvnitř sedí s puškou v ruce? Kdepak. Prostě vyrazíme dveře, vlítneme tam a chlápka chytíme. Budou všichni tak překvapení, že se ani nehnou. Věřte mi přece. Určitě bych si něco takového nevymyslel, kdybych nevěděl, že to bude fungovat. Možná, že jsem hloupej, ale blázen rozhodně nejsem." A tak Neilson svolil. Líbila se mu představa, že z něj bude hrdina. Rozhodli se, že plán provedou ve dvě v noci, a vybrali pro akci Wallyho Crabba, Giorgia Brezowského a Angela de Jesuse. Neilson ty muže neznal, ale Wally ho ujistil, že s ním byli ve Vietnamu a že jsou "fakt" zkušení. Kromě toho se sami nabídli. Vysílačka ve Frankově ruce zapraskala a auto naplnil Wallyho hlas. "Slyšíme vás. Už jsme připraveni. Hned, jak otevřeme přední dveře, přijďte." "Jste si jistý, že to půjde?" zeptal se Neilson. "Uklidněte se, prosím vás. Ježíšikriste!" "Tak dobře, pomůžeme vám."

202

Neilson vysílačku vypnul a hodil ji na zadní sedadlo. Do té doby, než uvidí, že se domovní dveře otevírají, nemůže nic dělat. Wally vsunul maličkou vysílačku do kapsy a zapnul si bundu. Tělo se mu chvělo vzrušeným očekáváním. Násilí Wallymu dělalo právě tak dobře jako sex, možná dokonce ještě lépe, protože nebylo tak komplikované. "Jste připraveni, kluci?" zeptal se a dvě postavy schoulené za ním přikývly. Skupina se k Martelovu domu přiblížila z jihu, skrz houštinu borovic, až se dostali ke stodole. Oblečení byli díky vedení společnosti Recycle v bílém a tak byli v lehkém, ale vytrvalém sněžení téměř neviditelní. Když dorazili ke stodole, postupovali kolem východní stěny, dokud Wally, který je vedl, neviděl za roh stodoly na Charlesův dům. Až na světlo na zadní verandě byl dům temný. Z místa, kde stáli, bylo k zadním dveřím asi třicet metrů. "Dobrý, teď zkontrolujte vybavení," řekl Wally. "Kde je puška?" Angelo podal pušku Brezovi a ten ji poslal dál Wallymu. Byla to dvouhlavňová remingtonka dvanáctka, jejíž náboje mohly prorazit díru ve dveřích od auta. Wally pušku odjistil. Každému z nich také vydali policejní osmatřicítku. "Všichni si pamatujete, co máte dělat?" zeptal se Wally. Měli v plánu, že Wally půjde první, vyrazí dveře a pak je podrží otevřené. Brezo s Angelem jimi vletí dovnitř. Wally si myslel, že je to dobrý plán, podobný těm, které ho pět let udržovaly naživu ve Vietnamu. Měl ve zvyku se hlásit pouze do akcí, které byly bezpečné. Angelo a Brezo přikývli, napjatí vzrušením. Vsadili se spolu. Ten, kdo Martela dostane první, bude o sto dolarů bohatší.

"Tak dobrý," řekl Wally. "Už jdu. Dám Angelovi signál."

Wally se znovu podíval na temná okna domu, pak obešel roh stodoly a sehnutý běžel k domu. Přeběhl těch třicet metrů tiše a rychle. Pak zmizel mezi stíny pod zadní verandou. V domě bylo stále ticho, a tak zamával na Angela. Angelo a Brezo k němu přiběhli, každý s pistolí a baterkou v ruce.

Wally na oba muže pohlédl. "Pamatujte si, že musí být střelený zepředu, ne zezadu."

Poté Wally energicky vyběhl po schodech a namířil pušku na zámek ve dveřích. Klidnou noc přerušil výstřel a vyrval kus dveří. Wally za ně vzal a rozrazil je. V tom okamžiku vybíhal už Brezo po schodech a řítit se kolem Wallyho do kuchyně.

Angelo se hnál těsně za ním.

Ale jakmile Wally otevřel dveře, spustilo to Charlesovu past. Šnůra vysunula kolík z jednoduchého mechanismu, který zajišťoval několik padesátikilových pytlů brambor, které byly původně ve sklepech. Brambory byly pověšeny za silné lano na háku těsně nad dveřmi, a jakmile se z mechanismu vytáhl kolík, začaly se řítit dolů.

Brezo právě rozsvítil baterku, když vtom spatřil houpající se pytle. Zvedl ruce, aby si chránil obličej, když vtom do něj zezadu vrazil Angelo.

203

Brambory Breza uhodily plnou vahou. Náraz způsobil, že omylem stiskl kohoutek pistole. To už ho brambory srazily nazpátek z verandy do sněhu a kulka z Brezovy pistole provrtala Angelovi lýtko a pak se zaryla do dřevěné podlahy verandy. Angelo také sletěl z verandy a vzal s sebou kus dřevěné vyřezávané balustrády. Wally, který netušil, co se děje, přeskočil přes zábradlí verandy a hnál se ke stodole. Angelo ani nevěděl, že je postřelený, dokud se nepokusil vstát a nezjistil, že ho levá noha vůbec nenese. Brezo, který se už trochu vzpamatoval a vyškřábal se na nohy, šel Angelovi na pomoc.

Charles a Cathryn zvedl zvuk výstřelu z postele. Když se Charles vzpamatoval natolik, že se zorientoval, zuřivě hmatal po pušce. Našel ji a běžel do kuchyně. Cathryn spěchala k Michelle, ale holčička se nevzbudila.

Charles doběhl do kuchyně a viděl dva pytle brambor, jak se houpají v otevřených zadních dveřích. Mimo kruh světla, které vrhala lampa na stropě verandy, nebylo příliš vidět, ale Charles měl dojem, že rozeznává dvě postavy, běžící ke stodole. Zhasl světlo a viděl muže lépe. Vypadalo to, že jeden druhého podpírá. Spěšně zmizeli za rohem stodoly.

Charles zavřel roztržité dveře a zajistil je kusem provazu. Pak zacpal díru po výstřelu polštářem z kuchyňské židle.

Musel vynaložit velké úsilí, aby znovu pověsil pytle s bramborami. Věděl, že unikli jen tak tak. V dálce slyšel zvuk blížící se sanitky a uvažoval o tom, jestli toho muže neporanol pytel s bramborami nějak vážně.

Vrátil se do obývacího pokoje a vysvětlil Cathryn, co se stalo. Pak natáhl ruku a položil ji Michelle na čelo. Horečka se jí vrátila a byla teď dost vysoká. Snažil se ji probudit, nejdřív mírně a pak už rázněji. Nakonec otevřela oči a usmála se, ale okamžitě opět usnula.

"Tohle není dobré znamení," řekl Charles.

"Co to je?" zeptala se Cathryn.

"Leukemické buňky jí možná napadly nervový systém," vysvětlil Charles. "Jestli to tak opravdu je, bude potřebovat radioterapii."

"Znamená to, že bychom ji museli odvézt do nemocnice?" zeptala se Cathryn.

"Ano."

Zbytek noci už proběhl bez zvláštních příhod. Charles se s Cathryn střídal v tříhodinových hlídkách. Když se pak rozednilo, Cathryn uviděla venku patnáct centimetrů nového sněhu. Na konci příjezdové cesty už zůstalo jen jedno policejní auto.

Cathryn Charlese nebudila, ale šla do kuchyně a připravila tam pořádnou venkovskou snídani. Chtěla zapomenout na to, co se kolem nich děje, a věděla, že se jí to nejlépe podaří, když se zaměstná. Postavila na čerstvou kávu, zamíchala těsto na sušenky, vyndala slaninu z mrazáku a umíchala vajíčka. Když byla hotova, naložila všechno na táč a donesla ho do obývacího pokoje. Vzbudila Charlese a předložila mu hostinu. Michelle se vzbudila a bylo jí trochu lépe než v noci. Ale hlad neměla, a když jí Cathryn změřila teplotu, zjistila, že má skoro devětatřicet.

204

Když odnesli nádoby zpátky do kuchyně, řekl Charles Cathryn, že mu dělá starosti infekce, a jestli Michelle nezareaguje na aspirin, bude muset použít nějaké antibiotika.

Domyli nádoby a uklidili kuchyň. Charles si pak odebral trochu krve, pracně z ní oddělil T-lymfocyty a smíchal je se svými vlastními makrofágy a Michellinými leukemickými buňkami.

Pak pozorně sledoval v mikroskopu, co se děje. Nějaká reakce tam rozhodně byla, větší než včera večer, ale ještě stále nebyla dostatečná. Charles byl nad tím úspěchem radostí bez sebe a kroužil s Cathryn po kuchyni. Když se uklidnil, řekl, že doufá, že příští den už by mohla být odložená sensitivita dostatečná.

"Znamená to, že ti dneska nemusíme dávat injekci?" zeptala se Cathryn s nadějí v hlase.

"To bych byl rád," řekl Charles. "Bohužel ale myslím, že bychom neměli spoléhat na úspěch. Raději mě dneska zase naočkujeme."

Frank Neilson vyjel na Martelovu příjezdovou cestu, kousek jel smykem a vrazil přitom do předního nárazníku

policejního auta, které tam stálo přes noc. Z auta žuchla vrstva sněhu a objevil se Bernie Crawford, celý rozespalý. Šéf shaftesburské policie vystoupil z auta společně s Willym Crabbem. "Ty jsi nespál, že ne?"

"Ne," řekl Bernie. "Hlídal jsem celou noc. Nikde se nic nepohnulo."

Neilson pohlédl k domu. S čerstvou pokrývkou sněhu vypadal obzvláště mírumilovně.

"Jak se daří tomu postřelenému?" zeptal se Bernie.

"Je v pořádku. Odvezli ho do místní nemocnice. Ale řeknu ti, Martel na tom teď bude mnohem hůř, když postřelil našeho člověka."

"Ale on ho nepostřelil."

"To je jedno. Nebyl by postřelenej, kdyby nebylo Martela."

Nastražit takovouhle past už je samo o sobě zločin."

"To mi připomíná ty rákosníky z Vietnamu," zavrčel Wally Crabb. "Myslím, že bychom ten zasranej barák měli vyhodit do povětří."

"Zadrž," řekl Neilson. "Máme tam vevnitř nemocný dítě a ženskou. Přivezl jsem nějaký pušky pro ostřelovače. Budeme se muset pokusit Martela izolovat."

Až do poledne se toho moc nepříhodilo. Diváci sem přijížděli z města, a přestože jich nebylo tolik jako včera, přece jen se sešel dost velký dav. Velitel policie rozdál pušky a rozmístil muže na různá místa kolem domu. Pak se pokusil spojit se s Martelem pomocí megafonu. Žádal ho, aby vyšel na přední verandu a promluvil si s ním. Charles však vůbec nereagoval.

Pokaždé, když se mu Frank Neilson pokusil zatelefonovat, Charles zavěsil. Frank Neilson věděl, že jestli celou akci brzy zdárně nedokončí, vloží se do věci státní policie a on ztratí vliv. A tomu se chtěl za každou cenu vyhnout. Chtěl, aby se to považovalo za jeho zásluhu, že tuto záležitost

205

vyřešil. Byl to největší a nejdiskutovanější případ od roku 1862, kdy někdo unesl děti jednoho majitele textilky.

Neilson vztekle hodil megafon na zadní sedadlo, přešel silnici a koupil si párek v rohlíku. Chtěl už se do něj zakousnout, když vtom uviděl, jak ze zatáčky přijíždí velká černá limuzína. Zastavila kousek od něj a vystoupilo z ní pět mužů. Dva byli oblečení dost nóbl, vypadali jako z města, jeden měl bílé vlasy a dlouhý kožich, druhý muž byl téměř holohlavý a měl na sobě lesklý kožený kabát stažený v pase.

Další dva muži měli na sobě tmavomodré obleky, které vypadaly asi tak o číslo menší. Ty druhé dva muže Neilson poznal. Byli to tělesní strážci.

Frank kousl do párku s rohlíkem a pozoroval, jak k němu přicházejí.

"Neilsone, jsem doktor Carlos Ibanez. Je mi ctí, že vás poznávám."

Frank Neilson potřásl doktorovi rukou.

"Tohle je doktor Morrison," řekl Ibanez a pobídl svého kolegu kupředu.

Neilson podal Morrisonovi ruku a opět se zakousl do párku v rohlíku.

"Slyšel jsem, že tu máte nějaký problém," řekl Ibanez a pohlédl k Martelovu domu.

Frank pokrčil rameny. Nebylo to právě taktické přiznávat problémy.

Ibanez se znovu obrátil na velitele policie a řekl: "Jsme majitelé drahých přístrojů, které má váš podezřelý uvnitř v domě. A děláme si o to zařízení velké starosti."

Frank přikývl.

"Přijeli jsme, abychom vám nabídli pomoc," řekl Ibanez velkodušně.

Frank pohlédl z jednoho na druhého. Situace byla minutu od minuty šílenější.

"Přivezli jsme s sebou dva profesionály - strážné z Breur Chemicals. Pan Elliot Hoyt a Anthony Ferrullo."

Frank si s oběma muži podal ruce.

"My samozřejmě víme, že máte všechno pod kontrolou," poznamenal doktor Morrison. "Ale mysleli jsme si, že by vám naši dva muži mohli pomoci, a také jsme přivezli některé věci, které by vás mohly zajímat."

Pánové Hoyt a Ferrullo se usmáli.

"Ale je to samozřejmě na vás," řekl doktor Morrison.

"To rozhodně," dodal doktor Ibanez.

"Myslím, že mám teď lidí dost," řekl Frank Neilson s plnými ústy.

"No, vzpomeňte si na nás, kdybyste potřeboval," řekl doktor Ibanez.

Neilson se omluvil a došel zpátky k provizornímu velitelství, zmatený setkáním s Ibanezem a jeho přáteli. Řekl Berniemu, aby se spojil se všemi muži s puškami a řekl jim, že až do odvolání nesmějí střílet. Pak nastoupil do auta. Možná, že přijmout pomoc od té chemické továrny zase nebyl tak špatný nápad. Vždyť ti lidé měli zájem pouze o přístroje, ne o slávu.

Ibanez s Morrisonem se dívali za odcházejícím Neilsonem.

Viděli, jak krátce promluvil s jiným policistou a nastoupil do auta. Morrison si narovnal jemné kostěné brýle. "Je to děsivé, že někdo takový může být ve vedoucím postavení."

206

"To tedy je ironie," souhlasil doktor Ibanez. "Pojďte, nasedneme do auta."

Šli směrem k limuzíně. "Tahle situace se mi ani trochu nelíbí," podotkl doktor Ibanez. "Celá tahle pozornost médií může způsobit, že lidé budou s Charlesem sympatizovat a považovat ho za opravdového Američana, který brání svůj domov proti nepřátelským silám. Jestli to bude ještě nějakou dobu pokračovat, média tu historii rozmáznou na každé televizní obrazovce v zemi."

"V tom s vámi naprosto souhlasím," řekl doktor Morrison. "Je to ale docela ironie, že Charles Martel, člověk, který tak nesnáší novináře, by si nemohl vytvořit lepší pozici, ani kdyby chtěl. Vyvíjí se to tak, že se obávám, že by mohl způsobit celému výzkumu rakoviny nenahraditelné škody."

"A zvláště C anceranu a Weinhurgerovu institutu," dodal doktor Ibanez. "Musíme přimět toho debilního policejního velitele, aby použil naše lidi."

"Zaseli jsme mu ten nápad do hlavy," řekl Morrison. "Myslím, že v tomto okamžiku nemůžeme dělat nic jiného. Musí to vypadat jako jeho vlastní rozhodnutí."

Z krátkého zdřímnutí po obědě Neilsona vyrušilo zatřesení na zamrzlé čelní sklo policejního auta. Už se chystal vyskočit z auta, ale naštěstí přišel včas k sobě. Stáhl okénko a díval se do šklebicího se obličej se silnými brýlemi jako lupy. Muž měl kudrnaté vlasy, které mu trčely na hlavě jako křovisko posypané sněhem. Velitel tušil, že to je další divák z velkoměsta.

"Jste velitel Neilson?" zeptal se muž.

"Kdo to chce vědět?"

"Já. Jsem Stephen Keitzman a za mnou je doktor Jordan Wiley."

Policista se podíval doktoru Keitzmanovi přes rameno a divil se, co se to zase děje.

"Můžeme si s vámi na okamžik pohovořit?" řekl doktor Keitzman a chránil si obličej před sněhem.

Neilson vystoupil z auta způsobem, který jasně dával najevo, že ho to obtěžuje.

"Jsme lékaři té malé holčičky támhle v domě," vysvětlil Wiley. "Měli jsme dojem, že je naší povinností sem přijet pro případ, že bychom mohli být nějak nápomocni."

"Bude vás Martel poslouchat?" zeptal se policejní velitel.

Doktor Keitzman a doktor Wiley se po sobě tázavě podívali.

"Pochybuju o tom," připustil doktor Keitzman. "Myslím, že s nikým mluvit nebude. Je příliš nepřátelský. Myslíme si, že je psychicky zhroutený."

"Cože?" optal se Neilson.

"Nemá v pořádku nervy," odpověděl doktor Wiley.

"To souhlasí," řekl velitel.

"Jen tak mimochodem," poznamenal doktor Keitzman a mával pažemi, aby zahnal zimu. "Hlavně si děláme starosti o tu holčičku. Nevím, jestli si uvědomujete, jak je nemocná, ale jde o to, že každou hodinu, kdy není léčena, se víc a víc přibližuje smrti."

207

"To je zlé, co?" podotkl Neilson a pohlédl na Martelův dům.

"Rozhodně," řekl doktor Keitzman. "Jestli budete otálet ještě dlouho, mám obavu, že to dítě vysvobodíte už mrtvé."

"Děláme si také starosti, že by doktor Martel mohl na tom dítěti dělat nějaké experimenty," poznamenal doktor Wiley.

"To snad ne, do prdele!" vykřikl Neilson. "Ten zsranej hajzl! Díky, že jste mi to řekli. Myslím, že to povím svým lidem."

Neilson si zavolal Bernieho, chvíli s ním mluvil a pak sáhl po vysílačce.

Odpoledne už kolem aut postávalo mnohem víc lidí než den předtím. V Shaftesbury se rozneslo, že se něco brzy stane, a dokonce i školy skončily vyučování dřív. Joshua Wittenburg, školní inspektor, se rozhodl, že prostě nelze jen tak pominout příležitost k hodině občanské nauky v praxi. Kromě toho měl dojem, že tohle je největší skandál v Shaftesbury od doby, kdy našli kočku vdovy Watsonové v mrazáku Toma Brachmana.

Jean Paul se bezcílně potuloval na okraji davu. Nikdy dřív ho ještě nikdo neponižoval, a teď ho tato nová zkušenost dost zneklidňovala. Měl vždycky dojem, že otec sice trochu zvláštní je, ale blázen že není. Teď, když o něm lidé mluvili jako o šílenci, bylo mu to dost líto. Kromě toho nemohl pochopit, proč mu nikdo z rodiny nevolá. Lidé, u nichž bydlel, se ho snažili utěšit, ale i oni sami zřejmě pochybovali o normálnosti chování doktora Martela.

Jean Paul chtěl jet dovnitř do domu, ale bál se policistů, kteří, jak viděl, hlídali celý pozemek.

Uhnul se kouli, kterou po něm hodil jeden bývalý kamarád, prodrál se davem a přešel přes silnici. Za pár minut si všiml známé postavy. Byl to Chuck, oblečený v rozdrbané vojenské bundě s kapucou lemovanou kožešinou.

"Chucku!" zavolal na něj nadšeně.

Chuck rychle pohlédl směrem, kde Jean Paul stál, pak se otočil a utekl mezi stromy. Jean Paul běžel za ním a ještě několikrát na něj zavolal.

"Prokristapána!" zasyčel Chuck, když ho Jean Paul dohonil na malé mýtině. "Proč neřveš ještě o trochu víc, aby tě všichni slyšeli?"

"Jak to myslíš?" zeptal se Jean Paul zmateně.

"Snažím se být nenápadný, abych zjistil, co se tu sakra děje," vysvětloval Chuck. "A ty přijdeš a vyvoláváš moje jméno. Panebože!"

Jean Paul vůbec neuvažoval o tom, že by se měl skrývat.

"Ale já vím, co se děje," řekl Jean Paul. "Celý město je na tátu našťvaný, protože se snaží nechat zavřít tu továrnu."

Všichni říkají, že se zbláznil."

"Je v tom víc než jen tohle," řekl Chuck. "Včera večer to bylo ve zprávách z Bostonu. Táta unesl Michelle z nemocnice."

"Fakt?" vyhrkl Jean Paul.

"Fakt. To nic jinýho neřekneš? Myslím, že je to sakra zázrak, a ty řekneš jen "fakt". Táta kašle na to, k čemu ho nutí celý tenhle zatracený systém. To je fantastický!"

Jean Paul zkoumavě pohlížel bratrovi do obličeje. Situace, ze které byl celý skleslý, připadala Chuckovi fantastická.

208

"Víš co? Kdybychom se do toho dali spolu, třeba bychom jim mohli pomoci," řekl Chuck.

"Fakt?" řekl Jean Paul. Bylo to neobvyklé, že Chuck chce s někým spolupracovat.

"Ježíš. Řekni jednou něco inteligentnějšího."

"Jak bychom jim pomohli?"

Chlapcům trvalo asi pět minut, než se rozhodli, co udělají.

Pak přešli přes silnici a šli k policejním autům. Chuck, který se rozhodl za oba mluvit, přistoupil k Franku Neilsonovi. Policejní velitel byl nadšený, že chlapce objevil. Nevěděl ale, co si s nimi má počít. Nesouhlasil sice s jejich žádostí, že půjdou k domu a promluví si s otcem, ale přesvědčil je, aby s ním hovořili pomocí megafonu. Dobrých třicet minut s nimi naecvičoval, co mu mají říci. Doufal, že Charles promluví se svými syny a sdělí jim své podmínky, aby se situace už konečně vyřešila. Frank byl rád, že jsou chlapci ochotni spolupracovat.

Když bylo všechno připraveno, Frank vzal megafon, nejdřív pozdravil diváky a pak namířil megafon směrem k domu. Jeho hlas se rozléhal po příjezdové cestě. Žádal Charlese, aby otevřel dveře a promluvil si se svými syny.

Oddálil megafon od úst a čekal. V domě se nic nepohnulo, ani se odtud nic neozvalo. Policejní velitel opakoval svou žádost, znovu čekal, ale se stejným výsledkem. Potichu zaklel a podal megafon Chuckovi, aby to také zkusil.

Chuck uchopil megafon chvějícíma se rukama. Stiskl tlačítko a začal mluvit. "Tati, to jsem já, Chuck, a je tu taky Jean Paul. Slyšíš mě?"

Po třetím zavolání se dveře pocákané barvou otevřely asi o dvacet centimetrů. "Slyším tě, Chucku," zavolal Charles. V tom okamžiku Chuck přešel přes nárazník policejního auta a odložil megafon. Jean Paul mu byl v patách. Všichni pozorovali dům a chlapců si na chvíli nikdo nevšímal. Vtom oba vyrazili, ale ještě chvíli nikdo nereagoval. To chlapcům umožnilo vyběhnout po příjezdové cestě.

"Chyťte je, zatraceně. Chyťte je!" vykřikl Neilson.

V davu to zahučelo. Několik pomocníků policie s Bernie Crawfordem v čele obíhalo policejní auto.

Přestože byl Jean Paul mladší, byl lépe trénovaný a rychle předběhl svého staršího bratra, kterému se po kluzké cestě běželo dost těžko. Asi patnáct metrů za policejním autem Chuckovi uklouzly nohy a padl tvrdě na zem. Lapal po dechu a pokoušel se vstát, ale vtom ho Bernie chytil za cíp otřhané vojenské bundy. Chuck se mu snažil vytrhnout, ale povedlo se mu jen podtrhnout Berniemu nohy. Policista padl naznak a strhl Chucka s sebou. Chuckův kostnatý zadek vyrazil Berniemu dech, až to hvízdlo.

Zapletení do sebe sklouzli kus po příjezdové cestě a vrazili do dvou mužů, kteří běželi po cestě nahoru. Oba se složili legračním způsobem k zemi, vypadalo to jako scénka z grotesky.

Chuck využil zmatku, osvobodil se, dostal se z dosahu mužů a utíkal za Jean Paulem.

Bernie měl sice na chvíli vyražený dech, ale druzí dva muži pronásledovali

vali chlapce dál. Možná, že by byli Chucka dostihli, nebýt Charlese. Ten vysunul hlaveň ručnice ze dveří a vystřelil. Muže opustila jakákoliv myšlenka na hrdinství a v okamžiku už byli ukryti za kmenem jednoho z dubů, které lemovaly cestu.

Chlapci doběhli na verandu, Charles otevřel dveře a pustil je dovnitř. Jen co proběhli, Charles za nimi zabouchl dveře, zamkl a podíval se z oken, aby se ubezpečil, že nikdo další nejde. Uklidněn se obrátil ke svým synům.

Oba stáli rozpačitě u dveří a lapali po dechu. Dost je udivilo, že se obývací pokoj změnil na vědeckou laboratoř.

Chuck, který viděl všechny možné filmy, řekl, že pokoj vypadá jako kulisy z filmu o Frankensteinovi. Oba chlapci se už začínali usmívat, ale když viděli Charlesův zachmuřený obličej, rychle zvažněli.

"Jediná věc, o kterou jsem se doteď nemusel starat, jste byli vy dva. Zatraceně! Co tu proboha děláte?"

"Mysleli jsme si, že potřebuješ pomoc," řekl Chuck rozpačitě. "Všichni ostatní byli proti tobě."

"Nemohl jsem snést, jak o tobě lidi mluví," řekl Jean Paul.

"Tohle je přece naše rodina," pokračoval Chuck. "Měli bychom tu být, zvlášť jestli můžeme Michelle nějak pomoci."

"Jak jí je, tati?" zeptal se Jean Paul.

Charles neodpověděl. Jeho zlost na syny se rychle rozplynula. Chuckova poznámka byla nejen překvapivá, byla i správná. Byli skutečně jedna rodina a chlapci by z ní neměli být vyloučeni. Kromě toho to byla, pokud Charles věděl, jediná nesobecká věc, kterou kdy Chuck udělal.

"Vy hajzlíci!" usmál se Charles znenadání.

Chlapce zaskočila náhlá změna otcovy nálady. Na okamžik zaváhali, ale pak k němu běželi a objali ho.

Charles si uvědomil, že si vůbec nepamatuje, kdy své syny naposledy objal. Cathryn, která přihlížela od prvního okamžiku, kdy se chlapci objevili, přišla a oběma dala pusku.

Pak šli všichni k Michelle a opatrně ji vzbudili. Zešíroka se na ně usmála a Chuck se sklonil a objal ji.

Neilson ještě nikdy v limuzíně neseděl a nebyl / 16 / si jistý, že se mu to bude líbit. Ale jakmile se protáhl dveřmi a opřel se pohodlně o sedadlo, cítil se jako doma-byl tam bar. Míchaný nápoj odmítl s odůvodněním, že je ve službě, ale vzal si čistou brandy, protože je léčivá a ochrání ho před zimou.

Poté, co se Martelovým synům podařilo dostat se do domu, musel Neilson připustit, že se situace zdaleka nevyvíjí dobře.

Místo, aby rukojmí vysvobodil, přibývali mu v domě další. Teď už to nebylo jen nemocné dítě a bláznivý muž, ale v domě byla zabarikádovaná celá rodina.

Něco se s tím musí hned udělat. Někdo navrhl, že by měli zavolat státní policii, ale to bylo přesně to, čemu se chtěl Neilson vyhnout. Ale tomu se nevyhne, pokud celý problém v příštích dvanácti hodinách úspěšně nevyřeší. Časová tíseň ho donutila si s doktory promluvit.

"Vzhledem k tomu, že vím, jak těžce je ta holčička nemocná, mám dojem, že nemohu odmítnout vaši nabídku pomoci."

"Proto jsme také tady," řekl doktor Ibanez. "Pan Hoyt a pan Ferrullo jsou ochotni a připraveni se řídit vašimi rozkazy." I Oba strážci, každý po jedné straně baru, souhlasně přikývli.

"To je skvělé," řekl Frank Neilson. Problém však byl, že nevěděl, jaké rozkazy má dávat. Horečně přemýšlel, až si vzpomněl na něco, co mu doktor Ibanez řekl. "Zmínil jste se o tom, že jste přivezli nějaké speciální vybavení?"

"To ano," řekl doktor Ibanez. "Pane Hoyte, snad byste nám to mohl ukázat."

Pan Hoyt byl hezký muž, hubený, ale evidentně svalnatý.

Frank si také všiml, že se mu pod sakem rýsuje pouzdro s pistolí.

"S radostí," řekl Hoyt a naklonil se k Frankovi. "Co si myslíte o tomhle, pane Neilsone?" Podal Frankovi těžký předmět, který vypadal jako plechovka s držadlem.

Frank tu věc obracel v rukách a pak pokrčil rameny. "Nevím.

Slzný plyn? Něco takového?"

Pan Hoyt zavrtěl hlavou. "Kdepak. Je to granát."

"Granát?" vykřikl Frank a odsunul plechovku od sebe.

"Jmenuje se to omračovací granát. Používají ho antiteroristické jednotky, aby osvobodily rukojmí. Hodí se do místnosti nebo do letadla a místo aby někoho poranil - možná snad protrhne pár ušních bubínků - prostě všechny omámí na nějakých deset, dvacet nebo třicet vteřin.

Myslím, že v takovéhle situaci by se dal využít."

"Jo, to by se nám určitě hodilo," řekl Frank. "Ale musíme ho nějak dostat do domu. A ten člověk zabarikádoval všechna okna.

"Všechna ne," řekl pan Hoyt. "Všimli jsme si, že dvě půdní okna, která jsou snadno přístupná ze střechy, nejsou zabezděna. Ukážu vám, co bych navrhoval." Hoyt vytáhl plány jednotlivých poschodí Martelova domu, všiml si policistova údivu a poznamenal. "Je to ohromné, co člověk zjistí, když si dá trochu práce. Podívejte se tady na schody z podkrovní, vedou

211

na hlavní chodbu do prvního poschodí. Pro někoho, jako je Ferrullo, který je na takovéhle věci expert, by bylo lehké hodit omračovací granát do obývacího pokoje, kde podezřelý zřejmě přebývá. A v ten okamžik by nebyl problém tam vběhnout předními dveřmi i zadními dveřmi a rukojmí osvobodit."

"Kdy bychom to mohli zkusit?" zeptal se Frank Neilson.

"Vy jste tu šéf," řekl pan Hoyt.

"Dneska večer?" zeptal se Frank Neilson.

"Tak tedy dneska," řekl pan Hoyt.

Neilson vystoupil z limuzíny s potlačovaným vzrušením.

Doktor Morrison natáhl ruku a zabouchl dveře.

Hoyt se zasmál. "Mám pocit, že jsme dítěti sebrali bonbón."

"Podaří se vám to udělat tak, aby to vypadalo jako sebeobrana?" zeptal se doktor Ibanez.

Ferrullo se napřimil. "Podaří se mi zařídit, aby to vypadalo tak, jak si přejete."

Přesně v deset hodin večer zapnul Charles dialyzační přístroj. Pak s nekonečnou opatrností, jako by se dotýkal nejvzácnější věci na světě, sáhl do přístroje a vyňal dialyzát v malé lahvičce. Chvěly se mu prsty, když ukládal křišťálovou tekutinu do sterilizátoru. Neměl ani ponětí o molekulové struktuře látky v lahvičce, věděl pouze, že je dialyzovatelná, a toto byl poslední krok, kterým tuto látku izoloval. Dále věděl, že není ovlivnitelná enzymy, které rozkládají DNA, RNA a peptidické vazby v bílkovinách. Ale to, že neznal strukturu molekuly, nebylo tak důležité jako fakt, že znal její účinky.

Tohle byl ten záhadný transferfaktor, kterým, jak doufal, se přenese jeho opožděná hypersensitivita na Michelle.

Dnes odpoledne Charles opět vyzkoušel reakci svých T-lymfocytů na Michelliny lymfocyty. Reakce byla dramatická, T-lymfocyty se okamžitě štěpily a ničily leukemické buňky.

Charles fascinovaně pohlížel do mikroskopu a nemohl uvěřit rychlosti probíhající reakce. Lymfocyty, senzibilované na povrchový antigen leukemických buněk, zřejmě ničily membrány leukemických buněk. Charles vykřikl radostí, když

reakci uviděl.

Když zjistil, že je jeho reakce dostatečná, rozhodl se, že další dávku antigenu, kterou plánoval na večer, už si dávat nebude. To udělalo velkou radost Cathryn, které se z injekcí dělalo čím dál tím hůř. Charles prohlásil, že namísto toho si chce odebrat litr krve. Cathryn zezelenala, ale Chuck přece jen překonal svou nechuť ke krvi a společně s Jean Paulem Charlesovi s tímto úkolem pomohli.

Před večerí Charles pomalu oddělil bílé krvinky pomocí jednoho ze složitých přístrojů, které si přivezl z Weingburgerova institutu. V podvečer už začal z bílých krvinek pracně oddělovat malé molekuly, které nyní sterilizoval.

A nyní, jak věděl, už začíná pracovat naslepo. To, čeho teď dosáhl,

212 by v normálních výzkumných podmínkách trvalo roky, protože každý krok by se musel kriticky zkoumat a stokrát opakovat. Ale to, co až doposud dělal, už v podstatě dělali vědci před ním, i když s jiným antigenem, například s antigenem pro bacil tuberkulózy. Ale teď měl Charles v ruce roztok neznámých molekul neznámé koncentrace a neznámé účinnosti. Nebyl čas určit nejlepší způsob, jak látku podat.

Jediné, co měl, byla teorie: v Michellině organismu je blokační faktor, který až dosud bránil jejímu imunitnímu systému reagovat na antigen leukemických buněk. Charles věřil a doufal, že transferfaktor nějak obejde tento blokační faktor a dovolí Michelle, aby byla senzibilovaná na své leukemické buňky. Ale kolik by jí toho faktoru měl dát? A jakým způsobem?

Bude prostě muset improvizovat a pak se modlit.

Michelle tím nápadem nebyla právě nadšená, ale nechala Charlese, aby jí zavedl další infúzi. Cathryn u ní seděla, držela ji za ruku a snažila se ji rozptýlit. Chlapci byli nahoře a hlídali, jestli se venku něco podezřelého nehýbe.

Aniž by to Cathryn nebo Michelle řekl, připravil se na každou eventualitu, když dával své dcerce první dávku transferfaktoru. Přestože roztok rozředil sterilní vodou, přece jen mu dělaly starosti vedlejší účinky. Dal jí malou dávku a pak sledoval Michellin puls a krevní tlak. Ulevilo se mu, když neobjevil vůbec žádnou reakci.

O půlnoci se celá rodina shromáždila v obývacím pokoji.

Charles dal Michelle asi jednu šestnáctinu transferfaktoru.

Jediná zřejmá změna v jejím zdravotním stavu byla, že jí trochu stoupla horečka. Pak klidně usnula.

Rozhodli se, že se každé dvě hodiny budou střídát na hlídce.

Přestože byli vyčerpaní všichni, Chuck trval na tom, že si vezme první hlídku a odešel nahoru. Charles a Cathryn usnuli téměř okamžitě. Jean Paul byl ještě chvíli vzhůru a poslouchal, jak bratr nahoře chodí z místnosti do místnosti.

Další věc, kterou si Jean Paul uvědomil, bylo, že ho Chuck jemně budí. Připadalo mu, že právě usnul, ale Chuck mu řekl, že jsou dvě hodiny v noci a že má vstávat. "Byl klid, až na to, že asi před hodinou přijela dodávka a zastavila u policejních aut. Ale nikoho jsem neviděl."

Jean Paul přikývl a pak šel do koupelny v přízemí umýt si obličej. Vrátil se do tmavého obýváku a rozmyšlel se, jestli má zůstat v přízemí nebo jít nahoru. Vzhledem k tomu, že v obývacím pokoji mohl těžko přecházet, šel nahoru do svého pokoje. Postel vypadala lákavě, ale Jean Paul pokušení odolal.

Místo toho vyhlédl ven škvírou mezi prkny, která zakrývala okna. Moc toho neviděl, nepoznal ani, jestli sněží, nebo jen fouká vítr. V každém případě bylo ve vzduchu spousta sněhu.

Pomalu přecházel z místnosti do místnosti, přesně tak, jak slyšel Chucka, než usnul. Díval se do tmy. Bylo úplně ticho, až na občasné závan větru, který zarachotil okny. Seděl v ložnici svých rodičů, jejíž okna vedla na příjezdovou cestu, a snažil se rozeznat dodávku, ale nedařilo se mu to. Pak uslyšel nějaký zvuk, jako by kov narážel o kámen. Díval se směrem,

213 odkud zvuk přicházel, a zjistil, že se dívá na krb. Komín měl společný s krbem v obýváku. Znovu zaslechl ten zvuk. Déle už neváhal a běžel dolů do obývacího pokoje.

"Tati," zašeptal Jean Paul, "vzbud' se."

Charles zamrkal a pak se posadil.

"Už jsou čtyři?" zeptal se Charles.

"Ne," zašeptal Jean Paul. "Slyšel jsem u vás v ložnici nějaký zvuk. Znělo to, jako by přicházel z krbu."

Charles vyskočil a vzbudil Cathryn a Chucka.

"Jean Paul si myslí, že slyšel nějaký hluk," zašeptal Chuck.

"Já vím, že jsem slyšel nějaký hluk," řekl Jean Paul popuzeně.

"Dobře. Dobře!" uklidňoval ho Charles. "Poslyšte, potřebujeme aspoň ještě jeden den. Jestli se pokusí se sem vloupat, musíme je zarazit."

Charles dal Cathryn pušku a poslal ji k zadním dveřím.

Chlapce umístil u předních dveří a dal jim Jean Paulovu baseballovou pálku. Sám si vzal pohrabáč, vystoupal po schodech a vešel do své ložnice. Postavil se ke krbu a gratuloval si, že měl tu předvídavost a ucpal komíny. Ale neslyšel nic kromě větru hvízdajícího pod střešou. Po několika minutách vyšel z velké ložnice a vešel do Michellina pokoje. Viděl odtud stodolu, odkud přišel útok minulé noci.

Ale neviděl nic než borovice kývající se ve větru.

Anthony Ferrullo opřel hliníkový žebřík o komín a vylezl na střešinu. Obratně jako kočka se pohyboval po hřebeni střešiny a pak, přivázaný na provaz, aby neuklouzl, se spustil k jednomu z vikýřů. Vyřízal kus skla, pomalu okénko

otevřel a nadechl se zatuchlého půdního pachu. Rozsvítil baterku a pohlédl dovnitř.

Uviděl obvyklé kufry a krabice a byl rád, že na půdě je normální podlaha. Spustil se dovnitř, aniž by způsobil jakýkoliv hluk.

Ferrullo čekal a poslouchal, jestli se v domě něco nepohne.

Nespěchal. Věděl, že Hoyt už je na určeném místě na přední verandě. Neilson trval na tom, že akce se zúčastní i dva z jeho lidí. Ti měli po výbuchu granátu vyrazit zadní dveře, ale jestli všechno půjde tak, jak má Ferrullo v úmyslu, bude už po všem, až přijdou.

Anthony se ujistil, že je všude ticho a pomalu postupoval vpřed. Prozkoumal nejdřív nohou každé místo, než na ně šlápl.

Byl přesně nad Charlesovou hlavou.

Charles nějakých pět minut upřeně pozoroval stodolu, dokud se nepřesvědčil, že se tam nic neděje. Říkal si, co to asi Jean Paul mohl slyšet, a vešel do chodby. Náhle nad ním zapraskaly stropní trámy. Charles ztuhl, pozorně naslouchal a doufal, že si ten zvuk pouze představoval. Jenže pak se to ozvalo znovu.

Jeho vyčerpané tělo se zachvělo strachy. Někdo je na půdě.

Pevně uchopil pohrabáč a cítil, jak se mu potí ruce.

Sledoval zvuk nad sebou. Brzo se dostal až ke zdi Michellina pokoje, za níž byly schody na půdu. Pohlédl na dveře na půdu.

Byly zavřené, ale ne zamčené.

214

Ze zámku lákavě trčel klíč. Uslyšel na schodech první krok a rozbušilo se mu srdce. Ještě nikdy nezažil takovou hrůzu. Zoufale se rozhodoval, jestli má zamknout dveře, nebo prostě čekat, až se vetřelec objeví.

Ten, kdo šel po schodech, se pohyboval zoufale pomalu.

Charles vši silou sevřel pohrabáč. Opatrné kroky se náhle zastavily a neslyšel nic než ticho. Čekal a propadal stále větší panice.

Slyšel, jak se Michelle dole ve spánku vrtí. Lekl se a doufal, že na něj nikdo nezavolá, nebo, což by bylo ještě horší, nepůjde za ním nahoru. Slyšel, jak Jean Paul něco šeptá Chuckovi.

Vypadalo to, že zvuky přicházející z obývacího pokoje probudily k životu kroky na schodech na půdu. Charles uslyšel zapraskání a pak se k jeho hrůze začala klika pomaloučku pohybovat. Pevně stiskl pohrabáč oběma rukama a zdvihl jej nad hlavu.

Anthony Ferrullo pomaloučku pootevřel dveře asi o dvacet centimetrů. Přes krátkou předsíň viděl zábradlí od hlavního schodiště. Schody vedly přímo dolů do obývacího pokoje.

Zkontroloval pouzdro s pistolí, pak odepjal omračovací granát od pásku a odjistil ho.

Charles už nevydržel čekat ani vteřinu, zvlášť když si byl jistý, že toho vetřelce vlastně ani nemůže udeřit.

Instinktivně napřáhl nohu a kopl do dveří na půdu, takže se zavřely. Cítil sice nějaký odpor, ale přece jen se mu podařilo dveře zabouchnout. Skočil k nim s úmyslem dveře zamknout.

Vůbec se ale ke dveřím nedostal. Ozval se strašlivý výbuch.

Dveře na půdu se rozrazily a srazily Charlese nazpátek do Michellina pokoje. V uších mu znělo. Vyškrábal se do kleku a uviděl Ferrulla, jak se kutálí ze schodů na půdu až dolů na chodbu.

Cathryn a chlapci vyskočili, když uslyšeli výbuch, po kterém hned následovalo dupání na přední i zadní verandě. V příštím okamžiku už velké kladivo prorazilo skleněný panel v předních dveřích spolu s dřevěným bedněním. Díra byla jen pár centimetrů od Chuckovy hlavy. Otvorem se protáhla tápající ruka a hmatala po klíče. Chuck zareagoval hned. Uchopil ruku a tahal. Jean Paul pustil baseballovou pátku a skočil bratrovi na pomoc. Spojenými silami táhli neochotnou ruku, kam až to šlo, a tlačili ji na skleněné střepy, které zbyly v rozbitém okně. Muž za dveřmi zařval bolestí. Ozvala se rána z pistole a ze dveří létaly třísky, což chlapce přesvědčilo, aby ruku pustili.

Cathryn v kuchyni pevněji uchopila pušku, zatímco dva muži násilím otevírali již jednou vyražené dveře. Podařilo se jim uvolnit provaz, který dveře zajišťoval, a dveře otevřeli.

Brambory se zhoupaly, ale tentokrát se mužům podařilo se sehnout. Willy Crabb pytel přidržel a Brezo proklouzl dovnitř.

Cathryn namířila pušku k zemi a zatáhla za kohoutek. Broky se odrazily od linolea a zasypaly Brezu ve dveřích. Brezo změnil směr a hnál se za Wallym z verandy. Cathryn pušku nabila a vystřelila do prázdných dveří.

Útok skončil právě tak znenadání, jak začal. Jean Paul běžel do kuchyně a našel tam Cathryn, která byla tím zážitkem úplně paralyzovaná. Zavřel

215

dveře a zajistil je, a pak vzal Cathryn pušku z třesoucích se rukou. Chuck šel nahoru podívat se, jestli je otec v pořádku, a byl překvapený, když viděl, jak se Charles sklání nad jakýmsi popáleným a omámeným mužem.

S Chuckovou pomocí dovedl Charles muže dolů a přivázal ho k židli v obývacím pokoji. Cathryn a Jean Paul přišli z kuchyně a všichni se snažili dát se po tom nervy drásajícím vzrušení zase dohromady.

Nikdo nemohl jít spát, až na Michelle. Po pár minutách se chlapci nabídli, že budou zase hlídat, a zmizeli nahore.

Cathryn odešla do kuchyně uvařit čerstvou kávu.

Charles se vrátil ke svým přístrojům a srdce mu stále ještě bušilo. Dal Michelle do infúze další dávku transferfaktoru, kterou opět snesla bez viditelných zlých následků. Vlastně se ani nevzbudila. Charles byl už teď přesvědčený, že

přípravek není toxický. Vzal tedy zbytek roztoku a nalil jej do Michelliny napůl prázdné lahve s infúzí a seřídil ji tak, aby vydržela na příštích pět hodin.

Když to všechno udělal, přistoupil Charles k nečekanému vězni, který už přišel k sobě. Přes všechny spáleniny bylo vidět, že je to hezký muž s inteligentními očima. Vůbec nevypadal jako nějaký místní gangster, což Charlese překvapilo. Dělal mu starosti, že muž působí dojmem profesionála. Když ho Charles prohlížel, sundal mu pouzdro, v němž byla osmatřicítka Smith and Wesson z nerezavějící oceli. To nebyl běžný revolver.

"Kdo jste?" zeptal se Charles.

Anthony Ferrullo seděl, jako by byl vytesaný z kamene.

"Co tu děláte?" Ticho.

S nepříjemným pocitem sáhl Charles muži do kapes saka a našel peněženku. Vytáhl ji. Pan Ferrullo se ani nepohnul. Charles peněženku otevřel a šokovalo ho množství stodolarových bankovek, které tam našel. Dále v peněžence našel obvyklé kreditní karty a řidičský průkaz.

Charles řidičák vytáhl a podržel na světle. Anthony L.

Ferrullo, Leonia, New Jersey. New Jersey? Vrátil se k peněžence a našel navštívenku. Anthony L. Ferrullo, Breur Chemicals. bezpečnostní služba. Breur Chemicals!

Charles ucítil záchvěv strachu. Do tohoto okamžiku věřil, že to, co riskuje tím, že se postavil proti organizovaným lékařským a průmyslovým zájmům, se třeba dá vyřešit u soudu.

Přítomnost pana Anthonyho Ferrulla naznačila, že risk je daleko hrozivější. A nejvíc Charlese znepokojovalo, že risk se vztahuje na celou rodinu. V případě pana Ferrulla bylo zřejmě slovo "bezpečnost" ve skutečnosti eufemismem pro donucování a násilí. Na okamžik připadal muž Charlesovi spíš jako symbol zla než jako člověk, a tak se musel držet, aby ho ve slepé zlosti neudeřil. Místo toho začal rozsvěcet světla. Rozsvítil všechny lampy, měl už dost tmy a tajností.

Zavolal seshora chlapce a celá rodina se shromáždila v kuchyni.

"Zítřka bude po všem," řekl Charles. "Vyjdeme odsud a vzdáme se."

Cathryn vypadala, že je ráda, ale chlapci se na sebe zaraženě podívali. "Proč?" zeptal se Chuck.

"Už jsem pro Michelle udělal to, co jsem chtěl; a jde o to, že možná bude potřebovat radioterapii v nemocnici."

"Uzdraví se?" zeptala se Cathryn.

216

"Nemám tušení," přiznal Charles. "Teoreticky není důvod, proč by se neměla uzdravit, ale jsou tu stovky otázek, na které neznám odpověď. Tato technika je mimo všechnu běžnou lékařskou praxi. V tomto okamžiku nemůžeme dělat nic jiného, než doufat."

Charles došel k telefonu a zavolal redakce všech novin a televizních stanic, na které si vzpomněl, včetně bostonské televize. Všude oznámil, že jeho rodina vyjde v poledne z domu.

Potom zavolal na policii v Shaftesbury, představil se a řekl, že chce mluvit s Frankem Neilsonem. O pět minut později už měl velitele na telefonu. Charles mu řekl, že už zavolal do masmédií a oznámil tam, že se svou rodinou v poledne opustí dům. Pak zavěsil. Doufal, že přítomnost tolika novinářů a televizních reportérů zabrání možnému násilí.

Přesně ve dvanáct hodin Charles odstranil prkna, která zajišťovala přední dveře, a otočil klíčem v zámku. Byl nádherný den s jasně modrou oblohou. Na konci příjezdové cesty před davem lidí stála sanitka, dvě známá policejní auta a několik aut různých televizních společností.

Charles se ohlédl na svou rodinu a zaplavil ho pocit pýchy a lásky. Postavili se za něj rozhodněji, než mohl vůbec doufat.

Došel k provizorní posteli a vzal Michelle do náručí. Víčka se jí zachvěla, ale zůstala zavřená.

"Tak, pane Ferrullo, až po vás," řekl Charles.

Strážce vyšel na terasu a sežehlá tvář se mu ve slunci leskla. Pak šli oba chlapci a za nimi následovala Cathryn.

Vzadu kráčel Charles s Michelle. V těsné skupince šli dolů po příjezdové cestě. Ke svému překvapení Charles viděl doktora Ibaneze, doktora Morrisona, doktora Keitzmana a doktora Wileyho, kteří stáli všichni pohromadě poblíž sanitky. Když se přiblížili a dav si uvědomil, že k žádnému násilí nedojde, někteří muži začali zklamaně bručet, obzvláště ti z Recycle.

Jenom jeden člověk tleskal, a to byl Patrick O'Sullivan, který měl ohromnou radost, že se celá záležitost končí takhle klidně.

Wally Crabb stál tiše ve stínu stromů. Položil pravý ukazováček na spoušť své oblíbené lovecké pušky a přiložil tvář k chladné pažbě. Snažil se zamířit, ale hlaveň se chvěla díky všemu tomu bourbonu, který během dopoledne vypil. Opřel se o nedalekou větev, a to mu dost pomohlo, ale Brezovo stálé nabádání, aby si pospíšil, ho znervózňovalo.

Zimní klid přerušilo ostré prásknutí pušky. Lidé v davu se natáhli dopředu, když viděli, jak Charles Martel klopýtl.

Neupadl, ale spíš klesl na kolena. Jako by měl v ruce novorozené miminko, položil svou dceru jemně do sněhu, než padl tváří dolů vedle ní. Cathryn se otočila a vykřikla, pak padla na kolena a snažila se zjistit, jak těžce je její manžel zraněn. První zareagoval Patrick O'Sullivan. Ruka mu profesionálním reflexem vylétla k pažbě služebního revolveru. Nevytáhl pistoli, ale stále se jí dotýkal, prodral se mezi přihlížejícími a vyrazil po cestě. Stál nad Cathryn a Charlesem jako sokol střežící své hnízdo a pátral očima po okolí, jestli snad neuvidí nějaký podezřelý pohyb.

217

Charles ještě nikdy neležel v nemocnici a teď to pro něj bylo strašné. V minulosti kdysi četl nějaké články o problémech spojených s invazí techniky do medicíny, ale nikdy si nepředstavoval, že by se mohl cítit takhle bezbranný a ohrožený. Bylo to už tři dni poté, kdy ho někdo postřelil. Hned nato ho operovali, a když se teď podíval kolem sebe na změť trubiček a lahví a monitorů a jiných přístrojů, měl dojem, že je jedno z laboratorních zvířat, které používá při svých pokusech. Naštěstí už ho včera převezli z jednotky intenzivní péče a hodili ho jako kus masa do soukromého pokoje luxusního křídla nemocnice.

Charles se pokusil lehnout si pohodlněji a ucítil děsivou bodavou bolest, která mu sevřela hrud' jako ohnivá obruč. Na okamžik zadržel dech a říkal si, jestli se mu snad nepoškodila rána na hrudi. Čekal, jestli se bolest vrátí, ale k jeho úlevě se nevrátila. Přesto ležel v naprostém klidu. Měl strach se opět pohnout. Z levé strany hrudníku mu mezi žebry trčela gumová hadička, která vedla do láhve na zemi u postele. Levou ruku měl zavěšenou pomocí složitého systému drátů a kladek.

Byl naprosto znehybněný a zcela vydaný na milost personálu, i pokud šlo o nejzákladnější životní funkce.

Charlesovu pozornost upoutalo tiché zaklepání na dveře. Než mohl něco říci, dveře se tiše otevřely. Charles se obával, že to je technik, který přichází každé čtyři hodiny, aby mu násilím roztáhl plíce. Byl přesvědčen o tom, že této proceduře se co do bolestivosti vyrovná jen mučení v době inkvizice. Ale namísto toho stál ve dveřích doktor Keitzman.

"Snesl byste krátkou návštěvu?" zeptal se.

Charles přikývl. I když se mu nechtělo mluvit, velmi si přál se dovědět něco o Michelle. Cathryn mu nemohla říci nic, kromě toho, že Michelle není hůře.

Doktor Keitzman vešel nervózně do pokoje a přitáhl si kovovou židli s vinylovým sedadlem k Charlesově posteli. Tvář se mu zkroutila tikem, který se u něj většinou pojil s napětím. Narovnal si brýle.

"Jak se cítíte, Charlesi?" zeptal se.

"Nemohlo by to snad ani být lepší," neubránil se Charles sarkasmu. Mluvení, právě tak jako dýchání, bylo riskantní, a tak čekal, že se bolest každým okamžikem může vrátit.

"Hm, mám dobrou zprávu. Možná je to trochu předčasné, ale myslím, že byste to měl vědět."

Charles na to nic neřekl. Pozoroval tvář dětského onkologa a měl strach si dělat přílišné naděje.

"Ze všeho nejdřív," pokračoval doktor Keitzman, "Michelle reagovala na radioterapii, a to výjimečně dobře. Jediné ozáření zřejmě vyřešilo infiltraci jejího centrálního nervového systému. Je živá a dobře se orientuje."

Charles přikývl a doufal, že to není všechno, co mu doktor Keitzman přišel říci.

218

Nastalo ticho.

Pak se prudce otevřely dveře a dovnitř vešel laborant a vezl před sebou nenáviděný IPPB přístroj. "Je čas na vaše léčení, doktore Martele," řekl muž vesele, jako by poskytoval nějaké ohromně příjemné služby. Všiml si doktora Keitzmana a uctivě se zarazil. "Promiňte, doktore."

"To je v pořádku," řekl doktor Keitzman, který vypadal, že ho vyrušení potěšilo. "Stejně už budu muset jít." Pak pohlédl na Charlese a řekl: "Ještě jsem vám chtěl říci, že Michelliny leukemické buňky už téměř zmizely. Myslím, že je v remisi."

Charles cítil, jak mu tělo zaplavuje příjemné teplo.

"Panebože! To je skvělé!" řekl nadšeně. V hrudi ho ostře bodlo, a to mu připomnělo, kde je.

"To tedy rozhodně ano," řekl doktor Keitzman. "Máme všichni velkou radost. Řekněte mi, Charlesi, co jste to s Michelle dělal, když jste byli doma?"

Charles s obtížemi skrýval svou radost. Byl plný naděje.

Třeba je Michelle vyléčena. Třeba všechno fungovalo tak, jak myslel a doufal. Pohlédl na Keitzmana a na moment se zamyslel.

Nechtělo se mu v té chvíli pouštět se do nějakého složitého vysvětlování, a tak pouze řekl: "Snažil jsem se jen stimulovat její imunitní systém."

"Myslíte tím použití BCG vakcíny k nespecifické stimulaci imunitního systému?" zeptal se doktor Keitzman.

"Něco takového," přikývl Charles. Nebyl právě v takové formě, že by se mu chtělo pouštět se do vědeckých diskusí.

"Ano," řekl doktor Keitzman a mířil ke dveřím. "Budeme si o tom muset ještě promluvit. To, co jste udělal, zřejmě napomohlo chemoterapii, kterou prodělala, ještě než jste ji odvezl z nemocnice. Nechápu, jak to všechno šlo za sebou, ale promluvíme si o tom, až budete silnější."

"Ano," souhlasil Charles, "až budu silnější."

"A jistě už také víte, že soudní projednávání toho poručnictví bylo zrušeno." Doktor Keitzman si narovnal brýle. kývl na technika a odešel.

Charlesovo nadšení ze zprávy doktora Keitzmana mu pomohlo přenést se přes bolestivou proceduru, účinkovalo dokonce lépe než morfiu. Technik přihlížel, jak tlak přístroje násilím plní Charlesovy plíce vzduchem, což bylo něco, co by pacient sám nikdy nemohl dělat, protože bolest byla příliš krutá. Celá procedura trvala dvacet minut a když laborant konečně odešel, Charles byl naprosto vyčerpaný. Ještě sice cítil bolest, ale přece jen usnul neklidným spánkem.

Charles si nebyl jistý, kolik času uplynulo, když ho probudil zvuk přicházející z druhé strany pokoje. Otočil hlavu ke dveřím a šokovalo ho, když viděl, že není v pokoji sám.

Vedle jeho postele, sotva metr od něj, seděl doktor Carlos Ibanez. Kostnaté ruce měl složené v klíně a stříbrné vlasy_ měl rozčuchané. Charlesovi připadalo, že vypadá staře a zranitelně.

"Doufám, že vás neruším," řekl doktor Ibanez tiše.
Charles pocítil záchvěv zlosti, ale vzpomněl si na novinku, kterou

219

mu sdělil doktor Keitzman, a zlost ho přešla. Pohlédl nezúčastněně na doktora Ibaneze.

"Jsem rád, že se vám daří tak dobře," řekl doktor Ibanez.

"Chirurgové mi řekli, že jste měl štěstí."

Štěstí! To je ale relativní pojem, pomyslel si Charles popuzeně. "Myslíte, že člověk má štěstí, když ho někdo střelí do hrudníku?" zeptal se.

"Tak jsem to nemyslel," řekl doktor Ibanez s úsměvem. "Kulka vám narazila do levé paže, ještě než prolétla hrudníkem, což ji zpomalilo a způsobilo to, že minula srdce."

Charles pocítil bolest. Přestože neměl pocit, že by měl nějaké zvláštní štěstí, neměl rozhodně náladu na nějaké dohadování. Pokynul hlavou, aby bylo vidět, že doktora Ibaneze poslouchá. V duchu si kladl otázku, proč vlastně starý muž přišel.

"Charlesi!" řekl doktor Ibanez s novým důrazem. "Jsem tady, abych s vámi vyjednával."

"Vyjednával?" pomyslel si Charles a v očích se mu zračil údiv. O čem to sakra ten člověk mluví?

"Hodně jsem o tom všem přemýšlel," řekl doktor Ibanez. "A jsem ochoten připustit, že jsem se dopustil určitých chyb. Jsem ochoten je napravit, pokud mi v tom tedy pomůžete."

Charles otočil hlavu a podíval se na láhve nad sebou a sledoval, jak infúzní tekutina odkapává z mikropórového filtru. Držel se, aby Ibaneze neposlal někam.

Ředitel čekal, až Charles zareaguje, ale když viděl, že se nedočká, odkašlal si. "Budu k vám, Charlesi, naprosto upřímný. Vím, že teď, když jste se svým způsobem proslavil, byste nám mohl způsobit spoustu obtíží. To by však nikomu neprospělo.

Přesvědčil jsem správním radu, aby proti vám nezahajovala soudní řízení a aby vám vrátili místo. ."

"K čertu s tím místem," řekl Charles ostře. Sykl bolestí.

"Dobře," uklidňoval ho doktor Ibanez, "pochopím, jestli se nebudete chtít vrátit do Weinburgerova institutu. Ale existují jiné ústavy, na nichž bychom vám mohli sehnat místo, takže byste se mohl bez překážek věnovat svému výzkumu."

Charles pomyslel na Michelle a ptal se sám sebe, co to s ní vlastně udělal. Skutečně na něco přišel? To nevěděl. ale rozhodně to bude muset zjistit. K tomu však bude potřebovat laboratorní zařízení.

Otočil hlavu a pozorně zkoumal tvář doktora Ibaneze. Na rozdíl od doktora Morrisona neměl proti doktoru Ibanezovi nějaké zvláštní výhrady. "Ale musím vás upozornit, že pokud budu vyjednávat, budu mít spoustu požadavků." Charles ve skutečnosti zatím vůbec nepomyslel na to, co bude dělat, až se uzdraví. Ale když tu teď tak ležel a díval se na ředitele, prolétaly mu hlavou různé alternativy.

"Jsem připraven vyhovět vašim požadavkům, pokud tedy budou rozumné." "A co chcete ode mne?" zeptal se Charles.

220

"Jenom abyste neudělal Weinburgerovu institutu ostudu. Už jsme si užili dost skandálů."

Charles si na okamžik nebyl jistý, co má doktor Ibanez na mysli. Minulé události ho přesvědčily o vlastní bezmocnosti a zranitelnosti. Izolovaný nejdřív ve vlastním domě a pak na oddělení intenzivní péče, neuvědomil si, do jaké míry ho masmédia proslavila. Od prominentního vědce, který nasadil život, aby zachránil dceru, by tisk rád vyslechl jakoukoliv kritiku Weinburgerova institutu, zvláště po zvěstech, které se o institutu proslýchaly.

Charles začal matně hodnotit sílu své pozice. "Tak dobře," řekl pomalu, "Chci nějaké místo ve výzkumu, kde bych byl svým vlastním pánem."

"To se dá zařídit. Už jsem mluvil s jedním přítelem z Berkeley."

"A pokud jde o hodnocení Canceranu," pokračoval Charles, "všechny provedené testy se musí zrušit. Lék musí být zkoumán tak, jako byste ho právě obdrželi."

"To jsme si už uvědomili," řekl doktor Ibanez. "Zahájili jsme zcela novou studii toxicity."

Charlesovy oči se doširoka otevřely a odrážel se v nich údiv nad tím, co Ibanez říká. "A dále je tu ta záležitost se společností Recycle. Vypouštění chemikálií do řeky musí přestat."

Doktor Ibanez přikývl. "Činnost vašeho právníka do té záležitosti zainteresovala i Úřad pro ochranu životního prostředí. A pokud vím, problém bude brzo vyřešen."

"A pak," pokračoval Charles a uvažoval, jak daleko může ještě jít,

"chci, aby společnost Breur Chemicals vyplatila Schonhauserovým odškodné. Jejich jméno mohou z celé záležitosti vynechat."

"To myslím mohu zařídit, zvláště když to zůstane anonymní."

"Ještě něco?" zeptal se doktor Ibanez.

Charlese ohromilo, čeho všeho dosáhl. Snažil se ještě něco vymyslet, ale nic ho nenapadlo. "To bude nejspíš všechno."

Doktor Ibanez vstal a postavil židli zase ke stěně. "Mrzí mě, že vás ztrácíme, Charlesi. Skutečně mě to mrzí."

Charles Ibaneze beze slova pozoroval, dokud za sebou nezavřel dveře.

Charles se rozhodl, že pokud ještě někdy pojede napříč Amerikou, bude to bez dětí a s klimatizací. A bude-li si muset vybrat mezi těmito dvěma nepříjemnostmi, bude to bez dětí. Od té doby, co vyjeli z New Hampshire, se děti většinu času pošťuchovaly. Dneska dopoledne byly však relativně tiché, jako by je obrovská rozloha pouště v Utahu ohromila a ztišila.

Charles pohlédl do zadního zrcátka. Přímě za ním seděl Jean Paul a díval se ven z postranního okénka. Vedle něj seděla Michelle, která se nudila a vrtěla. Daleko vzadu v upravené dodávce si udělal hnízdečko Chuck. Většinu cesty si četl - a kupodivu nějaké knihy o chemii. Charles potřásl hlavou a uznal, že Chuckovi asi nebude nikdy rozumět. Ten nyní prohlásil,

221

že se chce na univerzitě zapsat do nějakého letního kursu. I kdyby to byl jen přechodný zájem, Charlese ohromně potěšilo, když jeho starší syn prohlásil, že chce být doktor.

Když přešli přes Bonnaville Salt Flats na východ od Salt Lake City, Charles pohlédl na Cathryn, která seděla vedle něj.

Hned na začátku cesty se dala do vyšívání a zdálo se, že ji monotónní pohyby zaujaly. Vycítila Charlesův pohled, vzhledla a podívala se mu do očí. Přestože jim děti lezly na nervy, cítili vzrůstající radost nad tím, že děsivá zkušenost s Michellinou nemocí a vzpomínka na to kruté dopoledne pomalu odplouvají do minulosti.

Cathryn natáhla ruku a položila ji Charlesovi na nohu. Hodně zhubl, ale Cathryn připadal hezčí než kdykoliv dřív.

Napětí, které mu normálně stahovalo pokožku kolem očí, zmizelo. Ke Cathrynině úlevě byl teď Charles konečně uvolněný a hypnotizovaný ubíhající silnicí a šmouhou krajiny.

"Čím víc přemýšlím o tom, co se stalo, tím míň to chápů," poznamenala Cathryn.

Charles si poposedl a snažil se najít pozici, ve které by nevadilo, že má levou ruku v sádře. Přestože se stále ještě musel vyrovnávat s pocity, které v něm celá ta záležitost vyvolala, jednu věc si uvědomoval zcela jistě: z Cathryn se stal nejlepší kamarád. Kdyby už nic jiného nezískal, za tohle celá ta zkušenost stála.

"Takže jsi o tom přemýšlela?" řekl Charles a čekal, až Cathryn bude znovu v rozhovoru pokračovat.

Cathryn protahovala pestře zbarvenou bavlnku pravidelnými dírkami v látce. "Při všem tom zmatku s balením a odjezdem jsem vlastně ani nepřišla na to, co se stalo."

"Co na tom nechápeš?" zeptal se Charles.

"Tati!" vykřikl Jean Paul ze zadního sedadla. "Hraje se v Berkeley hokej? Myslím jako, jestli je tam led a tak?"

Charles natáhl krk, aby viděl synův obličej ve zrcátce. "Bohužel tam žádný led není. V Berkeley to je spíš jako neustálé jaro."

"Teda ty jsi tupej," zasténal Chuck a zaťukal Jean Paulovi na hlavu.

"Zavři klapáčku," řekl Jean Paul, otočil se na sedadle a kopl po Chuckově noze. "S tebou jsem nemluvil."

"Tak dobrý, a teď se zklidněte," zařval Charles a pak řekl klidnějším hlasem. "Třeba by ses mohl naučit surfovat, Jean Paule."

"Fakt?" zaradoval se Jean Paul a tvář se mu rozjasnila.

"Surfuje se jedině v Jižní Kalifornii," řekl Chuck, "tam jsou všichni ti cvoci."

"Od tebe to sedí," odsekl Jean Paul.

"Dost!" zařval Charles a potřásl hlavou.

"To je v pořádku," řekla Cathryn. "Uklidňuje mě to, když slyším, jak se děti handrkují. Přesvědčuje mě to, že je všechno zase normální."

"Normální?" zděsil se Charles.

"No, to je jedno," řekla Cathryn a pohlédla na Charlese.

"Jedna z věcí,

222

které nechápu, je, proč se Weinburgerův institut tak naprosto obrátil. Nemohli už ani být ochotnější."

"Já jsem to taky nechápal," řekl Charles, "dokud jsem si neuvědomil, jak je doktor Ibanez chytrý. Obával se, že se celé té záležitosti zmocní masmédiá. Vzhledem k tomu, že se tam pořád motaly ty spousty reportérů, měl hroznou hrůzu z toho, že budu v pokušení jim vyprávět o tom, co si myslím o způsobu výzkumu rakoviny ve Weinburgerově institutu."

"Panebože! Kdyby tak veřejnost věděla, co se opravdu děje," řekla Cathryn.

"Kdybych byl opravdu dobrý vyjednávač, tak bych byl požádal o nové auto," zasmál se Charles.

Michelle, která své rodiče líně poslouchala, sáhla do velké plátěné tašky a vytáhla svou paruku. Byla co nejpodobnější Cathryniným hnědým vlasům. Cathryn s Charlesem ji přemlouvali, aby si koupila černou - stejnou jako má vlasy, ale Michelle si nedala říci. Chtěla vypadat jako Cathryn, ale teď si nebyla jista, jestli udělala dobře. Už dost ji děsila představa, že půjde do nové školy, a ještě aby měla problémy s vlasy.

Nakonec došla k názoru, že nemůže být pár měsíců bruneta a pak zničeho nic černovláska.

"Nepůjde do školy, dokud mi nenarostou vlasy," vyřešila to nakonec.

Charles se podíval přes rameno a viděl, jak se Michelle líně probírá hnědou parukou. Uhodl, na co asi myslí. Nejdřív

měl chuf ji vyčíst, že si vybrala špatnou barvu, ale pak se zarazil a řekl mírně: "Co kdybychom ti prostě koupili jinou paruku? Tentokrát třeba černou?"

"A co je špatnýho na týhle?" dělal si legraci Jean Paul, vytrhl paruku Michelle z ruky a narazil si ji na hlavu.

"Tati," vykřikla Michelle, "řekni Jean Paulovi, af mi ji vrátí."

"Měl jsi se radši narodit jako holka," řekl bratrovi Chuck.

"S parukou vypadáš tisíckrát líp."

"Jean Paule!" zaječela Cathryn a natáhla se na zadní sedadlo, aby Michelle zadržela. "Vrať sestře paruku."

"Tak jo, plešounku," zasmál se Jean Paul a hodil směrem k Michelle paruku. Chránil se přitom před posledními ranami, kterými ho sestra zasypávala.

Charles a Cathryn se na sebe podívali a měli takovou radost, že je Michelle lépe, že ji ani nehubovali. Ještě stále si živě vzpomínali na strašlivé dny, kdy čekali, jestli bude mít Charlesův experiment úspěch, jestli se Michelle uzdraví. A když se pak skutečně uzdravila, museli se smířit se skutečností, že se nikdy nedovědí, jestli Michellin organismus zareagoval na imunologické injekce nebo na chemoterapii, pomocí které ji léčili, než ji Charles odvezl z nemocnice.

"I kdyby si byli jisti, že ji tvoje injekce vyléčily, nikdy by to nepřiznali," řekla Cathryn.

Charles pokrčil rameny. "Nikdo nemůže nic dokázat, ani já ne. No, ale za rok nebo za dva bych měl odpověď, znát. Na tom institutu v Berkeley jsou ochotni mě nechat, abych pokračoval ve své vlastní metodě výzkumu rakoviny. Při troše štěstí bych měl být schopen ukázat, že to, co se stalo s Michelle, byl jen první příklad, že jde donutit tělo, aby se samo vyléčilo z leukémie. Jestli tohle. . .

"Tati " zavolal Jean Paul zezadu z dodávky. "Mohl bys zastavit u nejbližší pumpy? Já musím. . ."

Charles nervózně poklepával prsty o volant, ale Cathryn natáhla ruku a stiskla mu paži. Sundal nohu z plynu. "Příštích padesát mil žádné město nebude. Zastavím tady někde. Všichni se potřebujeme protáhnout." Charles zastavil na prašném odpočívadle. "Tak ven, všichni. A zajděte si, kam potřebujete."

"Je tu větší horko než v peci," řekl Jean Paul znechuceně a hledal nějaký úkryt.

Charles a Cathryn vyšli na nízké návrší, ze kterého bylo vidět na východ na vysušený, holý pruh pouště, táhnoucí se k zubatému hřebeni hor. Charles slyšel, jak se za nimi v autě hádá Michelle s Chuckem a pomyslel si, že je všechno zase normální.

"Nikdy jsem netušila, že je poušť tak krásná," řekla Cathryn, uchvácená krajinou.

Charles se nadechl. "A ten vzduch, jak voní. Shaftesbury mi proti tomu připadá jak z jiné planety."

Objal zdravou rukou Cathryn. "Víš, co mě nejvíc děsí?" řekl.

"Co?"

"Že se zase začínám cítit spokojený."

"S tím si nedělej hlavu," zasmála se Cathryn. "Jen počkej, až dojedeme do Berkeley a zjistíme, že nemáme kde bydlet a žádné peníze, abychom nakrmili tři hladové děti."

Charles se usmál. "Máš pravdu. Pořád je ještě šance na nějaké katastrofy."